

„Fragmenti
istorije
sklapaju se u
neponovljivu
priču.“

– Bookreporter

KRALJEVSKA PREVARA

Stiv Beri

TAJNA ISPISANA U KRVI.
ČOVEK KOJI MORA DA NAPRAVI IZBOR.
OTKRIĆE KOJE ĆE PROMENITI ISTORIJU.

Stiv Beri

**KRALJEVSKA
PREVARA**

Preveo:
Mirko Bižić

Naziv originala:

Steve Berry

THE KING'S DECEPTION

Za Džesiku Džons i Ester Garver

*Kažem vam da je moje sedište kraljevsko.
Neću trpeti da me nasledi propalica,
i ko bi mene nasledio nego kralj.
Elizabeta I*

PROLOG

PALATA VAJTHOL
28. JANUAR 1547.

Katarina Par je videla da se kraj bliži. Preostalo je samo još nekoliko dana, možda tek nekoliko sati. Stajala je ćutke proteklih pola sata i posmatrala dok su lekari završavali preglede. Sad je došlo vreme da iskažu procenu.

„Gospodaru“ rekao je jedan od njih. „Sva ljudska pomoć i trud sad su uzaludni. Najbolje vam je da se osvrnete na dosadašnji život i potražite božju milost kroz Hrista.“

Netremice je gledala dok je Henri VIII razmišljao o ovom savetu. Kralj, opružen u krevetu, ispuštao je glasne krike bola. Prestao je da viče i podigao glavu zagledan u onoga koji mu je preneo tu poruku. „Koji sudija te poslao da mi preneseš tu presudu?“

„Mi smo vaši lekari. Nema žalbe na ovu presudu.“

„Sklonite se od mene“, vrisnuo je Henri. „Svi vi.“

Iako smrtno bolestan, kralj je i dalje mogao da naređuje. Lekari su brzo pobjegli iz spavaće odaje, kao i svi uplašeni dvorani za njima.

Katarina se okrenula da i ona ode.

„Preklinjem te, dobra kraljice, da ostaneš“, rekao je Henri.

Klimnula je glavom.

Ostali su sami.

On kao da je prikupio snagu i pribrao se.

„Ukoliko čovek puni stomak srnetinom i svinjetinom, goveđim slabinama i pitama od teletine, ako ih zaliva potocima piva i vina koji nikad ne presahnu...“ Henri je zastao. „Ubiraće plodove svoje setve u zao čas. Neće biti ništa srećniji zbog uvećanja imanja. Tako je to, moja kraljice, sa mnom.“

Njen muž je govorio istinu. Bolest, koju je sam odabrao i izazvao, sad ga je proždimala, od nje je trunuo iznutra dok se životna srž polako gasila u njemu. Bio je toliko naduven da je izgledalo kao da će se rasprsnuti, nije mogao da hoda, bio je pokretan koliko i vreća sala. Ovaj čovek, koji je u mladosti bio tako zgodan, što je preskakao odbrambene šančeve i zatezao najbolje lukove u Engleskoj, koji se isticao na turnirima, predvodio vojske i pobeđivao pape - sad nije mogao da odgurne ni neko plemićko detence, pa čak ni da podigne ruku a da ne oseti nelagodu. Postao je velik i zdepast, oči su mu se smanjile, a lice raširilo, i ispod brade mu se stvorio dvostruki podvaljak. Izgledao je kao svinja.

Odvratno.

„Gospodaru, vi govorite ružno o sebi bez razloga“, rekla je. „Vi ste gospodar kom sam zavetovana, kome cela Engleska i ja dugujemo apsolutnu poslušnost.“

„Ali samo dok budem disao.“

„Što ćete i nastaviti da radite.“

Ona je znala gde joj je mesto. Podsticanje sporova između muža i žene, pri čemu je ovaj prvi posedovao svu moć, a ova druga ništa, bilo je opasna zanimacija. Ali iako slaba, nije bila bez oružja. Odanost, ljubaznost, oštar um, stalna briga i izvanredno vaspitanje bila su njena oruđa.

„Čovek može da poseje sopstveno seme hiljadu puta“, kazala je. „Ako se pobrine da izbegava zarazu i inače živi zdravo i valjano, može da stoji kao hrast na litici i skače kao jelen koji i dalje gospodari svojim krdom. To ste vi, kralju moj.“

Otvorio je nateklu šaku i ona je položila svoju u njegovu. Koža mu je bila hladna i lepljiva od znoja i ona se upitala da li je smrt već počela da nastupa. Znala je da je imao pedeset šest godina, i da je vladao već skoro trideset osam. Ženio se šest puta i imao petoro dece koju je priznao. Izazivao je svet i prkosio Katoličkoj crkvi osnivajući sopstvenu religiju. Katarina je bila njegova treća žena i, neka je nebesima hvala, izgledalo je da će biti i poslednja.

I to je u njenom srcu budilo nadu.

Nije bilo nikakve radosti u bračnoj zajednici s ovim tiraninom,

ali ona je ispunjavala svoje dužnosti. Nije želela da bude njegova supruga, i umesto toga bi više volela da mu bude ljubavnica, pošto njegove supruge nisu dobro prolazile. „Ne, madam“, rekao joj je on. „Ja vas vidim u višoj ulozi.“ Ona namerno nije pokazivala entuzijazam zbog njegove ponude, ostajala je ravnodušna prema njegovim kraljevskim gestovima, vodeći računa o tome da su glave brže padale što je Henri postajao stariji. Diskrecija je bila jedini put do dugovečnosti. Tako da se, ostavši bez drugog izbora, udala za Hernija Tjudora uz veličanstvenu ceremoniju za ceo svet.

Sad su se četiri godine bračne agonije bližile svom kraju.

Ali ona je zadržavala svoju radost za sebe, noseći na licu masku zabrinutosti, dok joj se u očima videlo nešto što se moglo shvatiti samo kao ljubav. Bila je vešta da osvoji i sačuva za sebe srca starijih muškaraca, pošto je već negovala dva prethodna muža na njihovim samrtničkim posteljama. Znala je kakve žrtve ta uloga zahteva. Što se tiče kralja, mnogo puta je spustila njegovu smrdljivu, zagnojenu nogu sebi u krilo, čisteći je i mažući melemima, umirujući njegov um, olakšavajući mu bolove. Ona je bila jedina kojoj je dopuštao da to radi.

„Dušice“, šapnuo je kralj. „Imam jednu, poslednju dužnost za tebe.“

Ona je klimnula glavom. „Najmanja želja vašeg veličanstva je zakon ove zemlje.“

„Postoji tajna. Jedna što sam je dugo čuvao. Koju mi je preneo rođeni otac. A ja želim da je prenesem Edvardu i tražim od tebe da to učiniš.“

„Biće mi čast da učinim bilo šta za vas.“

Kraljeve oči su se sklopile i ona je videla da se njegov kratki predah od bola završio. Usta su mu se otvorila i kriknuo je: „Monasi! Monasi!“

Reči su bile prožete jezom.

Da li su se duhovi sveštenika bačenih u vatru sjatili oko njegove postelje, zlorado se cereći njegovoj umirućoj duši? Henri je opustošio manastire, zaplenio njihova bogatstva, kaznio žitelje. Ruševine i leševi bili su sve što je ostalo od njihovog nekadašnjeg

veličanstva.

On kao da je povratio vlast nad sobom i odagnao viziju. „Otac mi je na samrti rekao za tajno mesto. Samo za Tjudorove. Poštovao sam i voleo to mesto, i dobro sam ga iskoristio. Moj sin mora da zna za njega. Hoćeš li mu ti reći, kraljice moja?”

Bila je zapanjena što će se ovaj čovek, toliko bezobziran za života, toliko nepoverljiv prema svakome i svačemu, u času svoje smrti poveriti njoj. Pitala se hoće li to biti još jedna varka, da je uhvati u klopku. Već je jednom to pokušao, pre nekoliko meseci, kad ga je previše jako pritisnula zbog religije. Biskup Gardiner od Vinčestera brzo je iskoristio njenu grešku, i dobio je kraljevsko odobrenje da je uhapsi i ispita. Na svu sreću, saznala je za zaveru i uspela da ponovo zadobije kraljevu blagonaklonost. Na kraju je Gardiner bio taj koji je proteran s dvora.

„Ja ću, naravno, uraditi sve što budete zahtevali od mene”, rekla je. „Ali zašto to sami ne kažete svom dragom sinu i nasledniku?”

„On ne sme da me vidi ovakvog. Nisam dopustio nijednom svom detetu da me vidi ovakvog. Samo tebi, dušice. Moram zasigurno znati da ćeš izvršiti ovu dužnost.”

Ponovo je klimnula glavom. „To uopšte ne dolazi u pitanje.”

„Onda me slušaj.”

Koton Malon je znao da bi laž bila bolja, ali je odlučio da, u sklopu novih kooperativnih odnosa s bivšom ženom, kaže istinu. Pem ga je posmatrala s napetošću koju je na njenom licu viđao i ranije. Samo što joj je ovog puta pogled bio ublažen složenom i teškom stvarnošću.

On je znao nešto što ona nije.

„Kakve veze smrt Henrija VIII ima sa onim što se tebi dogodilo pre dve godine?”, upitala ga je.

Počeo je da joj kazuje priču, ali se zaustavio. Dugo nije razmišljao o onim satima davno proživljenim u Londonu. Otvorili su mu oči, i to na mnogo načina. Iskustvo oca i sina, koje je samo bivši predstavnik

Ministarstva pravde SAD mogao da preživi.

„Pre neki dan, Gari i ja smo gledali vesti”, rekla je Pem. „Libijski terorista koji je postavio bombu u onaj avion u Škotskoj 1980. umro je od raka. Gari kaže da zna sve o njemu.”

On je gledao istu emisiju. Abdelbaset el Megrahi je konačno podlegao bolesti. Bivši obaveštajni oficir El Megrahi je 1988. optužen za ubistvo 270 ljudi prilikom eksplozije bombe na letu 103 kompanije *Pan Am* iznad Lokerbija u Škotskoj. Ali tek u januaru 2001. trojica škotskih sudija, koji su zasedali na specijalnom sudu osnovanom u Holandiji, doneli su presudu da je kriv i odredili mu kaznu doživotnog zatvora.

On je hteo da zna šta je Gari još rekao.

U zavisnosti od onoga što je njegov sedamnaestogodišnji sin otkrio, mogao je da ograniči sopstvene komentare.

Ili se bar tome nadao.

„Samo da ste u Londonu vas dvojica bili u kontaktu s tim teroristom.”

To nije bila baš prava istina, ali ponosio se sinovljevim držanjem. Svaki dobar obaveštajni oficir znao je da otvorene uši i zatvorena usta uvek najbolje deluju.

„Ja samo znam”, nastavila je ona, „da je pre dve godine Gari otišao odavde s tobom u Kopenhagen na kratak odmor za Dan zahvalnosti. Sad sam saznala da je umesto toga bio u Londonu. Nijedan od vas dvojice nikad nije rekao ni reč o tome.”

„Znala si da moram tamo da se zaustavim na povratku kući.”

„Da se zaustaviš? Kako da ne. Ali to je bilo više od pukog zaustavljanja, i ti to znaš.”

Bili su razvedeni već četiri godine. Pre toga su u bili u braku osamnaest godina. Čitavu svoju karijeru u mornarici proveo je sa Pem. Postao je advokat i počeo da radi u Ministarstvu pravde dok je bio s njom, ali je karijeru agenta u *Magelan biletu* završio kao njen bivši muž.

Njihov rastanak nije bio baš lep.

Ali najzad su raščistili sitnice među sobom.

Pre dve godine.

Tačno pre nego što se dogodilo sve ono u Londonu.

Možda bi trebalo da joj sve ispriča.

Nema više tajni, zar ne?

„Jesi li sigurna da želiš ovo da čuješ?“

Sedeli su za kuhinjskim stolom u kući u Atlanti u koju su se Pem i Gari uselili pre razvoda. Odmah posle okončanja braka on je otišao iz Džordžije i preselio se u Dansku misleći da je ostavio prošlost za sobom.

Koliko samo čovek može da pogreši.

Je li *on* želeo ponovo da sluša šta se dogodilo?

Zapravo ne.

Ali to bi moglo da bude dobro za oboje.

„U redu, ispričaću ti.“

DEO PRVI

PRE DVE GODINE

JEDAN

LONDON

PETAK, 21. NOVEMBAR

6.25 UJUTRO

Koton Malon je prišao šalteru carine na aerodromu Hitrou i pružio dva pasoša - svoj i svog sina Garija. Međutim, između njega i šalterskog stakla stajao je problem.

Petnaestogodišnji Ijan Dan.

„Ovaj nema pasoš“, rekao je Malon službeniku, a zatim se predstavio i objasnio čime se bavi. Kratak poziv nepoznatom sagovorniku doveo je do usmenog odobrenja da Ijan ponovo uđe u zemlju.

Što nije iznenadilo Malona.

Pošto Centralna obaveštajna agencija želi da dečak bude u Engleskoj, pretpostavljao je da su njeni agenti već sredili sve što treba.

Bio je umoran od dugog leta, mada je uspeo da odspava nekoliko sati. Koleno ga je još bolelo od udarca nogom koji mu je Ijan zadao u Atlanti, pre nego što je pokušao da pobegne s aerodroma. Na svu sreću, *njegov* petnaestogodišnjak Gari brzo je zaustavio problematičnog mladog Škota pre nego što je uspeo da pobegne iz aerodromske sale.

Usluga prijateljima.

To je uvek problem.

Ovo je bila usluga Stefani Nel, njegovoj bivšoj šefici u *Magelan biletu*.

To je CIA, rekla mu je ona. Zvali su direktno iz Lenglija. Nekako su znali da je Malon bio u Džordžiji i hteli su da otprati dečaka nazad u London, gde će ga predati Metropolitenskoj policiji. Posle toga su Gari i on mogli da produže za Kopenhagen. Zauzvrat su dobili karte u prvoj klasi za put do kuće u Dansku.

Nije loše. Njegove karte bile su za ekonomsku klasu.

Pre četiri dana otputovao je u Džordžiju iz dva razloga. Advokatska komora Savezne Države Džordžije zahtevala je dvanaest sati dodatnog

pravničkog obrazovanja od svih svojih licenciranih advokata. Iako se povukao iz mornarice i *Magelan bileta*, i dalje je održavao advokatsku licencu u aktivnom stanju, što je značilo da je morao ispuniti godišnji broj obaveznih časova dodatnog obrazovanja. Prošle godine je prisustvovao takvom jednom prema propisima obaveznom događaju u Briselu, trodnevnom sastanku o vlasničkim pravima multinacionalnih kompanija. Ove godine je izabrao seminar o međunarodnom pravu, koji se održavao u Atlanti. Nije to bio preterano uzbudljiv način da se provedu dva dana, ali previše je vredno radio na sticanju te diplome da bi jednostavno dopustio da mu licenca istekne.

Drugi razlog bio je lične prirode.

Gari je tražio da provede kratki raspust za Dan zahvalnosti s njim. Škola nije radila, a Malonova bivša žena Pem smatrala je kratko putovanje preko mora dobrom idejom. Pitao se zašto je toliko ćutljiva i saznao odgovor prošle nedelje, kad je Pem nazvala njegovu knjižaru u Kopenhagenu.

„Gari je ljut“, rekla je. „Postavlja mnogo pitanja.“

„Na koja ne želiš da odgovoriš?“

„Na koja bi mi bilo teško da odgovorim.“

Ovaj odgovor je bio ublažavanje situacije. Pre šest meseci otkrila mu je surovu istinu u toku jednog drugog poziva upućenog iz Atlante u Dansku. Gari nije bio njegov biološki sin. Dečak se rodio iz njene vanbračne avanture pre nekih šesnaest godina.

Sad je rekla Gariju tu istinu, a njegov sin nije bio srećan. Malona je ta vest potpuno skrhalo. Mogao je samo da zamišlja kako je tek delovala na Garija.

„Nijedno od nas nije bilo svetac u to vreme, Kotone.“

Volela je da ga podseća na tu činjenicu - kao da je on nekako mogao da zaboravi da se njihov brak navodno okončao zbog njegovih grešaka.

„Gari želi da sazna nešto o svom biološkom ocu.“

„Kao i ja.“

Ona mu ništa nije ispričala o tom čoveku, i odbijala je njegove zahteve za informacijama o njemu.

„On ni na koji način nije uključen u ovo“, kazala je. „Potpuni je neznanac za sve nas. Baš kao što žene s kojima si ti bio nemaju nikakve veze s ovim. Ne želim da otvaram ta vrata. Nikad.“

„Zašto si onda rekla Gariju za to? Dogovorili smo se da to uradimo zajedno, kad dođe pravo vreme.“

„Znam. Znam. Moja greška. Ali to je moralo da se uradi.“

„Zašto?“

Nije mu odgovorila. Ali mogao je da pogodi razlog. Ona je volela da ima kontrolu. Nad svim i svačim. Samo što ovde nije imala kontrolu. Zapravo, niko je nije imao.

»On me mrzi“, kazala je. „Vidim mu to u očima.“

„Izvrnula si dečaku život naopačke.“

„Danas mi je rekao da možda želi da živi s tobom.“

Morao je da kaže: „Znaš da nikad ne bih ovo upotrebio u svoju korist.“

„Znam to. Ovo je moja greška. Ne tvoja. Jako je ljut. Možda će mu nedelju dana provedenih s tobom pomoći da se ta ljutnja ublaži.“

Shvatio je da ne voli Garija ništa manje zbog toga što u sebi ne nosi gene Malonijevih. Ali lagao bi sebe ako bi rekao da mu nije smetala ta činjenica. Šest meseci je prošlo, a istina je i dalje bolela. Zašto? Nije bio siguran. On nije bio veran Pem dok je bio u mornarici. Bio je mlad i glup i u svašta se uplitaio. Ali sad je znao da je i ona imala ljubavnu avanturu. U to vreme je uopšte nije pominjala. Da li bi ona švrljala da on nije?

Sumnjao je u to. Nije bila takva po prirodi.

Dakle, ni on nije bio bezgrešan što se tiče sadašnje zbrke.

Pem i on bili su razvedeni duže od godinu dana, ali su tek u oktobru postigli mirovni sporazum. Sve ono što se desilo s Aleksandrijskom bibliotekom promenilo je sve među njima.

Nabolje.

Ali sad ovo...

Jedan dečak, o kom je morao da se brine, bio je ljut i zbunjen.

Drugi je, izgleda, bio delinkvent.

Stefani mu je ispričala ponešto. Ijan Dan je rođen u Škotskoj. Nije se znalo ko mu je otac. Majka ga je rano napustila. Poslali su ga u London da živi s tetkom i dolazio je i odlazio iz njene kuće, dok najzad nije pobegao. Imao je dosije u policiji - hapšenje zbog sitnih krađa, provala, pljački. CIA ga je tražila jer je pre mesec dana jedan od njihovih ljudi gurnut ili je skočio pod voz u pokretu na stanici podzemne železnice. Dan je bio tamo, na Oksfordskom kružnom toku. Svedoci su rekli da je možda čak nešto i ukrao

od pokojnika. Zato su ljudi iz CIA morali da razgovaraju s njim.

To nije bilo dobro, ali nije ga se ni ticalo.

Za nekoliko minuta njegova usluga Stefani Nel biće obavljena, a onda će Gari i on sesti na svoj let za Kopenhagen i uživati u slobodnoj nedelji, naravno - u zavisnosti od toga na koliko će neprijatnih pitanja njegov sin možda želeti odgovore. Nezgoda je bila to što let za Dansku nije kretao s Hitroua nego s Getvika, drugog londonskog velikog aerodroma, udaljenog nekih sat vremena vožnje prema jugu. Do polaska aviona je ostalo još nekoliko sati, tako da to nije bio problem. Trebalo je samo da promeni nešto dolara za funte i uzme taksi.

Prošli su kroz carinu i preuzeli prtljag.

Ni on ni Gari nisu nosili mnogo stvari.

„Preuzeće me policija?” pitao je Ijan.

„Tako je meni rečeno.”

„Šta će mu se dogoditi?” upitao je Gari.

Malon slegnu ramenima. „Teško je reći.”

I bilo je. Naročito kad je umešana CIA.

Prebacio je torbu preko ramena i poveo dečake iz odeljenja za preuzimanje prtljaga.

„Mogu li da uzmem svoje stvari?” pitao je Ijan.

Kad su mu doveli Ijana u Atlanti, dali su mu plastičnu kesu u kojoj je bio švajcarski vojnički nož sa svim dodacima, ogrlica od kalaja, sa zakačenim religijskim simbolom, džepni biber-sprej za samoodbranu, srebrne makazice i dve knjige u mekom povezu, kojima su nedostajale korice.

Ajvanho i Arturova smrt.

Na smeđim ivicama knjiga videle su se mrlje od vlage, a povezi su bili premreženi širokim belim naprslinama. Obe su bile štampane pre više od trideset godina. Na naslovnim stranicama je bio pečat SVE STARE KNJIGE, sa adresom na londonskom Pikadiliju. On je koristio sličan način obeležavanja knjiga u svojoj knjižari, a na njegovom pečatu je jednostavno pisalo KOTON MALON, KNJIŽAR, HEJBRO PLADS, KOPENHAGEN. Sve stvari u plastičnoj kesi pripadale su Ijanu, a carinici su ih oduzeli kad su ga odveli u pritvor na Međunarodnom aerodromu u Majamiju, pošto je pokušao ilegalno da uđe u zemlju.

„To zavisi od policije”, rekao je. „Meni je naloženo da predam i tebe i

kesu njima.”

Gurnuo je umotanu kesu u svoj putni kofer, gde će i ostati dok policija ne preuzme dečaka. Donekle je očekivao da Ijan pobegne, pa je ostao oprezan. Ispred sebe je spazio dvojicu u tamnim odelima, kako idu prema njima.

Čovek s desne strane, nizak i zdepast, sa kestenjastom kosom, predstavio se kao inspektor Nors.

Pružio je ruku i Malon se rukovao s njim.

„Ovo je inspektor Devin. Mi smo iz Metropolitene policije. Rekli su nam da vi pratite dečaka. Došli smo da vas odvezemo do Getvika i preuzmemo brigu za mladog gospodina Dana.“

„Zahvalan sam vam na prevozu. Nisam baš oduševljen skupom vožnjom taksijem.“

„To je najmanje što možemo da uradimo. Kola su nam baš tu ispred. Jedna od privilegija kad si policajac jeste što možeš da se parkiraš gde hoćeš.“

Čovek se široko osmehnuo Malonu.

Krenuli su prema izlazu.

Malon je primetio da inspektor Devin ide iza Ijana. Pametan potez, pomislio je.

„Vi ste sredili to da uđe u zemlju bez pasoša?“

Nors je klimnuo glavom. „Jesmo, zajedno s još nekima koji saraduju s nama. Mislili da ih vi znate.“

Zaista ih je znao.

Izašli su iz zgrade aerodroma na prohladan jutarnji vazduh. Zid gustih oblaka bojio je nebo u depresivnu boju kalaja. Pored ivice trotoara stajala je plava Mercedesova limuzina. Nors je otvorio zadnja vrata i pokazao Gariju rukom da prvi uđe, a zatim su ušli Ijan i Malon. Inspektor je stajao pored kola dok svi nisu ušli, pa zatvorio vrata. Nors je seo na suvozačevo sedište, a Devin je vozio. Izjurili su sa Hitroua i uključili se na Auto-put M4. Malon je znao put, pošto je dobro poznavao London. Pre mnogo godina proveo je neko vreme u ovom mestu po zadatku. Takođe je dobio raspored na godinu dana ovde dok je služio u mornarici. Saobraćaj je postajao sve gušći dok su se kretali prema istočnom delu grada.

„Neće vam smetati da se zaustavimo na jednom mestu pre nego što krenemo na Getvik?“, upitao ga je Nors.

„Nema problema. Imamo vremena do polaska aviona. To je najmanje što vam dugujemo u zamenu za besplatnu vožnju.”

Malon je posmatrao Ijana dok je dečak zurio kroz prozor. Nije mogao a da se ne upita šta će se dogoditi s njim. Stefanina procena nije bila povoljna. Dete ulice, bez porodice, potpuno prepušteno sebi. Za razliku od Garija, koji je imao tamnu kosu i ten, Ijan je bio plavokos i blede puti. Ipak, izgledao je kao dobro dete. Samo nije imao sreće u životu. Ali barem je bio mlad - mladost nudi šanse, a šanse vode do mogućnosti. Dečak je bio potpuna suprotnost Gariju, koji je živeo običnim zaštićenim životom. Pomisao na Garija na ulici, samog, bez ikoga svog, kidala mu je srce.

Topao vazduh pokuljao je u unutrašnjost automobila, a motor je zabrujao dok su se sporo probijali kroz saobraćajnu gužvu.

Vremenska razlika i neispavanost učinile su Malonove oči umornim.

Sklopio ih je, i kad se probudio, pogledao je na sat i shvatio da je odremao petnaestak minuta. Naterao je sebe da se razbudi. Gari i Ijan su i dalje sedeli ćutke. Nebo se dodatno zatamnelo. Oluja se bližila gradu. Pogledao je unutrašnjost kola, primetivši po prvi put da u njima nema radio-stanice i druge opreme za komunikaciju. Takođe, podovi i presvlake su bili besprekorno čisti. To svakako ne liči ni na jedna policijska kola u kojima se ikad vozio.

Zatim je pažljivije pogledao Norsa.

Njegova smeđa kosa bila je podsečena ispod ušiju. Nije bila čupava, ali bila je gusta. Bio je glatko izbrijan i malo gojazan. Nosio je prikladnu odeću, odelo s kravatom, ali njegova leva ušna školjka privukla je Malonovu pažnju. Bila je probušena. Nije imao mindušu, ali rupica se jasno videla.

„Pitao sam se, inspektore, da li bih mogao da vidim vašu legitimaciju? Trebalo je da vas zamolim za to odmah na aerodromu.”

Nors mu nije odgovorio. Pitanje je privuklo Ijanovu pažnju pa je i on odmerio Malona ljubopitljivim pogledom.

„Jeste li me čuli, Norse? Voleo bih da vidim vašu legitimaciju.”

„Samo vi uživajte u vožnji, Malone.”

Nije mu se dopao čovekov oštar ton pa se uhvatio za prednje sedišta i nagnuo se napred u nameri da jasnije iskaže zahtev.

Iza naslona za glavu se promolila cev pištolja da ga dočeka.

„Da li je ovo odgovarajuća legitimacija?” upitao je Nors.

„Zapravo, nadao sam se legitimaciji sa slikom.” Mahnuo je rukom prema oružju. „Kad je to Metropolitenska policija počela da koristi *glokove*?”

Nije bilo odgovora.

„Ko si ti?”

Nors je mahnuo pištoljem prema Ijanu. „Njegov čuvar.”

Ijan je pružio ruku preko Garija i počeo da poteže hromiranu ručicu na vratima, ali ona nisu htela da se otvore.

„Odličan izum - sigurnosna brava za decu”, izgovorio je Nors. „Sprečava mališane da se izvuku napolje.”

Malon reče: „Sinko, hoćeš li da mi kažeš šta se dešava.”

Ijan ništa ne odgovori.

„Ovi ljudi su se očigledno mnogo potrudili da se upoznaju s tobom.”

„Sedi tu i ćuti, Malone”, reče Nors. „Ovo se tebe ne tiče.”

Malon se zavalio u sedištu. „Oko toga se slažemo.”

Samo što je u kolima bio i njegov sin.

Nors je ostao okrenut prema njima, ne skidajući pogled s Malona i sve vreme ga držeći na nišanu pištolja.

Kola su nastavila da se probijaju kroz jutarnju gužvu.

Malon je pratio krajolik koji je promicao pored njih, prisećajući se koliko je mogao geografije severnog Londona. Shvatio je da je most preko kog su upravo prešli vodio preko kanala Ridžents, vodenog prolaza koji je vijugao kroz grad i konačno se ulivao u Temzu. Avenija s četiri saobraćajne trake bila je oivičena veličanstvenim drvećem. Saobraćaj je bio gust. Primetio je Lords, čuveni teren za kriket. Znao je da se izmišljena Ulica Bejker, u kojoj živi Šerlok Holms, navodno nalazi nekoliko blokova dalje. I Mala Venecija bila je nedaleko odatle.

Opet su prešli kanal i on je pogledao u jarko obojene kuće na splavovima, raštrkane po vodi. Po kanalu su se mestimično mogle videti jahte, visoke ne više od tri metra, napravljene da mogu da prolaze ispod niskih mostova. Nizovi kuća i stambenih zgrada u džordžijanskom stilu pružali su se s obe strane bulevara, a ispred njih se uzdizalo visoko drveće bez lišća.

Devin je skrenuo mercedesom u poprečnu uličicu. S obe strane ulice videlo se još kuća. Prizor je donekle podsećao na Atlantu, gde je on nekad imao kuću. Posle još tri skretanja ušli su u dvorište s tri strane zatvoreno visokom živicom. Mercedes se zaustavio ispred konjušnice sazidane od

kamenja pastelnih boja.

Nors je izašao iz kola. Devin je uradio isto.

Otvorili su oboja zadnja vrata sa spoljašnje strane.

„Izlazite“, reče Nors.

Malon je stajao na kaldrmi ispresecanoj mahovinom smaragdne boje. Gari i Ijan su izašli s druge strane.

Ijan je pokušao da beži.

Nors je snažno tresnuo dečaka o auto.

„Nemoj!“, doviknuo je Malon. „Radi šta ti kaže. Ti takođe, Gari.“

Nors je gurnuo pištolj Ijanu u vrat. „Budi miran!“ Držao je dečaka pritisnutog uz auto težinom svog tela. „Gde je USB?“

„Kakav USB?“, pitao je Malon.

„Ućutkaj ga“, rekao je Nors.

Devin je zario pesnicu Malonu u stomak.

„Tata!“, uzviknuo je Gari.

Malon se presamitio i pokušao da povрати dah, dajući Gariju znak da je dobro.

„USB?“, ponovio je Nors. „Gde je?“

Malon je ustao rukama stežući stomak. Devin se izmakao da ponovo zamahne, ali Malon mu je zabio koleno u međunožje pa ga desnom šakom raspalio u bradu.

Možda se povukao iz službe i možda ga je mučila vremenska razlika, ali nije bio bespomoćan.

Okrenuo se tačno u trenutku kad je Nors uperio pištolj u njega. Prasak jednog ispaljenog metka odjeknuo je u trenutku kad se Malon bacio na kaldrmu, i tane je pogodilo živicu iza njega. Pogledao je prema suvozačevoj strani mercedesa i video Norsu kroz poluotvorena vrata. Skočio je na noge, oslonio se o haubu i poleteo kroz auto udarivši nogama u vrata sa suprotne strane.

Vrata su se otvorila i tresnula u Norsu, bacivši lažnog inspektora unazad prema konjušnici.

Malon se provukao kroz otvorena vrata.

Ijan je bežao iz dvorišta prema otvorenoj ulici.

Malonov pogled susreo se s Garijevim. „Idi s njim! Beži odavde!“

Neko ga je sapleo s leđa.

Udario je čelom o vlažni kamen. Osetio je jak nalet bola. Mislio je da je Devin izbačen iz igre.

Greška.

Devinova ruka mu se obmotala oko vrata i Malon je pokušavao da se oslobodi daviteljskog zahvata. Nije imao mnogo prostora za manevrisanje u ležećem položaju, a Devin mu je izvijao kičmu pod neprirodnim uglom.

Građevine oko njega nestajale su mu iz vidnog polja i ponovo se vraćale.

Krv mu je curila sa čela u oko.

Poslednje što je video pre nego što ga je prekrila tama bili su Ijan i Gari kako nestaju iza ugla.

DVA

BRISEL, BELGIJA

7.45 PO PODNE

Blejk Antrim nije voleo kočoperne žene. Trpeo ih je, pošto je Centralna obaveštajna agencija bila prepuna mudroserki. Ali to nije značilo da mora da ih trpi i u slobodno vreme. Ako je vođa tima odgovoran za devet agenata raspoređenih širom Engleske i Evrope ikad mogao da zaista ima slobodno vreme.

Deniz Žerar bila je pola Francuskinja, a pola Flamanka, što je bila kombinacija iz koje je nastala visoka, vitka i elegantna žena tamne kose. Imala je lice koje je svakome privlačilo pažnju i telo kakvo čovek odmah poželi da zagrli. Upoznali su se u Muzeju Grada Brisela, gde su otkrili zajedničku ljubav prema mapama, starinskoj arhitekturi i slikarstvu. Otad su provodili mnogo vremena zajedno, nekoliko puta su išli na izlete izvan Brisela, jednom i u Pariz, što se pokazalo kao putovanje vredno pamćenja.

Ona je bila uzbudljiva, diskretna i samouverena.

Idealna.

Ali ne više.

„Šta sam uradila?“, upitala je blagim glasom. „Zašto sad da prekinemo?“

U njenom pitanju nije bilo primeše tuge ili šoka. Reči su bile izgovorene praktičnim tonom, što je bio njen način da ono što je odlučila prebaci na njega.

Što je njega još više iziritiralo.

Nosila je upadljivu kratku svilenu haljinu, koja joj je isticala i čvrste grudi i duge noge. Uvek se divio njenom ravnom stomaku i pitao se da li je on oblikovan vežbanjem ili hirurškom intervencijom. Nikad nije primetio nikakve ožiljke. Njena koža boje karamela bila je glatka kao porcelan.

A njen miris...

Slatki limun izmešan s ruzmarinom.

Bila je na važnoj poziciji u industriji parfema. Objašnjavala je svoj posao

jednog popodneva uz kafu u blizini Gran plasa, ali on nije slušao, pošto je čitav dan bio obuzet operacijom koja je krenula naopako na zapadu Nemačke.

Što je u zadnje vreme delovalo kao njegov stalni usud.

Jedan neuspeh za drugim.

Njegova titula bila je koordinator specijalnih kontraoperacija za područje Evrope. Zvučalo je kao da učestvuje u ratu - što je u nekom smislu i bilo tačno. U neobjavljenom ratu protiv terorizma. Ali on se nije tome podsmevao. Pretnje su definitivno postojale i poticale su s najneobičnijih mesta. U poslednje vreme, naizgled su dolazile više od američkih saveznika nego od neprijatelja.

U tome je i bila svrha postojanja njegove jedinice: *specijalne* kontraoperacije.

„Blejk, reci mi kako mogu da popravim sve. Volela bih da nastavim da se viđam s tobom.”

Ali nije to stvarno mislila, i on je to znao.

Poigravala se s njim.

Sedeli su u njenom stanu, u skupoj zgradi s početka veka, s pogledom na Briselski park, pojas zelenila zvaničnog izgleda, omeđen Kraljevskim dvorom i Palatom nacija. Kroz otvorena vrata terase na trećem spratu video je klasične umetničke kipove, okružene drvećem s brižljivo okresanim krošnjama. Danas u parku nije bilo uobičajenih gomila kancelarijskih službenika, džogera i porodica s decom. Procenio je da njena kirija sigurno iznosi nekoliko hiljada evra mesečno. On sa platom vladinog službenika nije mogao sebi da priušti ništa slično. Ali većina žena s kojima je bio u vezi ionako je zarađivala više od njega. Izgleda da su ga privlačile uspešne žene.

I varalice.

Kao Deniz.

„Juče sam bio u šetnji”, rekao je. „Blizu Gran plasa. Čuo sam da je *Dečak koji piški* bio obučen kao ulični orguljaš.”

Slavna statua nalazila se nedaleko od gradske skupštine. Pola metra visoka bronzana skulptura prikazivala je golog dečaka koji piški u bazen fontane. Stajala je tu od 1618. godine i postala nacionalni simbol. Nekoliko puta nedeljno bronzani dečak je oblačen u kostime, od kojih je svaki bio jedinstven. Blejk se u blizini sreo sa svojim kontaktom i na brzinu

porazgovarao s njim.

I video Deniz.

S drugim muškarcem.

Držali su se za ruke, uživajući u prohladnom popodnevnom vazduhu, zastajući da se dive prizoru i razmene nekoliko poljubaca. Ona je izgledala krajnje opušteno, baš kakva je uvek bila i s njim. Upitao se tada, i još se pitao, koliko muškaraca je imala oko sebe.

„Na francuskom ga zovemo *lepetit Julien* ‘, rekla je. „Videla sam ga obučenog na razne načine, ali ne i kao orguljaša. Je li lepo izgledao?”

Ponudio joj je šansu da kaže istinu, ali neiskrenost je bila još jedna zajednička osobina žena koje su ga privlačile.

Još jedna, i poslednja šansa.

„Propustila si da to vidiš juče?”, upitao je s naznakom neverice u glasu.

„Radila sam van grada. Možda će ga ponovo tako obući.”

Ustao je da krene.

I ona je ustala sa stolice. „Možda bi mogao da ostaneš još malo?”

Znao je na šta je mislila. Vrata njene spavaće sobe bila su otvorena.

Ali ne danas.

Dopustio joj je da mu priđe sasvim blizu.

„Žao mi je što se više nećemo videti”, kazala je.

Njene laži pokrenule su poznati bes u njemu. Pokušao je da mu se odupre, ali se najzad prepustio i njegova desna ruka je poletela naviše i uhvatila je za grlo. Podigao je njeno lagano telo sa poda i pribio je uza zid. Pojačao je stisak na njenom vratu i oštro joj se zagledao u oči.

„Ti si lažljiva kurva.”

„Ne, Blejk. Ti si čovek koji obmanjuje”, uspela je da kaže. U njenim očima nije bilo straha. „Videla sam te juče.”

„Ko je on?”

Popustio je stisak dovoljno da bi mogla da govori.

„Niko za koga bi tebe bilo briga.”

„Ja ne delim.”

Ona se osmehnula. „Onda ćeš morati da prilagodiš svoje stavove. Jednostavne devojke moraju da budu zahvalne za ljubav. Mi koje nismo tako jednostavne prolazimo mnogo bolje.”

Istinitost njenih reči dodatno ga je razbesnela.

„Ti jednostavno ne nudiš dovoljno da bi neko zbog tebe isključio sve ostale iz svog života”, rekla je.

„Nisam te čuo da se žališ.”

Usta su im bila međusobno udaljena samo nekoliko centimetara. Mogao je da oseti njen dah, da namiriše slatki miris koji se podizao s njene kože.

„Ja imam mnogo muškaraca, Blejk. Ti si samo jedan od njih.”

Koliko je znala, radio je za Stejt department, koji ga je rasporedio u Američku ambasadu u Belgiji.

„Ja sam važna ličnost”, rekao joj je, i dalje ne povlačeći ruku s njenog grla.

„Ali ne dovoljno da me dobiješ samo za sebe.”

Divio se njenoj smelosti.

Glupoj. Ali ipak dostojnoj divljenja.

Popustio je stisak, a onda je žestoko poljubio.

Ona mu je uzvratila, njen jezik je pronašao njegov, ukazujući da možda nije sve izgubljeno.

Izvukao se iz njenog zagrljaja.

I udario je kolenom u stomak.

Vazduh joj je naglo izleteo na usta.

Presavila se u struku, hvatajući se rukama za stomak. Zagrcnula se, obuzeta naletom mučnine.

Pala je na kolena i povratila na parket.

Njene pribranosti je nestalo.

Njega je obuzelo uzbuđenje.

„Ti si bezvredni mali čovek“, uspela je da procedi. Ali njeno mišljenje više nije bilo važno.

Zato se samo okrenuo i otišao.

Ušao je u svoju kancelariju u Američkoj ambasadi, smeštenoj sa istočne strane Briselskog parka. Dopešaćio je ovamo od Denizinog stana osećajući se zadovoljno, ali zbunjeno. Pitao se hoće li ona pozvati policiju. Verovatno neće. Kao prvo, ovo bi bio slučaj njene reči protiv njegove, bez svedoka, a kao drugo - ponos joj nikad ne bi dopustio da to uradi.

Osim toga, nije ostavio nikakve tragove na njenom telu.

Žene kao što je ona dobiju šta su zaslužile i odu dalje. Ali nikad više neće

biti toliko samouverena. Uvek će se pitati: *Mogu li da se poigravam s ovim čovekom? Ili on zna?*

Kao što je Blejk znao.

Njene sumnje pričinjavale su mu zadovoljstvo.

Ali osećao se loše zbog onog udarca kolenom. Nije znao zašto ga je naterala na takve krajnje mere. Varanje je bilo dovoljno loše. Ali laganje je samo sve pogoršalo. To je bila njena greška. Ipak, sutra će joj poslati cveće.

Svetloplave karanfile. Njene omiljene.

Uključio je računar i ukucao šifru, koja se menjala svakog dana. Nije pristiglo mnogo informacija od ranog popodneva, ali pogled mu je privukao trepćući signal da je dobio upozoravajuću poruku iz Lenglija. Ovaj postupak bio je prihvaćen posle terorističkih napada 11. septembra 2001. Daleko bolje je bilo proširiti informaciju preko mreže nego je zadržati za sebe i preuzeti svu krivicu. Većina upozorenja se nije ticala njega. Njegova oblast delovanja bila su specijalna protivdejtva, precizno ciljani zadaci koji, po definiciji, nisu spadali u uobičajene procedure. Svi ti zadaci bili su strogo poverljivi, a on je izveštaje podnosio samo direktoru odeljenja za kontraoperacije. Ipak, ovo upozorenje je bilo adresirano samo na njega, a njegov kompjuter ga je automatski dešifrovaó.

KRALJEVSKA OBMANA JE SAD POSTAVLJENA U VREMENSKI OKVIR.
AKO NE BUDE REZULTATA U SLEDEĆIH 48 SATI, PREKINUTI OPERACIJU
I POVUĆI SE.

Ovo nije bilo sasvim neočekivano.

Nije sve teklo kako treba u Engleskoj.

Do pre nekoliko dana, kad su konačno postigli napredak.

Morao je da zna više i posegnuo je za telefonom na stolu pa pozvao svog čoveka u Londonu, koji je odgovorio odmah posle drugog zvona.

„Ijan Dan i Koton Malon sleteli su na Hitrou“, rečeno mu je.

Osmehnuo se.

Za sedamnaest godina u CIA naučio je kako se sve obavlja. Dolazak Kotona Malona u London sa Ijanom Danom bio je dokaz za to.

On je učinio da se to dogodi.

Malon je nekad bio uspešan agent Ministarstva pravde u *Magelan biletu*,

gde je služio desetak godina pre nego što se povukao nakon pucnjave u Meksiko Siti. Malon je sad živeo u Kopenhagenu, gde je imao prodavnicu starih knjiga, ali je održavao blizak odnos sa Stefani Nel, dugogodišnjom šeficom *Magelan bileta*. Tu vezu je Blejk iskoristio da dovede Malona u Englesku. Poziv u Lenglidoveo je do poziva državnog tužioca, koji se obratio Stefani Nel, a ona je pozvala Malona.

Ponovo se osmehnuo.

Bar nešto je danas prošlo kako treba.

TRI

VINDZOR, ENGLSKA

5.50 PO PODNE

Ketlin Ričards nikad nije bila unutar zamka Vindzor. Za jednu Britanku, koja je tu i rođena i odrasla, to je delovalo neoprostivo. Ali bar je poznavala prošlost zamka. Prvobitno izgrađen u XI veku da brani reku Temzu i štiti vladavinu Normana na spoljašnjim ivicama Londona, koji se razvijao u veliki grad, služio je kao kraljevska enklava od vremena Vilijama Osvajača. Nekad je bio drveni zamak s bedemom i nasipom, a sad masivno kameno utvrđenje. Izdržao je Prvi baronski rat početkom XIII veka, Engleski građanski rat u XVII, dva svetska rata i razoran požar 1992. godine, da bi postao najveći stalno naseljeni zamak na svetu.

Vozila se trideset kilometara od Londona kroz hladnu kišu kasne jeseni. Zamak se nadnosio nad strmom krečnjačkom liticom, nad kojom su se uzdizali sivi zidovi, tornjići i kule - građevine su zauzimale površinu od trinaest jutara zemlje - jedva raspoznatljivi kroz večernju oluju. Nadređeni ju je zvao pre sat vremena i rekao joj da krene tamo.

Što ju je šokiralo.

Prošlo je već dvadeset dana od njene jednomesečne suspenzije, zbog koje neće primiti platu. Operacija u Liverpulu u vezi s ilegalnim uvozom oružja u Severnu Irsku krenula je po zlu kad su tri praćene mete odlučile da pobegnu. Jurila ih je kolima i uspeła da ih uhvati, ali ne pre nego što je izazvala potpuni kaos na tamošnjim putevima. Slupano je osamnaest vozila. Nekoliko ljudi je povređeno, neki od njih ozbiljno, ali bar nije bilo poginulih. Njenom krivicom? Po njenom mišljenju - ne.

Ali šefovi su mislili drugačije.

A štampa nije bila blagonaklona prema SOCA.

Agencija za borbu protiv organizovanog kriminala, engleska verzija američkog FBI-ja, bavila se istragama u vezi s drogom, pranjem novca, sajber-kriminalom, prevarama, trgovinom ljudima i prestupima počinjenim

uz korišćenje vatrenog oružja. Ona je već deset godina radila u njoj. Kad se zaposlila, rekli su joj da su dobrom regrutu potrebna četiri kvaliteta - timski duh, efikasnost, predvodničke osobine i želja da se napreduje. Volela je da misli da su bar tri među njima bile njena specijalnost. *Timski duh* je uvek bio deo koji je predstavljao problem. Nije da je njoj bilo teško da se uklopi, jednostavno je volela da radi sama. Na svu sreću, dobijala je izvrsne ocene za rad i imala radni dosije za primer. Čak je tri puta bila i pohvaljena. Ali taj osećaj buntovništva - koji kao da je bio deo njenog karaktera - stalno ju je uvlačio u nevolje.

A ona je mrzela sebe zbog toga.

Kao u poslednjih dvadeset dana, kad je sedela u stanu, pitajući se kad će se njena karijera u snagama zakona završiti.

Imala je dobar posao. Karijeru. Trideset jedan dan odmora godišnje, penziju, mnogo obuke i mogućnosti za napredovanje, i kvalitetne usluge u toku trudničkog bolovanja i nege deteta. Iako joj dve poslednje stavke nisu bile potrebne. Počela je da prihvata da brak možda i nije za nju. To je značilo da previše toga treba da se deli.

Dok je hodala po posvećenom tlu Vindzora, i dok su je vodili po kiši prema Kapeli Svetog Đorđa, gotskoj crkvi koju je izgradio Edvard IV u XV veku, pitala se šta radi ovde. Unutra je bilo sahranjeno deset vladara Engleske. Nije joj dato nikakvo objašnjenje zbog čega je bilo potrebno njeno prisustvo, a ona nije ništa pitala, pripisujući sve elementu neočekivanog, koji je oduvek pratio posao agenta SOCA.

Ušla je i otresla kapi kiše s ramena, diveći se visokom lučnom svodu, prozorima od bojenog stakla i izrezbarenim drvenim pregradama s obe strane dugačkog crkvenog hora. Raznobojni barjaci Vitezova podvezice ¹ istaknuti iznad svake klupe u dva upečatljiva niza odmah su privlačili pažnju. Na emajliranim tablama bila su ispisana imena nekadašnjih i sadašnjih vlasnika mesta u klupama. Središnji prolaz bio je pokriven crnim i belim mermernim pločama, uglačanim da sijaju kao ogledala, a njihov besprekorni sjaj kvarila je samo razjapljena rupa ispred jedanaeste pregrade. Četvorica su se okupila oko pukotine, a jedan od njih je bio njen direktor, koji ju je sačekao na pola puta do rupe i poveo je podalje od ostalih.

„Kapela je ceo dan bila zatvorena”, rekao joj je. „Ovde se prošle noći dogodio incident. Jedan od kraljevskih grobova je oskrnavljen. Provalnici su

koristili eksplozivne kapsle da probiju rupu.”

Znala je o čemu govori. Eksplozivi koji se koriste u inicijalnim kapislama izazivali su veliku štetu vrelinom eksplozije, a imali slab udar i minimum buke. Osetila je vonj dok je ulazila u kapelu: oštar zadah ugljenika. To je bio visokousavršeni materijal, nedostupan na slobodnom tržištu, namenjen isključivo vojsci. U njenoj glavi se smesta formiralo pitanje: ko je mogao da ima pristup toj vrsti eksploziva?

„Ketlin, ti shvataš da samo što nisi otpuštena?”

Shvatala je to, ali šokiralo ju je da to i čuje.

„Bila si upozorena”, nastavio je on. „Rečeno ti je da prilagodiš ponašanje. Nek ti je bog na pomoći; tvoji rezultati su izvrsni, ali način na koji ih ostvaruješ je nešto sasvim drugo.”

Njen radni dosije bio je pun incidenata sličnih onom u Liverpulu. Grupa korumpiranih lučkih radnika uhvaćena je sa 37 kilograma kokaina, ali su pritom potopljene dve barke. Podmetnula je požar da istera napolje trgovce drogom i pritom uništila skupo imanje, koje je moglo da se proda za milione funti kao zaplenjena imovina. Zaustavila je bandu koja se bavila piraterijom na internetu, ali je četvoro ljudi pogođeno hicima iz vatrenog oružja tokom hapšenja. A najgori je bio slučaj organizovane grupe privatnih istražitelja koji su na nezakonit način sakupljali poverljive informacije, a zatim ih prodavali klijentima u raznim korporacijama. Jedan od osumnjičenih ju je izazvao potegavši oružje, a ona ga je ubila. Iako je to proglašeno opravdanim ubistvom u samoodbrani, od nje je traženo da ide na psihološko savetovanje, a psihoterapeut je zaključio da je preuzimanje rizika bio njen način da nadomesti to što joj je život neispunjen. Šta god to značilo. Taj smešni glupan od doktora nikad nije objasnio na šta je mislio. Tako da se posle šest obaveznih terapeutskih sastanaka više nije vraćala kod njega.

„Imam još četrnaest agenata pod svojom komandom“, kazao je njen nadređeni. „I niko mi ne izaziva nevolje kao ti. Kako to da i oni postižu rezultate, ali bez neželjenih sporednih efekata?”

„Nisam ja rekla onim ljudima u Liverpulu da beže. Sami su se odlučili na to. Rešila sam da ih zaustavim, a s obzirom na količinu municije koju su krijumčarili, vredelo je rizika.”

„Bilo je povređenih na onom auto-putu. Nedužnih ljudi, u porodičnim kolima. Ono što se njima dogodilo ne može se opravdati, Ketlin.”

Već je čula dovoljno prekora kad je suspendovana. „Zbog čega sam onda ovde?“, upitala je.

„Da vidiš nešto. Pođi sa mnom.“

Vratili su se do mesta gde su stajala malopredašnja trojica. Ona je pažljivo pogledala blok crnog kamena s desne strane pukotine u podu. Blok je bio precizno izlomljen na tri komada, koji su se mogli podići i nositi, i koji su ležali jedan pored drugog kao da su i dalje spojeni.

Pročitala je ono što je bilo ugravirano na prednjoj strani.

U KRIPTI ISPOD OVE MERMERNE PLOČE

POLOŽENI SU OSTACI

KRALJICE DŽEJN SIMOR, SUPRUGE

KRALJA HENRIJA VIII, 1537.

KRALJA HENRIJA VIII 1547.

KRALJA ČARLSA I 1648.

I TEK ROĐENOG DETETA KRALJICE ANE

OVA SPOMEN-PLOČA POSTAVLJENA JE PO NALOGU KRALJA VILIJAMA IV, 1837.

Jedan od one trojice objasnio je da je Henri VIII želeo veličanstven spomenik ovde, u Kapeli Svetog Đorđa, koji bi zasenio spomenik njegovog oca u Vestminsteru. Izliven je metalni kip i masivni svećnjaci, ali Henri je umro pre nego što je zdanje završeno. Posle njega je usledilo doba radikalnog protestantizma, vreme kad crkveni spomenici nisu podizani, već rušeni. Zatim je njegova ćerka Meri prinuđena na kratki povratak Rimu i sećanje na Henrija VIII, protestantskog kralja, postalo je opasno. Na kraju je Kromvel pretopio kip i prodao svećnjake. Henri je konačno sahranjen ispod poda, a na to mesto je kao jedino obeležje postavljena crna mermerna ploča.

Ona se zagledala u crnu rupu ispod kapele. Po podu je vijugao električni kabl i nestajao negde niže, gde prostor nije bio obasjan svetlošću zidnih lampi.

„Ova kriptu je otvorena samo jednom pre ovoga“, rekao je drugi čovek.

Njen direktor ga je predstavio kao čuvara kapele.

„Prvog aprila 1813. U to vreme niko nije znao gde je sahranjeno obezglavljeno telo Čarlsa I. Ali pošto su mnogi verovali da bi njegovi

posmrtni ostaci mogli da leže pored ostataka Henrija VIII i njegove treće žene Džejn Simor, kripa je otvorena.“

Sad je očigledno otvorena još jedanput.

„Gospodo“, izgovorio je Ketlinin direktor. „Da li bi vam smetalo da inspektorka Ričards i ja popričamo na trenutak?“

Trojica su klimnula glavom i povukla se prema glavnom ulazu, udaljenom dvadesetak metara.

Dopalo joj se što čuje svoju titulu. *Inspektorka*. Vredno je radila da je stekne i mrzela je što bi sad mogla da je izgubi.

„Ketlin“, rekao je direktor prigušenim glasom. „Preklinjem da te da bar jednom držiš usta zatvorena i saslušaj me.“

Ona je klimnula glavom.

„Pre šest meseci pokraden je deo arhiva u Hatfild hausu. Ukradeno je nekoliko dragocenih tomova. Mesec dana kasnije došlo je do sličnog incidenta u Nacionalnom arhivu u Jorku. U nedeljama koje su usledile obavljen je niz krađa istorijskih dokumenata širom zemlje. Pre mesec dana jedan čovek je uhvaćen kako fotografiše arhivske stranice u Britanskoj biblioteci, ali nisu uspeli da ga uhvate i pobeo je iz zgrade. A sad i ovo.“

Njen strah je nestao s radoznalošću.

„S ovim što se dogodilo ovde“, nastavio je njen direktor, „sve se pogoršalo. Doći na ovo sveto mesto... U kraljevsku palatu.“ Zastao je. „Ovi lopovi su imali jasnu nameru.“

Čučnuo je pored pukotine.

„Hajde“, rekao je, „zaviri unutra.“

Uznemiravati posmrtnu ostatku nekoga ko je živeo pre toliko vremena delovalo je kao nedostatak poštovanja. Mada su je njeni šefovi u SOCA možda smatrali drskom i neobazrivom, mnogo toga je za nju imalo važnost. Na primer, poštovanje prema mrtvima. Ali ovo je bilo mesto zločina pa je zato legla na mermerne ploče i promolila glavu u rupu. Svod kripte oslanjao se na luk ozidan od cigle, širok nekih dva i po metra, tri metra dug i metar i po dubok. Izbrojala je četiri kovčega. Jedan je bio svetle olovne boje i na njemu je pisalo *kralj Čarls, 1648*, sa hirurški precizno urezanim četvrtastim otvorom na gornjem delu poklopca. Dva manja kovčega bila su potpuno netaknuta. Četvrti je bio najveći, dugačak preko dva metra. Spoljašnji drveni oklop, debeo pet centimetara, raspao se na sastavne delove. Unutrašnji olovni

kovčeg takođe je bio načet zubom vremena i kao da je bio ulubljen silovitim udarcima negde na sredini.

Znala je čije su se kosti videle u njemu.

Henrija VIII.

„U neotvorenim kovčezima su Džejn Simor“, rekao je direktor, „kraljica sahranjena s kraljem, i detence kraljice Ane, koje je umrlo mnogo kasnije.”

Setila se da je Simorova bila kraljeva treća žena, jedina od šest koja je Henriju dala zakonitog sina Edvarda, a on je kasnije postao kralj, vladao šest godina i umro tačno pred svoj šesnaesti rođendan.

„Izgleda da je neko preturao po Henrijevim ostacima“, rekao je direktor. „Otvor na Čarlsovom kovčegu napravljen je pre dvesta godina. Taj i ostala dva kovčega nisu zanimali provalnike.”

Ona je znala da je Henri VIII bio visok preko sto osamdeset pet centimetara, ali se pred kraj života njegovo telo nadulo od sala. Ovde su ležali posmrtni ostaci čoveka koji se borio s Francuskom, Španijom i Svetim rimskim carstvom, pretvarajući Englesku od ostrva na rubu Evrope u imperiju u začetku. Prkosio je papama i posedovao hrabrost da zasnuje sopstvenu religiju, koja je nastavila da postoji i razvija se i pet stotina godina kasnije.

Kad smo već kod drskosti...

Ustala je s poda.

„Nešto ozbiljno se dešava, Ketlin.”

Direktor joj je pružio jednu svoju posetnicu. Na poleđini je bila adresa ispisana plavim mastilom.

„Idi tamo“, rekao je.

Pogledala je adresu. Poznato mesto. „Zašto ne možeš da mi kažeš o čemu se ovde radi?”

„Zato što ništa od ovoga nije bila moja ideja.” Vratio joj je SOCA značku i legitimaciju, koje su joj oduzete pre tri nedelje. „Kao što sam rekao, trebalo je da budeš otpuštena.”

Ona je bila zbunjena. „Dakle, zašto sam ovde?”

„Tražili su baš tebe.”

ČETIRI

LONDON

Ijan je tačno znao gde je. Njegova tetka živela je u blizini i mnogo puta je lutao po Maloj Veneciji, naročito vikendom po podne, kad su ulice bile pune ljudi. Kad je najzad pobegao, otmene vile i moderne visoke stambene zgrade obezbedile su mu prvo obrazovanje u životu koje je stekao sasvim sam. Turisti su se rojili u ovom kraju, privučeni starinskim četvrtima, plavim gvozdanim mostovima, i mnoštvom pabova i restorana. Kuće na splavovima i brodići za prevoz turista plutali su smeđim vodama kanala između ove oblasti i zoološkog vrta - obezbeđujući upravo onu vrstu skretanja pažnje koja je neprocenjiva u krađi. U ovom trenutku, njemu je trebalo skretanje pažnje kako bi se otarasio Norsa i Devina, koji će sigurno krenuti za njim kad se pobrinu za Kotona Malona.

Možda bi tetkin stan bio sigurno mesto gde može da se sakrije, ali od pomisli da se pojavi na njenom pragu, prevrnuo mu se stomak. I pored ovoliko nevolja, s kojima se sad očigledno suočavao, mogućnost da sluša nagvaždanje te debele budale izgledala je još gore. Osim toga, ako je taj neko ko ga progoni znao da se on vraća danas, sigurno zna i za tetku.

Zato je nastavio da trči niz trotoar, u suprotnom pravcu od mesta gde je ona živela, prema aveniji pedeset metara napred.

Gari je zastao i zadihano rekao: „Moramo da se vratimo.”

„Tvoj tata je rekao da idemo. Ono su loši ljudi. Ja to znam.”

„Kako?”

„Pokušali su već da me ubiju. Ne baš ova dva gnjavatora, nego drugi.”

„Zbog toga moramo da se vratimo.”

„Hoćemo. Ali prvo moramo još više da se udaljimo.”

Ovaj Amerikanac nije imao pojma o životu na londonskim ulicama. Ne možeš da se motaš okolo i čekaš nevolje, a svakako ne treba da ideš i da ih tražiš.

Primetio je crveni, plavi i beli znak za stanicu podzemne železnice, ali

pošto nije imao kartu za prevoz niti novac, a nije bilo vremena da nešto ukrade, ta putanja za bekstvo im ne bi bila od velike koristi. Njemu se zapravo dopadalo što Gari Malon deluje izgubljeno. Kočopernost koju je video na aerodromu u Atlanti, kad ga je Gari sapleo dok je pokušavao da pobjegne, sad je sasvim nestala.

Ovo je bio njegov svet.

U kome je on znao pravila.

Zato je on predvodio dok su bežali.

Ispred njih je opazio delimično zatvoreni deo kanala u Maloj Veneciji, s flotom zdepastih brodića, okružen pomodnim prodavnicama. Saobraćaj oko sivo-smeđeg bazena vode nije bio previše gust, s obzirom na to da je bilo skoro sedam sati u petak uveče. Većina radnji okrenutih ka ulici i dalje je bila otvorena. Nekoliko ponosnih vlasnika radilo je na privezanim čamcima, stružući im stranice i glačajući lakirane površine. Jedan je pevao dok je radio. Jarbol iznad njega bio je ulepšan ukrasnim sijalicama.

Ijan je zaključio da je ovo njegova šansa.

Došetao je do stepenica i sišao s nivoa ulice do ivice bazena. Krupni čovek je bio zauzet čišćenjem korita barke izrađenog od tikovine. I njegova barka je, kao i sve ostale, imala oblik debele cigare.

„Idete prema zoološkom vrtu?“, upitao je Ijan.

Čovek je prestao da poliva brodić vodom. „Ne odmah. Možda kasnije. Zašto pitaš?“

„Mislili smo da bismo mogli da uhvatimo prevoz do tamo.“

Ljudi sa reke bili su poznati po svom prijateljskom stavu i nije bilo neobično da besplatno povezu turiste ili strance. Dva turistička brodića, čiji su vlasnici zarađivali za život prevozom putnika, bila su privezana u blizini, a njihove kabine prazne, jer je tek u sledeća dva dana sledila uobičajena vikend-gužva. Ijan je pokušao da izgleda onako kako ga je ovaj čovek zamišljao - dečak koji sav treperi od želje za nekom avanturom.

„Spremate se za vikend?“ upitao je.

Čovek se polio vodom iz creva po glavi i zalizao unazad crnu kosu. „Spremam se da otplovim odavde za vikend. Svuda okolo će biti gomila ljudi. Previše gužve za moj ukus. Mada ja idem na istok, niz Temzu.“

Ideja je zvučala privlačno. „Treba li vam neko društvo?“

„Ne možemo da idemo“, šapnuo je Gari.

Ali Ijan nije obraćao pažnju na njega.

Čovek ga je upitno pogledao. „U čemu je problem, sinko? Vas dvojica ste u nekoj nevolji? Gde su vam roditelji?”

Previše pitanja. „Nemojte da se gnjavite time. Ništa ne brinite. Samo smo mislili da bi bilo zabavno malo ploviti.”

Skrenuo je pogled prema ulici.

„Izgledaš veoma nervozno. Morate li negde da stignete?”

Ijan nije nameravao da odgovori ni na jedno dodatno pitanje. „Vidimo se.”

Krenuo je prema stazi koja je vodila naporedo s kanalom.

„Zašto vas dvojica niste kod kuće?“, doviknuo je čovek dok su se oni žurno udaljavali.

„Ne osvrći se“, promrmljao je Ijan.

Nastavili su da hodaju po pošljunčanoj stazi.

Gore s desne strane primetio je plavi mercedes kako skreće na polukružnu aveniju. Nadao se da to nisu ona ista kola, ali kad je Nors izašao iz njih, shvatio je da su u nevolji. Njihov položaj ispod nivoa ulice i na ivici kanala nije bio dobar. Imali su mogućnost da beže samo pravo napred ili nazad, pošto im je s desne strane bila voda, a sa leve kameni zid.

Video je da je i Gari shvatio da su u teškoj situaciji.

Mogli su samo da potrče niz stazu pored kanala, ali Nors i Devin će ih onda sigurno uhvatiti. Znao je da će, kad se odmaknu od vode, biti skoro nemoguće da pobegnu uz strme obale kanala, pošto je imanje pored ivice vode, prema kom su se kretali, bilo ograđeno. Zato je potrčao prema stepeništu i počeo da preskače po dva stepenika odjednom. Na vrhu stepeništa je skrenuo desno i pojurio preko gvozdеноg mosta koji se izvijao preko kanala. Most je bio uzak, namenjen samo za pešake, i na njemu nije bilo nikog. Kad je bio na polovini puta do druge obale, video je da je mercedes skrenuo i zaustavio se. Devin je izašao iz kola i krenuo prema mostu.

Ijan i Gari su se okrenuli da pobegnu nazad odakle su došli, ali ih je presreo Nors, koji je stajao na samo deset metara od njih.

Njihovi progonitelji kao da su predvideli njihove postupke.

„Prestanimo s ovim budalaštinama’, rekao je Nors. „Ti znaš šta hoću. Samo mi daj USB.”

„Bacio sam ga.“

„Daj mi ga. Nemoj da me ljutiš.“

„Gde je moj tata?“, upitao je Gari.

Ijanu je odgovaralo ovo skretanje teme. „Gde je njegov tata?“

„Taj Amerikanac nije tvoj problem. Mi smo tvoj problem.“

Nors i Devin su im se polako približavali. Most je bio širok tek toliko da se na njemu mimoiću dve osobe, a oba njegova kraja bila su blokirana.

Progonitelji su bili udaljeni manje od deset metara.

S leve strane Ijan je spazio krupnog crnokosog čoveka kako pokreće motor i odvezuje brodić sa stuba na keju. Očigledno kreće ranije nego što je planirao. Pramac barke je skrenuo ulevo, pravo prema mostu. Morao je da dobije nekoliko trenutaka pa je zavukao desnu ruku u jaknu i bacio se prema gvozdenoj ogradi.

Brzo je izvukao ruku i spustio je preko ograde. „Ni koraka bliže, inače ono što želite ode u vodu.“

Progonitelji su prestali da mu se približavaju.

Nors je podigao ruke u podrugljivom gestu predaje. „Nema potrebe za tim. Daj nam to i odlazimo.“

On je tiho ispustio uzdah olakšanja. Očigledno nijedan od njih dvojice nije primetio da on u ruci ne drži ništa. Držao je ruku ispod ograde pod takvim uglom da ni Nors ni Devin nisu mogli da otkriju njegovu obmanu.

„Šta misliš o pedeset funti“, rekao je Nors. „Pedeset funti za USB i možeš da ideš.“

Brektanje motora na čamcu se približavalo i pramac je nestao ispod suprotne strane mosta.

Ovo će biti tesno.

„Neka bude stotinu“, rekao je.

Nors je posegnuo u džep.

„Preskoči preko ivice“, šapnuo je Gariju. „Na čamac koji prolazi.“

U Norsovoj ruci se pojavio svežanj novčanica.

„Uradi to odmah“, prodahtao je Ijan.

Dok je Nors odlučivao koliko da plati, a Devin čekao njegov znak, pošto je Nors očigledno bio glavni, Ijan se uhvatio za gvozdenu ogradu i prebacio se preko.

Padao je tri metra, do neba se nadajući da će barka biti ispod njega.

Tresnuo je nogama o krov kabine, pa se otkotrljao izgubivši ravnotežu. Uhvatio se za kratku metalnu ogradu, a noge su mu se zanjihale u vazduhu. Stopalima je dohvatio vodu, ali je uspeo da se zadrži na čamcu dok je prolazio ispod mosta i nastavljao da plovi niz kanal.

Krupni crnokosi čovek stajao je na krmu i okretao kormilo. „I mislio sam da ti ne bi škodilo malo pomoći.”

Osvrnuo se iza sebe i video kako Nors skače i leti kroz vazduh u pokušaju da ponovi ono što je on upravo uradio. Čovek je proleteo tri metra naniže i pao na krmu. Ali vlasnik barke je zamahnuo laktom i pogodio Norsu u grudi, obarajući lažnog inspektora u vodu.

Gledao je kako Nors izranja i penje se na obalu kanala. Osvetljeni most je sad bio udaljen pedeset metara.

Nestao mu je iz vida kad je kanal naglo skrenuo nadesno.

Poslednje što je video bio je Gari Malon koga je Devin čvrsto obuhvatio rukama. Zašto Gari nije skočio? Sad nije mogao da brine o tome.

Morao je da pobegne.

Pogledao je ispred sebe i spazio još jedan osvetljeni most. Ovaj je bio širi, čvršći, sagrađen od cigle. Po njemu su prolazili automobili. Dok je brodić polako klizao ka njemu, iskočio je na travnatu obalu. Čuo je kako ga njegov spasilac doziva dok se kotrljao po stazi pored kanala.

„Kuda ideš? Mislio sam da hoćeš da ploviš?”

Ustao je i mahnuo za oproštaj dok se teturao prema metalnim lestvama i peo na nivo ulice. Saobraćaj je zujao pored njega u oba smera. Prešao je ulicu u zaklonio se u ulazu jednog zatvorenog paba. Dve biljke u saksijama prikrivale su vratnice od ulice.

Čučnuo je i malo se pribrao.

Kiseli vonj Londona preplavio mu je nosnice. Pažljivo je pazio da se negde ne pojavi plavi mercedes, ali Nors i Devin sigurno neće pretpostaviti da se on zadržao u blizini, naročito ne posle ovako smelog bekstva. Osetio je primamljivi miris svežeg hleba iz pekare malo niže niz ulicu, a to je samo pojačalo glad koju je već osećao. Nije ništa jeo od onog oskudnog ručka u avionu pre mnogo sati. Ljudi su s vremena na vreme prolazili trotoarom ispred ulaza u pab, ali niko nije obraćao ni najmanju pažnju na njega. Retko da je iko ikad obraćao pažnju na njega. Kako bi to bilo biti poseban? Ili čak jedinstven. Mogao je samo da zamišlja. Rano je napustio školu, ali je ostao u

njoj dovoljno dugo da nauči da čita i piše. Bilo mu je drago zbog toga. Čitanje je predstavljalo jednu od retkih radosti za njega.

Što ga je podsetilo na plastičnu kesu koju je nosio Koton Malon.

Njegove stvari.

Vredelo ih je potražiti.

Zato je izašao iz utočišta u zaklonjenom ulazu.

PET

LONDON

6.30 PO PODNE

Blejk Antrim je izašao iz taksija u maglovitu noć. Oluja je naišla pre sat vremena, obavijajući grad hladnim vlažnim pokrivačem. Pred njim se uzdizala kupola Katedrale Svetog Pavla, i nadao se da će ružno vreme obeshrabriti uobičajenu gomilu posetilaca.

Platio je taksisti pa se popeo širokim betonskim stepenicama do ulaza u crkvu, a masivna drvena vrata su se polako zatvorila za njim. Poslednje zvono sa Big Toma, časovnika koji je zauzimaо unutrašnjost južnog tornja, oglasilo je polovinu punog sata.

Doputovao je ovamo čim je porazgovarao s agentom na terenu, koristeći mlaznjak Stejt departmenta za let od Brisela do Londona. U toku kratkog putovanja pregledao je sve izveštaje o *Kraljevskoj obmani*, podsećajući se na sve pojedinosti operacije.

Problem je bio jednostavan.

Škotska je nameravala da oslobodi Abdelbasetu el Megrahiju, bivšeg libijskog obavestajnog oficira, osuđenog 1988. godine za ubistvo 270 ljudi bombom na letu 103 kompanije *Pan Am* iznad Lokerbija u Škotskoj. Godine 2001. El Megrahi je osuđen da doživotni zatvor, ali sada, posle samo nekoliko godina iza rešetaka, oboleo je od raka. Zato će, iz takozvanih humanitarnih razloga, Škoti dopustiti El Megrahiju da umre u Libiji. Dosad se nije pojavila nikakva zvanična objava o ovoj odluci, pošto su strogo poverljivi pregovori još bili u toku. CIA je saznala za ovaj predlog pre više od godinu dana i Vašington je već obznanio oštro protivljenje, insistirajući da Dauning strit obustavi celu zamisao. Ali Englezi su to odbili, govoreći da je ovo unutrašnje pitanje Škotske, u koje oni ne mogu da se mešaju.

Otkad to, jebiga? - pitale su se diplomate.

London se mešao u politiku Edinburga već hiljadu godina. Činjenica da su dve nacije bile ujedinjene pod pokrovom Velike Britanije samo je sve

olakšavala.

Ali oni su to ipak odbili.

El Megrahijev povratak kući biće šamar u lice porodicama 189 poginulih Amerikanaca. CIA je bilo potrebno trinaest godina da uhvati optuženog, ispita ga i postigne da on bude proglašen krivim na sudu.

Samo da bi ga sad pustili?

Gadafi, libijski vođa, natrljaće Megrahijev povratak Vašingtonu u lice, i samo dodatno pojačati svoj položaj među arapskim liderima. Teroristi širom sveta dobiće podsticaj, a samim tim postaće važniji kad uzmu u obzir slabost Amerike, koja ne može čak ni sopstvene prijatelje da spreči da puste ubicu na slobodu.

Raskopčao je kaput i prišao visokom oltaru, prolazeći pored bočne kapele, u kojoj su sveće iza crvenih abažura svetlucale ćilibarskom svetlošću. Njegov agent je odabrao ovo mesto za sastanak jer je celog dana radio u arhivu crkve, upotrebljavajući lažnu novinarsku legitimaciju da potraži dodatne informacije.

Došao je južnim prolazom do podnožja spiralnih stepenica i još jednom se osvrnuo oko sebe. Izgledalo je da su mu se nade u vezi s lošim vremenom ispunile. Unutra je bilo tek nekoliko ljudi. Na svu sreću, operacija *Kraljevska obmana* dosad nije privukla pažnju Britanaca.

Prošao je ispod lučnog svoda do stepeništa koje vijuga naviše. Dok se peo uz stepenice, brojao je. Kožni donovi njegovih cipela nagazili su dvesta pedeset devet stepenika pre nego što je stigao do Galerije šapata.

Tu ga je čekao čovek svetle puti i svetlozelenih očiju, čija je proćelava glava bila mestimično isflekana smeđim mladežima. Ono što mu je možda nedostajalo u izgledu nadoknađivao je sposobnošću, pošto je bio jedan od Antrimovih najboljih istorijskih analitičara, a to je bilo upravo ono što je potrebno za ovu operaciju.

Antrim je iskoračio iz vratnica na usku kružnu galeriju. Uglačana metalna ograda predstavljala je jedinu zaštitu od pada, s trideset metara do mermernog poda ispod. Primetio je crtež uklesan u podne mermerne ploče, kompasu sličan znak s mesinganom rešetkom u sredini. Znao je da je ispod tih ploča, u kripti, grob Kristofera Rena, arhitekta koji je pre skoro četiri stotine godina podigao Katedralu Svetog Pavla. Oko simbola sličnog suncu bio je urezan natpis na latinskom, posvećen Renu. ČITAOČE, AKO TRAŽIŠ

NJEGOVO SPOMENIK, POGLEDAJ OKO SEBE.

Antrim je to i uradio.

Uopšte nije bilo loše.

Prolaz između ograde i kamenog zida galerije bio je širok tek nešto malo više od metra, i obično je bio prepun turista s kamerama. Večeras je zvrjao prazan, i u njemu nije bilo nikog osim njih dvojice.

„Kojim imenom se koristiš?“, upitao je tiho.

„Gajus Vels.“

Dopustio je pažnji da odluta na svod kupole. Osvetljene freske prikazivale su život Svetog Pavla, koji je zurio u njega s visine.

Kiša je dobovala po krovu.

„Trenutno transportujemo Kotona Malona i Ijana Dana u našim kolima“, rekao je Vels. „Nadam se da je dečak sačuvao USB. Ako je tako, ovo kockanje bi još moglo da se isplati.“

Antrim nije bio tako siguran u to.

„Zagonetka koju rešavamo stara je 500 godina“, rekao je njegov čovek. „Njeni delovi su brižljivo sakriveni. Teško je pronaći ih, ali napredujemo. Nažalost, u grobu Henrija VIII ništa nismo otkrili.“

Antrim je odobrio taj rizičan potez jer ih je osujetila preuranjena smrt Faroua Karija, tako da su morali da preuzmu rizik. Grob je pregledan samo jednom ranije, 1813. godine. U to vreme je lično kralj Vilijam IV bio prisutan, i sve što se događalo pažljivo je zabeleženo. Ni u jednom od tih zapisa nije pomenuto otvaranje Henrijevog kovčega. Što je značilo da su njegovi ostaci ležali nedirnuti od 1548. godine. Antrim se nadao da bi mogli otkriti kako je stari debeli Tjudor odneo tajnu sa sobom u grob.

Ali nije bilo ničega osim kostiju.

Još jedan promašaj.

I to skup.

„Nažalost“, rekao je, „Britanci će se sad alarmirati. Zloupotrebili smo njihovu Kraljevsku kapelu.“

„Bio je to čist ulazak i izlazak. Bez svedoka. Nikad neće osumnjičiti nas.“

„Jesmo li saznali išta više o tome kako je Kari umro?“

Prošlo je mesec dana otkako je Farou Kari pao ili bio gurnut pred voz podzemne železnice. Ijan Dan je bio tamo, gurnuo je ruku u Karijev džep i

viđen je kako drži USB pre nego što je napao nekog čoveka pa pobjegao iz metroa. Morali su da čuju šta dečak ima da kaže, i želeli su taj USB.

Napolju je kiša nastavila da pada.

„Ti shvataš da bi sve ovo mogla da bude obična legenda“ rekao je Vels. „Nema ni trunke istine ni u čemu od toga.”

„Pa šta je onda bilo to što je Kari pronašao? Zašto je bio toliko uzbuđen?”

Istina, Kari je nazvao nekoliko sati pre svoje smrti i prijavio veliki proboj koji je napravio. On je bio analitičar ugovora u CIA, koji je diplomirao šifrovanje, i bio je zadužen konkretno za *Kraljevsku obmanu*. Ali zbog žalosnog izostanka napretka u prošlih nekoliko meseci, Antrim je razmišljao da ga smeni. Poziv je to promenio, i on je poslao čoveka da se nađe s Karijem na Oksfordskom kružnom toku. Trebalo je da njih dvojica nastave s istragom onoga što je Kari otkrio. Ali oni se uopšte nisu sreli. Ubistvo? Samoubistvo? Nesreća? Niko nije znao. Da li je USB viđen u ruci Ijana Dana mogao da obezbedi odgovore?

On se svakako tome nadao.

„Biću ovde, u gradu, odsad pa nadalje”, rekao je Velsu.

Noćas će otići u jedan od svojih omiljenih restorana. Njegove kulinarske veštine bile su ograničene na zagrevanje hrane u mikrotalasnoj rerni, i to prema uputstvima sa pakovanja, tako da je većinu obroka jeo napolju, dajući prednost kvalitetu nauštrb ekonomičnosti. Možda će baš konobarica koju je već upoznao biti na poslu. Ako ne bude, pozvaće je. Bili su zajedno i nekoliko puta ranije.

„Moram da pitam”, rekao je Vels. „Zašto uvlačiti Kotona Malona u sve ovo? Deluje mi kao da to nije bilo neophodno.”

„Potrebna nam je sva pomoć koju možemo da dobijemo.”

„On se povukao iz službe. Ne uviđam kako bi mogao da bude koristan.”

„Može da bude.”

I to je bilo sve što je nameravao da objasni.

Nekoliko koraka odatle je bio prolaz, onaj kroz koji je Antrim ušao na galeriju. Drugi se nalazio sa suprotne strane. „Ostani ovde dok ne odem. Nema svrhe da nas dole vide zajedno.”

Prešao je preko kružnog prolaza, držeći se uz gornje zidove katedrale, i

došao sa suprotne strane. Vels je stajao na udaljenosti od trideset metara, zureći u njega. Na pločici pored izlaza pisalo je da će, ako tiho govori u zid, reći moći da se čuju na suprotnoj strani galerije.

Zbog toga se zvala Galerija šapata.

Odlučio je da pokuša. Okrenuo se prema sivom kamenom zidu i promrmljao: „Pobrini se da ne zabrljamo s Malonom i Danom.”

Mahanje rukom potvrdilo je da ga je njegov čovek razumeo.

Vels je nestao u lučnom prolazu. Antrim je nameravao da učini isto kad je kroz tišinu odjeknuo prigušen pucanj.

Zatim se začuo krik sa suprotne strane.

Još jedan prigušeni pucanj.

Krik se pretvorio u ječanje.

Potrčao je nazad na drugu stranu, provirio u otvor izlaza, gde ništa nije video, pa je produžio dalje napred. Sišao je nekoliko stepenika niz spiralno kameno stepenište i našao Velsa, okrenutog licem naniže, dok mu je krv curila iz dve rane. Okrenuo ga je na leđa i primetio treptaj neverice u njegovim očima.

Vels je otvorio usta da nešto kaže.

„Drži se”, rekao je Antrim. „Dovešću pomoć.”

Velsova ruka stegla je rukav Antrimovog kaputa.

„Nije... trebalo da se... desi.”

Onda je njegovo telo klonulo.

Antrim mu je opipao puls. Nije ga bilo.

Stvarnost situacije ga je grubo pogodila.

Šta sad, dođavola?

Čuo je korake ispod sebe, kako se udaljavaju. Bio je nenaoružan. Nije očekivao nikakvu nevolju. Zašto bi? Krenuo je niz 259 stepenika, napeto motreći, brinući da bi napadač mogao da ga čeka iza sledećeg zaokreta. Sišao je do dna stepeništa i oprezno provirio u crkveni brod, gde je video samo šačicu posetilaca. Na suprotnoj strani, u udaljenoj bočnoj niši, primetio je jednu figuru kako se ravnomernim korakom kreće prema vratima.

Muškarac.

Koji je stao, okrenuo se i naciljao pištoljem.

Antrim se bacio na pod.

Ali nikakav metak nije poleteo u njegovom pravcu.

Skočio je na noge i video kako revolveraš beži kroz izlazna vrata.

Potrčao je napred i otvorio bronzanu kapiju.

Unutra je pokuljala tama.

Kiša je nastavljala da pljušti.

Na časak je spazio onog čoveka iza stepenica kojima se silazilo iz crkve, kako odmiče prema Flit stritu.

ŠEST

Garija Malona su odvukli s mosta i ponovo ugurali u mercedes. Ruke su mu vezali iza leđa, a preko glave mu navukli vunenu kapu.

Bio je uplašen. Ko ne bi bio? Ali bio je još više zabrinut za tatu i ono što se možda dogodilo ispred garaže. Nikad nije trebalo da beži, ali slušao je očevo naređenje. Nije trebalo da obraća pažnju na Ijana, i trebalo je da ostane blizu. Umesto toga, Ijan je skočio s onog mosta. Naravno, rekao je i njemu da skoči. Ali ko bi normalan to uradio? Nors je pokušao i nije uspeo, pa je, sedeći u mokroj odeći, psovao sve vreme vožnje u kolima.

Ijan Dan je imao petlju, to je morao da mu prizna.

Ali imao ju je i on.

Juče je bio kod kuće i pakovao se dok mu je u glavi vladao kaos. Pre dve nedelje majka mu je saopštila da čovek koga je celog života zvao tata nije njegov biološki otac. Objasnila mu je šta se dogodilo pre njegovog rođenja - preljuba, trudnoća - priznajući svoju grešku i izvinjavajući se. Isprva je to prihvatio i zaključio: kakve ima veze? Njegov otac je i dalje bio njegov otac. Ali ubrzo je počeo da dovodi u pitanje taj zaključak.

Jeste imalo veze.

Ko je on? Odakle je došao? Gde je pripadao? S majkom, kao Malon? Ili s nekim drugim?

Nije imao pojma. A želeo je da zna.

Nije morao da se vraća u školu još deset dana i jedva je čekao da provede raspust za Dan zahvalnosti u Kopenhagenu, na hiljade kilometara daleko od Džordžije. Morao je da se skloni odande.

Bar na neko vreme.

U njemu se stvorilo mnogo gorčine, koju mu je bilo sve teže da obuzdava. Uvek je imao poštovanja, slušao majku i nije izazivao nikakve nevolje, ali njene laži su ga opterećivale. Ona je njemu stalno govorila da treba da govori samo istinu.

Pa zašto onda ona to nije radila?

„Jesi li spreman?” pitala ga je majka pre nego što su krenuli na

aerodrom. „Idete prvo za Englesku, kako čujem.”

Njegov otac joj je objasnio da će se zaustaviti u Londonu i ostaviti dečaka po imenu Ijan Dan na staranje policiji, a onda presesti na avion za Kopenhagen. Primetio je njene pocrvenele vlažne oči. „Plakala si?”

Klimnula je glavom. „Ne volim kad odeš. Nedostaješ mi.”

„To je samo nedelju dana.”

„Nadam se da je to sve.”

Znao je na šta je mislila, bilo je to podsećanje na njihov razgovor od prošle nedelje, kad je on, po prvi put, rekao da bi možda želeo da živi negde drugde.

Ugrizla se za usnu. „Možemo ovo da sredimo, Gari.”

„Reci mi ko je moj biološki otac.”

Odmahnula je glavom. „Ne mogu.”

„Ne. Nećeš. To nije isto.”

„Obećala sam sebi da nikad neću dopustiti da on bude deo našeg života. Pogrešila sam što sam bila s njim, ali ne i što sam dobila tebe.”

Čuo je to objašnjenje i pre, ali bilo mu je teško da razdvoji to dvoje. Oboje je bilo zasnovano na lažima.

„Ništa se ne bi promenilo kad bi saznao ko je taj čovek”, rekla mu je drhtavim glasom.

„Ali hoću da znam. Lagala si me celog mog života. Znala si istinu, a nisi je nikom govorila, čak ni tati. Znam da je i on radio štošta loše. Bilo je drugih žena. Ti si mi rekla. Ali on me nije lagao.”

Majka je počela da plače. Ona je bila advokatica koja je zastupala ljude na sudu. Jednom je gledao kako vodi slučaj i iz prve ruke se uverio koliko čvrsta i pametna ume da bude. Mislio je da će jednog dana možda i on poželeti da bude pravnik.

„Meni je petnaest godina”, kazao joj je. „Nisam dete. Imam pravo da znam sve. Ako ne možeš da mi kažeš odakle potičem, onda ti i ja imamo problem.”

„Dakle, otići ćeš da živiš u Danskoj?”, upitala je.

Odlučio je da je ne štedi: „Upravo to bih i mogao.”

Zagledala se u njega kroz suze. „Shvatam da sam zabrljala, Gari. To je moja greška, preuzimam krivicu.”

Njega nije zanimala krivica. Samo okončanje neizvesnosti, koja kao da je narastala iz dana u dan. Nije želeo da je mrzi - voleo ju je, ona mu je bila majka - ali ona mu ništa nije nimalo olakšavala.

„Provedi neko vreme sa tatom”, rekla je brišući suze. „Uživajte.”

To je i nameravao da radi.

Bio je umoran od svađa.

Njegovi roditelji su se razveli pre više od godinu dana, baš pre nego što je njegov tata prestao da radi u Ministarstvu pravde i preselio se na drugu stranu okeana. Otad je njegova majka izlazila s ponekim, ali ne mnogo. Uvek se pitao zašto ne više. Ali to nije bila tema s kojom je bez nelagode mogao da razgovara s njom.

Izgledalo mu je da se to tiče nje, a ne njega.

Živeli su u lepoj kući u dobrom kraju. Išao je u odličnu školu. Ocene mu nisu bile izvanredne, ali su bile iznad proseka. Igrao je bejzbol i košarku. Nije probao ni cigarete ni bilo kakve droge, iako su mu se ukazivale prilike za to. Probao je pivo, vino, i neka ljuta pića, ali nije bio siguran da mu se išta od toga dopalo.

Bio je dobar dečko.

Bar je on tako mislio o sebi.

Pa zbog čega je onda bio toliko besan?

Sad je ležao na sofi, s rukama vezanim iza leđa i glavom umotanom u vunenu kapu, tako da su mu samo usta bila otkrivena. Vožnja u mercedesu trajala je oko trideset minuta. Upozorili su ga da će mu zapušiti usta ako ispusti bilo kakav zvuk.

Zato je ostao miran.

Što je pomoglo njegovim živcima.

Čuo je kretanje, ali ne i glasove, samo slabi zvuk zvona u daljini. Onda mu je neko prišao blizu i seo pored njega.

Čuo je pucketanje, kao od cepanja plastične kese, a onda i zvuk žvakanja.

I sam je bio pomalo gladan.

Osetio je miris. Sladić. Jedan od njegovih omiljenih slatkiša. „Imaš li još malo toga?“, upitao je.

„Zaveži, mali! Budi srećan što si uopšte još živ.“

SEDAM

Malon se probudio s jakim glavoboljom. Ono što je trebalo da bude jednostavna usluga pretvorilo se u veliki problem.

Zatreptao je i povratio bistrinu pogleda.

Prstima je napipao stvrdnutu krv i gadnu čvorugu na čelu. Vrat ga je boleo od Devinovog napada. I njegova i Garijeva putna torba bile su otvorene, odeća im je bila razbacana po konjušnici, plastična kesica s Ijanovim ličnim stvarima još je bila tu, a njen sadržaj razbacan unaokolo.

S naporom se uspravio. Noge su mu bile ukočene i umorne.

Gde je Gari?

Neko se mnogo potrudio da pronađe Ijana Dana. Taj *neko* je uložio još veći trud za uspostavljanje opsežne mreže za skupljanje informacija. Neko na visokom zvaničnom položaju dao je carini nalog da pusti Ijana u zemlju. Istina, Nors i njegov drugar bili su lažni policajci, ali osoba ili osobe koje su uspele da zaobiđu britanske zakone o pasoškoj kontroli bile su zaista uticajne.

Nors je tražio fleš-memoriju od Ijana.

Morao je da pronađe Garija. Sam je rekao dečacima da beže što dalje, ali nadao se da su negde u blizini i da čekaju da se situacija raščisti, pa da se vrate.

Ali gde su?

Pogledao je na sat. Koliko je mogao da zaključi, bio je u nesvesti dvadesetak minuta. Primetio je svoj mobilni telefon među razbacanom odećom. Da li da zove policiju? Ili možda Stefani Nel u *Magelan biletu*? Ne. Ovo je bio njegov problem. A svakako neće zvati Pem. Poslednje što mu je trebalo je da njegova bivša žena sazna za ovo. Bilo je dovoljno loše i to što je nekad svakodnevno rizikovao sopstvenu kožu.

Ali da u to umeša Garija?

To je neoprostivo.

Osmotrio je konjušnicu i spazio baštovansku opremu, nekoliko plinskih boca i radni sto s alatom. Iza otvorenih vrata padala je kiša. Zagledao se u

mokar prilazni put do poprečne ulice s tri trake, očekujući da vidi dečake kako se pojavljuju.

Trebalo je da sakupi svoju odeću.

Moraće da pozove londonsku policiju.

To bi bio pametan način postupanja.

Neki zvuk pored živice, koja je odvajala konjušnicu od susednog imanja, privukao mu je pažnju.

Neko se provlačio kroz živu ogradu.

Dečaci?

Odlučio je da bude oprezan i da se pritaji.

Naslonio je obraz na hladnu kamenu ploču i sklopio oči, tek malo vireći ispod očnih kapaka.

Ijan se kretao uz ivice ulica i koristio oluju, drveće i ograde ispred otmenih kuća kao zaklon. Trebalo mu je samo nekoliko minuta da pronađe dvorište u kom se mercedes prvi put zaustavio. Vrata konjušnice ostala su otvorena, ali kola nisu bila tu.

Osvrnuo se oko sebe.

Ni u jednoj od okolnih kuća naizgled nije bilo nikog.

Ušao je u garažu i video sadržaj Malonovih putnih torba razbacan po kamenim pločama na podu. U polumračnoj prostoriji, Malon je ležao opružen pored jednog zida. Ijan se prišunjavao do njega, kleknuo i čuo njegovo otežano disanje. Hteo je da prodrma i probudi Malona i proveriti je li ovaj dobro, ali on nije tražio od ovog čoveka da se meša, i nije bilo potrebe da se dodatno upliće u sve ovo.

Potražio je ono po šta je došao i našao plastičnu kesu ispod košulje umotane u loptu. Očigledno je niko nije smatrao važnom. Zašto bi? Ti ljudi su tražili USB. A ne nekakve knjige, džepni nož i nekoliko drugih nevažnih sitnica.

Nagurao je sve nazad u kesu i pogledao Kotona Malona. Amerikanac je izgledao kao pristojan čovek. Možda je i njegov otac bio kao on. Ali zahvaljujući svojoj bezvrednoj majci, nikad neće saznati ko mu je bio otac. Video je iskrenu zabrinutost u Malonovim očima kad je saznao da Nors nije iz Skotland jarda. Strah za *obojicu* dečaka. Čak se osećao malo bolje znajući da je Malon s njim u kolima. Nije bilo mnogo ljudi kojima je ikad bilo stalo

do njega, niti je njemu samom bilo stalo do bilo koga.

A ovo nije bilo vreme da počinje s tim.

Život je težak, a Koton Malon će razumeti.

Ili je bar to govorio samom sebi dok je bežao iz konjušnice.

Malon je ustao i povikao: „Gde je Gari?“

Ijan se naglo okrenuo i šok na dečakovom licu je brzo zamenio izraz olakšanja. „Bestraga mu glava. Mislio sam da si onesvešćen.“

„Mogu da vidim koliko si se zabrinuo. Vratio si se samo zbog svojih stvari.“

U dečakovim očima se iznova pojavio prkos. „Nisam te ja zvao ovamo. Nisam te ja umešao u ovo. Ti nisi moja briga.“

Ali u ovoj izjavi se osećao nagoveštaj rezigniranosti, izraz mu je bio napola odbramben, napola ljutit. Zato je Malon ponovo upitao: „Gde je Gari?“

„Oni panduri su ga uhvatili.“

Malon se uspravio na noge iako mu se u glavi vrtelo. „Oni nisu policajci, i ti to znaš. Kako to da su uhvatili njega, ali ne i tebe? Tebe traže.“

„Ja sam im umakao. On nije.“

Bacio se napred i uhvatio Ijana za ramena. „Ostavio si ga?“

„Rekao sam mu da skoči sa mnom, ali nije hteo.“

Da skoči?

Saslušao je šta se dogodilo u Maloj Veneciji i kako je Ijan skočio s mosta.

„I onda su uhvatili Garija“, rekao je Ijan.

Istrgnuo mu je plastičnu kesu iz ruku. „Gde je USB koji traže?“

Ijan nije odgovorio. Ali šta je Malon i očekivao? Ijan je bio samo klinac s ulice, koji je naučio da preživi držeći usta zatvorena.

„Reći ću ti kako ćemo“, rekao je Malon. „Pustiću policiju da se pozabavi tobom. Onda mogu da nađem Garija.“ Čvrsto je stegnuo Ijanovu ruku. „Samo se mrdni i odraću te od batina.“

I stvarno je to mislio.

Bio je i više nego ljut. Pucao je od besa. Na ovog mladog delinkventa i na samog sebe. Njegov gnev je bio paralizujuća mešavina frustracije i straha.

Skoro da su ga ubili zbog ovog klinca, a njegov sin je sad bio u opasnosti.

Rekao je samom sebi da se smiri.

„Šta nameravaš da uradiš sa mnom?“, pitao je Ijan.

„Ti si poveren meni na staranje.“

„Ja nisam tvoj.“

„Odlično. Jer da si moj, u našem razgovoru bi bilo mnogo više fizičkih elemenata.“

Video je da je dečak razumeo.

„Poslednja šansa“, rekao je. „Zašto te oni ljudi traže?“

„Bio sam tamo, na Oksfordskom kružnom toku, onog dana, pre mesec dana, kad je čovek poginuo.“

OSAM

Ijan je stajao na dnu stepeništa, ispod osvetljene table IZLAZ, i gledao mnoštvo ljudi na stanici metroa.

Ko će biti sledeći?

Njegov prvi izbor bila je starija žena u sivom kaputu od tvida, koja je šepala napred kao pas s prebijenom nogom. Držala je tašnu pod rukom. Zlatna kopča tašne bila je otvorena, i tašna se otvarala sa svakim korakom koji je s naporom pravila. Poziv je bio neodoljiv i na trenutak je pomislio da bi ona mogla da bude mamac. Policija je ponekad slala lažne žrtve na stanice metroa. Ali posle nekoliko trenutaka pažljivog posmatranja, zaključio je da je žena autentična meta pa se progurao kroz gužvu saobraćajnog špica, do mesta gde je stajala.

Oksfordski kružni tok je bio njegovo omiljeno mesto. Ovde su se spajale linije metroa Bejkerlu, Central i Viktorija. Svakog jutra i večeri na desetine hiljada ljudi ulazilo je u stanicu i izlazilo iz nje, a većina ih je išla u pomodne radnje i prodavnice duž Oksfordske i Bondove ulice, trideset metara iznad. Mnogi su, poput udovice koju je sad posmatrao, vukli kese iz prodavnica -laka meta za nekoga ko je proveo pet od petnaest godina života u usavršavanju džeparenja.

Pomagalo je i to što su retki bili oni koji su ga doživljavali kao pretnju. Bio je visok samo 155 centimetara i imao je gustu plavu kosu, koju je sam šišao makazama ukradenim prošle godine u „Herodsu“. Bio je zapravo dosta vešt frizer i razmišljao je da bi mogao da se bavi tim poslom - jednog dana, kad život na ulici ostane iza njega. Zasad mu je ta veština omogućavala da očuva imidž koji se dopadao neznancima. Na svu sreću, prodavnice humanitarnih organizacija u gradu nudile su mu mogućnost da bira sebi garderobu po bagatelnoj ceni. Voleo je da nosi somotske pantalone i košulje na kopčanje, koje su mu davale nemaran izgled, kao iz jedne od njegovih omiljenih priča, one o Oliveru Twistu.

Idealan imidž za preduzimljivog džeparoša.

Njegova majka Škotkinja dala mu je ime Ijan, i to je bilo jedino što mu je dala osim života. Nestala je kad je imao tri meseca i njeno mesto je zauzela njegova tetka iz Engleske, od koje je dobio prezime Dan. Tu tetku nije video već tri godine, otkako je skočio s prozora na drugom spratu i nestao na londonskim ulicama, gde je preživljavao koristeći se naizmenično ljudskim milosrđem i kriminalnim radnjama.

Policija ga je poznavala. Hapsili su ga nekoliko puta na drugim stanicama i jednom na Trafalgaru. Ali nikad ga nisu zadržali u pritvoru. Boravio je u tri hraniteljske porodice, pokušavali su da ga stabilizuju, ali on je pobegao od svih. Njegove godine išle su mu u prilog, kao i teška situacija u kojoj se nalazio. Sažaljenje je bilo emocija kojom je lako manipulirati.

Prišao je starici zaklanjajući se iza gomile ljudi. Njegov pristup je bio plod duge vežbe, i bilo mu je sasvim jednostavno da naleti na nju.

„Izvinite“ rekao je, brzo se osmehnuvši.

Ona je smesta osetila naklonost prema njemu i prijateljski mu je odgovorila: „U redu je, mladiću.“

Tri sekunde, koliko je bilo potrebno da naleti na nju i da mu ona odgovori na izvinjenje, bile su sasvim dovoljne da uvuče ruku u njenu tašnu i zgrabi šta može. Smesta je zaklonio ruku jaknom i zašao dublje među masu ljudi. Brzo se osvrnuvši, uverio se da žena nije bila svesna šta joj je uradio. Provukao se između ljudi kojih je pristizalo sve više i pogledao šta drži u ruci.

Mali tamnoplavi cilindar s crnim plastičnim zatvaračem.

Nadao se da je to upaljač za cigarete ili nešto drugo što je mogao da založi ili proda. Umesto toga, bio je to biber-sprej. Već je ranije uspeo da mazne jedan ili dva takva. Zgađeno je odmahnuo glavom i gurnuo ga u džep.

Pogledom je pronašao novu priliku.

Čovek je imao pedesetak godina i nosio je vuneni kaput. Preklop desnog džepa, izvrnut napolje, nudio je priliku. Ijan je došao do nekih od najvrednijih predmeta iz džepova elegantno obučenih

muškaraca. Ova meta je bila visoka i mršava, orlovskog nosa. Bio je okrenut na drugu stranu, prema šinama, i stalno je gledao na sat. Pažnja mu je bila podijeljena između sata i elektronske table za informacije, na kojoj je pisalo da voz dolazi za manje od jednog minuta.

Nalet vazduha je dostrujao iz crnog otvora, praćen tutnjavom koja se postojano pojačavala. Ljudi su krenuli napred prema ivici perona, spremni da pojure u vagone kad se vrata otvore i snimljeni glas ih upozori da paze na otvor između voza i platforme.

Njegova druga meta umešala se među druge ljude i uspela da se namesti tako da bude među prvima koji će ući u voz. Ovo je bio trenutak maksimalnog skretanja pažnje. Svi su bili umorni i jedva su čekali da stignu kući. Budnost i oprez su im bili smanjeni.

Prva prilika koja mu se pružila nije mu ništa donela.

Nadao se da će ovog puta proći bolje.

Prišao je elegantno obučenom čoveku i bez odlaganja zavukao desnu ruku u njegov džep. Tesno pribijena tela obezbeđivala su mu savršenu kamuflažu. Obavio je prste oko četvrtastog komada plastike i izvukao ruku tačno u trenutku kad se voz tutnjeći pojavio na vidiku.

Zatim su dve ruke gurnule elegantno obučenog čoveka s perona pred voz u pokretu.

Kroz podzemnu salu odjeknulo je vrištanje.

Suva škripa kočnica prerasla je u zaglušujuću grmljavinu.

Hidraulika je šištala.

Začuli su se glasovi puni neverice.

Ijan je odjednom shvatio da stoji na platformi i dalje držeći u ruci predmet koji je izvukao iz mrtvačevog džepa, izložen pogledu svih prisutnih. A ipak niko nije obraćao ni najmanju pažnju na njega - osim nekog visokog tipa s kovrdžavom pepeljastosivom kosom i istim takvim brkovima.

Tad je shvatio.

Ruke koje su gurnule čoveka s platforme možda su pripadale ovom demonu.

Pogledi su im se sreli.

Kovrdžavi je posegnuo za onim što je Ijan držao, a Ijan iz nekog razloga nije želeo to da mu da.

Trgnuo je ruku i okrenuo se da pobegne.

Dve ruke su se smesta obmotale oko njega hvatajući ga s leđa. Nagazio je đonom čoveka po prstima, zarivajući petu u tanku kožu njegove cipele.

Kovrdžavi je kriknuo i popustio stisak.

Ijanje jurnuo napred, odgurujući ljude u stranu, da što pre stigne do izlaza.

Niko ga nije zaustavio. Pažnja ljudi bila je usmerena na voz i čoveka koji je pao na šine. Vrata vagona su se otvarala i ljudi su počeli da izlaze na peron.

Ijan je nastavio da se probija napred. Nije mogao da zna prati li ga kovrdžavi. Ovaj pohod na Oksfordski kružni tok pokazao se kao potpuno ludilo i samo je želeo da ode.

Pronašao je izlaz i krenuo kroz popločani hodnik.

Ovde nije bilo mnogo ljudi jer se većina i dalje zadržavala na peronu. Čuo je zvižduke ispred sebe i brzo se sklonio u stranu kad su dvojica policajaca protrčala na putu ka peronu, još nije znao šta je uspeo da izvuče iz pokojnikovog džepa pre nego što je ovaj odleteo s platforme, pa je zastao na trenutak da pogleda predmet.

Kompjuterska fleš-memorija.

Odmahnuo je glavom. Bezvredno. Večeras će morati da potraži večeru u nekoj od humanitarnih organizacija. A toliko je želeo picu.

Gurnuo je USB u džep i potrčao prema liftu. Na gornjem nivou je prošao kroz rampu koristeći kartu za prevoz koju je ranije maznuo od nekog tipa u Čelsiju. Prošao je kroz prljava staklena vrata i izašao na trotoar, na kišicu koja je uporno sipila. Prohladan vazduh ga je naterao da zakopča jaknu i gurne obe ruke u džepove. Izgubio je rukavice pre dva dana negde na 1st Endu. Progurao se kroz gužvu na trotoaru i skrenuo iza ugla, prolazeći pored uličnih prodavača novina i kioska za cigarete, ne skidajući pogled s neravnog pločnika.

»Tu si. Tražio sam te«, rekao je prijateljski glas.

Podigao je pogled kad je kovrdžavi nemarno prebacio ruku

preko njegovog ramena i skrenuo ga prema kolima parkiranim uz trotoar. Vrh noža mu se probio kroz jaknu i oštro zagrebao mekano tkivo na njegovoj slabini.

„Mirno i tiho”, šapnuo je čovek, „ili će biti krvi.”

Posle tri koraka stigli su do otvorenih zadnjih vrata tamnog bentlija. Kovrdžavi ga je gurnuo unutra pa ušao za njim, sedajući nasuprot njemu, licem okrenut prema zadnjem sedištu.

Vrata su se zatvorila i auto je krenuo.

Ijan je ukočeno sedeo s rukama u džepovima jakne.

Pažnja mu je bila usmerena na drugog čoveka, koji je sedeo pored kovrdžavog. Stariji, u tamnosivom odelu s prslukom. Sedeo je uspravno i zurio u Ijana zelenim očima sa smeđim tačkicama, koje kao da su govorile da nije navikao na protivljenje. Gusta seda kosa pokrivala mu je glavu i padala na izborano čelo.

„Imaš nešto što želim”, rekao je stariji čovek tihim grlenim glasom, savršeno precizno uobličavajući reči.

„Ne poslujem s ljudima koje ne poznajem.”

Aristokratski nadmeni izgled zamenjen je veselim osmehom. „A ja ne poslujem sa uličnim deranima. Daj mi USB. “

„Šta je toliko važno na njemu?”

„Takođe ne dajem objašnjenja.”

Ijanu se niz leđa slivao hladan znoj. Nešto u vezi sa ovom dvojicom ukazivalo mu je da je u očajnoj situaciji.

A to mu se nije sviđalo.

Zato je slagao. „Bacio sam ga.”

„Sitni lopovi kao što si ti ništa ne bacaju.”

„Ja ne čuvam kod sebe đubre.”

„Ubij ga”, rekao je stariji.

Kovrdžavi se nagnuo napred, izvlačeći nož, spreman da ubode.

„U redu, u redu“, rekao je Ijan. „Imam ga.“

Desna ruka starijeg zaustavila je zamah kovrdžavog.

Bentli je počeo da koči, polako se probijajući kroz saobraćaj. Kroz mokre prozore videlo se kako i druga vozila usporavaju - očigledno je ispred njih bio semafor. Bio je saobraćajni špic u Londonu i niko nije mogao da se kreće brzo. Brzo je razmotrio

mogućnosti koje su mu na raspolaganju i zaključio da ih nema baš mnogo. Kovrdžavi je i dalje držao nož i pažljivo motrio na njega. Drugi čovek je bio podjednako podozriv, a u unutrašnjosti kola nije imao mnogo prostora za manevrisanje.

Izvukao je levu ruku i pokazao USB. „Da li ovo hoćete?”

„To je dobar dečko“ rekao je stariji.

Ijanova desna ruka pripremila se za sledeći potez, i on se skoro osmehnuo.

Prsti su mu se stegli oko biber-spreja. Mislio je da je beskoristan, a sad je bio neprocenjiv.

Stariji je pružio ruku da uzme USB.

Ijan je izvukao desnu ruku i počeo da prska sprejom.

Obojica su zajaukala, trljajući oči u uzaludnom pokušaju da ublaže bol.

„Ubij ga, odmah!”, naredio je stariji.

Kovrdžavi je, sklopljenih očiju, ispustio nož i posegnuo rukom ispod kaputa.

Izvukao je pištolj.

Ijan je iznova prsnuo sprejom.

Kovrdžavi je povikao.

Ijan je otvorio vrata pored sebe i kliznuo na vlažni asfalt između dva zaustavljena vozila. Pre nego što je zalupio vrata, dograbio je nož sa poda, a onda skočio na noge.

Žena u vozilu naporedo s bentlijem uputila mu je čudan pogled.

Ali on nije obraćao pažnju na nju.

Provukao se kroz zgusnuti saobraćaj, stigao do trotoara i nestao u večernjem mraku.

Malon je saslušao dečakovu priču.

„Dakle, otišao si tamo da bi krao.“

„Maznuo sam nekoliko stvarčica. Onda sam uzeo USB od tog tipa, baš pre nego što ga je onaj idiot gurnuo pod voz.“

„Video si kako ga je gurnuo?“

Ijan je klimnuo glavom. „Nisam to očekivao pa sam pobegao, ali me na kraju uhvatio čovek koji ga je gurnuo, i zatim me ugurao u bentli.“

Malon je podigao plastičnu kesu i ponovo upitao: „Gde je sad ta fleš-memorija?“

„Uzeo sam je kad sam izašao iz kola. Mislio sam da bi mogla nešto da vredi.“

„A lopovi kao što si ti ne bacaju ništa što išta vredi.“

„Ja nisam lopov.“

Malonu je ponestajalo strpljenja. „Gde je prokleti USB?“

„U mom specijalnom skrovištu. Gde čuvam svoje stvari.“

Malonu je zazvonio telefon.

Što ga je prenulo.

Zatim je shvatio da bi to mogao da bude Gari. Gurnuo je Ijana u konjušnicu i upozorio dečaka da ne pokušava da beži.

Pronašao je telefon u džepu i pritisnuo dugme. „Gari?“

„Imamo tvog sina“, rekao je glas koji je prepoznao.

Devin.

„Znaš šta mi hoćemo.“

A on je zurio pravo u dečaka. „Imam Dana.“

„Onda možemo da obavimo razmenu.“

Bilo mu je svega dosta pa je rekao: „Kad i gde?“

DEVET

Antrim je podigao okovratnik kaputa i pripremio se za hladnu kišu. Čovek koga je pratio kroz ovu gadnu noć upravo je ubio američkog obaveštajca. Morao je da zna ko stoji iza ovoga i zašto.

Od toga je moglo sve da zavisi.

Gomile ljudi su užurbano koračale po trotoarima naporedo s uzavrelim saobraćajem. U toku je bio večernji špic u gradu sa osam miliona stanovnika. Znao je da dole ispod njega vozovi tutnje u svim pravcima, dok su se ljudi spuštali prema njima kroz prolaz obeležen tablom s crvenim krugom precrtanim plavom linijom, koja je označavala stanicu metroa. Sve mu je ovo bilo poznato, pošto je proveo u Londonu prvih četrnaest godina života. Njegov otac radio je za Stejt department kao diplomata od karijere, koja je trajala trideset godina, dok se nije penzionisao. Njegovi roditelji su iznajmljivali stan u blizini Čelsija, a on je lutao po Londonu.

Po rečima njegovog oca, izgledalo je kao da je on obavio celokupne pripreme za okončanje Hladnog rata. Stvarnost je bila mnogo drugačija. Njegov otac je bio nevažan čovek, na nevažnoj poziciji, sićušni zupčanik u ogromnom mehanizmu diplomatije. Životario je od polovine diplomatske penzije i umro pre petnaest godina u SAD. Njegova majka je primala drugu polovinu, zahvaljujući obzirnim bračnim zakonima države Illinois, na osnovu kojih je dobila takvu alimentaciju posle trideset šest godina braka. Nijedno od njih nije imalo obzira da mu bilo šta kaže pre nego što su se rastali, čime je okončano postojanje njihove porodice.

Troje stranaca.

U svakom smislu.

Njegova majka provela je život pokušavajući da udovolji mužu, uplašena od sveta, nesigurna u sebe i svega oko sebe. Zbog toga je trpela muževljevo vikanje, uvrede i udarce. Što je ostavilo tragove ne samo na njoj nego i u sećanju njenog sina.

Do dana današnjeg mrzi da mu dodiruju lice.

Počelo je s njegovim ocem, koji ga je udarao po obrazu iz bilo kog

razloga, pa i bez ikakvog povoda. Što je njegova majka dopuštala. A zašto i ne bi?

Ona nije mnogo cenila sebe, a još manje je cenila svog sina.

Antrim je mnogo puta hodao Flit stritom. Prvi put pre skoro četrdeset godina, kao dvanaestogodišnjak, što je bio njegov način da pobegne od oba roditelja. Ulica je nazvana po jednoj od skrivenih reka u gradu, koja je proticala u podzemlju, i nekad je bila dom londonske štampe. Novine su se odselile osamdesetih godina prošlog veka i smestile se na rubna područja grada. Ali sudovi i advokati su ostali, a njihove kancelarije zauzimale su lavirint zgrada i unutrašnjih dvorišta između kojih je sad hodao. On je nekad razmišljao da upiše pravo, ali se ipak opredelio za državnu službu. Samo što je on, umesto da radi za Stejt department, uspeo da se zaposli u CIA. Njegov otac je poživio dovoljno dugo da to sazna, ali mu nikad nije uputio nijednu reč pohvale. Majka mu je već odavno bila izgubila dodir sa stvarnošću i bitisala je u nekakvoj psihološkoj magli. Jednom ju je posetio u staračkom domu, i čitavo to iskustvo bilo je previše depresivno da bi ga se prisećao. Voleo je da misli da su njegovi strahovi potekli od nje, a njegova drskost od oca, ali je bilo trenutaka kad je mislio kako bi moglo da bude upravo suprotno.

Njegova meta bila je stotinu metara ispred njega i kretala se postojanim korakom.

On se uspaničio.

Neko se najzad umešao u posao s *Kraljevskom obmanom*.

Pogledom je pretraživao okolinu.

Temza je proticala na nekoliko stotina metara s njegove leve strane, a Kraljevski sud bio je udaljen samo nekoliko blokova. Ovo je bio Siti, autonomna oblast, sa izdvojenom upravom i statutom još od XIII veka. Neki su ga zvali Kvadratna milja, a bio je naseljen još od I veka i doba Rimljana. Velika srednjovekovna udruženja zanatlija bila su ovde osnovana, a zatim i trgovačke kompanije koje su poslovale po celom svetu. Siti je ostao od ključne važnosti za finansije i trgovinu Velike Britanije, a on se pitao ima li njegova meta veze s nečim od toga.

Čovek kog je pratio skrenuo je levo.

Požurio je napred, dok mu je kiša pljuštala po licu, i video da je napadač ušao u kompleks Sudskih društava, prošavši kroz njegovu čuvenu kamenu

kapiju.

Ovo mesto je Antrim poznavao.

Nekad je bilo dom templara i vitezovi su u njemu ostali do početka XIV veka. Dvesta godina kasnije, Henri VIII je raspustio sve religijske redove i dopustio pravnicima da zauzmu zemljište hrama i formiraju advokatske komore. Džejms I je konačno obezbedio njihov trajni ostanak na tom mestu, izdajući im kraljevsko odobrenje. Antrim je kao dete mnogo puta lutao kroz lavirint zgrada s dvorištima. Sećao se platana, sunčanih satova i zelenih travnjaka nagnutih prema obali reke. Kapije i uličice unutar kompleksa Sudskih društava bile su legendarne, detalji iz knjiga i filmova, a mnoge su nosile otmena imena kao što su *Šetalište pored kraljeve klupe* i *Staza Srednjeg hrama*.

Zagledao se kroz ulaz i primetio svog čoveka kako žuri niz usku ciglom popločanu ulicu. Četvorica su prošla pored njega i izašla na kapiju, pa im se on pridružio, držeći se pozadi i koristeći ih kao zaklon. Svetlost je dopirala s nekoliko prozora i zidnih lampi, koje su osvetljavale ulaze zgrada.

Njegova meta je ponovo skrenula nalevo.

Protrčao je pored muškaraca koji su išli ispred njega i pronašao jedno zaklonjeno dvorište oivičeno lučnim prolazima. Otvaralo se na drugu stranu i video je kako čovek ulazi u Crkvu Hrama.

Zastao je.

Bio je unutra i ranije. Crkva je bila mala i u njoj nije bilo mnogo mesta za skrivanje.

Zašto je ušao unutra?

Postojao je samo jedan način da to otkrije.

Iskoračio je iz zaklona na kišu i prišao do bočnih vrata crkve. Ušao je i pogledom pretražio slabo osvetljenu unutrašnjost. Vladala je potpuna tišina, koja ga je činila nervoznim. Ispod polukružnog krova uzdizale su se statue usnulih krstaša, koji su se odmarali u punim oklopima. Primetio je mermerne stubove, prepletene lukove, čvrsti svod vešto izgrađen od kamena. Kružni enterijer crkve bio je ukrašen sa šest prozora i šest mermernih stubova. U četvrtastom horu crkve s njegove desne strane, iza još tri visoka luka, oltar se sijao u slabašnoj bakarnoj svetlosti. Njegove mete nije bilo nigde na vidiku, kao ni bilo koga drugog.

Ništa u svemu ovome naizgled nije bilo kako treba.

Okrenuo se da ode.

„Ne još, gospodine Antrime.“

Bio je to glas starije osobe, sa šupljim prizvukom.

Naglo se okrenuo.

Pod kupolom, među kipovima u donjem redu u nivou tla, iz dubokih senki koje su pokrivala zidove izašlo je šest prilika. Nisu im se videla lica, samo obrisi. Muškarci. U odelima. Stajali su držeći ruke spuštene pored tela, kao lešinari u sumraku.

„Moramo da razgovaramo“, kazao je isti glas.

S njegove leve strane, na tri metra udaljenosti, pojavio se još jedan čovek, kom je lice takođe bilo u senkama, ali je vidljivost bila dovoljna da Antrim spazi oružje.

„Molim vas, dodite ovamo“, rekao je onaj prvi glas.

Nije imao izbora.

Zato je uradio kako mu je rečeno, i stao između kipova, okružen šestoricom. „Ubili ste mog čoveka samo da biste me doveli ovamo?“

„Ubili smo ga jer je nešto trebalo naglasiti.“

Senkom zaklonjena vilica čoveka koji je govorio izgledala je čvrsto kao čelik oklopa.

Šta je Vels rekao? *Nije trebalo da se dogodi.*

„Kako ste znali da ću biti u Katedrali Svetog Pavla?“

„Naš opstanak je oduvek bio zasnovan na upotrebi izvrsnih obaveštenja. Pratili smo vaše delanje u našoj zemlji dugi niz meseci.“

„Ko ste vi?“ Zaista je želeo da zna.

„Naš osnivač nas je nazvao Dedalovim društvom. Zna li priču o Dedalu?“

„Nikad me nije zanimala mitologija.“

„Vas, tragača za tajnama? Mitologija bi trebalo da bude vrlo važan predmet vašeg interesovanja.“

Nije mu se sviđao taj prezrivi ton, ali ništa nije rekao.

„Ime Dedal znači *vešt radnik*“, kazao je stariji čovek.

„Pa šta ste vi? Neka vrsta kluba?“

Ostalih pet senki se nije ni pomerilo niti izgovorilo ijednu reč.

„Mi smo čuvari tajni. Zaštita kraljeva i kraljica. Bog zna da im je bila potrebna zaštita, i to uglavnom od sebe samih. Stvoreni smo 1605. godine,

baš zbog ove tajne za kojom vi sad tragate.”

Sad je bio veoma zainteresovan. „Vi mi to govorite da je ona stvarna?”

„Zašto tragate za njom?” upitala je jedna od ostalih senki, a glas joj je takođe bio star i hrapav.

„Recite nam”, reče druga senka. „Zašto se petljate u naše poslove?”

„Ovo je isleđivanje?” upitao je on.

Prvi čovek se zakikotao. „Uopšte ne. Ali radoznali smo. Američki obaveštajni agent koji prekopava po skrivenoj britanskoj istoriji, tragajući za nečim za šta samo retki na svetu znaju da postoji. Pitali ste svog čoveka u Katedrali Svetog Pavla šta se dogodilo s Farouom Karijem? Mi smo ga ubili. Nadali smo se da ćete odustati od potrage. Ali nije bilo tako. Zato smo noćas ubili još jednog od vaših ljudi. Moramo li da ubijemo i trećeg?”

Znao je ko bi taj treći mogao da bude, ali ipak je rekao: „Moram da obavim svoj posao.”

„Kao i mi”, rekla je jedna od senki.

„Nećete uspeti”, ukazao je jedan glas.

Onda je treći izgovorio: „Mi ćemo vas zaustaviti.”

Prvi čovek je podigao ruku, utišavajući ostale.

„Gospodine Antrime, dosad niste uspeali. Imam osećaj da će, kad potpuno omanete, vaši nadređeni zauvek odustati od ovog posla. Mi samo treba da se pobrinemo da se to dogodi.”

„Pokažite se.”

„Tajnost je naš saveznik”, rekao je prvi glas. „Mi delujemo izvan okvira zakona. Nismo podvrgnuti nikakvom nadzoru. *Mi* odlučujemo šta je najbolje i prikladno.” Na trenutak je zastao. „I uopšte nas nije briga za politiku.”

Antrim je nervozno progutao pljuvačku i kazao: „Nećemo dozvoliti oslobađanje onog libijskog ubice. Ne bez protivmera.”

„Kao što sam rekao, gospodine Antrime, politika je nama nebitna. Ali smo radoznali. Da li zaista mislite da će ono za čim tragate to sprečiti?”

Mrzeo je osećaj bespomoćnosti koji ga je obuzeo. „Ubili ste američkog obaveštajnog agenta. To neće proći nekažnjeno.”

Stariji čovek se ponovo zakikotao. „I to bi trebalo da nas uplaši? Uveravam vas da smo se suočavali i s kudikamo većim pretnjama od daleko većih subjekata. Kromvel i njegovi puritanci odsekli su glavu Čarlsu I. Pokušali smo to da sprečimo, ali nismo mogli. Ipak, konačno smo

organizovali i pokrenuli Kromvelov pad i povratak Čarlsa II na vlast. Bili smo tu da se pobrinemo da Vilijam i Meri obezbede sebi presto. Nadzirali smo Džordža III sve vreme u njegovom ludilu i sprečili pobunu. Toliko mnogo kraljeva i kraljica je došlo i otišlo, a svako od njih kao da je bio malo više samodestruktivan od prethodnika. Ali mi smo bili tu, da nadziremo i čuvamo. Mi se ne plašimo Sjedinjenih Američkih Država. A i vi i ja znamo da, ako vaša istraga bude otkrivena, niko na drugoj strani Atlantskog okeana neće priznati odgovornost za to. Bićete napušteni. Zaboravljeni. Ostavljeni da se snalazite sami.“

Ništa nije rekao jer je kučkin sin bio u pravu. To je bio obavezni uslov za operaciju *Kraljevska obmana*. Pokušaj. Samo napred. Ali ako te uhvate, sam si. Radio je uz takvo odricanje od odgovornosti i ranije, ali dosad nikad nije bio uhvaćen.

„Šta vi hoćete?“ upitao je.

„Mogli bismo da vas ubijemo, ali to bi samo podstaklo dodatnu radoznalost i dovelo još agenata. Zato tražimo od vas da se ostavite svega ovoga.“

„Zašto bih to uradio?“

„Zato što se plašite. Vidim to na vašem licu, u vašim očima. Taj strah je paralizujući, zar ne?“

„Došao sam ovamo za vašim čovekom.“

„To je tačno. Ali hajde da budemo iskreni. U vašoj prošlosti nije bilo mnogo junaštva. Vaš radni dosije je pun opreza i promišljenosti. Mnogo smo saznali o vama, gospodine Antrime, i moram da kažem, ništa od toga što smo saznali nije baš impresivno.“

„Vaše uvrede me uopšte ne pogađaju.“

„Platićemo vam“, rekla je jedna od senki. „Pet miliona funti, koje će biti deponovane gde god vi izaberete. Jednostavno recite pretpostavljenima da nije bilo šta da se nađe.“

On je napravio proračun u glavi. Sedam miliona dolara. Njegovih. Samo da ode?

„Znali smo da će vas ova ponuda zanimati“, kazao je prvi glas. „Vi nemate mnogo i ništa niste uštedeli. U nekom trenutku više nećete biti korisni svojim poslodavcima, ako se to već nije dogodilo, a šta ćete onda?“

Stajao je u krugu slabe svetlosti, među kipovima, osećajući se poraženo.

Da li je u tome bila čitava zamisao?

Napolju je i dalje padala kiša.

Ovi ljudi su pažljivo pripremili svoju predstavu, a ponuda je, morao je priznati, bila primamljiva. Imao je pedeset dve godine i u poslednje vreme je mnogo razmišljao o ostatku svog života. Pedeset pet godina bila je uobičajena starosna granica za operativce, a život od skromne državne penzije nikad nije delovao ni najmanje privlačno.

Sedam miliona dolara.

To jeste primamljivo.

Ali mu je smetalo što su ovi ljudi bili svesni njegove slabosti.

„Razmislite o ovome, gospodine Antrime“, rekao je prvi glas. „Dobro razmislite o ovome.“

„Ne možete da ubijete svakog agenta vlade SAD.“ Osetio se prinuđenim da ovo kaže.

„To je tačno. Ali time što ćemo vas isplatiti, osiguraćemo neuspeh operacije *Kraljevska obmana*, što znači da više neće biti slanja novih agenata. Vi ćete podneti izveštaj o tom neuspehu i preuzeti svu krivicu. Verujemo da je ovo jednostavnije i efikasnije od primene sile. Imamo sreće što je za operaciju zadužen neko s kim se može pregovarati, kao što ste vi.“

Još jedna uvreda na koju nije reagovao.

„Želimo da se ovo završi. A uz vašu pomoć, tako će i biti.“

Senka s desne strane se uspravila i trgnula.

Čovek s oružjem je naglo krenuo napred.

Antrimovo telo se paralisalo i nije bio sposoban da reaguje.

Čuo je prigušen pucanj.

Nešto ga je ubolo u grudi.

Oštro. Bolno.

Noge su mu klonule.

I sručio se na pod između mrtvih vitezova.

DESET

Ketlin je parkirala auto u Tjudorskoj ulici, tačno ispred kapije. Na kartici koju joj je obezbedio njen nadzornik pisalo je Sala Srednjeg hrama, koja se nalazila unutar starog zemljišta Hrama, u sklopu Sudskih društava, gde su londonski advokati već četiri stotine godina uspešno poslovali i napredovali. Dva velika pravnička udruženja, Srednji hram i Unutrašnji hram, imala su sedište ovde još od vremena Henrija VIII. I sam Dikens je bio član Srednjeg hrama, a njoj se oduvek sviđalo ono što je pisao o životu unutar zidina kompleksa.

Ko ovde uđe ostavlja buku za sobom.

Pogled na Henrijeve kosti još ju je mučio. Nikad nije ni pomislila da će moći da vidi tako nešto. Ko bi provalio u taj grob? Bio je drzak i smeo, ko god da je bio, pošto je Vindzor bio vrhunski obezbeđen. I zašto? Šta su mislili da se unutra nalazi? Sva ova pitanja opterećivala su joj um dok se vozila nazad u London, jedva čekajući da sazna šta je čeka u Sali Srednjeg hrama.

Kiša je padala u mlazevima i njena kratka smeđa kosa, koja se bila osušila, ponovo je bila mokra od stalne vlage u vazduhu. Pred kapijom za vozila nije bilo nikog, a parking iza nje bio je prazan. Bilo je skoro pola osam, a radni dan u Sudskim društvima završen.

Međutim, njen kao da je tek počinjao.

Prešla je čuveno Šetalište pored kraljeve klupe i zašla među niz građevina od crvene cigle, na kojima su svi prozori bili mračni, pa ušla u dvorište ispred slavne Crkve Hrama. Požurila je prema starom samostanu na suprotnom kraju, prešla još jednu stazu popločanu ciglom i pronašla Salu Srednjeg hrama. Na tabli pred vratima pisalo je ZATVORENO ZA POSETIOCE, ali ona nije obratila pažnju na ovo upozorenje i otvorila je vrata.

Unutra je bila osvetljena prostorija duga trideset metara i upola toliko široka, s krovom od dvostrukih hrastovih greda, starih, to je znala, devet stotina godina. Visoki prozori s obe strane bili su ukrašeni oklopima i

heraldičkim obeležjima nekadašnjih članova Srednjeg hrama. Pored Dikensa, njegovi članovi su nekad bili i ser Volter Roli, Vilijam Blekston, Edmund Berk i Džon Marston. Od jednog kraja do drugog paralelno su se pružala četiri duga niza stolova od hrastovine, sa stolicama čvrsto zbijenim jedne uz druge. Na suprotnom kraju dvorane, ispod pet velikih ulja na platnu, stajao je prastari veliki sto, za kojim su osam najstarijih pravnika iz Sudskih društava jeli još od XVI veka. Portreti iznad stola nisu se menjali dve stotine godina. Čarls I, Džejms II, Vilijam III, Čarls II, kraljica Ana i, s leve strane, malo skrivena od pogleda, Elizabeta I.

Na suprotnom kraju pojavio se čovek.

Bio je nizak, u ranim šezdesetim, sa izboranim licem okruglim kao pun mesec. Njegova seda kosa bila je tako besprekorno očešljana da je gotovo tražila da mu je neko raščupa. Kad je prišao bliže, videla je da mu debele naočare s čeličnim okvirom skrivaju oči i poništavaju prirodnu simetriju bezizražajnog lica. Nosio je elegantno tamno odelo s prslukom, iz čijeg je jednog džepa virio srebrni lanac za sat. Hodao je vukući ukočenu desnu nogu, oslanjajući se na štap. Iako ga nikad nije srela, znala je ko je on.

Ser Tomas Metjuz.

Načelnik Tajne obaveštajne službe.

Samo 16 ljudi u istoriji je vodilo tu agenciju, koja je bila zadužena za sva inostrana obaveštajna pitanja od početka XX veka. Amerikanci su voleli da je nazivaju MI6, što je bio naziv koji joj je dodeljen tokom Drugog svetskog rata.

Zakoračila je na pod od hrastovih dasaka, ne znajući tačno šta da kaže ili uradi.

„Koliko sam shvatio, vi ste članica Srednjeg hrama”, rekao joj je tihim grlenim glasom.

Ona je klimnula glavom, opazajući koknjevski akcenat u načinu na koji je izgovarao samoglasnike. „Posle studija na Oksfordu primljena sam u članstvo. Pojela sam mnogo obroka u ovoj dvorani.”

„A onda ste zaključili da će sprovođenje zakona biti zanimljivije nego njegovo tumačenje?”

„Tako nešto. Uživam u svom poslu.”

Uperio je tanki prst u nju. „Upoznat sam s onim što ste pre nekoliko godina uradili s ribama.”

Setila se isporuke tropskih riba, uvezenih iz Kolumbije i Kostarike, za prodaju u prodavnicama kućnih ljubimaca u Britaniji. Krijumčari su rasporedili kokain u plastične kesice, koje su skoro nevidljive plutale među ribicama.

Ali ona je prozrela trik.

„Vrlo oštroumno s vaše strane”, kazao je on. „Kakva šteta što vam je karijera sad dovedena u pitanje.”

Ništa nije odgovorila.

„Iskreno, mogu da razumem vaše pretpostavljene. Agenti koji odbijaju da pokažu smisao za zdravo rasuđivanje na kraju poginu ili dovedu do pogibije nekog drugog.”

„Izvinite, ali dovoljno su me vređali za jedno veče.”

„Jeste li uvek tako neposredni?”

„Kao što ste i sami pomenuli, verovatno sam već izgubila posao. Šta bih postigla snebivanjem?”

„Možda moju podršku u spašavanju karijere.”

Ovo je bilo neočekivano. Zato je upitala: „Možete li onda da mi kažete šta želite?”

Metjuz je mahnuo štapom. „Kad ste poslednji put bili ovde, u Sali Srednjeg hrama?”

Malo je razmislila. Prošlo je skoro godinu dana. Bila je to baštenska zabava jednog prijatelja, koji je dobio mesto na klupi među malobrojnima koji su upravljali Srednjim hramom.

„Pre mnogo vremena”, odgovorila je.

„Ja uvek uživam da dođem ovde”, rekao je Metjuz. „Ova zgrada je bila svedok toliko mnogo naše istorije. Samo zamislite. Ovi zidovi, ovaj plafon, sve je to bilo ovde još u vreme Elizabete I. Ona je lično dolazila ovde. Šekspirov komad *Bogojavljenjska noć* prvi put je izveden ovde. To na mene ostavlja dubok utisak. A na vas?”

„Zависи od toga hoće li mi to omogućiti da zadržim posao.”

Metjuz se osmehnuo. „Nešto čudno se dešava, gospođice Ričards.”

Ona je zadržala ukočen izraz lica.

„Mogu li da vam ispričam jednu priču?”

Princ Henri je ušao u privatne odaje u palati Ričmond. Njegov

otac kralj Henri VII pozvao ga je iz Vestminstera, rekavši mu da odmah dođe. To nije bio neuobičajen zahtev s obzirom na čudan odnos koji su međusobno izgradili tokom proteklih sedam godina, otkad je prinčev brat Artur umro, a on postao prestolonaslednik. Bilo je mnogo takvih poziva, uglavnom s ciljem da se princu da neka pouka ili da bi se od njega nešto izvuklo. Prinčev otac je očajnički želeo da zna da će kraljevstvo biti sigurno u rukama drugog sina. Kralj je ležao na postelji od skerleta i zlata, među jastucima, podmetačima i jastučićima. Sveštenici s tonzurama, lekari i dvorani stajali su oko baldahina s tri strane. Prizor je šokirao princa. Znao je za očeve ranije bolesti. Prvo upala grla, zatim reumatska groznica, kronična iscrpljenost, gubitak apetita i napadi depresije. Ali nije bio obavešten o najnovijoj, naizgled vrlo ozbiljnoj.

Ispovednik je stajao pored postelje, obavljajući poslednje pomazanje, mažući kraljeva bosa stopala svetim uljem. Kraljevim usnama prineli su raspeće, koje je poljubio, a onda je princ čuo hrapavi glas, koji ga je toliko puta grdio.

„Molim Gospoda, u svoj Njegovoj moći i sili, da mi podari milosrdnu smrt.”

Princ je zurio u lukavog i proračunatog čoveka, koji je vladao Engleskom dvadeset tri godine. Henri VII nije nasledio krunu. Osvojio ju je na bojnopolju, porazivši podlog i prezrenja dostojnog Ričarda III na Bosvortskom polju, okončavši tako vreme Jorkovih i Lankasterovih stvaranjem nove dinastije.

Tjudora.

Otac mu je dao znak da priđe. „Smrt je neprijatelj kog ne možeš da potplatiš ili obmaneš. Nikakav novac i lukavstvo nemaju ni najmanji učinak. Smrt je sad konačno došla i po mene.“

On nije znao šta da odgovori. Iskustvo ga je naučilo da je najbolje čutati. On je bio drugi sin, vojvoda od Jorka, i nikad nije trebalo da postane kralj. Ta dužnost bila je namenjena njegovom starijem bratu Arturu, čije je romantično ime imalo svrhu da dodatno legitimiše pravo Tjudorovih na engleski presto. Arturu su date sve povlastice, uključujući i brak s dostojanstvenom i

plemenitom Katarinom Aragonskom, što je bio deo ugovora sa Španijom, koji je učvrstio poboljšani status Engleske u Evropi. Ali Artur je umro pet meseci posle venčanja, s jedva šesnaest godina, i mnogo toga se promenilo u sedam narednih godina.

Papa Aleksandar Bordžija bio je mrtav. Pije III se zadržao samo dvadeset šest dana na stolici Svetog Petra. Julije II, koji se hvalio da ima podršku Svetog kolegijuma kardinala, izabran je za božjeg zastupnika na zemlji. Takav čovek je bio spreman da sasluša razuman predlog i drugog dana Božića 1503. godine izdao je papsku bulu o razrešenju od greha, koja je omogućila da se Katarina Aragonska uda za brata svog pokojnog supruga.

Tako su se on i Katarina verili.

Ali do sklapanja braka još nije došlo.

Umesto toga, kralj koji je umirao na krevetu pred njim upotrebio je ovu mogućnost kao mamac za Španiju i Sveto rimsko carstvo, mašući tim mamcem kako bi dobio još više.

„Moramo da razgovaramo“, rekao je prinčev otac. Grlo mu je krčalo sa svakom izgovorenom reči, pluća su mu se naprezala da udahnu vazduh. „Tvoja majka, koju ću uskoro ponovo videti, veoma te je cenila.“

A on je obožavao Elizabetu od Jorka. Pošto je bio drugi sin, zapravo ga je odgojila majka, i naučila ga da piše, čita i misli. Ta prelepa blaga žena umrla je pre šest godina, ni čitavu godinu posle smrti svog starijeg sina Artura. Princ Henri se često pitao hoće li ikad ijedna žena moći da se meri s njenim savršenstvom.

„Voleo sam tvoju majku više od bilo koga drugog na svetu“, rekao je njegov otac. „Mnogi možda ne veruju u to. Ali to je istina.“

Henri je uvek umeo da sasluša i nastavi da čvrsto stoji na zemlji. On je slušao svakodnevne razgovore i znao da njegov otac - čvrst, hladan, grub, tvrdog srca i škrte ruke - nije bio nikom omiljen. Njegov otac je smatrao Englesku svojom, pošto ju je sam osvojio na bojnopolju. Ceo narod mu je bio dužnik. I nagomilavao je prihode s brojnih imanja, uglavnom oduzetih od onih koji su mu se protivili. Razumeo je vrednost plenidbe i prednosti koje mu je

donosila blagonaklonost onih što su sebi mogli da plate povlastice u kojima su uživali - zahvaljujući njemu.

„Mi smo hrišćani, sine moj, i moramo da imamo čak i više savesti i blagosti nego sveti otac lično. Zapamti to.“

Još pouka ? Princ je imao osamnaest godina - bio je visok, krupan, jakih udova i grudi, muškarac u svakom smislu - i bio je umoran od poučavanja. Znao je kako da izabere i upotrebi sposobne ljude, tako da se okružio ljudima visoke inteligencije. Nikad se nije uzdržavao od zadovoljstava i nikad nije zanemarivao posao i dužnosti. Nije se plašio neuspeha.

Nekad je hteo da bude sveštenik.

Sad će biti kralj.

Upоследnje vremeje osećao atmosferu napetosti i odbojnosti u celoj palati - smrt je uvek bila vreme kraljevske skrušenosti. Biće oslobađanja zatvorenika, davanja dobrotvornih priloga i plaćanja misa za spas duša. Kancelarija pisara u Vestminsteru napuniće se ljudima voljnim da plate za kraljev konačni oproštaj. Vreme opraštanja - na mnogo načina.

„Proklet da si, ti derište tvrdog srca!“, odjednom je rekao njegov otac. „Čuješ li me?“

Zadrhtao je od besa, što je bila njegova već poznata refleksna reakcija, i ponovo usmerio pažnju na krevet. „Čujem te.“

„Odlazite svi!“, naredio je njegov otac.

I svi koji su stajali oko kreveta pobegoše iz sobe.

Ostali su samo otac i sin.

„Postoji tajna koju moraš znati“ kazao je njegov otac. „Nešto o čemu ti nikad nisam pričao.“

Njegov otac kao da je na trenutak gledao negde u daljinu.

„Nasledićeš od mene kraljevstvo puno bogatstva i blaga. Ali ja sam odavno naučio da nikad u celosti ne verujem drugima. Ti moraš da radiš isto tako. Neka drugi misle da im veruješ, ali veruj samo sebi. Nakupio sam izdvojeno bogatstvo, koje po pravu pripada samo onima koji su Tjudorove krvi.“

Zaista?

„To blago sam sakrio na mestu odavno poznatom templarima.“

Princ već neko vreme nije čuo da se pominje ime tog viteškog reda. Nekad su oni bili sveprisutni u Engleskoj, ali više ih nije bilo već dve stotine godina. Njihove crkve i građevine su sačuvane, raštrkane po raznim delovima zemlje, i on je posetio nekoliko njih. U kojoj se nalazila tajna?

Morao je to da zna.

Zato se još jednom, po poslednji put, potčinio.

Zadnji prikaz poslušnosti.

„Tvoja je dužnost“, rekao je njegov otac, „da čuvaš naše bogatstvo i preneseš ga na svog sina. Ja sam se borio da dovedem ovu porodicu na presto, a tako mi Boga, tvoja je dužnost da obezbediš da tu i ostanemo!“

U ovome su se slagali.

„Dopašće ti se ovo mesto. Meni je dobro služilo, a tako će služiti i tebi.“

Ona se netremice zagledala u Metjuza. „Je li to istina?“

Klimnuo je glavom. „Koliko mi znamo, jeste. Izveštaj o ovome nalazi se u arhivima koji nisu dostupni široj javnosti.“

„Ta informacija je stara pet stotina godina.“

„I u današnje vreme, što je neverovatno, ima ogromnu važnost. Zbog čega mi i jesmo ovde.“

Kako je to moguće? Ali ipak je oćutala.

„Ser Tomas Rajotsli napisao je izveštaj o onome što se dogodilo tog dana. Dvadesetog aprila 1509. godine. Henri VII je sutradan umro. Nažalost, u Rajotslijevom izveštaju ne piše šta je otac zapravo rekao sinu. To se saznalo iz druge ruke, od samog Henrija VIII, mnogo decenija kasnije. Ono što znamo jeste da je Henri VIII preneo informaciju o ovom posebnom mestu svojoj šestoj ženi Katarini Par, baš pre nego što je umro 1547. godine. Takođe znamo da je vrednost blaga Henrija VII, u vreme njegove smrti, iznosila oko četiri i po miliona funti. Ta vrednost se ne bi mogla izračunati u današnjem novcu, pošto je najveći deo blaga bio u plemenitim metalima, a njegov kvalitet i količina nisu sa sigurnošću određeni. Ali nije nemoguće da se radi i o milijardama funti.“

Zatim joj je ispričao šta se dogodilo kad je Henri VIII ležao na

samrtničkoj postelji u januaru 1547. Razgovor između muža i žene je, na mnogo načina, bio sličan onome koji se pre trideset osam godina vodio između oca i sina.

„Henri VIII je bio glup što se tiče žena”, rekao je Metjuz. „Neopravdano je imao poverenja u Katarinu Par, koja ga je mrzela. Poslednje što je ona nameravala da uradi bilo je da prenese informaciju Edvardu VI.” Na trenutak je zastao u govoru. „Znate li išta o Katarini Par?”

Odmahnula je glavom.

Metjuz je objasnio da je nju rodila jedna od prvih ljubavnica Henrija VIII, i da je dobila ime po njegovoj prvoj ženi Katarini Aragonskoj. Bila je dobro obrazovana i govorila francuski, španski i italijanski. Henri se oženio njom 1543. Kada je umro 1547, njoj je bilo samo trideset šest godina. Nedugo zatim udala se po četvrti put, za Tomasu Simora, i najzad zatrudnela. Preselila se u zamak Sudli u Glosterširu i rodila ćerku u avgustu 1548. godine, ali je šest dana kasnije umrla. Sam Simor je živio do marta 1549, kad je pogubljen zbog izdaje. Posle toga su Katarina Par, Tomas Simor i njihova ćerka Meri pali u zaborav.

„Ali možda više nije tako“, rekao je Metjuz.

Ovde se dešava nešto ozbiljno. Tako je rekao njen nadređeni u Vindzoru. Sva ta priča o završetku karijere u SOCA i povratak u Salu Srednjeg hrama pokrenuli su sećanje na sedenje za stolovima s advokatima i studentima, i zajedničko obedovanje, što je bila dužnost čije se ispunjavanje povremeno tražilo od svih članova Hrama. Nekad, pre mnogo vekova, pola sata pre večere duvali su u rog na stepenicama ispred sale. Ali oni koji su lovili zečeve na dalekoj obali Temze nisu mogli da čuju rog, tako da je on najzad vraćen u podzemnu ostavu.

Ona je često zamišljala kako to izgleda, pre mnogo vremena, sedeti ovde i čitati zakone. Možda će se uskoro vratiti, kao bivši agent, da sama vidi.

Bilo je vreme za malu pauzu.

„Zašto sam ja ovde?”

Njen nadređeni je rekao: *Tražili su tebe.*

„Blejk Antrim.”

To ime nije čula dugo vremena. A to što ga je čula ovde, u Sali Srednjeg hrama, samo je pojačalo njenu iznenađenost.

„Očigledno znate da smo Antrim i ja nekad bili bliski.”

„Nadali smo se da će neko u jednoj od naših agencija biti blizak s njim. Kompjuterskom pretragom pronađena je vrlo revnosna preporuka koju je napisao Antrim, priložena uz vašu aplikaciju za posao u SOCA.“

„Nisam ga videla ni razgovarala s njim više od deset godina.“

A nije ni želela da ga više ikad vidi ili razgovara s njim.

„Vaš otac je bio član Srednjeg hrama“, rekao je Metjuz. „Kao i vaš deda i vaš praded. Svi su bili advokati. Vaš praded je imao mesto na klupi. Trebalo je da i vi sledite njihov primer. Ali vi ste napustili pravo i postali inspektor. A ipak sve do danas brižljivo održavate svoje članstvo u Hramu, nikad ne izbegavajući nijednu obavezu. Zbog čega?“

Ona je prošla kroz temeljne provere. Nešto od toga se nije nalazilo u njenom ličnom dosijeu u SOCA. „Nebitno je zašto sam izabrala da se ne bavim pravom.“

„Ne slažem se s tim. Zapravo, to bi moglo da postane nešto od prioritete važnosti, što niko od nas ne može da ignoriše.“

Ona ništa nije rekla, a on je, izgleda, osetio njeno oklevanje.

Metjuz je ponovo pokazao prema sali štapom od mahagonija. Prvi put je primetila kuglu od slonovače na rukohvatu štapa, u čiju su uglačanu površinu crnom bojom bili urezani kontinenti. „Ova zgrada stoji ovde već petsto godina, i ona ostaje jedna od poslednjih građevina Tjudora. Navodno je Rat dveju ruža počeo baš ispred nje, u vrtu. Strane su birane 1430. branjem određenog cveta. Lankasteri su brali crvene, a Jorkovi bele ruže, i počeo je građanski rat koji je trajao pedeset pet godina.“ Zastao je. „Kompleks ovog Hrama video je toliko mnogo naše istorije - i on istrajava, postajući sve važniji sa svakom godinom koja prođe.“

Još nije odgovorio na njeno prvo pitanje.

„Zašto ste tražili da dođem ovamo?“

„Mogu li da vam pokažem?“

JEDANAEST

Malon je sakupio Garijevu i svoju odeću i sve vratio u putne torbe. Primetio je kako se Gari spakovao lagano, kao što ga je on naučio. Glava ga je i dalje bolela od udarca u pločnik, a vidno polje bilo mu je zamagljeno. Ijan mu je pomogao i nije pokušavao da beži. Malon je ipak, za svaki slučaj, stajao između Ijana i zadnjeg zida konjušnice.

Ponovo je seo na pod kako bi dao svom umu vremena da se razbistri. Kiša je napolju oslabila i pretvorila se u maglu. Vazduh je bio hladan, što mu je prijalo, ali mu je bilo drago što na sebi ima kožnu jaknu.

„Jesi li dobro?” pitao je Ijan.

„Zapravo ne. Dobio sam jak udarac u glavu.”

Protrljao se po glavi, pazeći da ne dodirne bolnu čvorugu. Mogao je da razmišlja samo o Gariju, ali su mu bile potrebne informacije, a njihov glavni izvor bio je upravo pred njim.

„Nisam hteo da ostavim tvog sina”, kazao je Ijan. „Rekao sam Gariju da skoči.”

„On nije kao ti.”

„Rekao mi je u avionu da mu ti nisi pravi otac.”

Naljutilo ga je što je ovo čuo. „Ja nisam njegov *rođeni* otac, ali jesam njegov otac.”

„On želi da zna ko je taj drugi.”

„Rekao ti je to?”

Ijan je klimnuo glavom.

Sad nije bilo vreme da se upušta u ovo. „U koliko problema si se uvalio?”

„Ne brini. Biću ja dobro.”

„Nisam te to pitao. Koliko problema?”

Ijan ništa nije rekao.

Malonu su bili potrebni odgovori. Neki delovi slagalice su nedostajali. I mada mu to ranije nije bilo važno, pošto je Gari nestao, morao je sve da sazna.

„Kako si stigao iz Londona u Džordžiju?”

„Kad sam pobjegao iz kola s onom fleš-memorijom, ljudi su počeli da me traže. Neki su došli kod gospođice Meri, ali ona im ništa nije rekla.”

„Ko je to?”

„Ona ima knjižaru na Pikadiliju. Ljudi su dolazili tamo, i na druga mesta na koja svraćam, da postavljaju pitanja. Na kraju sam sreo tipa koji mi je ponudio putovanje do Sjedinjenih Američkih Država, pa sam prihvatio.”

Stefani mu je rekla da su carinici zadržali Ijana u Majamiju kad je pokušao da uđe u zemlju s lažnim pasošem. Njegov saputnik, irski državljanin s nekoliko važećih poternica, takođe je uhapšen. Nije se moglo zaključiti kakve je krajnje planove taj čovek imao s Ijanom. *Besplatna* putovanja nikad nisu bila za džabe.

„Znaš da je taj tip bio ološ?”

Ijan je ponovo klimnuo glavom. „Nameravao sam da mu umaknem čim izađemo iz aerodroma. Umem ja da se staram o sebi.”

Ali on je sumnjao u tu izjavu. Dečak je očigledno bio dovoljno uplašen da pobjegne s bilo kim. Stefani mu je rekla da je CIA tragala za Ijanom od sredine oktobra. Kad je zadržan u Majamiju, proverili su mu ime i smesta je pritvoren i poslat avionom u Atlantu.

Posle toga im je samo bio potreban neko da ga otprati nazad u Englesku.

A on je postao taj neko.

„Zašto si mi pobjegao na aerodromu u Atlanti?”

„Nisam hteo da se vraćam ovamo.”

„Nemaš porodicu?”

„Ne treba mi nikakva porodica.”

„Jesi li ikad išao u školu?” upitao je Malon.

„Nisam ni glupav ni tupav. Umem da čitam. I ne bih bio ništa pametniji da idem u školu svaki dan.”

Izgledalo je daje pogodio Malona u živac. „Koliko puta si bio u zatvoru?”

„Nekoliko puta, zbog sitnih problema.”

Ali Malon se pitao koliko je taj čvrsti stav osnovan. Primetio je treptaj straha kod dečaka u Džordžiji, kad je Ijan shvatio da idu u London.

Takođe je primetio zbunjenost na licu svog sina.

Do pre dve nedelje u Garijevom životu nije bilo neizvesnosti. Imao je

majku i oca, porodicu, mada razdvojenju na dva kontinenta. Sad su mu rekli da ima i biološkog oca. Gari je hteo da zna ko je taj čovek. Pem greši što odbija da otkrije njegovo ime. Garija je sigurno plašilo što više nije bio Malon, bar ne po krvi. Tako da je prirodno bilo to što je hteo da zna svoje poreklo.

„Gari je rekao da si ti nekad bio vladin tajni agent. Kao Džejms Bond.”

„Na neki način. Ali u stvarnom životu. Da li si ti ikad upoznao svog oca?”

Ijan je odmahnuo glavom. „Nikad ga nisam video.”

„Jesi li se ikad pitao kakav je on bio?”

„Kako god okreneš, nije me mnogo briga. Nikad nije bio tu. Ni moja mama. Nikad nisam imao nikakvu potrebu za roditeljima. Rano sam shvatio da moram da računam samo na sebe.”

Ali to nije moglo da bude dobro. Deci su potrebni očevi i majke. Ili je bar on uvek tako mislio. „Da li je teško živeti na ulici, bez doma?”

„Imam ja dom. Imam prijatelje.”

„Koje?”

Ijan je pokazao rukom na plastičnu kesu. „Knjižarka. Gospođica Meri. Ona mi je dala te priče. Ponekad me pušta da ostanem u knjižari preko noći, kad je hladno. Tad mogu da čitam šta god poželim.”

„I ja volim da čitam. Znaš, imam svoju knjižaru.”

„Gari mi je rekao.”

„Izgleda da ste vas dvojica dosta razgovarali.”

„Bio je to dug let, a nismo mogli da spavamo.”

Ali on nije bio iznenađen što su razgovarali. S kim je drugim Gari i mogao da priča? Sigurno ne s majkom. Ona je govorila malo ili nimalo. A ni s ocem, koji ni sam donedavno nije znao istinu.

„Šta si rekao Gariju o njegovom biološkom ocu?”

„Da ne bude takav malac. Sve je u redu dok ne dođe bedak.”

Malon se zbunjeno namrštio.

„Malac. Deran. Kao on i ja. I onda upadnemo u nevolju. Dođe bedak. Sve je dobro dok se to ne desi. Onda nam govore šta da radimo.”

Nekoliko trenutaka je među njima vladala tišina.

„Rekao sam mu da preduzme nešto u vezi s tim”, rekao je Ijan. „Da zatraži pomoć od tebe.”

Pretpostavio je da je ovo dečakov najbolji mogući pokušaj da mu uputi kompliment.

„Zašto nisi hteo da se vratiš ovamo?”

Nije bilo odgovora.

Misli o Norsu i Devinu ispunile su njegov zbrkani um. „Hoće li ti se ovde dogoditi nešto loše?”

Ijan je samo skrenuo pogled napolje u noć.

Što je i bio odgovor kog se plašio.

DVANAEST

Antrim je otvorio oči.

Ležao je na kamenom podu u crkvenom brodu, pored templarskih kipova. Mišići su ga boleli i znao je šta se dogodilo. Dve strelice su ga ubole u grudi i napon od 50.000 volti ga je onesvestio. Omamljen je tejzerom. Bolje nego da je pogođen metkom, ali je iskustvo ipak bilo veoma neprijatno.

Dedalovo društvo.

Šta je dođavola to?

Voleo bi da može da ih otpiše kao obične budale, ali ti starci su ubili Karija i njegovog čoveka u Katedrali Svetog Pavla, i znali su skoro sve što radi. Oni su očigledno bili sila na koju se moralo računati. Podjednako očigledno je bilo i da je on zaista bio na tragu nečega. Njegovi ljudi su metodično pribavljali istorijske dokaze i rukopise iz skladišta i arhiva širom Engleske. Uspeli su da fotografišu važne tekstove u Britanskoj biblioteci. Čak su provalili u grob Henrija VIII. Nije se pojavio nikakav nagoveštaj da je neko bio svestan napora koje su ulagali u ovo. A ipak je ovo Dedalovo društvo znalo da će on večeras biti u Katedrali Svetog Pavla. Pitao se jesu li znali i ono najvažnije? Nije bilo nikakvog pominjanja Ijana Dana, ni flešmemorije i njenog mogućeg sadržaja.

A to mu je davalo nadu.

Poslednje tri godine bile su ispunjene bolnim neuspesima, od kojih je najupečatljiviji bio u Poljskoj, gde je njegova greška izazvala gadne posledice. A u Lengliju su se najviše grozili posledica, naročito kad je u pitanju njihova specijalna jedinica za kontraoperacije. Njegov posao je bio da preusmeri tok svega, a ne da bilo šta pogoršava. Vašington je tražio način da spreči Škotsku da isporuči osuđenog masovnog ubicu nazad u Libiju. Velika Britanija je saveznik Amerike. Tako da su njegove instrukcije od samog početka bile jasne.

Uradi to. Ali nemoj. Da te. Uhvate.

Protrljao je bolne grudi i izmasirao oči dlanovima.

Ono što se dogodilo u Katedrali Svetog Pavla i ono što se dogodilo ovde

svakako se moglo okarakterisati upravo tako: bio je uhvaćen.

Možda je trebalo da ovo okonča?

Pet miliona funti.

Polako se uspravio na noge dok je njegov vlažni kaput šuštao u tišini. Brod i hor crkve ostali su prazni, obasjani s onih istih nekoliko svetiljki. Izgledalo je da njegov um još nije sposoban da formira međusobno povezane misli, ali shvatao je da, ko god da su *oni*, moraju imati veze u Srednjem ili Unutrašnjem hramu. Kako bi drugačije mogli da obezbede ovoliku privatnost njihovog susreta?

Protrljao se po glavi koja ga je bolela od pada. Nekad se ponosio gustom kestenjastom kosom. Sad mu je teme bilo skoro potpuno ćelavo, a glava mu je samo sa strane bila obrasla pojasom prosede kose. Njegov otac je takođe osedeo u četrdesetim. Nasledio je skoro sve ostalo od njega, pa zašto ne bi i ovo?

Pronašao je svoj mobilni telefon i pregledao poruke.

Nije ih bilo.

Šta se desilo s Kotonom Malonom i Ijanom Danom?

Morao je to da zna.

Nešto na podu između kipova privuklo mu je pogled.

Posetnica.

Sagnuo se i uzeo je.

Jedna od njegovih, iz Belgije, deo njegovog pokrića u Stejt departmentu, s brojem telefona njegove kancelarije i adresom ambasade, zajedno s njegovom titulom: ZAMENIK SLUŽBENIKA ZA VEZU I INFORMACIJE.

Na poledini je plavim mastilom bilo uredno zapisano:

pokajnička ćelija

Znao je šta je to. Nalazilo se ovde. Sićušna prostorija na vrhu stepeništa, gde su templari koji nisu poštovali pravila Reda zatvarani po kazni. Jednom je bio unutra dok je bio klinac.

Okrenuo je glavu prema crkvenom horu.

Šta se nalazi tamo?

Prošao je kroz mračnu unutrašnjost crkve i našao stepenište. Dovratak i šarke odavno nestalih vrata još su bili tu. Popeo se do ćelije. Dva mala otvora

propuštala su svetlost unutra, jedan okrenut prema oltaru, drugi prema crkvenom brodu. Prostorija je bila duga manje od metar i po, a tek nešto malo više od pola metra široka. Bilo je nemoguće leći u iole udoban položaj, u čemu je, kako je pomislio, i bila čitava zamisao.

Njegov čovek, koji je koristio lažno ime Gajus Vels, koji je bio ubijen u Katedrali Svetog Pavla, ležao je oslonjen na zid, tela presavijenog u skućenom prostoru, glave pod neprirodnim uglom položene na rame.

Doneli su ga ovamo?

Naravno.

Da mu pokažu šta mogu da urade.

Na grudima leša, s obe mrtvačeve ruke sklopljene na njoj, bila je knjiga.

Mitologija starog sveta.

Izvukao je knjigu iz mrtvačevog stiska. Još jednom njegovom posetnicom bila je obeležena stranica otprilike na polovini knjige. Trebalo je da pretrese Velsove džepove i uveri se da on kod sebe nema nikakvu identifikaciju, ali shvatio je da ovo telo nikad neće biti pronađeno.

S knjigom u ruci, sišao je niz stepenice i prišao jednoj od užarenih svetiljki u horu crkve. Otvorio je označenu stranicu i našao zaokružen pasus.

Ovidije kazuje priču u svojim *Metamorfozama* (VIII: 183-235) o tome kako su Dedal i njegov mladi sin Ikar bili zatočeni u kuli na Kritu. Bekstvo je bilo nemoguće, bilo kopnom bilo morem, pošto je kralj kontrolisao i jedno i drugo. Zato je Dedal napravio krila i sebi i sinu. Spojio je pera i zalepio ih voskom pa napravio izvijena krila kao kod ptica. Kad je završio, poučio je Ikara kako da ih koristi, ali mu je izrekao dva upozorenja: Nemoj da letiš previše visoko, inače će sunce rastopiti vosak, ili previše nisko, pošto će ti more natopiti krila. Uz pomoć krila, pobjegli su i preleteli Samos, Delos i Levitu. Ikar je bio toliko ushićen da je zaboravio očevu upozorenje i vinuo se prema suncu. Vosak se rastopio i krila su se raspala, a Ikar se srušio u more, gde se utopio.

Na dnu stranice, ispod zaokruženog teksta, bilo je još plavih slova.

poslušaj dedalov savet i izbegavaj sina

Odmah je primetio da je različito napisana samo jedna reč.

Sin umesto *sunce*.

Ovi ljudi su zaista bili upućeni u sve.

Ispod je bio još jedan redak teksta.

nazovi kad budeš spreman za dogovor

I engleski broj telefona.

Bili su sigurni u sebe. Ne *ako* želiš dogovor, nego *kad* budeš spreman. Nekoliko puta je oštro i duboko udahnuo i pribrao se. Bio je na ivici panike, ali strah i osećaj hitnosti dali su njegovim omlitavelim mišićima snagu. Možda su oni bili u pravu.

Ovo se otimalo kontroli, i to još više nego što je bio navikao.

Istrgnuo je stranicu iz knjige i gurnuo je u džep.

TRINAEST

Ketlin je pratila Metjuza iz sale napolje na kišu. Prešli su Stazu Srednjeg hrama, skrenuli levo i ušli u jednu od mnogih zgrada s kancelarijama. Ova je imala prozore okrenute na Dvorište pumpi. Malo dvorište je nazvano po mehanizmima smeštenim u njemu, nekad korišćenim za gašenje požara. Rezervoar za vodu bio je smešten duboko ispod kamenog pločnika, a punila ga je jedna od londonskih podzemnih reka. Drevni bunar je još postojao, ali pumpe su odavno nestale. Na severnoj strani dvorišta video se tamni obris sunčanog sata, slavnog po svom natpisu: *Samo senke mi smo, i kao senke odlazimo.*

Vrata svih kancelarija u zgradi bila su zatvorena, a hodnici tihi. Metjuz je išao ispred Ketlin uz stepenište do četvrtog sprata, kuckajući štapom o drvene stepenice. Sudska društva dobila su svoje ime jer su njihovi članovi nekad i živeli i studirali unutar kompleksa. U staro vreme to su bili nezavisni pravni koledži, čiji su diplomci pozivani u udruženja pravnika i postajali punopravni advokati koji mogu da se pojavljuju na sudu kao zastupnici.

Ali uvek pod nadzorom i prema pravilima svog udruženja u Sudskim društvima.

Umesto u advokatskim komorama, klijenti su se, prema tadašnjem običaju, savetovali sa pravobraniocima na tremu Crkve Hrama ili Vestminster hola, gde su sudovi zasedali do kraja XIX veka. Sve te s vremenom ustaljene prakse sad su odbačene i mnoge zgrade u Srednjem i Unutrašnjem hramu pretvorene su u kancelarije. Samo su gornji spratovi ostali stambeni, a koristila su ih zajednički oba udruženja.

Ketlin se popela s Metjuzom na gornji sprat, gde je on otvorio vrata jednog stana. Unutra nije bilo upaljeno nijedno svetlo. U mraku su se nazirali starinska sofa, fotelje i vitrina sa staklenim vratima. Na zidovima su se videli ekseri na kojima je trebalo da budu okačene slike. Osećao se jak miris sveže boje.

„Preuređuju stan?“, rekla je ona.

Metjuz je zatvorio vrata i poveo je do prozora na suprotnoj strani

prostorije. Ispod njih se u dvorištu mokrom od kiše videla Crkva Hrama, delimično zaklonjena višim zgradama oko nje.

„Dole se takođe desilo mnogo istorijskih događaja“, kazao je Metjuz. „Ta crkva postoji, u jednom ili drugom obliku, skoro hiljadu godina.”

Znala je da je uslov da Džejms I kraljevskim ukazom dodeli zemlju advokatima bio da Crkva Hrama mora biti trajno očuvana kao mesto za bogoslužjenje. Sama crkva je s vremenom zadobila misterioznu i romantičnu atmosferu, koja je podsticala neverovatne legende, ali Ketlin je znala da je to samo privatna kapela advokatskih udruženja.

„Mi Britanci uvek smo se ponosili vladavinom prava”, rekao je Metjuz. „Sudska društva je mesto gde su studenti prava učili posao. Znaš kako je ovo mesto nazivano? *Najplemenitije odgajalište slobode i humanosti u kraljevstvu.* Lepo rečeno.”

I ona se slagala s tim mišljenjem.

„*Magna karta* je bila početak naše vere u pravo”, primetio je Metjuz. „Kakav veličanstven akt, kad malo razmisliš o tome. Baroni su tražili, i dobili, od vladara trideset sedam ustupaka radi ograničenja kraljevske vlasti.”

„Od kojih većina nikad nije primenjivana i na kraju su odbačeni”, morala je da kaže Ketlin.

„Baš tako. Ali čak tri su i dalje na snazi. Međutim, iz *Magna karte* je proistekao jedan sveprožimajući princip. Nijedan slobodan čovek ne može da bude kažnjen osim po zakonima ove zemlje. Taj izvanredni koncept promenio je tok razvoja nacije.”

Kiša je počela jače da pada po dvorištu.

Bočna vrata crkve su se otvorila i pojavila se jedna figura - čovek koji je zakopčavao kaput odlazeći prema Šetalištu pored kraljeve klupe i kapiji kroz koju se izlazilo iz kompleksa Hrama.

„Ono je Blejk Antrim”, rekao je Metjuz. „Predvodi agente u operaciji CIA poznatoj kao *Kraljevska obmana*, koja se trenutno odvija u našoj zemlji.”

Ona je gledala kako Antrim nestaje iza osvetljene ograde od kovanog gvožđa.

„Koliko ste bliski bili vas dvoje?” pitao je Metjuz.

„Bili smo zajedno samo godinu dana. Ja sam tad studirala pravo na Oksfordu, a zatim aplicirala za članstvo ovde u Srednjem hramu.”

„A Antrim je promenio vaš izbor profesije?”

Slegnula je ramenima. „Ne direktno. Ja sam se sama usmeravala prema snagama reda i zakona dok smo bili zajedno. Već sam konkurisala za posao u SOCA kad smo raskinuli.”

„Ne delujete mi kao žena koja bi dopustila muškarcu da tako duboko utiče na nju. Sve što sam čitao i čuo o vama govori mi da ste čvrsti, pametni i nezavisni.”

„On je bio... težak”, rekla je ona.

„Upravo to vaši pretpostavljeni kažu i o vama.”

„Pokušavam da ne budem takva.”

„Primećujem da imate vrlo slab akcenat, ili ga uopšte nemate, a vaš izgovor i sintaksa teško da su britanski.”

„Moj otac je bio Britanac, umro je kad sam imala osam godina. Majka mi je Amerikanka. Nikad se nije ponovo udala i, mada smo živele ovde, ostala je Amerikanka.”

„Poznajete li Amerikanca Kotona Malona?”

Odmahnula je glavom.

„On je bivši obaveštajni agent. Vrlo cenjen i sposoban. Potpuno različit od Antrima. Antrim ga očigledno poznaje, i omogućio je da Malon dođe ovde u London. Postoji jedan mladić Ijan Dan, kog je Malon vratio ovamo pre nekoliko sati. Antrim je tražio tog dečaka.”

Osetila se obaveznom da kaže: „Vi znate da se Antrim i ja nismo rastali lepo?”

„A on je ipak priložio izvanrednu preporuku uz vašu aplikaciju za posao u SOCA.”

„To se dogodilo pre nego što smo raskinuli”, rekla je ona, ne želeći da dodatno razjašnjava.

„Izabrao sam vas, gospođice Ričards, zbog vašeg nekadašnjeg odnosa s Antrimom. Da je taj odnos bio neprijateljski, ili da ga uopšte nije bilo, onda ne bih imao koristi od vas. A kao što, nažalost, i sami znate, već ste prestali da budete korisni u SOCA.”

„A vi to možete da sredite?”

On klimnu glavom. „Ako možete da mi pomognete s mojim problemom.”

„Mogu da se ponovo povezem sa Blejkom”, rekla je ona.

„To sam hteo da čujem. On ne sme ni u šta da posumnja. Ni u jednom trenutku ne smete da otkrijete bilo kakvu povezanost s nama.”

Klimnula je glavom.

U slaboj svetlosti, koja je dopirala s prozora, pažljivo je pogledala šefa engleskih špijuna. Legendu Hladnog rata. Slušala je priče o njegovim poduhvatima, i često je sanjala da postane pripadnik SIS-a. ² Ali da ponovo vidi Blejka Antrima i razgovara s njim? Bila je to visoka cena za prijem u ovu organizaciju.

„Ja sam u Unutrašnjem hramu”, rekao je Metjuz. „Član sam već pedeset godina. Čitao sam zakone baš tamo.” Pokazao je prstom iza kupole Crkve Hrama.

„A vi ste takođe izabrali snage reda i zakona.”

„Tako je. Vidite, vi i ja imamo nešto zajedničko.”

„Još mi niste rekli o čemu se ovde radi.”

Metjuz je zakoračio prema pisaćem stolu s fiokama. Izvukao je stolicu i dao joj znak da sedne. Ona ga je poslušala i tek tad primetila tamni obris laptopa ispred sebe.

Otvorio je računar i pritisnuo dugme. Ekran je zasvetleo i okupao je jarkom svetlošću. Zaškiljila je dajući očima vremena da se prilagode.

„Pročitajte ovo, a onda postupite prema instrukcijama.”

Metjuz je krenuo prema vratima.

„Kako ću pronaći Antrima?”, upitala je.

„Ne brinite, dobićete dodatne informacije kad bude potrebno.”

„Kako ćete me pronaći?”

On je zastao, okrenuo se i odmahnuo glavom. „Ne postavljajte glupa pitanja, gospođice Ričards.”

I zatim je otišao.

ČETRNAEST

Malon je poveo Ijana iz konjušnice nazad u Malu Veneciju, gde je bilo parkirano mnoštvo taksija. Još nije primio drugi poziv od Devina. Činjenica da je Gari u opasnosti kidala mu je srce. Kako je dozvolio da se ovo dogodi?

Ovo je bilo suprotno svemu onome što je nameravao da uradi kad se povukao iz Stejt departmenta.

„Daću otkaz na poslu“ rekao je Gariju.

„Mislio sam da voliš svoj posao.“

Odmahnuo je glavom. „Rizici su postali preveliki.“

To se dogodilo u Meksiko Sitiju. Bio je tamo da pomogne u sudskom postupku protiv trojice optuženih koji su ubili agenta DEA. Za vreme pauze za ručak uhvaćen je u unakrsnu vatru prilikom pokušaja ubistva u parku, što se pretvorilo u pravo krvoproliće. Sedam mrtvih, devet ranjenih. Konačno je uspeo da eliminiše napadače, ali ne pre nego što je i sam dobio metak u rame. Trebalo mu je mesec dana da se oporavi i odluči štošta u vezi sa svojim životom.

„Tebi je trinaest godina“, kazao je Gariju. „Ovo će ti biti teško da razumeš, ali ponekad moraš da promeniš život.“

Već je dao pisanu ostavku Stefani Nel, okončavši tako dvanaestogodišnju karijeru u Magelan biletu i još dužu službu u mornarici. Stigao je do čina komandira, i tad je želeo da postane i kapetan, ali ne više.

„Dakle, odlaziš“ rekao je Gari. „Seliš se u drugu zemlju.“

„Ne ostavljam te.“

Ali ga je ostavio.

U vreme kad je dao otkaz, on i Pem su živeli razdvojeno već pet godina. Jednog dana se vratio kući sa zadatka i otkrio da je ona otišla. Iznajmila je kuću na drugoj strani grada, ponevši sa sobom samo ono što je Gariju i njoj bilo neophodno. Našao je poruku s obaveštenjem o njihovoj novoj adresi i o tome da je njihov brak završen. Pragmatično i hladno. Takođe i odlučno. To je bio njen način. Ali nijedno od njih nije tražilo momentalni razvod, mada

su razgovarali samo o onome što se ticalo Garijeve dobrobiti.

Mnogo toga im se dogodilo u životu dok su bili zajedno. On je od pripadnika mornarice postao advokat, a zatim agent Ministarstva pravde. I ona sama postala je advokat. On je provodio vreme putujući po svetu. Ona je krstarila po sudnicama u Atlanti. Viđali su se otprilike na nedelju dana, boraveći zajedno s Garijem, koji je rastao brže nego što je to ijedno od njih shvatalo. Živeli su u komšiluku među *prijateljima* koje nijedno od njih nije zaista poznavalo. Ali *živeli* nije prava reč. Pre će biti da su tu samo obitavali. Kad ga je taj metak pogodio u Meksiko Sitiju, to ga je najzad navelo da se upita - da li je to život koji je istinski želeo? Ni on ni Pem nisu bili srećni. Toliko su oboje znali. A prelazak iz stanja nesreće u bes je za Pem bio vrlo lak.

„Hoćeš li ikad biti zadovoljan?“ pitala ga je. „Mornarica, zatim škola letenja, pravni fakultet, zatim rad za Ministarstvo pravde, pa ‚Magelan bilet‘. A sad ovo iznenadno penzionisanje. Šta je sledeće?“

„Selim se u Dansku.“

Na njenom licu se ništa nije videlo. Mogao je isto tako da joj kaže i da se seli na Mesec. „Za čim ti to tragaš?“

„Umorio sam se od toga da pucaju na mene. “

„Otkad? Ti voliš ‚Magelan bilet‘. „

„Vreme je da odrastem.“

„Dakle, ti misliš da ćeš selidbom u Dansku postići to čudo?“

Nije nameravao da objašnjava svoje postupke. Nju nije bilo briga. Niti je on želeo da nju bude briga. „Gari je taj s kim moram da razgovaram. Hoću da znam da li je to njemu u redu. “

„Otkad je to tebi stalo do toga šta on misli?“

„Zbog njega sam se povukao iz službe. Hteo sam da ima oca pored sebe...“ „To je lupetanje, Kotone. Povukao si se radi samog sebe. Ne koristi dečaka kao izgovor. Šta god da planiraš, to je zbog tebe samog, a ne zbog njega. “

„Ne treba ti da mi govoriš šta da mislim. “

„A ko ti onda govori? Dugo smo bili u braku. Misliš da je bilo lako čekati te da se vratiš bog te pita odakle? Pitati se hoćeš li se vratiti u mrtvačkom sanduku? Platila sam visoku cenu, Kotone. I

Gari takođe. Ali taj dečak te voli. Ne, on te obožava, bezuslovno. I ti i ja znamo šta će on reći, pošto je bistrije glave od nas oboje. Pored svih naših zajedničkih neuspeha, on je naš uspeh.“ Bila je u pravu.

„Slušaj, Kotone. Razlog zbog kog se seliš preko okeanaje tvoja stvar. Ali ako te to čini srećnim, onda to uradi. Samo nemoj da koristiš Garija kao izgovor. Poslednje što mu je potrebno jeste nezadovoljan roditelj u njegovoj blizini, koji pokušava da nadoknadi sopstveno tužno detinjstvo. “

„Uživaš da me vređaš?“

„Mora se reći istina, i ti to znaš.“

Istina? Teško da je to bila istina. Izostavila je najvažniji deo.

Gari nije tvoj biološki sin.

Tipično za Pem. Jedan niz pravila za nju, drugi za sve ostale.

Sad su oboje imali gadan problem.

Ijan je išao pored njega po trotoaru. Dečak ništa nije govorio. Zanimljivo kako instinkt tera na preživljavanje, čak i u adolescentskom dobu. On se naljutio na Ijana u konjušnicama, ali je takođe video da se Ijan, izgleda, prećutno slagao da je on zabrljao s Garijem. Rekao je sebi da ne sme dopustiti da se to ponovo desi. Ovom dečaku treba saosećanje, a ne neprijateljstvo.

A šta je trebalo Gariju?

Da sazna ko je njegov biološki otac?

Kakve je koristi uopšte moglo da bude od toga, posle petnaest godina neznanja? Nažalost, Pem nije brinula ni za šta od toga. Šta li je ona mislila?

Odgovor je bio očigledan.

Nije ništa mislila.

Samo je delovala.

Žene nisu bile njegova jača strana. Nije ni znao ni razumeo kako da se nosi s njima. Zato ih je izbegavao. Tako je bilo mnogo jednostavnije.

Ali to je povremeno umelo da izazove osećaj usamljenosti.

Gari je bio jedino što niko nije mogao da mu oduzme.

Ili ipak jeste?

Odjednom je shvatio zašto je toliko strepeo otkad je saznao istinu. On više nije bio neupitni roditelj. Učestvovanje u rođenju deteta zauvek obeleži čoveka. Osim ako čoveku sud ne oduzme sva prava, bez obzira na to koliko

je grešaka napravio - a on ih je napravio mnogo - nikad ne prestaje da bude otac.

Ali sad je to moglo da mu bude oduzeto.

Bar delimično.

Gari je mogao da upozna svog biološkog oca. Taj čovek je mogao da bude izvanredan tip. Biće šokiran kad otkrije da ima sina. Njih dvojica će osetiti povezanost. Garijeva ljubav biće podeljena. Iako su sad sva dečakova osećanja pripadala njemu, u tom slučaju će morati da ih deli.

Ili će ih možda sasvim izgubiti?

A ta mogućnost ga je dovođila do očajanja.

PETNAEST

Ketlin je proučila informacije na laptopu. Priče koje joj je ser Tomas ispričao o tome šta se desilo na samrtnim posteljama Henrija VII i Henrija VIII bile su interesantne, ali informacije na ekranu računara dodale su im još više zanimljivosti.

Henri VII, prvi tjudorski kralj, nagomilao je bogatstvo od prihoda sa imanja koje je na kraju prešlo na njegovog sina Hernija VIII. Tokom poslednjih pet godina tridesetosmogodišnje vladavine Hernija VIII, ogromno bogatstvo Tjudorovih čuvano je u gvozdanim kovčezima u Vestminsteru i raznim tajnim odajama u njegovim palatama. Henri je od oca naučio da sakuplja prihode s imanja, a ogromni iznosi su prikupljeni i od plaćenih kazni, poreza, kupovine službenih položaja od krune i isplate novčanih obaveza iz Francuske. Još više bogatstva dobijeno je od raspuštanja manastira. Godine 1509, kad je Henri krunisan, postojalo ih je više od 850. Do 1540. nestali su svi osim 50-ak, a njihov imetak je konfiskovan. Po svim razumnim procenama, na ovaj način je nagomilano na desetine miliona (današnjih milijardi) funti. Ali ne postoje tačne zabeleške o količini blaga koje je Henri VIII nagomilao. Sačuvani popisi su u najboljem slučaju nepotpuni. Ono što se zna jeste da je tek nešto malo tog blaga dospelo do Henrijevog sina Edvarda VI, koji ga je nasledio u januaru 1547.

Edvard je imao deset godina kad mu je otac umro, a Herni je prethodno osnovao Kraljevski savet, koji je vladao pomoću većine glasova. U martu 1547. Edvard Simor, brat pokojne kraljice Džejn Simor i kraljev ujak, dobio je titulu zaštitnika kraljevstva dok Edvard ne postane punoletan. Simor je smesta preuzeo kontrolu nad pet riznica s blagom, koje je Henri ostavio Edvardu. Krajem 1547.

godine komisija koju je osnovao Kraljevski savet započela je potragu i pronašla ono što je preostalo od Henrijevog nagomilanog bogatstva. Pukih 11.435 funti u anđelima, suverenima ³ i španskim realima.

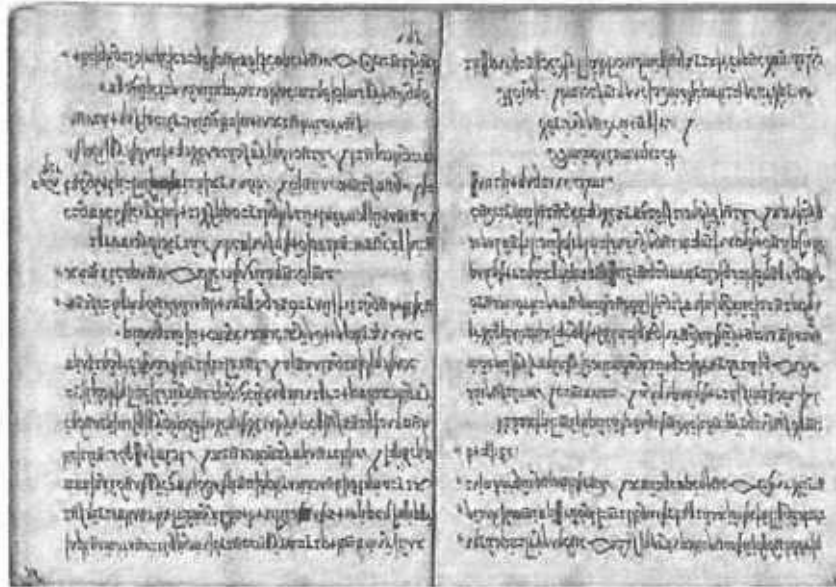
Ne zna se šta se desilo s ostatkom.

Međutim, sudbina Simorovih je dobro poznata.

Osećanja Hernija VIII prema Džejn Simor bila su jača nego prema bilo kojoj od njegovih ostalih pet žena. Ona mu je rodila zakonitog sina, koga je tako očajnički želeo, ali je neočekivano umrla pet dana posle toga. Porodica Simor, koja je imala velike povlastice dok je Henri VIII bio živ, posle kraljeve smrti doživljavala je samo poraze. Edvard Simor je skinut s vlasti 1549. i na kraju pogubljen zbog izdaje 1552. Njegov mlađi brat Tomas prošao je nešto bolje. On je stupio u brak s Katarinom Par, poslednjom kraljicom Hernija VIII, u aprilu 1547. Takođe je pogubljen zbog izdaje 1549. godine, nedugo nakon što je njegov brat oboren s vlasti.

Edvard VI je umro 1553, ne dostigavši punoletstvo.

Mi odavno znamo da je Henri VIII preneo Katarini Par informaciju o tajnom skrovištu, gde je gomila blaga čekala na njegovog sina. Ipak, ta informacija bila je tek nešto malo više od istorijske napomene. Nevažna. Ali odnedavno su se američki obaveštajni agenti usredsredili na ovu zaboravljenu temu. Cele protekle godine po celoj zemlji su tragali za tim skrivenim mestom. Trebalo bi da vas je vaš nadzornik već obavestio o nizu krađa, a i sami ste videli kako je oskrnavljen grob Hernija VIII. Ključ za pronalaženje ove tajne lokacije nalazi se u malo poznatom dnevniku, u celosti napisanom u šiframa. Ispod su dve stranice iz tog dnevnika.

Izvesni Farou Kari, koji je radio za Amerikance, možda je provalio ovu šifru. Nažalost, Kari je poginuo pre nekoliko nedelja, u nesreći na stanici podzemne železnice. Najpouzdanije informacije koje imamo ukazuju da je njegovo istraživanje možda sačuvano. Tražimo vašu pomoć upravo za dobijanje podataka o ovom istraživanju. Blejk Antrim trenutno takođe traga za tim podacima. Kako biste bili u potpunosti pripremljeni, ugovoren je još jedan informativni sastanak. Molimo vas da odmah krenete u dvoranu Isusovog koledža u Oksfordu, gde ćete dobiti ove informacije.

Stigla je do kraja teksta.

Sedela je u mraku i zurila u ekran.

Po glavi su joj se vrtele misli o Blejku Antrimu. Zabavljali su se godinu dana. Ona je bila studentkinja prava, a on je navodno radio za Stejt department. Ipak, na kraju joj je rekao istinu.

Ja radim za CIA“ kazao je Antrim.

Ona se iznenadila. Nikad ne bi to pomislila. „Šta radiš?“

„Ja sam viši terenski analitičar, ali uskoro ću biti vođa tima.

Moja oblast je kontraobaveštajni rad. “

„Da li bi trebalo da mi ovo govoriš?“

Slegnuo je ramenima. „Čisto sumnjam da si špijunka. “

Nije joj se dopadao njegov zaključak. „Misliš da nisam

sposobna za to?“

„Mislim da te to ne zanima. “

Upoznali su se u londonskom pabu preko zajedničkog prijatelja. Kraj veze je došao brzo kad ju je uhvatio s drugim muškarcem. Dotad je već bila umorna od njegovog ponašanja. Naročito od njegovog gneva, koji je mogao da izbije skoro bez ikakvog upozorenja. Mrzeo je svoj posao i pretpostavljene, i nije imao mnogo šta lepo da kaže ni o jednom ni o drugom. Ona je počela da ga posmatra kao tužnog i slabog čoveka, blagoslovenog dobrim izgledom, ali nesposobnog za iskrenost.

A tek taj poslednji dan.

„Kurvo jedna!“

Antrimove oči su otrovno sevale. Viđala ga je besnog, ali nikad ovako. Došao je u njen stan rano, nenajavljen. Ona je prošle noći imala gosta, koji je otišao pre samo nekoliko minuta. Kad se čulo kucanje na vratima, pomislila je da se njen novi ljubavnik vratio po još jedan poljubac, ali umesto njega je pred vratima stajao Antrim.

„Gotovo je“, rekla je. „Mi smo završili.“

On je uleteo unutra i zalupio vrata.

„A ti to ovako radiš?“ upitao je. „Drugi muškarac? Ovde? Gde smo ti i ja proveli sve ovo vreme?“

„Ja živim ovde. “

Želela je samo da on ode. Od pogleda na njega okretao joj se stomak. Nije mogla tačno da se seti kad se privlačnost koju je osećala prema njemu pretvorila u gađenje. Ali kad je neko drugi pokazao interesovanje za nju, neko toliko različit od proračunatog čoveka s kojim je provela poslednjih godinu dana, ta prilika je bila previše primamljiva da bi joj se oduprla.

Nameravala je da ga nazove kasnije u toku dana i kaže mu to.

„Svršeno je“, ponovila je. „Sad idi.“

Bacio se na nju iznenadno i s hitrinom koju nije očekivala. Njegova ruka joj je stegla grlo, kičmom je udarila u ivicu stola, kućna haljina joj se rastvorila otkrivajući golo telo. Silina njegovog napada podigla joj je noge s poda i sad je bila prikleštena na stolu, a noge su joj mlatarale po vazduhu.

Nikad ranije nije dozvela fizički napad.

Uneojoj se u lice. Bilo joj je teško da diše. Pomišljala je da se odupre, ali sve što je znala o ovom čoveku ukazivalo je da je on kukavica.

On neće ići dalje od ovoga.

Nadala se da je tako.

„Truni u paklu!“, rekao je.

Zatim ju je gurnuo na pod i otišao.

Dugo nije razmišljala o tom danu. Nedelju dana posle toga boleo ju je kuk. Antrim je pokušao da je nazove, ostavljao je poruke izvinjenja, ali ona nije obraćala pažnju na njih. Mesec dana pre tog poslednjeg susreta napisao je izvanrednu preporuku uz njenu aplikaciju za posao u SOCA. Sam se javio da to uradi, otkrivajući joj tad da to što on radi u CIA i što će reći neku povoljnu reč o njoj ne može da škodi. Ona se dvoumila da li da napusti pravo i postane agent u snagama reda, ali njihov nasilni rastanak ju je konačno ubedio da to i uradi.

Tako nešto joj se više nikad neće desiti.

Zato je naučila da se brani, da nosi značku i puca iz vatrenog oružja.

Takođe je razvila određenu crtu bezobzirnosti u sebi, i često se pitala da li se to dogodilo zbog Antrima, ili pak uprkos njemu.

Ljudi kao što je Blejk Antrim živeli su od toga što su sebe uveravali da su svi ostali inferiorni u odnosu na njih. *Verovanje* da su na vrhu je za njih bilo mnogo važnije nego da zaista budu tamo. A kad bi ta fantazija nestala u sukobu sa stvarnošću, odgovor je bilo nasilje. Bilo je nečeg neuravnoteženog u njemu. On se nikad neće vraćati nazad. On to ne može. Ne samo da je spaljivao mostove za sobom već ih je ostavljao i radiokativne, zauvek neprohodne.

Napred je bio jedini put za njega.

Metjuz je možda grešio u vezi s njim.

Njen prilazak Antrimu, posle deset godina, mogao bi da bude teži nego što je iko mislio.

DEO DRUGI

ŠESNAEST

8.30 UVEČE

Ketlin je uvek volela da se vraća u Oksford. Provela je četiri godine studirajući ovde. Zato je bila zadovoljna kad je u tekstu na računaru pročitala instrukciju da se odveze devedeset kilometara na severozapad.

Grad je postojao od X veka, a Normani su bili prvi koji su tu izgradili zamak. Koledž je osnovan u XIII veku. Sad se u gotskim građevinama boje meda nalazilo 39 istaknutih institucija, koje su bile nezavisne i žestoko su se međusobno takmičile. Imale su imena kao što su Korpus Kristi, Hartford, Hristova crkva, Magdalena i Triniti, i zajedno su činile federaciju, najstariju u Engleskoj, poznatu kao Oksfordski univerzitet.

Ovde su se spajale reke Temza i Čarvel, i Ketlin je uživala u mnogim popodnevim ploveći čamcem niz mirne vode, pri čemu je postala vrlo vešta u upravljanju čamcima s ravnim dnom. Kralj Harold je umro ovde. Ričard Lavlje Srce je ovde rođen. Henri V se ovde obrazovao, a Elizabeta I se zabavljala i slavila među tornjevima, kupolama, natkrivenim prolazima i školskim dvorištima. Ovo je bilo mesto posvećeno istoriji, teologiji i nauci, gde su obučavani veliki političari, sveštenici, pesnici, filozofi i naučnici. Negde je pročitala da je Hitler navodno poštedeo ovaj grad bombi pošto je nameravao da ga učini svojom prestonicom Engleske.

Oksford je bio tačno onakav kakvim ga je Metju Arnold opisao.

Grad usnulih kupola.

Tokom vožnje je razmišljala o Blejku Antrimu. Izgledi da će ga ponovo videti delovali su joj odbojno. On nije bio čovek koji bi išta zaboravljao i od bilo čega odustajao. Njegov ego je bio previše krhak da bi tražio oprostaj. S koliko žena je bio posle nje? Da li se ženio? Dobio decu?

Metjuz joj nije dao nikakve konkretne informacije o ovom drugom sastanku, rekao joj je samo da krene pravo u dvoranu Isusovog koledža, koji se nalazio u srcu grada, među prodavnicama i pabovima. Osnovao ga je jedan Velšanin, ali ga je opremila Elizabeta I, i on je jedini od oksfordskih

koledža koji je stvoren u vreme njene vladavine. Bio je mali, sa ukupno možda nekih šest stotina studenata, diplomaca, postdiplomaca i stipendista. Ona je oduvek volela njegovu nepogrešivo elizabetansku atmosferu. Poznavala je njegovu veliku dvoranu, koja ju je podsećala na onu u Srednjem hramu. Isti četvorougao ni oblik, paravani od izrezbarenog drveta, zidni ukrasi i portreti naslikani uljem na platnu, od kojih je portret same Elizabete bio najupadljiviji, na severnom zidu, iznad visokog stola. Ali ovde nije bilo tudorskih ogoljenih krovnih greda, na plafonu su se videle samo gipsane ploče.

Pitala se kako će ući u kampus s obzirom na to da je bio petak uveče, ali kapije prema ulicama Tari i Šip bile su otvorene, a dvorana obasjana, i u njoj ju je čekala žena - niska, sitne građe, prosede plave kose vezane u punđu. Nosila je konzervativnu mornarski plavu odeću i cipele s niskom petom i predstavila se kao doktorica Eva Pazan, napomenuvši da je profesorka istorije. Na Linkolnovom koledžu, još jednoj od oksfordskih drevnih institucija.

„Ja sam zapravo studirala na Ekseteru”, rekla je Pazanova, „a koliko sam razumela - vi ste išli na Koledž Svete Ane.”

Oba su spadala u 39 oksfordskih koledža. Koledž Svete Ane je uvek bio otvoreniji za studente koji su se obrazovali u sistemu državnog školstva, kao i ona sama, umesto u privatnim srednjim školama. To što je bila primljena predstavljalo je jedan od blistavih trenutaka njenog života. Međutim, Ketlin je bila ljubopitljiva u vezi s godinama Eve Pazan, pošto je znala da su na Ekseteru do 1979. mogli da studiraju samo muškarci.

„Mora da ste vi bili jedna od prvih žena koje su tamo primljene.“

„Jesam. Mi smo menjale istoriju.”

Ketlin se pitala zbog čega je ovde, a Pazanova kao da je osetila njenu nestrpljivost.

„Ser Tomas me zamolio da vam prenesem neke pojedinosti koje vam nisu saopštili u Londonu. Informacije koje nisu zapisane iz razloga koji će vam uskoro postati vrlo jasni. On je smatrao da bih ja bila najbolja osoba da vam to objasnim. Stručnjak sam za period tudorske Engleske. To i predajem na Linkolnu, ali povremeno dajem i istorijski kontekst našim obaveštajnim agencijama.“

„A da li je ser Tomas izabrao ovo mesto?”

„Jeste, a ja sam se složila.” Eva je pokazala prema drugoj strani dvorane. „Ono tamo je portret Elizabete I. Koledžu su ga poklonili sveštenici iz Kenterberijske katedrale 1686. godine. On ilustruje ono o čemu ćemo razgovarati.”

Ketlin je skrenula pogled na sliku kraljice u haljini do poda. Geometrijske šare na nabranim rukavima i tunici uklapale su se jedne sa drugima, a rub haljine bio je protkan biserima. Dva heruvima držala su venac iznad Elizabetine glave.

„Naslikan je 1590, kad je kraljica imala pedeset sedam godina.” Ali lice je bilo kao kod mnogo mlađe žene.

„To je bilo vreme kad su svi neprikladni portreti Elizabete konfiskovani ili spaljeni. Nije dopušteno da bude sačuvan nijedan što je, na bilo koji način, ukazivao na njenu smrtnost. Nikolas Hilijard, koji je naslikao ovaj portret, konačno je osmislio obrazac prikazivanja lica, koji je posle zahtevan od svih slikara kad prikazuju kraljicu. *Maska mladosti*, tako se to zvalo na dvoru, koja ju je prikazivala kao zauvek mladu.”

„Uopšte nisam znala da je bila toliko svesna svojih godina.”

„Elizabeta je bila vrlo enigmatična. Njene crte lica su bile jako naglašene, mada uvek zapovedne i dostojanstvene. Gadno je psovala, grubo govorila, ali bila je oštroumna, lukava, sklona obmani - prava ćerka svojih roditelja.”

Ketlin se osmehnula, prisećajući se onoga što je iz istorije učila o Henriju VIII i Ani Bolen.

„Šta znate o Elizabeti?”, upitala je Eva.

„Ne više od onoga što se prikazuje u knjigama i filmovima. Dugo je vladala. Nikad se nije udavala. Poslednja vladarka iz kuće Tjudorovih.”

Eva je klimnula glavom. „Bila je fascinantna ličnost. Osnovala je ovaj koledž kao prvu protestantsku instituciju na Oksfordu. I bila je ozbiljna u vezi s tim. Trideset ovdašnjih sveštenika, sve predavači na koledžima, pogubljeno je za vreme njene vladavine, ili zbog upražnjavanja katolicizma, ili zbog odbijanja da priznaju nju za poglavarku crkve.”

Ketlin se ponovo zagledala u portret, koji joj je sad više izgledao kao karikatura nego kao verodostojan prikaz žene mrtve već više od četiri stotine godina.

„Kao i njen otac”, nastavila je Eva, „Elizabeta se okružila sposobnim i ambicioznim ljudima. Ipak, za razliku od oca, ostala im je lojalna celog

života. Već ste dobili uvid u rad jednog od njih.”

Ketlin nije razumela.

„Rečeno mi je da ste videli stranice iz šifrovanog dnevnika.”

„Ali nisu mi rekli ko ga je napisao.”

„Dnevnik je osmislio Robert Sesil.”

Poznato joj je bilo prezime Sesil, odavno čuveno u Engleskoj.

„Da biste razumeli Roberta”, rekla je Eva, „morate da znate ponešto o njegovom ocu Vilijamu.”

Slušala je dok je Eva objašnjavala kako je Vilijam Sesil rođen u nepoznatoj velškoj porodici, koja se borila na strani Henrija VII, prvog kralja iz loze Tjudor. Primljen je na dvor Henrija VIII i obrazovan da se bavi vladarskim poslovima. Smrt Henrija VIII 1547. pokrenula je desetogodišnje političko previranje. Prvo je vladao dečak Edvard VI, a onda je umro s petnaest godina. Tad je presto preuzela njegova polusestra Meri, ćerka Henrijeve prve žene. Ali ona je dobila titulu Krvava zbog sklonosti da spaljuje protestante. Za vreme Merine petogodišnje vladavine, Sesil je u svojoj kući čuvao mladu princezu Elizabetu, ćerku Ane Bolen, druge žene Henrija VIII, i tako je odgojio podalje od dvora. Godine 1558, kad je najzad postala kraljica, Elizabeta je odmah postavila Vilijama Sesila za svog glavnog sekretara, a kasnije ga je imenovala za državnog sekretara, što je bio položaj koji ga je učinio njenim glavnim savetnikom, bližim od bilo koga drugog. Njeno poverenje i oslanjanje na Sesila nikad nisu prestali. *Nijedan vladar u Evropi nema takvog savetnika kao što je moj.* Duže od četrdeset godina, Sesil je bio glavni arhitekta Elizabetine vladavine.

Više sam postigao svojom umerenošću i sposobnošću predviđanja nego što bih ikad mogao pomoću pameti. Jedan savremenik je zabeležio da on nije imao bliskih prijatelja ni poverljivih drugova, kao što ih veliki ljudi obično imaju, niti je iko znao njegove tajne, što su neki smatrali greškom, ali je većina mislila da je to pohvalan primer njegove mudrosti. Zahvaljujući tome što nikome nije poveravao svoje tajne, niko nije mogao ni da ih otkrije.

Sesilov prvi sin Toma, bio je prikladniji za vojne poslove nego za vladavinu. Sam Vilijam nije visoko cenio rad u vojsci. *Vlast dobija više za jednu godinu mira nego za deset godina rata.* Vilijam je na kraju postao

državni blagajnik, proglašen za viteza, pa dobio titulu barona - lorda Berli, tako su ga zvali. Služio je kraljici do svoje smrti 1598. godine, kad je njegov drugi sin Robert postao lord Berli i preuzeo položaj Elizabetinog glavnog savetnika.

„Vilijam Sesil je bio izuzetan administrator”, rekla je Eva. „Jedan od najboljih u našoj istoriji. Elizabeta duguje veliki deo svog uspeha upravo njemu. On je stekao Sesilovima baronsku titulu, koja i dan-danas postoji. Ta porodica je dala i dvojicu premijera.”

„Ali zar nisu svi oni diplomci Kembridža?”, upitala je Ketlin uz osmeh.

„To im zasad nećemo uzimati za zlo.”

„Robert Sesil je bio poput svog oca”, nastavila je Eva, „ali lukaviji. Umro je relativno mlad, 1612, u 48. godini. Služio je Elizabetu poslednjih pet godina njene vladavine i Džejmsa I prvih devet godina njegove vladavine, i kod oba vladara imao je položaj državnog sekretara. Takođe je bio Džejmsov šef špijuna. On je razotkrio Barutnu zaveru i sačuvao Džejmsu život. Veliki Fransis Volsingam bio je njegov učitelj.”

Ketlin je bilo poznato to ime: čovek je smatran ocem britanske obaveštajne službe.

„Volsingam je bio čudan čovek” rekla je Eva. „Stalno je nosio tamnu odeću i obavijao se velom tajnosti. Bio je grub i umeo je da bude vrlo nepristojan, ali kraljica je cenila njegove savete i poštovala njegovo znanje i sposobnost, tako da je trpela njegovu ekscentričnost. Upravo je Volsingam otkrio dokaze o izdajstvu, koji su naveli Elizabetu da pogubi svoju rođaku Meri, škotsku kraljicu. Volsingam je stvorio osnove za pobedu nad Španskom armadom. Na kraju ga je Elizabeta proizvela u viteza. Pričam vam ovo zato što želim da razumete kakve su bile ličnosti koje su obučavale Roberta Sesila. Nažalost, Robert je, kao i njegov otac, za sobom ostavio vrlo malo pisanih beležaka. Tako da je teško tačno reći šta je Robert Sesil možda znao ili šta nije znao i šta je istinski postigao. Ali postoji nešto što istorija potvrđuje.”

Ketlin je pažljivo slušala.

„On je osigurao da Džejms I nasledi Elizabetu na prestolu.”

Nije uspevala da shvati kako je sve ovo povezano sa Blejkom Antrimom, ali je očigledno bilo. Metjuz ju je poslao ovamo s razlogom.

Zato je nastavila da sluša.

„Elizabetha se nikad nije udala i nikad nije rodila dete”, rekla je Eva. „Ona je bila poslednja od pet tjudorskih vladara i sedela je na prestolu četrdeset pet godina. Pred kraj njene vladavine svi su bili nervozni. Ko će je naslediti? Bilo je mnogo kandidata, i izgledalo je da postoji velika pretnja od građanskog rata. Rober Sesil se postarao da to bude Džejms, sin Elizabetine pokojne rođake Meri, škotske kraljice, koji je tada bio kralj Škotske. Sačuvan je niz pisama iz korespondencije između Roberta i Džejmsa, i u njima se do pojedinosti vidi kako je to ostvareno. Ovo se događalo između 1601. i Elizabetine smrti 1603. Događaj je nazvan Ujedinjenjem kruna. Škotska se udružila s Engleskom. Bio je to začetak Velike Britanije. Kad je Džejms preuzeo oba prestola, ova zemlja je počela da se menja. Zauvek.”

„A Robert Sesil je omogućio da se to dogodi?”

„Zaista jeste, ali sama Elizabetha je to potvrdila.”

Robert Sesil i lord admiral flote prišli su blizu krevetu. Robert je stao sa suprotne strane od uzglavlja, a admiral i nekoliko drugih lordova stajali su pored stranica kreveta.

„Vaše veličanstvo“, rekao je lord admiral, „moramo ovo da vas pitamo. Ko želite da vas zameni?”

Elizabetha je otvorila oči. Mada su juče izgledale ugašene i blizu smrti, Robert je sad u njima video deo one vatre koju je ova starica pokazivala pre nego što je pala u postelju.

„Kažem vam da je moje sedište kraljevsko. Neću trpeti da me nasledi propalica, i ko bi mene nasledio nego kralj?”

Reči su izgovorene jedva čujnim šapatom, ali svi prisutni su ih jasno čuli. Nekoliko lordova je izgledalo zbunjeno tajanstvenim odgovorom, ali Sesil je savršeno dobro razumeo, pa je upitao: „Ime, vaše veličanstvo.”

„Ko drugi nego naš rođak iz Škotske?”

Ovaj napor kao da joj je izvukao i ono malo snage što joj je bilo preostalo.

„Molim vas da me više ne opterećujete s tim“, rekla je.

Lordovi su se povukli i počeli da raspravljaju o onome što su čuli. Mnogi nisu bili sigurni šta je to značilo, kao što je Sesil i predvideo da će se dogoditi. Zato su se sutradan vratili do

Elizabetine postelje u većoj i reprezentativnijoj grupi. Nažalost, kraljica je izgubila sposobnost da govori. Brzo je kopnela.

Sesil se nagnuo blizu nje i rekao joj: „Veličanstvo, ova gospoda traže dodatnu potvrdu da je vaš izbor vaš rođak kralj Džejms od Škotske. Preklinjem vas da im je date.“

Elizabetine oči su pokazale da je razumela i okupljeni ljudi su sačekali. Polako je podigla ruke s pokrivača do glave. Prsti su joj se spojili, formirajući krunu, koju je na trenutak zadržala nad glavom.

Niko nije mogao da ospori šta joj je bila namera da kaže.

Nekoliko sati kasnije, Elizabeta, kraljica Engleske, Francuske i Irske, braniteljka vere, preminula je.

„Sesil je bio spreman”, rekla je Eva. „Sazvao je veće i obavestio njegove članove o kraljičinom izboru. Svedoci, koji su bili prisutni pored njene samrtne postelje, potvrdili su da je to istina. Zatim je, sutra ujutro, iz Vajthola, uz najavu trubama, on lično pročitao objavu kojom je škotski kralj Džejms VI proglašen kraljem Engleske. Isti taj oglas je u toku dana pročitao po celoj zemlji. Nije se čulo ni reči protivljenja. Jednim glatkim i sigurnim potezom, Robert Sesil je obezbedio brzu zamenu vladarke koja za sobom nije ostavila direktne naslednike. Prilično vešto, zar se ne biste složili?”

„Ali moraćete da mi objasnite kakvog sve ovo ima značaja u vezi s onim što ser Tomas želi da ja uradim.”

„Znam. I nameravam da to uradim. Izgleda da je kiša najzad oslabila, hajde da uživamo u svežem vazduhu u dvorištu.”

Izašli su iz dvorane u jedno od travnatih kvadratnih dvorišta koledža. Sa sve četiri strane okruživale su ih gotske građevine, na kojim je većina prozora bila neosvetljena. Zatamnjeni lučni prolazi i vrata vodili su u dvorište i iz njega. Kiša je zaista prestala i noćno nebo je bilo vedro.

Bile su same.

„Iako su oba Sesila bila tajnovita”, rekla je Eva, „i za sobom nisu ostavila skoro ništa od ličnih papira, sačuvan je jedan njihov pisani dokument. Rečeno mi je da ste već videli snimak tog dokumenta.”

Ketlin se setila stranica s besmislenim tekstom.

„Robertova šifrovana beležnica sačuvana je u Hatfild hausu, gde je živeo

sve do kraja života 1612. godine. Nažalost, originalna knjiga je ukradena pre skoro godinu dana.”

Ketlinin nadzornik je opisao jednog od tih lopova. „Rečeno mi je da je izvesni Farou Kari možda odgonetnuo šifru.”

„Možda i jeste. Što je razlog zbog koga je toliko važno da vi nabavite sve podatke koje je on možda sakupio.”

„Stranica koju sam videla bila je nerazumljiva.”

„Baš kao što je Sesil i želeo da bude. Ta šifra nikad nije bila provaljena. Ali mi imamo naznake kako bi to moglo da se postigne. Da li biste želeli da vidite još fotografisanih stranica dnevnika?”

Ketlin je klimnula glavom.

„Imam ih unutra. Sačekajte ovde, doneću ih.”

Profesorka se okrenula i uputila prema osvetljenoj dvorani.

Ketlin je čula prigušen pucanj, poput pljeskanja rukama.

Zatim još jedan.

Okrenula se.

U tkanini sakoa na Evinom desnom ramenu pojavila se iskrzana rupa. Starija žena ispustila je grcaj.

Još jedan pucanj.

Potekla je krv.

Eva je pala ničice na kameni pločnik.

Ketlin se naglo okrenula i spazila obris strelca na udaljenom krovu, tridesetak metara odatle.

Koji je upravo podešavao nišan na pušci.

Ciljao je i u nju.

SEDAMNAEST

Antrim se približavao Londonskoj kuli. Drevna tvrđava sivkaste boje nalazila se pored Temze, u blizini živopisnog mosta. Ono što je nekad bilo ogromni šanac oko utvrde sad je postalo prostrani travnjak smaragdne boje, osvetljen natrijumskim svetiljkama, koje su obasjavale prazan prostor između veličanstvenih zidina i ulice. S reke je dopirao prohladan noćni vetar, koji je rasterivao kišu.

Poznavao je ovaj kraj iz detinjstva, i sećao se niza obližnjih prodavnica tekstila i odeće, kao i indijskih restorana. Ist End je nekad bio đubrište grada, mesto gde su se imigranti naseljavali. Sutra je bila subota, pijačni dan, što je značilo da će sokaci biti prepuni uličnih prodavača koji pokušavaju da mušterijama utrape sveže voće i polovnu odeću. Sećao se kako je kao klinac lutao ovim ulicama, upoznavajući tezgaroše i učeći o životu.

Njegova meta je išla ispred njega žustrim korakom, ali je na nekoliko trenutaka zastala ispred muzičkog hola s reklamom za kabare.

Zatim je prešla ulicu.

S desne strane je bio parking na više nivoa, ali tamnokosi gospodin je nastavio da korača dalje dok se *Juniori Džek*,⁴ obasjan reflektorima, vijorio iznad Tauera. Tvrđava je bila zatvorena za taj dan, kabine za prodaju karata bile su mračne i prazne. Dalje iza, na obalama Temze, ljudi su išli napred-nazad, a u daljini, na blistavo osvetljenom Tauerbridžu, gusti saobraćaj se naizmenično zaustavljao i pokretao. Tamnokosi čovek je izašao na obalu reke pa seo na jednu klupu.

Antrim je prišao i seo pored njega.

Nagoveštaj dolazeće zime probijao se iz hladnog kamena kroz tur njegovih pantalona. Sva sreća pa je nosio rukavice i postavljeni kaput.

„Nadam se da je ovo važno”, rekao je drugi čovek. „Imam neke planove za noćas.”

„Jedan od mojih ljudi je upravo ubijen.”

Čovek je nastavio da zuri u reku.

Antrim je objasnio šta se dogodilo u Katedrali Svetog Pavla. Čovek, viši

savetnik američkog ambasadora u Velikoj Britaniji, okrenuo se prema njemu. „Znaju li Britanci šta radimo?“

Ovaj sastanak je ugovoren iz Lenglja, nakon što je Antrim izvestio samo o delu onoga što se dogodilo. Naročito je pazio da izostavi objašnjenje ko je ubio njegovog čoveka u katedrali i šta se dogodilo u Crkvi Hrama.

„Ne znam“, rekao je. „Ali situacija je pod kontrolom.“

„Da li je, Antrime? Stvarno? Pod kontrolom?“

Nalazili su se na javnom mestu, tako da je etiketacija bila obavezna.

„Razumeš li ti koliki je ulog u ovome?“ upitao je čovek.

Naravno da je Antrim razumeo, ali je mislio kako je najbolje zakloniti se iza dimne zavese dobroćudne poslušnosti. „Zašto mi ne bi malo to razjasnio?“

„Škotska vlada namerava da oslobodi El Megrahija. To ludilo se zaista dešava. Četrdeset tri državljanina Velike Britanije poginula su u tom avionu. Jedanaest Škota je poginulo na zemlji. Ali svi kao da su zaboravili na to.“

„CIA je izgubila šefa ispostave na letu 103 avio-kompanije *Pan Am*. Kao i Vojna obavestajna služba i Služba diplomatskog obezbeđenja. Četiri agenta su putovala kući. Razumem koliki je ulog.“

„A nama je rečeno da ti imaš način da to sprečiš. To je, naravno, bilo pre godinu dana. Ipak, evo nas ovde, ni korak bliže sprečavanju bilo čega. To oslobađanje zatvorenika pokazaće nam koliko smo zapravo trenutno slabi u svetu. Možeš li da zamisliš kako će se ovo odigrati? Gadafi će nam se smeјati u lice. Paradiraće s Megrahijem pred svakom televizijskom kamerom koju bude mogao da pronađe. Poruka će biti savršeno jasna. Mi ne možemo da navedemo čak ni jednu od savezničkih zemalja da zadrži u zatvoru masovnog ubicu - čoveka koji je ubio neke pripadnike njihovog vlastitog naroda. Moram da znam: možeš li to da sprečiš?“

On je čekao vest da je sve prošlo kako treba u onim konjušnicama s Kotonom Malonom i Ijanom Danom, ali bio je pomalo uznemiren što nije dobijao nikakve dodatne izveštaje.

„Način da se to zaustavi“, rekao je, „jeste da se Britanci nateraju da intervenišu. Škoti obično ne mogu da odu ni u toalet a da im London to ne odobri. Oni imaju malo ili nimalo samouprave. Tako da obojica znamo da Škotska vlada postupa uz prećutno odobrenje vlade Velike Britanije. Jedna reč iz Londona i taj dogovor s Libijcima biće otkazan.“

„Kao da ja to ne znam.”

„Ja radim na sredstvu prinude koje će moći da natera Britance da intervenišu.”

„O čemu mi nismo obavješteni.”

„I nećete ni biti dok ne dobijemo to sredstvo. Ali blizu smo. Stvarno blizu.”

„Nažalost, tvoje vreme samo što nije isteklo. Rečeno nam je da će transfer zatvorenika biti izvršen u toku sledećih nekoliko dana.”

Ovo je bila novost za njega. Lengli je izostavio ovaj delić informacije, najverovatnije zbog toga što će operacija *Kraljevska obmana* biti obustavljena hitnom objavom. Smrt jednog agenta samo je učinila tu odluku hitnijom. Pitao se jesu li mu namerno namestili da ne uspe? Viđao je da se to dešava i ranije. Niko ko zauzima direktorske pozicije neće preuzeti krivicu za te greške kad na raspolaganju ima nekoga ko se nalazi niže u hijerarhiji.

Ti si bezvredan mali čovek.

Denizine reči iz Brisela su ga i dalje pekle.

„Taj bedni sin libijske kučke“, rekao je diplomata, „trebalo bi da bude obešen ili streljan, ali glupi Škoti nemaju smrtnu kaznu. To nazivaju progresivnim zakonom. Prokleta glupost ako mene pitaš.“

Iz nekog razloga, Britanci su bili spremni da prezru svog najbližeg saveznika na svetu. Da CIA nije saznala za privatne razgovore koji su vođeni, niko ne bi ni saznao za dogovor dok on ne bude sproveden u delo. Na svu sreću, pregovori su se otegli kroz sporedne kanale komunikacije. Ali očigledno je sad i s tim bilo završeno.

„Sve je na tebi“, rekao je čovek. „Mi nemamo način da primoramo London da bilo šta uradi. Pokušali smo da tražimo, nudimo, uzvraćamo, čak i da preklinjemo. Iz Dauning strita su rekli da ne žele da se mešaju. Tvoja operacija je sve što nam je preostalo. Možeš li. Učiniti. Da se to. Dogodi?“

On je radio za CIA dovoljno dugo da zna da, kad obavestajca frustrirani političar na poziciji moći pita može li nešto učiniti, postoji samo jedan ispravan odgovor.

Ali je znao da bi to bila laž.

Nije bio ništa bliži rešavanju problema nego pre mesec ili pre godinu dana. Ponovno pojavljivanje Ijana Dana ponudilo je nadu, ali u ovom trenutku on nije imao načina da zna hoće li ta nada prerasti u spasenje.

Zato je izgovorio jedino što je mogao: „Ne znam.“

Diplomata je ponovo okrenuo glavu prema reci. Poslednji od turističkih brodića za taj dan prolazili su iz pravca Griniča ka zapadu.

„Bar si bio iskren“, kazao je čovek tihim glasom. „To je više nego što drugi mogu da kažu za sebe.“

„Hoću da znam nešto“, rekao je Antrim. „Zašto Britanci ne žele da intervenišu? To deluje nekarakteristično za njih. Šta oni dobijaju puštanjem tog ubice?“

Diplomata je ustao.

„To je komplikovano i nije tvoja briga. Ti samo radi svoj posao. Ili bar ono što je ostalo od njega.“

I čovek je otišao.

OSAMNAEST

OKSFORD

Ketlin se bacila iza mokre kamene klupe, baš kad je strelac naciljao u nju. Telo joj je bilo napregnuto, spremno za akciju. Svaki njen izdisaj pretvarao se u paru u oštrom noćnom vazduhu.

Primitila je napadača, koji je koristio tornjiće visoko na krovu iznad njene glave da se zakloni, a tamni nagib krova iza njega upijao je njegovu senku. Izgleda da je na pušku bio montiran prigušivač - opazila je zadebljanje na kraju njene dugačke cevi. Ona je bila nenaoružana. Agenti SOCA su retko nosili pištolje. Ako je bila potrebna vatrena moć, politika agencije propisivala je da se u situaciju uključi lokalna policija. U četvorougaoanom dvorištu nije bilo zaklona, osim nekoliko betonskih klupa raštrkanih duž izukrštanih staza. Šest ukrasnih svetiljki gorelo je ćilibarskim sjajem. Brzo je skrenula pogled ka Evi Pazan, koja je ležala licem nadole, nepomična na stepeništu koje je vodilo do lučnog ulaza u dvoranu.

„Profesorko Pazan!“, pozvala je.

Nije bilo odgovora.

„Profesorko!“

Videla je kako strelac nestaje iz svog visokog gnezda.

Iskoristila je trenutak i jurnula nalevo na pokriveni trem, pa pred ulazna vrata od mahagonija, ukrašena blistavom mesinganom kvakom i zvekirom.

Pritisnula je kvaku. Zaključano.

Zalupala je zvekirom nadajući se da unutra ima nekoga.

Nije bilo odgovora.

Sad se pribila uza zid zgrade, ispod strelca, izvan domašaja puške, zaštićena kamenim ispustima iznad sebe. Ali budući da su vrata bila zaključana i niko se nije odazvao na njene pozive, i dalje je bila u klopci. Na udaljenosti od deset metara nalazila su se druga vrata. Ova su bila složenije izrade, a u lučni svod iznad njih bile su urezane palme i heruvimi. Svetlost je slabašnim sjajem iznutra obasjavala ukrasne šare na prozorskom staklu.

Između betonske staze i fasade nalazila se uska leja zelenila. Puzavica se pripijala uz kameni zid i rasla prema krovu. Ako potrči i bude se držala zida, moći će da stigne do vrata. Strelac s krova morao bi da se nagne pravo dole kako bi mogao da puca. S dugačkom puškom, za to bi mu trebalo dosta vremena.

Možda tačno onoliko koliko mu i treba.

Naslonila se leđima na zaključana vrata i zagledala u četvorougao dvorište. U sećanje joj se vratila obuka, na kojoj su je učili da se priljubi uza zid kako bi predstavljala najmanju moguću metu.

Mozak joj je ubrzano radio.

Ko je pokušavao da ubije nju i profesorku?

Ko je znao da će ona biti ovde?

Oštro je udahnula i prikupila hrabrost. Svakako je bila u teškim situacijama i ranije, ali je uvek u blizini imala podršku i pojačanje. Nikad nije doživela ovako nešto.

Ali mogla je da se nosi sa tim.

Brzo je provirila iza zaklonjenog dovratka i ništa nije videla.

Jedan.

Dva.

Poneta naletom adrenalina, izjurila je na otvoreno i pretrčala deset metara prema drugom ulazu, brzo pronalazeći zaklon ispod kamenog ispusta.

Nikakav metak nije doleteo u njenom pravcu.

Da li je strelac otišao?

Ili je silazio dole u prizemlje?

Hrastova vrata ispod kamenog luka bila zatvorena, ali je brava bila otključana. Unutra se nalazila kapela koledža, s dugim i uskim brodom, s obe strane oivičenom izrezbarenim klupama ispod prozora ukrašenih šarama.

Kao Kapela Svetog Đorđa, samo manja.

Pod je bio popločan mermerom postavljenim u složene obrasce, a iznad oltara na suprotnom kraju uzdizao se zatamnjeni prozor od obojenog stakla. Tri zidne lampe osvetljavale su prostoriju narandžastim sjajem. Iako je bila unutra, daleko od strelca, brzo se osvrnuvši oko sebe, uverila se da su vrata kroz koja je upravo ušla jedini ulaz i izlaz iz kapele. Iznad nje su se uzdizale orgulje naslonjene na zadnji zid zgrade, s cevima uperenim prema lučnom svodu. Usko stepenište vodilo je na podijum na kom je instrument stajao.

Iza orgulja, tri metra iznad nje, pojavio se čovek.
Lice mu je bilo skriveno kapuljačom i nosio je tamnu jaknu.
Uperio je oružje i opalio.

Ijan se vozio u taksiju s Kotonom Malonom, držeći u rukama plastičnu kesu sa njenim šarolikim sadržajem. Malon mu je vratio kesu.

Raskopčao je zatvarač na kesi i izvadio knjige.

Ajvanho i *Arturova smrt*.

Malon je pokazao na naslovne stranice. „Na mojim knjigama je takođe pečat vlasnika kao i na tim.”

„Kako si dobio to ime? Koton?”

„Tako je kraće nego moje puno ime i prezime Harold Eri Malon.”

„Ali zašto Koton?”

„Duga je to priča.”

„Ni ti ne voliš da odgovaraš na pitanja, zar ne?”

„Više volim kada *ti* to radiš.“ Malon je pokazao rukom. „Dobar izbor knjiga. *Ajvanho* je jedna od mojih omiljenih, a kralja Artura je teško omašiti.“

„Sviđaju mi se Vitezovi Okruglog stola, Kamelot, Sveti gral. Gospođica Meri mi je dala i nekoliko drugih priča o Merlinu i Ginevri.”

„Ja takođe volim knjige.“

„Nikad nisam rekao da volim knjige.”

„Nisi ni morao. Način na koji ih držiš te odaje.”

Ijan dotad nije shvatao da postoji poseban način na koji se drže knjige.

„Blago je držiš na dlanu. Iako su te knjige mnogo korišćene, tebi su dragocene.”

„To su samo knjige.” Ali njegovo poricanje zvučalo je isprazno.

„Ja sam ih uvek smatrao idejama koje su zauvek zabeležene.” Malon je pokazao prema jednoj knjizi. „Malori je napisao kralja Artura krajem XV veka. Dakle, ti čitaš misli od pre petsto godina. Nikad nećemo upoznati Malorija, ali poznajemo njegovu maštu.”

„Ti ne veruješ da je Artur postojao?”

„A šta ti misliš? Da li je on bio stvaran ili je samo lik kog je Malori izmislio?”

„Bio je stvaran.” Žestina sopstvene izjave mu je smetala. Previše se

otvarao pred ovim strancem.

Na Malonovom licu se nakratko pojavio osmeh. „Govoriš kao pravi Englez. Ne bih ni očekivao ništa manje od tebe.”

„Ja sam Škot, a ne Britanac.”

„Ma stvarno? Koliko se sećam, Škoti i Englezi su postali Britanci od XVII veka.”

„Možda je tako. Ali nosevi tih saksonskih fićfirića su previše podignuti u odnosu na njihove guzice za moj ukus.”

Malon se zakikota. „Nisam čuo da neko Engleze naziva saksonskim fićfirićima već duže vreme. Govoriš kao pravi džok.” ⁵

„Kako znaš da Škote zovu džokovima?”

„I ja čitam.”

Počeo je da shvata da Koton Malon obraća pažnju na njega, za razliku od većine ljudi koje je susretao. A on nije izgledao kao čovek koji se lako uzbuđuje oko sitnica. U onim konjušnicama, kad se suočio s lažnim policajcima i njihovim pištoljima, držao se kao čovek koji ima kontrolu nad situacijom, jak i pouzdan, kao konj na trkačkoj stazi dok izleće kroz kapiju. Njegova talasasta kosa, kratko i uredno podšišana, imala je s godinama stečenu nijansu starog kamena. Bio je visok i mišićav, ali ne preterano. Lice mu je bilo privlačno, crte su dobro pristajale ličnosti. Nije se mnogo osmehivao, ali zaista nije ni bilo mnogo razloga da bude srećan. Gari je rekao da je njegov otac bio advokat, poput onih koje je Ijan ponekad gledao na londonskim sudovima kako paradiraju unaokolo s perikama i dugačkim odorama. A ipak nije izgledalo da je Malon imalo opterećen takvom pompeznošću.

On je zapravo izgledao kao neko kome je Ijan mogao da veruje.

A on je verovao izuzetno malom broju ljudi.

Ketlin nije imala vremena da reaguje. Čovek je povukao obarač i nešto je poletelo prema njoj. Bio joj je potreban delić sekunde da shvati da to oružje nije bio pištolj, nego tejzer.

Elektrode su joj se zabile u rame.

Elektricitet joj je ukočio telo, a zatim joj paralizovao noge, bacajući je na pod.

Električno pražnjenje je prestalo.

U glavi joj je tutnjalo i bruhalo. Svaki mišić joj je bio zgrčen na nekoliko nepodnošljivo bolnih sekundi. Onda je usledilo nekontrolisano drhtanje.

Nikad nije osetila ništa slično.

Ležala je na crno-belim mermernim pločama i pokušavala da povрати vlast nad sobom. Oči su joj bile sklopljene. Odjednom je osetila pritisak na desnom obrazu i glava joj je prikleštena na pod. Neko je donom nagazio na njeno lice.

„Siguran sam da sad shvataš da si namamljena ovamo.“

To je shvatala.

„Sledeći put, gospođice Ričards“, rekao je glas, „dočekaće te meci.“

Osetila je kako u njoj narasta bes, ali nije mogla ništa da uradi. Mišići su joj se i dalje grčili.

„Lezi mirno“, rekao je čovek, „i slušaj.“ Stajao je iza nje, vrlo blizu. „Ne okreći glavu, osim ako ne želiš još struje.“

Ležala je ćutke, želeći da njeni mišići slušaju njen mozak.

„Rekli smo Antrimu. Sad govorimo i tebi. Okani se ovoga.“

Pokušala je da proceni hladni i odsečni glas. Mlad muškarac. Donekle je podsećao na Metjuzov ton, ali je bio manje zvaničan.

„Mi smo zaštitnici tajni“, rekao je čovek.

O čemu je, za ime sveta, on to pričao?

„Pazanova je mrtva“, nastavio je čovek. „Previše je znala. U ovom trenutku ti znaš malo. Neka tako i ostane. Preveliko znanje bi se pokazalo pogubnim.“

Telo joj se opuštalo, bol je nestajao, vraćala joj se moć rasuđivanja, ali je zadržala glavu na podu jer je čovek i dalje stajao iznad nje.

„*Domine, salvam fac Regnam*“

Učila je latinski u školi i razumela je šta je izgovorio.

Gospode, čuvaj kraljicu.

„To je naša dužnost“, rekao je. „*Et exaudi nos in die qua invocaerimes te.*“

I čuj nas na dan kad se pozovemo na tebe.

„To je naša nagrada za tu dužnost. Mi živimo u skladu s tim rečima. Nemoj da ih zaboraviš. Ovo ti je prvo i poslednje upozorenje. Okani se ovoga.“

Morala je da ga pogleda. Ali pitala se - da li je on bio taj koji je ispalio

tejzer? Ili je ovde bio još neko?

Ruka u rukavici spustila se na njeno telo i elektrode su uklonjene.

Čula je kako se vrata kapele otvaraju.

„Lezi mirno, gospođice Ričards. Sačekaj nekoliko minuta pre nego što ustaneš.”

Vrata su se zatvorila.

Odmah je pokušala da ustane. Koža ju je svrbela po celom telu. Vrtelo joj se u glavi, ali je naterala noge da je slušaju i nekako ustala, zanoseći se na trenutak pre nego što je povratila ravnotežu. Prišla je vratima kapele i pritisnula kvaku. Polako ih je otvorila i provirila u osvetljeno dvorište.

Bilo je prazno.

Izašla je napolje. Hladan noćni vazduh pomogao joj je da razbistri glavu.

Kako je čovek tako brzo nestao?

Pogledala je nadesno, prema drugim vratima udaljenim desetak metara, ispred kojih se prvo bila zaklonila. Najbliži izlaz.

Prišla je tim vratima i iznova pokušala da ih otvori.

I dalje su bila zaključana.

Pogledom je potražila stepenište i lučni prolaz u salu za ručavanje.

Telo Eve Pazan je nestalo.

DEVETNAEST

Antrim je sedeo na klupi i zurio u mračnu Temzu. Arogantni gad iz Stejt departmenta je otišao. Antrim je bio veteran s dvadeset godina službe i mrzeo je da mu naređuju kao da je pomoćni radnik. Ali njegov operativac je poginuo i Lengli mu je jasno stavio do znanja da će to izazvati posledice.

A sad i ovaj vremenski škripac.

Nekoliko dana.

Što mu to niko ranije nije pomenuo.

Da li su mu smestili? To je, izgleda, bio uobičajen metod u ovom poslu. Čovek je vredeo samo onoliko koliko mu vrede poslednji rezultati. A nekoliko njegovih poslednjih rezultata nije bilo baš vredno pamćenja. Nadao se da će *Kraljevska obmana* biti njegov spas.

Nabasao je na tu ideju u jednom zapisniku s informativnog sastanka CIA iz sedamdesetih godina. Jedna opskurna irska politička stranka proučavala je radikalna način da okonča britansko prisustvo u Severnoj Irskoj. Zakonit i nenasilan metod koji je koristio vladavinu zakona. Ali nije pronađen nijedan dokaz koji bi podržao njihovu teoriju, iako je u zapisniku naveden niz otkrivenih nagoveštaja u tom smislu. Kada je Antrim predložio svoj koncept, krtice u britanskoj Tajnoj obaveštajnoj službi, najverovatnije iste one oči i uši koje su uzbunile Lengli u vezi s transferom libijskog zatvorenika, dostavile su informacije iz dokumenata MI6 odavno odloženih u arhiv. To je bilo dovoljno da operacija *Kraljevska obmana* bude odobrena i dodeljena kontraobaveštajcima. Ali posle godinu dana uloženog rada, nije otkriveno ništa značajno.

Osim informacije koja je umrla zajedno s Farouom Karijem.

A sada ovo Dedalovo društvo.

Oboje je naizgled potvrđivalo da ima nešto da se otkrije.

Mozak ga je bolelo od meseci zabrinutosti, kovanja planova i sanjarenja.

Pet miliona funti. To mu je Dedal ponudio samo da odustane i ode. Možda bi trebalo da prihvati? Ionako je izgledalo da je cela operacija osuđena na propast. Zašto se ne bi povukao uz neku korist za sebe lično?

Naročito posle SMS-a koji je upravo dobio:

Uхватili smo jednog dečaka, ali Dan je pobegao.

Budale. Kako su mogli dopustiti petnaestogodišnjem klicu da im umakne? Imali su jasna naređenja. Povedite Malona, njegovog sina i Dana sa Hitroua do kuće u blizini Male Venecije. Tu je trebalo da onesposobe Malona, a njegovog sina i Dana prebace na drugu lokaciju.

Na ekranu Antrimovog smartfona pojavila se slika i video je Kotona Malona kako vraća razbacanu odeću u putnu torbu.

I Ijana Dana.

Kako to posmatra.

Prineo je telefon blizu očima.

Kakav preokret.

Malon i Dan su zajedno otišli iz konjušnice.

Antrim je juče smislio plan, za koji je mislio da je pametan i izvodljiv. Ali sad mu je nova ideja proletela kroz glavu. Način da možda pokupi svih pet miliona nagrade.

Ipak, prvo je morao nešto da sazna pa je poslao SMS svojim ljudima.

Jeste li sredili njegov telefon?

Rekao im je da se pobrinu da uređaj za lociranje funkcioniše na Malonovom mobilnom i da saznaju njegov broj telefona.

Odgovor je brzo stigao.

Urađeno.

Malon je s Ijanom izašao iz taksija. Na svu sreću, vozač je pristao da primi američke dolare, a on ga je častio s dvadeset dolara za tu uslugu.

Ijanovo specijalno skrovište nalazilo se iza niza džordžijanskih građevina u delu Londona poznatom kao Holborn. Blok zgrada bio je okrenut prema parku okruženom uskom ulicom s jednom saobraćajnom trakom, sa čije obe strane su stajale višespratnice različitih boja. Po pločicama na vratima zaključio je da su u većini njih stanovali advokati - koji su, kako je već znao,

odavno preovladavali u ovom delu Londona. Čitavo mesto je karakterisala raskošna mešavina prolaza, dvorišta i staza. Šta je Šekspirov Ričard III rekao? *Kada sam ono poslednji put bio u Holbornu, ja divne jagode, prečasnii episkope ilijski, videh u vašem vrtu.* ⁶ Leje s jagodama su nestale, a stara pijaca se pretvorila u berzu dijamantata. Samo je osvetljeni park na drugoj strani ulice izgledao kao zaostatak iz srednjeg veka - brižljivo uređen i s mestimično zasadenim stablima javora.

Bilo je skoro već devet sati, ali na trotoarima je i dalje bilo mnogo ljudi. Pogled na dečaka koga je majka opominjala da ne zaostaje nego da ubrza korak naterao ga je da pomisli na Pem. Ona je uvek bila sračunata žena, obazriva s rečima, škrta na emocijama. Mrzeo ju je što mu je nametnula ovu situaciju s Garijem. Naravno, njega je opterećivao odavno potiskivani osećaj krivice. Ali zar ona nije mogla da vidi da iza tih vrata ima kostura - i da nijedna od njih nikad nije trebalo otvarati? Pre šest meseci, kad ga je obavestila da on nije Garijev pravi otac, njeno objašnjenje bilo je da želi da bude iskrena.

Otkad to?

Ovoliko dugo je čuvala tajnu. Zašto ne i zauvek? Ni on ni Gari ne bi nikad saznali.

Dakle, šta je pokrenulo tu njenu iznenadnu potrebu za istinom?

Pre mnogo vremena, on je bio glupavi mornarički poručnik i povređivao ju je. Išli su na bračno savetovanje, rešili probleme, i on je mislio da je njegova iskrena molba za oprostaj uslišena. Deset godina kasnije, kad se ona iselila, uvideo je da njihov brak nikad nije imao šanse da uspe.

Narušeno poverenje je izgubljeno poverenje.

Negde je to pročitao, i to je bilo tačno.

Ali pitao se zašto joj je trebalo da gleda, iz dana u dan, kako su se otac i sin sve čvršće povezivali, znajući da je to, bar delimično, iluzija.

Opipao je prstima mobilni u džepu i poželeo da zazvoni. Nije rekao Ijanu suštinu prethodnog razgovora. Naravno, nije nameravao da preda dečaka onim ljudima.

Ali mu je bila potrebna ta fleš-memorija.

Prebacio je i Garijevu i svoju putnu torbu preko ramena i krenuo za Ijanom kroz mračnu uličicu, koja je vodila do zatvorenog dvorišta, sa svih strana opasanog ciglenim zidovima okolnih zgrada. Svetlost sa šačice

osvetljenih prozora bila mu je dovoljna da primeti malu kamenu građevinu s jedne strane. Znao je šta je to. Jedan od starih londonskih bunara. Mnoge od gradskih četvrti dobile su imena po izvorima koji su nekad vodom snabdevali njihove stanovnike. Kambervel. Klarks. Sent Klements. Sadlers. A onda su tu bili i sveti bunari. Posvećeni lekoviti izvori još iz keltskih vremena, od kojih je većina odavno bila nestala, ali ne i zaboravljena.

Prišao je i zavirio preko do pasa visokog kamenog zida.

„Nema ničeg tamo dole“, rekao je Ijan. „Na nekih metar dubine je zatvoren betonskom pločom.“

„Gde je tvoje specijalno skrovište?“

„Tamo.“

Ijan je prišao nečemu što je izgledalo kao rešetka u jednom od zidova od cigle. „To je ventilacioni odvod koji vodi u podrum. Rešetka je oduvek bila rasklimana.“

Gledao je kako Ijan podiže rešetku i poseže unutra, opipavajući gornji deo otvora.

U dečakovoj ruci pojavila se još jedna plastična kesa. Ova je bila iz *Selfridžiza*.

„Ispod rešetke postoji ispust. Slučajno sam ga pronašao jednog dana.“

Morao je da se divi dečakovoj domišljatosti.

„Hajde da se vratimo na ulicu da bismo imali više svetlosti.“

Izašli su iz dvorišta i našli klupu ispod jedne ulične lampe. Malon je istresao sadržaj kese i pregledao stvari. Dva džepna noža, nešto nakita, tri sata, dvadeset funti u kovanicama, i USB sa 32 gigabajta memorije. Mnogo prostora za informacije.

„Da li je to taj USB?“, upitao je.

Ijan je klimnuo glavom. „Delovalo mi je kao upaljač ili diktafon kad sam ga tek napipao.“

Malon je uzeo fleš-memoriju.

„Šta ćemo sada?“, upitao je Ijan.

Bilo bi korisno da imaju neku vrstu osiguranja.

„Naći ćemo neki računar i videti šta je na USB-u.“

Gari je ležao na sofi, a čovek koji je jeo sladić je još bio blizu njega. Procenio je da je prošlo još pola sata otkad su došli ovamo. Ruke su

počinjale da ga bole od nezgodnog položaja u kom su mu bile vezane iza leđa, lice mu se znojilo ispod vunene kape, košulja mu je bila vlažna od znoja. Potisnuo je napetost koja je brzo narastala u njemu, misleći da, ako su ovi ljudi želeli da ga povrede, onda bi se to već desilo. Umesto toga, izgledalo je da im je potreban živ i zdrav.

Ali koliko dugo?

Čuo je lupanje, a onda prasak.

Cepanje drveta.

„Šta kog...“, rekao je čovek pored njega.

„Baci to!“, povikao je jedan novi glas. „Smesta!“

Čuo je kako je nešto tvrdo palo na tepih ili parket.

„Na pod. Drži ruke tako da mogu da ih vidim.“

„Imamo i drugog“, rekao je neki glas iz daljine.

Zatim su se čuli koraci. „Dole, pored tvog drugara.“

Nigde se nije čuo britanski akcenat. Ovi tipovi su bili Amerikanci.

Strgnuli su mu vunenu kapu s lica i presekli mu vezove na rukama. Protrljao je članke i zatreptao pred sjajem lampi koje su osvetljavale sobu. Kad mu se pogled najzad fokusirao, video je dotrajali tepih zlatne boje, smeđe zidove i dve fotelje s obe strane sofe. Ulazna vrata su bila izvaljena iz šarki. Njegova dva otmičara, Devin i Nors, ležali su licem prema podu. Trojica su stajali u sobi, svi naoružani. Dvojica su držali oružje upereno u njegove otmičare.

Treći je seo pored njega na sofu.

Garija je preplavio osećaj olakšanja.

„Dobro si?“, upitao je čovek.

Klimnuo je glavom. Čovek je bio stariji, skoro godina njegovog oca, ali s manje kose i malo deblji u struku. Nosio je tamni kaput, košulju na kopčanje i tamne pantalone. Plavkastosive oči zabrinuto su ga gledale.

„Dobro sam“, rekao je Gari. „Hvala što ste me pronašli.“

Nešto u vezi s ovim čovekom bilo mu je poznato.

Već je negde video njegovo lice.

„Sreli smo se u Atlanti.“

Čovek se osmehnulo. „Tako je. Tvoja mama nas je upoznala. Letos, kad sam poslom došao u grad.“

Setio se tog dana u tržnom centru, blizu restorana. Njih dvoje su se

zaustavili da kupe neku odeću. Čovek ih je pozvao, prišao im i ćaskao s njegovom majkom dok je kupovala. Sve je izgledalo srdačno i prijatno. Kad su njih dvoje otišli, majka mu je rekla da je to njen stari prijatelj, kog dugo nije videla.

I evo njega ovde.

Pokušao je da se seti imena.

Čovek mu je pružio ruku.

„Blejk Antrim.“

DVADESET

OKSFORD

Ketlin je grozničavo razmišljala. Svojevremeno se suočila s trgovcima droge koji su na nju ispalili četrnaest metaka iz uzija i AK-47. U hotelskoj sobi na Tenerifama na nju je pucao pedofil koji nije hteo da se vrati u Englesku na suđenje. Tonula je u vodu u kolima koja su sletela s mosta. Ali nikad nije doživela ništa slično onome što joj se dogodilo u poslednjih nekoliko minuta. Žena je ubijena iz snajpera. Ona sama je bila paralizovana strujom iz tejzera. A neki čovek, koji je štitio kraljevske tajne, pretio joj je ubistvom, a zatim nestao kao da ga nikad nije ni bilo.

Stajala je sama u mračnom dvorištu.

Mobilni joj je zabrujao u džepu kaputa.

Pronašla je telefon i javila se.

„Jeste li završili s profesorkom Pazan?”

Tomas Metjuz.

„Profesorka je mrtva.”

„Molim? Šta to govorite? Objasnite”

Uradila je to.

„Ja sam ovde, u Oksfordu. Nameravao sam da pričam s vama nakon što završite razgovor s profesorkom. Odmah dođite na Kraljičin koledž.”

Prešla je nekoliko blokova, prateći zakrivljenu liniju Haj strita. Ona ju je i poznavala pod tim imenom. Mnogi od oksfordskih koledža bili su okrenuti prema toj prometnoj saobraćajnici, koja vodi iz centra grada do reke Čarvel. Iako je bilo prošlo devet sati, svuda oko nje odvijala se grozničava aktivnost. Automobili i prepuni autobusi, koji su ispuštali oblake izduvnih gasova, vozili su ljude u grad i van njega, a počinjala je još jedna vikend-gužva. Živci su joj bili napeti i uzdrmani, ali rekla je sebi da ostane mirna. Uostalom, mogla je da se sedi u svom stanu i čeka da je otpuste.

Ona noga na njenom licu žestoko ju je naljutila. Je li to i bila ideja? Da

joj pokažu gde joj je mesto? Ukoliko je tako, bio je to loš potez. Ako se ponovo sretne s tim čovekom, platiće joj za tu uvredu.

Kraljičin koledž bio je jedan od najstarijih, osnovan u XIV veku i imenovan kao parnjak već postojećeg Kraljevskog koledža, u nadi da će buduće kraljice nastaviti da mu pružaju podršku. Grupica srednjovekovnih kuća, koja ga je prvobitno činila, odavno je nestala zbog istorijskih okolnosti i nedostatka sredstava. Ono što je preostalo bilo je remek-delo barokne arhitekture, pomalo izmešteno u odnosu na sav okolni gotski raskoš, u čijem se središtu nalazio kupolom natkriveni spomenik kraljice Karoline, supruge Džordža II. Mnogi su mislili da je koledž imenovan po njoj, ali zapravo je dobio ime po dobrotvorki iz mnogo ranijeg doba - po Filipi, supruzi Edvarda III.

Ušla je u prednje dvorište kroz natkrivenu kapiju i pred njom se otvorila osvetljena staza, s obe strane oivičena zimskom travom. Raskošno obasjani zasvođeni prolaz vodio je levo i desno, stari kamen od kog su lukovi sagrađeni bio je dotrajavao i okrnjen, što je mestu davalo izgled planinskog manastira.

Spazila je Metjuza na suprotnom kraju prolaza s desne strane i krenula prema njemu. I dalje je imao izgled doteranog diplomate u svom ispeglanom odelu i sa štapom za šetnju. Pod jarkom svetlošću primetila je nešto što joj je ranije promaklo. Mutnobledu boju njegove kože i mesnat podvaljak.

„Uživam da se vratim ovde“, rekao je stariji čovek. „Kraljičin koledž je impresivan, ali uvek sam mislio da su najzgodniji i najtalentovaniji ljudi dolazili s Pembruka.“

Stegnuto izvijanje njegovih tankih usana ukazivalo je da se upravo našalio. Na svoj račun. Nešto joj je govorilo da se to retko dešava.

„Trebalo je da znam da ste vi čovek sa Pembruka.“

„Diplomirao sam pre četrdeset dve godine. Tamo se otad nije promenilo mnogo toga. To je ono što je divno u ovom gradu. Uvek je isti.“

Ona je želela da sazna više o Evi Pazan.

„Potresno je to o čemu ste me izvestili“, rekao je. „Nisam shvatio razmere i domašaj onoga što se dešava. Taj čovek koji vas je napao u kapeli... imali smo posla s tom grupom i ranije. Oni su se ranije takođe sukobili i s Blejkom Antrimom u Crkvi Hrama.“

„Što ste vi, očigledno, znali, pošto ste me doveli ovamo.“

„To je tačno. Ali nismo znali da su oni informisani o vašoj uključenosti. Zamisao je bila da vi i ja motrimo na Antrima neopaženi. Što znači da ja imam bezbednosni problem.”

„Kakva je to grupa?”

„Proteklih godina nisu predstavljali nikakav veliki problem. Poslednji put su postali ovako drski pred Drugi svetski rat, kad je Edvard VIII abdicirao.”

Svaki britanski državljanin znao je priču o kralju koji se zaljubio u razvedenu Amerikanku.

„Kakva je to grupa?”

„Zove se Dedalovo društvo. Najviše što možemo da zaključimo je to da ju je početkom XVII veka formirao Robert Sesil.”

„Pazanova mi je pričala o njemu. Bio je blizak i sa Elizabetom i sa Džejmsom I.”

„On je bio zaslužan za to što je Džejms postao kralj, uz Elizabetinu pomoć, razume se. Škot je dugovao svoj presto Robertu Sesilu.”

„Zar ne bi trebalo da tražimo profesorku?”

„Ne, gospođice Ričards, *mi* ne bi trebalo to da činimo. Postoje ljudi koji će se pozabaviti time, i već su poslali na zadatak. Naš zadatak je da krenemo dalje. U ovom poslu niko ne može da radi sve.”

Njegova pouka je izgovorena glasom hladnim kao čelik, koji kao da ju je čikao da mu se suprotstavi.

„Šta želite da ja uradim?”

„Prisustvo Dedalovog društva komplikuje sve. Preporučujem vam da ostanete pribrani.”

Ovo ti je prvo i poslednje upozorenje.

Okani se ovoga.

„Mislim da bi trebalo da dobijem vatreno oružje.”

Metjuz je zavukao ruku pod kaput, izvukao automatski pištolj i pružio joj ga. „Uzmite moje.”

Proverila je šaržer i uverila se da je napunjen do kraja.

„Ne verujete mi?“, upitao je on.

„U ovom trenutku, ser Tomase, ne znam šta da mislim.”

„Pomislio bih da ono što ste doživeli nije bilo preterano strašno, s obzirom na vašu dosadašnju karijeru.”

Počinjao je da je nervira. „Radim ono što moram kad moram.”

„Rukovodio sam drugim agentima sa sličnim stavom, a većina njih je sad ili mrtva ili više ne rade za mene.”

„Ja nisam tražila ovaj zadatak.”

„Sasvim tačno. Ja sam vas izabrao, i znao sam šta dobijam, zar ne?”

„Tako nekako.”

Klimnuo je glavom. „Vi imate zdrav pristup, to vam priznajem.”

Čekala je da joj kaže šta je sledeće.

„Ako se sećate”, rekao je, „u Sudskim društvima sam vam pričao o dvojici Henrija i Katarini Par, i velikoj tajni koja je prenošena između njih. Sklonište, možda neka tajna odaja, gde je skriven najveći deo blaga Tjudorovih.”

„Ovde je reč o zakopanom blagu?”

Opazila je njegovu iznerviranost.

„Samo delimično, gospođice Ričards. A zašto zvučite kao da ste u tolikoj neverici? U podzemnoj odaji može da se nalazi i pravo blago u smislu informacija. Znamo da su u tadašnje vreme, kao i sad, tajni prolazi povezivali mnoge vladine zgrade u Vajtholu. To je nešto za šta sigurno znate.”

Znala je. Danas se u njih ulazilo kroz vrata zaštićena bravama sa šifrom. Ona je jednom prilikom silazila u jedan od tunela.

„Henri VIII koristio je slične prolaze za izlazak na svoj teren za tenis i stazu za kuglanje u Vajtholu. Mi mislimo da su postojali i drugi prolazi, s drugačijom svrhom, koje je njegov otac ili on sam napravio ili otkrio. I koji su ostali skriveni pet stotina godina.”

Što je imalo smisla, jer je London bio ispresecan tunelima, iskopanim u različitim periodima istorije, pri čemu su stalno otkrivani novi.

„Katarina Par je imala obavezu da prenese tajnu Henrijevom maloletnom sinu Edvardu, ali ne postoje dokazi da je to ikad uradila. Dvadeset jedan mesec posle Henrijeve smrti i sama Katarina Par je preminula. Mi mislimo da je možda ipak prenela tajnu - ali *ne* Edvardu, nego nekom drugom.”

„Kome? Sesilovima?”

„Nemoguće. Henri VIII je umro petnaest godina *pre* nego što je Vilijam Sesil stekao moć uz Elizabetu, i trideset godina *pre* nego što je Robert Sesil nasledio oca. Ne, Katarina Par je tajnu prenela nekom drugom, a ne Sesilovima.”

„Kako to znate?”

„Jednostavno prihvatite da znam. Od profesorke Pazan je traženo da vas informiše o beležnici Roberta Sesila i raznim postojećim mogućnostima. U dešifrovanju te knjige nalazi se ključ za sve ovo. Blago Tjudorovih nikad nije pronađeno niti mu se zna trag. Na današnjem tržištu kapitala ono bi vredelo milijarde.”

„A Amerikanci žele naše blago?”

„Gospođice Ričards, da li vi stalno sve dovodite u pitanje? Zar ne možete da prihvatite da se ovde radi o nečemu od najvišeg značaja za nacionalnu bezbednost? Znanje o tome šta bi to moglo biti nevažno je za ono što se očekuje od vas. Imam neke određene zadatke za koje ste mi potrebni. Zar ne možete jednostavno da uradite ono što tražim?”

„Ljubopitljiva sam u vezi s jednim”, rekla je ona. „SIS je zadužen za zaštitu od pretnji na stranom tlu. Zašto MI5 ne vodi ovu istragu? Pretnje na domaćem tlu su pod *njihovom* jurisdikcijom.”

„Zato što je premijer naredio drugačije.”

„Nisam znala da premijer može da krši zakon.”

„Vi ste zaista drski.”

„Ser Tomase, žena je maločas ubijena. Htela bih da znam zašto. Ono što je neobično je što vas, naizgled, nije briga za to.”

Primitila je ozlojeđenost na njegovom licu. Očigledno nije bio naviknut na protivljenje.

„Da nisam tražio vašu pomoć, pridružio bih se vašim pretpostavljenim u okončanju vaše karijere.”

„Sreća za mene što sam toliko vredna u ovom trenutku.”

„I sreća za vas što se situacija promenila. Antrim je uključio onog bivšeg američkog agenta kog sam vam ranije pominjao. Kotona Malona. Dosta se potrudio da uključi Malona u ovu zavrzlamu. Hoću da otkrijete zašto. Kao što sam pomenuo, dešifrovanje dnevnika Roberta Sesila ključno je za rešavanje ovog pitanja. Sasvim je moguće da bi u roku od nekoliko sledećih meseci Antrim mogao da nađe način da upravo to uradi. Recite mi, je li on sposoban da iskoristi svoju dobru sreću?”

„On nije glup, ako je to ono što me pitate. Ali nije ni preterano oštrouman. Više je lukav i sklon obmani.”

„Baš tako sam ga i ja procenio. Njegova operacija nije prošla dobro.

Frustriran je. Njegovi pretpostavljeni ga pritiskaju i traže rezultate. Na svu sreću, vremena nema mnogo, a ono što traži nije lako naći.”

Metjuz je pogledao na časovnikpa se zagledao u dvorište. Ljudi su žurili napred i nazad po ulici koja je vodila prema koledžu.

„Hoću da se vratite u London”, kazao je. „Odmah.”

„Profesorka Pazan mi nije rekla ono što treba da znam. Htela je de se vrati unutra u zgradu da mi pokaže još šifrovanih stranica.”

„Ništa nije pronađeno u sali za ručavanje.”

Zašto nije bila iznenađena zbog ovoga? „Izgleda kao da je ovde sve neobjašnjeno. Nisam naviknuta da ovako radim.”

„A u koliko obaveštajnih operacija ste saradivali?”

Još jedan prekor, ali morala je da kaže: „Sarađivala sam u hiljadu istraga. Istina, nijedna se nije odnosila na državnu bezbednost, ali su u pitanju bili ljudski životi, imovina i javna bezbednost. Ja razumem ozbiljnost situacije.”

Metjuz se naslonio na štap i ona je iznova primetila njegovu jedinstvenu dršku.

„Taj štap je vrlo neobičan.”

„To je poklon koji sam sam sebi dao pre nekoliko godina.” Podigao je štap. „Dobar komad slonovače na kom je izrezbaren svet. Držim ga u ruci svakog dana kao podsetnik na to koliki su ulozi u onome čime se mi bavimo.”

Ona je shvatila poruku.

Ovo je važno. Sarađuj sa mnom.

„U redu, ser Tomase. Nema više pitanja. Idem nazad u London.”

„A ja ću vam ugovoriti još jedan sastanak. U međuvremenu, budite na oprezu.”

DVADESET JEDAN

Malon je pronašao internet kafe nedaleko od Holborna i odmah osmotrio ljude u njemu. Uglavnom sredovečne osobe. Nenametljivog izgleda. Verovatno pravnici, što je imalo smisla jer nisu bili daleko od Sudskih društava. Uplatio je vreme i seo za računar. Ijan je stajao blizu njega i izgledao zainteresovano. Nije pokušavao da beži. Malonov telefon još nije zvonio i on je već postajao zabrinut. Bio je naviknut na pritisak, ali sve je definitivno bilo drugačije kad je neko blizak u opasnosti. Ono što mu je pružalo utehu bila je činjenica da ljudi koji drže Garija znaju da im je on jedino sredstvo za trgovinu.

Ubacio je USB u kompjuter.

Pojavila su se tri fajla.

Proverio je kilobajte i primetio da su fajlovi različite veličine, jedan mali, a druga dva prilično velika.

Prvo je kliknuo na onaj najmanji.

Fajl se otvorio.

Elizabeta I je imala četrnaest godina kad je njen otac Henri VIII umro, a njen brat Edvard VI postao kralj. Katarina Par, udovica njenog oca, ubrzo je otkrila šta znači biti bivša kraljica, pošto joj je potpuno uskraćen pristup posinku. Kraljevski savet se pobrinuo da testamentom Hernija VIII potpuna vlast bude prepuštena upravo tom telu. Edvard Simor, kraljev ujak, uspeo je da se nametne kao regent. Da bi se umirili Parovi, mlada Elizabeta je poslata u domaćinstvo Parovih u Čelsiju, u vilu od crvene cigle s pogledom na Temzu, gde je živela oko godinu dana.

Godine 1547. stari prosac Katarine Par opet se pojavio - Tomas Simor, brat regenta i drugi ujak Edvarda VI. Tomas je izgubio Katarinu u korist Hernija VIII, kad je kralj odlučio da će ona postati njegova šesta supruga. U jednom opisu Tomasa Simora, napisanom nešto malo posle tog vremena, kaže se da je bio

„izuzetno hrabar, dostojanstvenog izgleda, moćnog glasa, skromnog oblačenja, ali nekako prazan čovek“. Takođe je bio bezobzirno ambiciozan, nemilosrdan i obuzet samim sobom. U današnje vreme bi ga nazvali varalicom, nekim ko pomoću šarma i obmane ubeđuje svoje žrtve da urade ono što inače možda nikad ne bi uradile.

Tomas, sposobni ujak novog kralja, proglašen je vojvodom od Samerseta i data mu je titula lorda zapovednika flote. Ovo je trebalo da ga umiri, ali on je bio besan što je njegov brat regent. Zato je Tomas odlučio da promeni svoju sudbinu. To što je bio neženja otvaralo mu je razne mogućnosti, a pametno sklopljen brak mogao je dramatično da promeni situaciju. U poslednjoj volji Hernija VIII precizno je propisano da njegove ćerke Meri i Elizabet ne mogu da se udaju bez odobrenja kraljevskog saveta. Tomas je pokušao da dobije odobrenje da se oženi jednom ili drugom, ali je odbijen. Zato je preusmerio pažnju na kraljicu udovicu.

Katarina Par je imala trideset četiri godine 1547. i još je sačuvala veliku lepotu. Ona i Simor se nekad bili ljubavnici, tako da je, kad se on pojavio u Čelsiju i počeo da joj se udvara, rezultat bio neizbežan. Tajno su se venčali negde u proleće, a mladi kralj im je dao blagoslov tek nekoliko meseci kasnije.

Posle toga je počelo da se dešava nešto čudno. Simor, Parova i Elizabet živeli su zajedno u Čelsiju, ili na seoskom imanju u Henvortu, ili u palati Simorovih, Tomasovom londonskom boravištu. Atmosfera je bila opuštana i vesela. Dok su boravili u Čelsiju, Simor je počeo da posećuje Elizabetine odaje, rano ujutro, kako bi joj poželeo dobro jutro, i povremeno bi je pljesnuo po zadnjici. Ovo je radio i drugim devojkama u njenom domaćinstvu. Ako bi Elizabeta još bila u krevetu, razmaknuo bi zavese i pokušao da se uvuče u krevet pored nje. Prisutni su svedočili da bi se Elizabeta zavukla pod pokrivače da sa zakloni od njega, jednog jutra je čak pokušao da je poljubi, ali ga je Kejt Ešli, Elizabetina guvernanta, oterala. Na kraju je Elizabeta počela da ustaje i oblači se rano, kako bi bila spremna kad on dođe. Ledi Ešli se konačno suprotstavila Simoru, koji se uopšte nije kajao zbog svojih postupaka. Sama Parova je isprva mislila daje sve to bezazleno, ali

uskoro je promenila mišljenje. Naljutila se na muža zbog njegovog flertovanja s princezom, i shvatila je da se oženio njome samo zato što je njegovi pokušaj da dobije Meri ili Elizabetu krunski savet osujetio. Ona je u suštini bila tek njegov treći izbor. A sad je pokušavao da se neposredno udvara Elizabeti.

Ali s kojim ciljem?

U januaru 1548. Parova je ostala trudna i nosila je prvo dete sa Simorom. Imala je trideset pet godina i porođaj u tim godinama je, u to vreme, bio opasan. U februaru iste godine Parova je uhvatila Simora i Elizabetu zajedno. Princeza je bila u naručju njenog muža. Parova je napala leđi Ešli zbog toga, i za taj razgovor se, sve dosad, smatralo da nikad nije zabeležen u istoriji.

Gnev kraljice udovice izlio se na leđi Ešli. Krivila je guvernantu što nije nadzirala mladu princezu kako treba. Ali leđi Ešli joj je jasno stavila do znanja da joj je lord admiral flote Simor naredio da ode.

„Zar ne razumete?“, upitala je kraljica udovica Ešlijevu. „Svakako bi vi pre svih ostalih trebalo da razumete.“

Između njih dveje zavladao je tišina, i stanka je potrajala dovoljno dugo da bi Parova postala sigurna da leđi Ešli razume, u potpunosti i do kraja. Kraljica udovica se ranije pitala koliko ova vredna i savesna žena zna. Sad joj je to bilo jasno.

Ovaj pasus je preveden doslovno onako kako je zapisan u dnevniku Roberta Sesila (uz neka prilagođavanja savremenom rečniku). Uspeo sam da razbijem šifru tako da dnevnik može da se čita. Ove reči su potvrdile sve u šta smo sumnjali. Katarina Par nije znala samo tajnu koju joj je muž Henri VIII poverio na svojoj samrtnoj postelji. Takođe je znala šta se dogodilo pre toga. Ono što sam Henri nikad nije saznao. Njen krajnji odgovor na Simorove ljubavničke pokušaje bio je da u aprilu 1548. ukloni Elizabetu iz svog domaćinstva. Elizabeta i kraljica udovica se više nikad nisu videle pošto je Parova posle pet meseci umrla. Tomas Simor nije čak ni prisustvovao ženinoj sahrani. Umesto toga, odmah je

potražio princezu Elizabetu, ponovo iskazujući nameru da se njom oženi. Ali nikad se nije dogodilo bilo šta slično.

Malon je prestao da čita.

Ijan je stajao pored njega i čitao zajedno s njim.

„Šta to znači?” upitao je Ijan.

„Dobro pitanje. Izgleda da je Farou Kari obavljao neka zanimljiva istorijska istraživanja.”

„Je li to čovek koji je poginuo na stanici kod Oksfordskog kružnog toka?” Malon klimnu glavom. „Ovo su njegove beleške, neka vrsta izveštaja na kom je radio.”

Nastavio je da čita tekst na ekranu.

Iz dnevnika Roberta Sesila znamo da je Katarina Par ostavila pismo za Elizabet, koje je isporučeno na Božić 1548. godine, četiri meseca posle smrti Parove. Izgleda da je napisano pre nego što je Parova rodila ćerku u septembru te godine, i ono predstavlja uzorak prepiske koji, kad se postavi u pravi kontekst, da je odgovor na brojna pitanja. Preveo sam ga i prilagodio jezik u skladu sa savremenim izgovorom i upotrebom reči.

Nije bilo drugog izbora osim da te udaljim iz kuće. Molim te da mi oprostiš, dete, jer ja sam te uvek tako posmatrala, kao moje dete, mada uopšte nismo krvno povezane. Umesto toga smo povezane preko tvog oca. Moj sadašnji muž je čovek bez karaktera, koga nije briga ni za koga osim za samog sebe. Ti si ovo svakako uvidela i prepoznala zlo i opasnost koju on predstavlja. On ne zna ništa o onome što traži i ne bi bio dostojan da mu bude podareno tvoje poverenje. Tebi je Bog dao sjajne kvalitete. Uvek ih neguj i trudi se da ih usavršiš, jer verujem da su te nebesa predodredila da budeš kraljica Engleske.

Ovo je izvod direktno iz Sesilovog dnevnika. Ima i drugih sličnih napomena, i sve su podjednako uverljive. Svaka od njih potvrđuje da je legenda zapravo istinita.

Priča je nastavljena s nizovima skraćenih napomena, kao da je Kari želeo da se kasnije vrati na njih i dovrši ih. Malon ih je pregledao, opazivši da se nekoliko puta pominje Hatfild haus, seosko imanje Roberta Sesila severno od Londona, i Elizabetin *Portret sa dugom*, koji je tamo izložen. Nije bilo dodatnog pominjanja legende, kakva god ona bila, i njene istinitosti. Ali u belešci na kraju je objašnjeno: *Jedini način da zasigurno saznamo je da odemo i vidimo.*

Drugi fajl, s najviše kilobajta, sadržao je snimke rukom pisanog dnevnika, zeleno-zlatne stranice ispisane šifrovanim slovima. Fajl je bio označen sa ORIGINALNI SESILOV DNEVNIK. Izgleda da je to bilo ono što je Kari uspeo da prevede. U fajlu nije bilo nikakvih objašnjenja ni drugih unosa.

Malon nije mogao da otvori poslednji fajl.

Bio je zaštićen lozinkom.

Ovaj fajl je očigledno bio najvažniji.

„Kako ćeš otkriti lozinku?“, upitao je Ijan.

„Stručnjaci mogu da je provale.“

Zazvonio mu je telefon. Isključio je USB.

„Gospodine Malone“, rekao je jedan novi glas. „Spasli smo Garija.“

Da li je dobro čuo?

„Sad se približavamo mestu na kom se nalazite.“

Naglo je pogledao kroz izlog internet kafea.

Neka kola su skretala prema trotoaru.

„Ostani ovde“, rekao je Ijanu i pojurio prema ulaznim vratima.

Izašao je i video kako se zadnja vrata na kolima otvaraju i Gari istrčava iz njih.

Bogu hvala!

„Jesi li dobro?“ upitao je sina.

Dečak je klimnuo glavom. „U redu sam.“

Iz kola je izašao čovek. Visok, širokih ramena, proćelav. Star pedesetak godina. Nosio je raskopčan mornarski plavi kaput, koji mu je sezao do kolena. Zaobišao je oko haube kola i prišao pružajući ruku.

„Blejk Antrim.“

„Ovo je čovek koji me je pronašao“, rekao je Gari.

Još dvojica su izašla s prednjih sedišta kola, obojica u kaputima. Malonu je bio poznat taj izgled.

„Vi ste iz CIA?“, upitao je Antrima.

„Možemo da razgovaramo kasnije. Imate li Ijana Dana?“

„Ovde je.“

„Dovedite ga.“

Malon se okrenuo prema kafeu, ali nije video Ijana kroz prozor. Žurno je ušao i vratio se do računara.

I USB je nestao.

Kao i Ijan.

Pogledom je pretražio prostoriju i primetio vrata koja su vodila pozadi u kuhinju. Protrčao je kroz njih i upitao za Ijana dvojicu koja su pripremala hranu.

„Izašao je na zadnja vrata.“

I sam je izašao kroz ta vrata i zatekao se u mračnoj praznoj uličici, koja je pedeset metara dalje skretala nadesno.

Nikog nije bilo na vidiku.

DVADESET DVA

Antrim je, praćen Garijem, ušao u kafe i opazio Malona kako žurno izlazi na zadnja vrata.

„Ijan je pobjegao”, rekao je Malon. „Nema ga.”

„Zaista nam je potreban.”

„To sam već shvatio.”

„Je li on dobro?”, pitao je Gari.

Ali Malon nije odgovorio.

Svi gosti kafea pratili su šta se događa, pa im je Antrim pokazao da odu Napolju na trotoaru, pored kola, dok su njegovi ljudi čuvali stražu, prišao je blizu Malona i rekao: „Ovde je u toku operacija CIA.”

„Privukli ste mnogo pažnje na tajnu operaciju.”

„To se dogodilo zbog toga što smo morali da spašavamo vašeg sina.”

„Da li vi rukovodite operacijom?”

Čovek je klimnuo glavom. „Već duže od godinu dana.”

Malon ga je odmerio hladnim pogledom. „Trebalo je da na Hitrouu isporučim Ijana Dana Metropolitenskoj policiji. To je sve. Sledeće čega sam postao svestan bilo je da ležim ničice i da mi je sin otet.”

„Mogu samo da kažem da su iskršli neki problemi. Ali ja i dalje moram da pronađem Ijana Dana.”

„Zašto?”

„To je poverljiva informacija.”

„Kao da me briga. Kako ste pronašli mene?”

„Gari nam je rekao vaš broj telefona pa smo ga pratili u nadi da ga još imate kod sebe.”

„A kako ste pronašli Garija?”

„Recimo samo da nam je javila jedna ptičica i neka na tome ostane.”

„Još poverljivih informacija?”

Antrim je opazio sarkazam. „Tako nekako.”

Gari je stajao pored svog oca i slušao.

„Šta je u tome toliko važno?” upitao je Malon Antrima. „Šta radite ovde

u Londonu?”

„Kad ste vi bili jedan od nas, jeste li išli unaokolo i razgovarali o svom poslu s neznancima?”

Ne, nije to radio. „Mi odlazimo. Hvala što ste pronašli mog sina.” Okrenuo se prema Gariju. „Naše torbe su unutra. Uzećemo ih pa idemo da nađemo hotel da prenoćimo.”

Antrim je pogledom odmerio bivšeg agenta *Magelan bileta*. U ličnom dosijeu je pisalo da Malon ima četrdeset sedam godina, ali je izgledao mlađe, a njegova gusta smeđe-plava kosa bila je tek mestimično prošarana sedinom. Bili su otprilike iste visine i građe, a čak su im i crte lica bile slične. Malon je naizgled bio u dobroj formi za čoveka koji je van igre već duže od godinu dana. Ali njegove oči su bile ono što je zaista zainteresovalo Antrima. Kao što je bilo zapisano u stavki o ličnim osobinama u dosijeu Stejt departmenta, oči su mu bile svetlozelene nijanse.

Antrim je dosad odigrao kako treba.

Sad je trebalo da završi.

„Čekajte.”

Malonu je bilo drago što je njegova pretpostavka bila ispravna.

Blejk Antrim je bio u problemu. On je to skoro smesta osetio, naročito kada je Antrim shvatio da je Ijan nestao. Šta god da se dešavalo, nije išlo kako treba.

Stao je i okrenuo se.

Antrim mu je prišao blizu i rekao: „Imamo veliki problem. Problem nacionalne bezbednosti. A Ijan Dan možda ima nešto što nam je očajnički potrebno da ga rešimo.”

„Fleš-memoriju?”

„Tako je. Da li ste je videli?”

Klimnuo je glavom. „Kod Ijana je. Odneo ju je sa sobom kad je pobjegao.”

„Jeste li pročitali šta je na njoj?”

„Jedan deo.”

„Da li biste s nama podelili informacije koje su bile na njoj?”

„Ne sećam se.”

„Stvarno? Izgubili ste fotografsko pamćenje?”

„Proveravali ste me?”

„Kad sam saznao da ste ovde, sa Ijanom Danom, i da je vaš sin u nevolji.”

Malon je rođen s izuzetnom sposobnošću da pamti detalje. Nije to bilo fotografsko pamćenje. Umesto toga, mogao je da se seti najsitnijih pojedinosti, skoro kad god mu se prohte. To je povremeno bilo pravo prokletstvo, ali češće blagoslov. Zato je sažeto izneo Antrimu ono što je Farou Kari zapisao, napominjući da je jedan fajl bio zaštićen lozinkom.

„Imate li ikakvu ideju gde bi Dan mogao da bude?” upitao je Antrim.

„Upoznao sam tog dečaka tek juče. Nije bio baš preterano prijateljski raspoložen.”

„Šta je s tobom, Gari?”, pitao je Antrim. „Da li je tebi nešto pričao?”

Dečak je odmahnuo glavom. „Ne mnogo. On živi na ulici. Ali u avionu je pomenuo nešto o knjižari u kojoj ponekad prenoći. Vlasnica knjižare, gospođica Meri, uvek je bila dobra prema njemu.”

„Je li rekao gde je to?”

„Na Pikadiliju.”

„Izgleda kao dobro mesto za početak”, kazao je Antrim.

Malon nije mogao da odoli. „Naročito kad je to jedino mesto koje imate.”

„Osećate li se zbog toga bolje?” upitao je Antrim. „Rekao sam vam da sam u problemu. Priznao sam to. Šta još hoćete?”

„Pozovite Lengli.”

„Kao što ste vi zvali Stefani Nel svaki put kad dospete u škripac?”

On nikad nije obavio takav poziv. Nikad.

„Tako sam i mislio”, rekao je Antrim. „Sami ste sve rešavali. Kako bi bilo da mi učinite još jednu uslugu? Idite u tu radnju i proverite hoće li se Dan pojaviti. Izgleda da ste vas dvojica ostvarili neku povezanost s njim, više nego iko od nas.”

„Ko su bili oni tipovi na aerodromu? Oni što su me zaskočili i odveli Garija?”

„Oni rade za tajnu grupu Dedalovo društvo. Ometaju ovu operaciju već neko vreme. Mislio sam da držimo sve pod kontrolom što se tiče njih, ali pogrešio sam.”

„Ijan je pušten u zemlju bez pasoša.”

„Ja sam to sredio. Dok sam bio u SAD, tražio sam od britanske carine da odobre njegov ulazak. Poslao sam ljude na aerodrom da vas čekaju. Ali ona druga dvojica su vas prvi našli. Samo još jedna sitnica koja je krenula pogrešno.”

Malon je video da je pogodio u bolnu tačku. Ali mogao je da oseti saosećanje prema ovom čoveku. On je takođe učestvovao u operacijama koje su jednostavno stalno išle naopako.

„Sve što mogu da kažem je da je reč o nečem mnogo važnom, a vremena nema mnogo”, rekao je Antrim. „Potreban nam je taj USB.”

„Kao i onaj dvojici koja su me zaskočila.”

„Kao što sam pomenuo, Dedalovo društvo traži isto to.”

„Tata”, kazao je Gari. „Idi pronadi ga.”

Komentar je iznenadio Malona. „Nas se ovo ne tiče. Moramo da idemo kući.”

„Šta nam znači još nekoliko sati?”, rekao je Gari. „Kasno je. Imamo vremena. Pokušaj da ga pronađeš. Ići ću s tobom ako želiš.”

„Nema šanse. Tvoja majka bi me ubila da sazna za ovo što se već dogodilo. A ja je ne bih krivio zbog toga.”

„Ja ću paziti na njega umesto vas”, kazao je Antrim.

„Ja vas ne poznajem.”

„Obavite pozive. Proverite me. Otkrićete da je sve što sam vam ispričao istina. Gari može da ostane s nama nekoliko sati. Imam agente, a ja ću lično paziti na njega.”

Malon je oklevao.

„Nekoliko sati da pokušate da pronađete Dana. To je sve što tražim.”

„Uradi to”, rekao je Gari.

„Moram da obavim taj poziv”, kazao je Malon Antrimu.

Agent je klimnuo glavom. „Razumem. I ja bih uradio isto. Ali prisetite se, ja sam taj koji je pronašao vašeg sina.”

To je bilo tačno. Ali on se prisetio Ijanovih Strahova. „Ako krenem da tražim Dana, radiću to sam. Neću nikog od vaših čuvara u blizini.”

„Dogovoreno.”

„Tebi ovo stvarno ne smeta?” upitao je Garija.

Njegov sin klimnu glavom. „Moraš to da uradiš.”

Ijanu se nije dopadao izgled ljudi koji su izašli iz kola. Previše zvaničan. Previše odlučan. Bilo mu je drago što vidi da je Gari dobro, i da se vratio svom tati. Ali lažni policajci s Hitroua definitivno su ga uplašili, tako da je zaključio da je vreme da ode.

Uzeo je USB iz dva razloga.

Kao prvo, hteo je da ga pokaže gospođici Meri. Ona je bila najpametnija osoba koju je poznavao, i zanimalo ga je šta ona ima da kaže.

Kao drugo, moglo se desiti da Koton Malon krene u potragu za USB-om. Ako krene, znače kuda da ide.

Krenuo je na Pikadili.

DVADESET TRI

OKSFORD

Ketlin je bila iziritirana.

Mrzela što joj Metjuz tako izdaje naređenja kuda da ide, odnoseći se prema njoj kao da je neka početnica. Nije obraćao pažnju na njena pitanja, okolišao je kad je davao odgovore, a onda ju je, u suštini, otkaćio, rekavši joj da se vrati u London.

Međutim, žena je poginula na Isusovom koledžu, a njeno telo je uklonjeno.

Ali ko je to uradio? Zbog čega?

A ona nije verovala da su *drugi* istraživali šta se desilo.

Ništa u vezi s ovim nije delovalo ispravno.

Pitala se da li je Metjuz od nje očekivao da bude previše zahvalna ili previše entuzijastična da bi išta pitala. Ili se radilo o tome da se on jednostavno navikao da ga ljudi slušaju? Istina, njoj je bilo drago što još ima posao. I uprkos činjenici da je ona povremeno umela da predstavlja problem, nije izgradila karijeru tako što je bila glupa ili popustljiva. Zato se pre odlaska iz Oksforda vratila do Isusovog koledža i do kvadratnog dvorišta. Tu je zatekla isti mirni i tihi prozor, uz uspavljujuće brujanje dizel-motora, koje je dopiralo s okolnih ulica. Prišla je kamenoj klupi iza koje se bila zaklonila i prisetila se pucnjave. Na kamenim stepenicama ka sali za ručavanje, gde je ležalo telo Pazanove, sagnula se i protrljala grubu kamenu površinu, nigde ne primetivši ni najmanju mrlju krvi. Skrenula je pogled na krov i tornjiće iza kojih se strelac skrivao. Odande mu ništa nije zaklanjalo pogled. Ništa nije ometalo čist pogodak.

Prišla je hrastovim vratima s mesinganom kvakom i pritisnula je.

I dalje su bila zaključana.

U kapeli, koja je još bila prazna, popela se uz kamene stepenice do orgulja i videla gde se napadač skrivao, blizu klavijature, iza cevi, između instrumenta i zida. Što je značilo da je već odavno tu čekao kad je ona unutra

potražila utočište.

S tejzerom?

Siguran sam da sad shvataš da si namamljena ovamo.

To joj je rekao.

Dakle, znali su da će ona doći u Oksford, na Isusov koledž, da se nađe s Pazanovom. Dovoljno da se unapred sprema. Da zatim ustrelje Pazanovu, ali ne i nju.

Zašto?

Zato što su morali da prenesu poruku?

Neviđeno mnogo problema kad su na raspolaganju imali tako mnogo jednostavnijih mogućnosti.

A šta se dogodilo s telom Pazanove?

Zaključila je da će, ukoliko bude neposlušna, bar biti temeljna. Iako je Univerzitet u Oksfordu bio sastavljen od trideset devet odvojenih koledža, postojala je centralizovana administracija, koja je uključivala i obezbeđenje koje je patroliralo ulicama, dvorištima i zgradama. Ona se toga sećala iz svojih studentskih dana i pronašla je glavnu kancelariju pored stanice gradske policije. Njena legitimacija iz SOCA smesta joj je pribavila poštovanje, a osoblje na dužnosti je vrlo rado odgovorilo na njena pitanja.

„Imate li spisak zaposlenih na univerzitetu?”

Mlada žena se osmehnula. „Svi zaposleni imaju legitimaciju i značku. Imaju identifikacione kartice koje moraju da nose sa sobom.“

Što je imalo smisla.

„Da li je na Linkoln koledžu zaposlena profesorka po imenu Eva Pazan?”

Žena je počela da kuca po tastaturi, pa pogledala u monitor. „Ja je ovde ne vidim.”

„Ima li nekih Eva ili osoba sa prezimenom Pazan, razdvojeno?” Usledila je pauza dok je žena gledala na ekranu, a onda je rekla: „Ništa.”

„Postoji li iko zaposlen na bilo kom od koledža s tim imenom ili prezimenom?”

Još kuckanja po tastaturi.

Ništa.

Zašto nije bila iznenađena zbog ovoga?

Izašla je iz zgrade.

Pazanova je jednostavno mogla da slaže. Ali zašto? Naročito je

napomenula da predaje istoriju na Linkolnu i da je pohađala Ekseter.

I da ju je poslao Metjuz.

Što je i sam šef špijuna potvrdio.

Zatim su je ustrelili.

Je li preminula? Ili je uspela da ode? Ako je tako, zašto nigde nije bilo krvi? Sad je izgledalo da ta žena uopšte nije ni postojala.

Nije joj se dopadalo ama baš ništa u vezi sa ovim.

Pre nekoliko sati poslali su je u Sudska društva baš u vreme kad je tamo bio i Blejk Antrim. Sve je bilo koordinisano i precizno vremenski usklađeno. Što i nije bilo toliko šokantno.

Uostalom, imala je posla s Tajnom obaveštajnom službom.

U Srednjoj sali smatrala je sebe lovcem ili topom na šahovskoj tabli. Sad je snažno osetila da je samo pion.

A to ju je učinilo sumnjičavom.

Prema svima.

Malon je slušao šta mu govori Stefani Nel.

Dobio ju je telefonom pre dvadesetak minuta i ispričao joj sve što treba da zna. Sad je ona pozvala njega.

„Antrim radi u CIA, Specijalno antiterorističko odeljenje. Veći deo njihovog delovanja je nezvaničan, mnogo tajnih operacija, potpuno sakrivenih iza štita nacionalne bezbednosti. U službi je već dvadeset godina. I on je taj koji vodi operaciju tamo u Londonu. Operacija se zove *Kraljevska obmana*, ali iz Lenglija nisu hteli da mi daju nikakve pojedinosti.”

„Šta se dogodilo sa svom onom kooperacijom posle napada 11. septembra?”

„Okončala se 12. septembra.”

Što je on već znao. „Postoje li neki problemi s Antrimom?”

„Nisam mogla da saznam mnogo ovako brzo, ali mislim da bi mi moj izvor rekao da je on nekontrolisan ili nepredvidiv. Zvuči mi kao da je tipični karijerista.”

A to je bilo sasvim u redu. Kontraoperacije su zahtevale strpljenje, a ne junaštvo. Najverovatnije je Antrim pre bio sklon oklevanju nego da bude usamljeni jahač u noći.

„Da li je tamo sve u redu?”, pitala je ona.

„Sad jeste. Ali neko vreme je bilo neizvesno.”

Obavestio ju je o svim pojedinostima. Zatim je kazao: „Trebalo je da letim putničkom klasom.”

„Jasno ti je da možeš da ideš kući”, rekla mu je ona.

On je to znao. „Ali pre nego što Gari i ja odemo na spavanje, želim da dam Ijanu Danu šansu.”

Osim toga, hteo je da zna zašto je dečak pobegao, i zašto je odneo USB.

„Ja se ne bih previše duboko upuštala u ovo”, rekla mu je Stefani.

„Ni ja to ne nameravam. Ali sadržaj onog USB-a mi je izazvao radoznalost. Šta oni to, dođavola, rade ovde?”

„Ne mogu da zaključim. Ali ja bih ostavila decu da se igraju u svom bazenu s peskom i otišla kući.”

Dobar savet.

Izašli su iz kafea i odvezli se do kuće iza Portmanovog trga. On je poznavao ovaj deo Londona, u okolini prometne Oksfordske ulice, pošto je uvek odsedao u hotelu *Čerčil*, smeštenom na zapadnoj ivici trga. Gari, Antrim i druga dva agenta bili su u kući. On je otišao napolje da primi poziv.

„Ovde je već kasno”, rekao je. „Ne možemo da odemo pre jutra. A Antrim je stvarno našao Garija. Tako da mu dugujem uslugu.”

„Izvini zbog svega ovoga. Mislila sam da je to jednostavna usluga.”

„To nije tvoja krivica. Izgleda da ja nekako umem da privučem nevolje.”

Prekinuo je vezu.

Ulazna vrata su se otvorila i Gari je krenuo preko trotoara ka njemu.

„Šta ćeš uraditi?”, upitao ga je sin.

„Na brzinu ću potražiti Ijana. Antrim je pravi agent. Radi za CIA. Bićeš bezbedan ovde s njim.”

„Izgleda kao dobar tip. Rekao mi je da mogu da vidim nešto od onoga na čemu radi.”

„Neću se dugo zadržati. Samo nekoliko sati. Onda ćemo naći neki hotel i ujutro se gubimo odavde.”

Stvarno je mislio ono što je kazao Stefani. Farou Kari se definitivno bavio nečim čudnim - naročito kad je u pitanju vladina kontraobaveštajna operacija, koja se vrši unutar granica države koja je najbližiji američki saveznik.

„Znaš zašto sam želeo da provedem Dan zahvalnosti s tobom?”

Klimnuo je glavom.

„Mama mi je rekla za mog pravog... Mislim, mog *rođenog* oca.”

„U redu je, sine. Znam da je ovo teško.”

„Ona neće da mi kaže ko je on. Hoću da znam. Stvarno ti nikad to nije pomenula?” Odmahnuo je glavom. „Ne, do pre nekoliko meseci, i nikad nije pomenula njegovo ime. Da jeste, rekao bih ti.”

Nije pokušavao da omalovaži Pem, radilo se jednostavno o tome da ne može da ispriča samo polovinu priče. Naročito kad je ta priča ovako eksplozivna.

„Kad odemo odavde”, rekao je Gari, „voleo bih da saznam šta se dešavalo pre nego što sam rođen. Sve.”

Ovo nije bila njegova omiljena tema. Ko je uživao da otkriva sopstvene greške? Ali zahvaljujući Pem, nije imao izbora. „Reći ću ti sve što želiš da znaš.”

„Voleo bih da i mama uradi to isto.”

„Ne budi previše oštar prema njoj. Ona sebe žestoko prekoreva zbog ovoga.”

Stajali su na ulici. Trotoari su s obe strane bili puni parkiranih automobila. Prometna avenija, udaljena tridesetak metara, brujala je od saobraćaja.

„Misliš da bi Ijan mogao da bude u nevolji?”

Čuo je zabrinutost u sinovljevom glasu, a i sam je osećao strepnju.

„Bojim se da je tako.”

DVADESET ČETIRI

Antrim je bio zadovoljan. Povezao se s Malonom i ubedio ga da krene za Ijanom Danom, glumeći da je dovoljno frustriran da jasno pokaže da je čitava operacija zapala u škripac. Što i nije bilo toliko teško budući da je to bila istina. Ipak, u uobičajenoj situaciji nikad ne bi to otkrio neznancu. Ali želeo je malo vremena za sebe.

Uostalom, Gari je bio pravi razlog zbog kog je doveo Malona u London.

„Lagala si me“, rekao je.

Pem Malon mu je, ne trepnuvši, uzvratila pogled. Stajao je ispred njenog pisaćeg stola na dvanaestom spratu poslovne zgrade u centru Atlante. Pre dva dana je naleteo na nju u tržišnom centru. Nisu se ni videli ni razgovarali šesnaest godina. U to vreme je on bio operativac CIA, raspoređen na dužnost u ispostavu u Vizbadenu u Nemačkoj. Pem je bila žena oficira mornarice, njen muž pravnik dobio je čin poručnika i bio je u sastavu NATO kontingenta Sjedinjenih Američkih Država. Njih dvoje su se upoznali, imali kratku ljubavnu aferu, a onda se to okončalo.

„Nikad nisam lagala“, kazala je ona. „Jednostavno ti nikad ništa nisam rekla.“

„Taj dečak je moj.“

Znao je to od prvog trenutka kad je sreo Garija Malona. Sve ga je kod tog dečaka podsećalo na njega kad je bio tinejdžer. I...

„Ima moje sive oči.“

„I oči mog bivšeg muža su sive.“

„Eto opet. Opet lažeš. Sećam se imena tvog muža. Zapravo, mnogo puta sam ga čuo od vremena kad smo ti i ja bili zajedno. Bio je dobar agent. Ali juče sam gledao njegov dosije. Njegove oči su zelene. A tvoje su plave.“

„Zavaravaš se.“

„Ako je tako, zašto drhtiš?“

Našao ju je brzim pregledom spiska pravnika u Džordžiji.

Njihov razgovor u tržnom centru je bio kratak i opušten. Pomenula je da je sad advokatica, tako da mu nije trebalo mnogo vremena da je pronađe. Pojavio se nenajavljen, želeći da je zatekne nespremnu. Ona je prvo rekla recepcionerki da je zauzeta, ali kad je on toj ženi rekao da joj prenese da će onda „jednostavno navratiti da je vidi kod kuće“, odveli su ga u njenu kancelariju.

„Ti si jadni i beskorisni gad koji voli da zlostavlja žene.”

Njihov raskid nije bio bez posledica. Ona ga je odbacila bez upozorenja i bez razloga. A to je bolelo. Njemu je zaista bilo stalo do nje. Više nego do većine drugih. Uvek je bio naročito naklonjen nesrečno udatim ženama. One su bile tako podatne, tako zahvalne. Trebalo je samo pretvarati se da vam je stalo. Ni ona nije bila drugačija. Pošto je bila ubeđena da je muž vara, htela je da mu uzvрати istom merom i rado se prepustila.

„Napravila sam ogromnu grešku s tobom”, rekla je. „Grešku koju bih najviše volela da zaboravim.”

„Ali ne možeš. Imaš nešto što te na nju podseća svakog dana, zar ne?”

Video je da je njegova procena bila tačna.

„To je jedino što prezirem kod svog sina. Neka mi Bog oprost.”

„Nema potrebe da tako osećaš. I uzgred, on je naš sin.”

Njene oči su blesnule. „Nemoj to da govoriš. Nikad to nemoj da govoriš. On nije naš sin. On je moj.”

„Šta je s tvojim bivšim mužem? Siguran sam da on nema pojma o ovome.”

Ćutanje.

„Možda da mu kažem. “

Opet ćutanje.

Zakikotao se. „Ovo ti je očigledno bolna tačka. Mogu to da razumem. Mora da je za tebe bio šok kad si me videla u onom tržnom centru

„Nadala sam se da si mrtav. “

„Daj, Pem. Nije bilo toliko loše. “

„Polomio si mi rebra. “

„Ti si meni slomila srce. Samo si ustala i rekla mi da idem i

nikad se više ne vraćam. I to posle svih onih divnih trenutaka koje smo delili. Sigurno nisi očekivala da tek tako odem. “

„Gubi se iz moje kancelarije. “

„Koliko vremena je prošlo posle toga pre nego što si otkrila da si trudna?”

„Kakve to veze ima?”

„Jesi li to znala kad si prekinula sa mnom?”

Ona ništa nije rekla.

„Trebalo je da... okončam trudnoću odmah.”

„Ne misliš to stvarno. Da abortiraš dete? Ti nisi takva. “

„Ti nadmeni drkadžijo, nemaš ti pojma kakva sam ja. Zar ne shvataš? Do današnjeg dana, kad pogledam tog dečaka, kog obožavam, vidim tebe. Svakog dana moram da se nosim s tim. Bila sam blizu odluke da okončam trudnoću. Prokleta blizu. Nosila sam dete i lagala muža, govoreći mu da je dete njegovo. Imaš li ikakvu predstavu kako je živeti s tim?”

Slegnuo je ramenima. „Trebalo je da mi kažeš.”

„Gubi se! Napolje!”

„Idem. Ali da sam na tvom mestu, rekao bih tvom bivšem mužu i sinu istinu. Jer sad kad sve znam, ovo nije poslednji put da me vidiš.”

I stvarno je tako mislio.

Odmah je unajmio privatnog detektiva da prati i Pem i Garija Malona. To ga je koštalo nekoliko hiljada dolara mesečno, ali je vredelo svaku paru da sazna kuda se njih dvoje kreću i kakve su im želje i potrebe. Čovek koga je unajmio uopšte nije mario za zakon i čak je uspeo da ozvuči Pemin kućni telefon. Svakog drugog dana mu je imejlom slao snimke njenih dolaznih i odlaznih poziva. Tako je saznao da Koton Malon zna da Gari nije njegov biološki sin. Razgovor između dvoje bivših supružnika bio je usijan. Pem je rekla Malonu da je Gari uzrujan i da želi da provede raspust za Dan zahvalnosti s njim u Danskoj. Još bolje, ni Gari ni Malon nisu znali Antrimov identitet. Pem je obojicu držala u neznanju.

Dobra devojka.

On nikad nije ispunio svoju pretnju da će kontaktirati s Garijem ili Malonom. Nijedno od toga nije delovalo kao pravi pristup. Umesto toga je

ostao strpljiv, radeći ono što obaveštajci rade, skupljajući informacije na osnovu kojih se moglo pametno odlučivati. Isprva je nameravao da se poveže s Garijem u Kopenhagenu u nekom trenutku u toku sledeće nedelje.

Ali neočekivana pojava Ijana Dana promenila mu je plan.

Uspostavljanje kontakta ovde u Londonu funkcionisalo je mnogo bolje.

Zato je naložio da Dana pošalju avionom iz Floride u Džordžiju i obavestio Lengli da je Malon u Atlanti, na putu nazad u Evropu. Kako bi bilo da se obavi usluga između agencija? Agent, ili bar bivši agent *Magelan bileta*, pomaže CIA. Jednostavno čuvanje deteta. *Ovako ćemo znati da će Dan biti bezbedno isporučen.*

Što je upalilo.

Zahvaljujući tome što su svi strepeli zbog onoga što je škotska vlada nameravala da uradi.

Za vreme akcije spašavanja pažljivo je posmatrao Garija, obraćajući pažnju na prćast nos, isturenu bradu, visoko čelo i, najvažnije od svega, sive oči. Sad je imao Garija za sebe. Pem Malon nije bilo nigde na vidiku. Koton Malon očigledno nije imao pojma o njihovoj vezi, a na osnovu Malonovog komentara izrečenog ranije ispred kafea, sumnjao je da će se sad javljati bivšoj ženi. Samo je trebalo da ne dopusti Gariju da pozove kući u Džordžiju.

A to će biti lako.

Sledećih nekoliko sati su bili od ključne važnosti.

Rekao je sebi da pažljivo postupa.

Ali to ne bi trebalo da bude problem.

Uostalom, bio je profesionalac.

DVADESET PET

11.02 UVEČE

Malonu se uvek sviđala gužva na Pikadiliju. Mesto je bilo bučno i blistavo, i poređenja s Tajms skverom su bila neminovna. Ali ovaj koloplet gradske buke postojao je vekovima pre svoje američke varijante. Pet ulica susretalo se na kružnoj raskrsnici i okruživalo kip Erosa, koji je bio jedan od simbola Londona. Palata Sent Džejms je bila udaljena samo nekoliko blokova, jedna od poslednjih preostalih tjudorskih rezidencija. To što je ranije čitao o Katarini Par i Elizabeti I navelo ga je na razmišljanje o Tjudorima, koji su vladali Engleskom od 1458. do 1603. Čitao je mnogo knjiga o njima, čak je imao i odeljak o Tjudorovima u svojoj knjižari u Kopenhagenu, pošto je shvatio da i drugi dele njegovo interesovanje za tu vladarsku porodicu. Sad je bio upućen u nešto što nikad nije čitao ni u jednoj od tih knjiga.

U neku tajnu.

Dovoljno važnu da privuče pažnju CIA.

Saobraćaj se zaustavio na prometnoj raskrsnici i on je prošao između automobila, zalazeći dublje u londonsku četvrt zabave, koja se prostirala dalje iza Pikadilija. U starim zgradama nalazili su se bioskopi, pozorišta, restorani i pabovi, i svi su petkom kasno uveče bili puni gostiju. Izlozi od drveta i običnog ravnog stakla vratili su ga u neko drugo vreme. Krivudao je kroz šaroliku gomilu ljudi, krećući se prema adresi koju je pronašao na svom ajfonu.

Radnja Sve *stare knjige* bila je slična njegovoj knjižari, smeštena u zgradi s kraja veka, stešnjenom između paba s jedne strane i radnje s pozamanterijom s druge. Ulazna vrata su bila od stakla i lakirane hrastovine, s izandalom mesinganom kvakom. Unutrašnjost je takođe bila slična njegovoj radnji. Nizovi drvenih polica od poda do plafona natrpani polovnim knjigama. Čak i miris, kombinacija prašine, starog papira i drveta, podsećao ga je na Kopenhagen. Odmah je primetio poredak u ovom ludilu; na pločicama

istaknutim na policama bile su ispisane različite oblasti književnosti koje su se na njima mogle pronaći. Izgledalo je da je i ovde vladao organizovani nered tipičan za sve uspešne vlasnike knjižara.

Žena koja je stajala za pultom bila je niska i mršava, s kratkom srebrnastom kosom. Na njenom ljupkom licu s vremenom se formiralo samo nekoliko upadljivih bora, poput tanke koordinatne mreže starenja. Govorila je blagim glasom koji, kako je primetio, nikad nije podizala, i svaku reč bi propratila osmehom.

I to ne lažnim.

Izgledalo je da joj je zaista stalo do svake pojedine mušterije, kucala je račune, vraćala kusur i zahvaljivala se kupcima.

„Jeste li vi gospođica Meri?“, upitao ju je kad je završila s naplatom.

„Da, tako me zovu.“

„Da li je ovo vaša radnja?“

Klimnula je glavom. „Držim je već dugo.“

Primetio je gomile knjiga naslagane na pultu, sigurno onih koje je upravo nabavila. On je radio to isto, svakog dana, *kupujući za cente, prodajući za evre*. Nadao se da se njegovih dvoje zaposlenih dobro staraju o radnji tamo u Danskoj. On bi trebalo da se vrati na posao sutra.

„Otvoreni ste do kasno.“

„Petkom i subotom uveče imam mnogo posla. Pozorišne predstave su upravo završene, svi su krenuli na kasnu večeru ili piće. Odavno sam naučila da ti ljudi takođe uživaju u kupovini knjiga.“

„I ja imam knjižaru. U Kopenhagenu.“

„Onda vi mora da ste Koton Malon.“

Gari je posmatrao Blejka Antrima dok je ovaj davao instrukcije dvojici agenata i organizovao sve. Nikada nije upoznao nikoga ko zaista radi za CIA. Naravno, viđao je te ljude na televiziji i u filmovima, ili čitao o njima u knjigama. Ali imati posla s jednim od njih u stvarnom životu? To mora da je bila retka prilika. Njegov otac je bio agent Ministarstva pravde, ali on nikad, sve donedavno, nije shvatao šta to zaista znači.

„Cenimo to što nam tvoj tata pomaže“, rekao mu je Antrim. „Potrebna nam je pomoć.“

Gari je bio radoznao. „Šta se dešava ovde?“

„Istražujemo nešto zaista izuzetno, i radimo to već godinu dana.”

Odvezli su se do skladišta u blizini Temze, koje je Antrim opisao kao komandnu stanicu. Ušli su u malu, oskudno nameštenu kancelariju pored ulaza u skladište, tesni kvadratni prostor s prozorom okrenutim prema ogromnoj hali.

„Šta je tamo?”, upitao je.

Antrim mu je prišao bliže. „Nešto što smo sakupili. Delovi velike slagalice.”

„To zvuči super.”

„Da li bi želeo da pogledaš?”

Malon se osmehnuo. „Vidim da je Ijan već dolazio.”

„Rekao mi je da ćete možda doći, i odlično vas je opisao.”

„Moram da ga nađem, i to brzo.”

„Mnogo ljudi traži Ijana, i tako je sve otkako je onaj čovek poginuo na stanici metroa.”

„Ijan vam je pričao o tome?”

Klimnula je glavom. „On i ja smo uvek bili bliski, od prvog dana kad je dolutao ovde.”

„Gde je mogao da čita.”

Ona se osmehnula. „Baš tako. Bio je fasciniran svim tim knjigama, pa sam udovoljila njegovom interesovanju.”

Ali on se nije dao obmanuti. „Kako biste ga naveli da noću spava ovde umesto na ulici?”

„Ako je Ijan i shvatio moje prave motive, nikad nije rekao ni reči. Kazala sam mu da je on moj noćni čuvar, da je ovde da bi pazio na radnju.”

Odmah mu se dopala gospođica Meri, vrlo praktična žena, koja je, izgleda, imala i dobro srce.

„Ja nikad nisam imala decu”, rekla je, „a odavno je prošlo vreme kad sam mogla da ih dobijem. Ijan mi je delovao kao poklon s neba. Tako da on i ja provodimo dosta vremena zajedno.”

„On je u nevolji.”

„Toliko i ja znam. Ali ima sreće.”

Hteo je da zna na šta je mislila. „Kako?”

„Po drugi put”, pogledala ga je pravo u oči, „naišao je na nekoga kome

može da veruje.”

„Nisam znao da smo drugari. Zapravo, naš odnos je bio pomalo nezgodan.”

„Vi svakako shvatate da je odneo tu fleš-memoriju u nadi da ćete vi doći po nju. To je njegov način da vas zamoli za prijateljstvo. Mogu da vidim da je dobro izabrao. Izgledate kao čovek kome se može verovati.”

„Ja samo tip koji ne može da prestane sa činjenjem usluga.”

„Rekao mi je da ste nekad bili tajni agent.”

On se iscerio. „Samo skromni službenik vlade SAD. Sad sam knjižar, kao i vi.”

Sviđalo mu se kako to zvuči.

„Rekao mi je i to. Kao što sam rekla, vi *jeste* čovek kome se može verovati.”

„Jesu li i drugi stvarno tražili Ijana?”

„Pre mesec dana neki ljudi su obilazili radnje. Neki od vlasnika poznavali su Ijana i uputili su ih na mene. Ali ja sam slagala i tvrdila sam da ga nisam videla. Nažalost, Ijan je nestao nedelju dana posle toga i nije se vraćao. Do danas. Molila sam se da je dobro.”

„Kao što rekoh, on je u nevolji. On ima nešto što ti ljudi žele.”

„Fleš-memoriju.”

Primetio je da je značajno naglasila reči. „Vi ste pročitali sadržaj te memorije?”

„Pročitala sam ista dva fajla koja ste i vi videli.”

Tad je video nešto u njenim očima. „Šta je to?”

Antrim je izveo Garija iz kancelarije u skladište, blistavo osvetljeno nizom neonskih svetiljki na plafonu. Na dva stola nalazile su se gomile starih knjiga, od kojih su neke bile umotane u plastične kese radi zaštite. Na trećem stolu su bila tri računara povezana s ruterom i štampačem. Ovde je Farou Kari radio, pokušavajući da nađe smisao u dnevniku Roberta Sesila, dešifrujući ono što je izgledalo nemoguće za razumevanje.

Ali u poslednja dvadeset četiri časa je promenio mišljenje.

Ne samo da je to bilo moguće, nego je neko bio spreman da mu plati pet

miliona funti samo da ode i okane se svega, o čemu god da se radi.

Gari je primetio kamenu ploču položenu na pod. „Šta je to?“

„Pronašli smo to na jednom zanimljivom mestu. Nedaleko odavde, blizu palate Nansač.“

„Da li je to neki veliki zamak?“

„Palata više ne postoji. Samo zemljište na kom je stajala. Henri VIII ju je izgradio kao najveličanstveniju od svojih rezidencija. Čudesno mesto. Nazvao ju je Nansač jer nije postojalo ništa slično njoj. ⁷ Ništa. Slično. Sve što sad znamo o njenom izgledu znamo na osnovu tri sačuvana akvarela na kojima je prikazana.“

„Pa šta se desilo s njom?“

„Vekovima kasnije, Čarls II ju je poklonio ljubavnici, a ona ju je prodala da plati kockarske dugove. Na kraju nije ostalo ništa osim same zemlje. Doneli smo ovu ploču s obližnje farme, gde je vekovima korišćena kao potporanj u mostu.“

Gari se sagnuo i pregledao kamen. U dokumentu CIA iz 1970. godine pomenuto je postojanje ove ploče.

Na njenoj površini bio je urezan niz simbola.

Prišao je blizu i rekao: „To su uglavnom apstraktne oznake, ali neke su zapravo slova grčkog i latinskog alfabeta. Ipak, ispostavilo se da su one ključ za četiri stotine godina staru misteriju.“

Mogao je da vidi da je dečak zainteresovan. Odlično. Želeo je da bude impresioniran.

„Nešto kao izgubljeni blago?“ upitao je Gari.

„Tako nešto. Mada se mi nadamo da u tome ima još nečega.“

„Šta ovi simboli znače?“

„Oni su ključ za tumačenje šifre koju je pre mnogo vremena stvorio čovek po imenu Robert Sesil.“

Sedamdesetih godina prošlog veka, kad su se oni irski pravници prvi put pozabavili misterijom, bilo je vrlo malo sofisticiranih kompjutera, a programi za dešifrovanje su bili tek u povoju. Zato je tajna ploče ostala skrivena. Na svu sreću, moderna tehnologija je sve to promenila.

Gledao je kako dečak prstima prelazi preko simbola.

„Da li bi želeo da vidiš ono najvažnije što smo pronašli?“

Gari je klimnuo glavom.

„Ovamo je.“

Malon je sa gospođicom Meri prolazio između polica. Njena radnja je bila nešto manja od njegove, ali je i ona posedovala istu naklonost prema knjigama u tvrdom povezu. Nije bilo ni previše ponovljenih naslova, što je pokazivalo koliko je ona pažljiva pri kupovini. Nije bilo opasnosti da će ikad ostati bez zaliha robe, jer su ljudi voleli da trguju knjigama. To je bilo nešto izvanredno u ovom poslu. Postojao je stabilan protok ne previše skupe robe.

Ona je skrenula u odeljak s istorijskim knjigama i pregledala rikne.

„Bojim se da će mi trebati vaša pomoć”, rekla je, pokazujući na jednu od gornjih polica.

On je bio visok sto osamdeset pet centimetara, za glavu viši od nje.

„Vama na usluzi.”

„Ovde. Četvrta s leve strane.”

Opazio je crveno-plave korice knjige i posegnuo za njom; bila je dimenzija 25 x 10 centimetara, i debela otprilike dva i po. Pritom je bila dobro očuvana. Kraj XIX veka, procenio je po koricama i načinu na koji je bila uvezana.

Pročitao je naslov.

„*Slavni samozvanci*“

Zatim je video ko je autor.

Brem Stoker.

DVADESET ŠEST

Ketlin je parkirala auto. U toku vožnje nazad iz Oksforda postala je ubeđena da su je izigrali. Nije postojala Eva Pazan, ili bar nije postojala žena tog imena koja je radila u Linkoln koledžu. Možda je Pazanovoj rečeno da laže. Ali zašto? Zar nisu svi bili na istoj strani? A Metjuz ju je upravo i poslao da se sretne s profesorkom. Ako je Pazanova nastupala pod lažnim identitetom, u čemu je bila svrha? Proverila je u Isusovom koledžu i otkrila prevaru. Sad se vratila u Crkvu Hrama. Takođe su je mučila i pitanja šta se ovde prethodno dogodilo.

Ostavila je auto pored zidina i ušla u Sudska društva kroz kapiju za vozila pored koje nije bilo čuvara. Šetalište pored kraljeve klupe bilo je mokro i, budući da je već bilo kasno, na njemu nije bilo kola.

Ponekad se kajala što se nikad zaista nije bavila pravom. Ni njen otac ni dedovi nisu bili živi kad je izabrala rad u SOCA. Jedva da je i poznavala oca - umro je dok je još bila mala - ali majka je čuvala uspomenu na njega. Do te mere da je odlučila da i njena ćerka treba da se bavi pravom. To što se vratila u Sudska društva, prisećajući se dana koje je provela ovde i u Oksfordu, definitivno je iznova probudilo nešto u njoj. U trideset šestoj godini lako je mogla da obnovi znanje i možda započne advokatsku praksu. To je svakako bio težak put. Ali uskoro će joj to možda biti jedina mogućnost. Izgledalo je da je njena karijera u SOCA završena, a njen kratki izlet u obaveštajni rad verovatno će biti završen pre nego što je i počeo.

Napravila je popriličan haos od svog života.

Ali nije imala vremena za kajanje.

Zapravo ga nikad nije ni imala.

Znala je da će sutra, u subotu, svuda po Sudskim društvima biti posetioci, koji će uživati u okruženju i obilaziti Crkvu Hrama. Ali malo toga u vezi s drevnom zgradom je bilo originalno. Pre nekoliko vekova su protestantski advokati, želeći da zbrišu sve simbole katoličanstva, prekrećili unutrašnjost i gipsom obložili stubove - puritansko čišćenje uništilo je svu starinsku lepotu. Većina od onoga što posetioci sad mogu da vide rekonstruisano je u XX

veku, posle nemačkog bombardovanja tokom Drugog svetskog rata.

U ovo doba noći crkva je bila mračna i zaključana. Bližila se ponoć. Međutim, svetla su gorela u obližnjoj domarevoj kući, gde je boravio čovek zadužen za održavanje crkve i koji je radio i za Srednji i Unutrašnji hram.

Prišla je ulaznim vratima i pokucala.

Čovek koji je otvorio bio je četrdesetih godina, tamnokos, i predstavio se kao domar. Izgledao je zbunjen njenim prisustvom, pa je ona izvadila SOCA legitimaciju i upitala: „U koje vreme se crkva zatvara svakog dana?”

„Došli ste ovde, u ovo doba noći, da me to pitate?”

Pokušala je da blefira. „S obzirom na ono što se ranije dogodilo, ne bi trebalo da ste iznenađeni.”

I videla je da su njene reči imale efekta.

„Zavisi”, rekao je on. „Uglavnom se zatvara u četiri po podne. Ponekad ranije, već u jedan sat, u zavisnosti od toga imamo li planirane službe ili neke specijalne događaje.”

„Kao danas?”

Klimnuo je glavom. „Zatvorili smo crkvu u četiri, kao što nam je traženo.”

„Posle toga nikog nije bilo u njoj?”

Sumnjičavo ju je pogledao. „Lično sam zaključao vrata.”

„A da li su ona ponovo otvarana?”

„Mislite na neki specijalni događaj?” upitao je.

„Upravo na to. Je li sve išlo kako treba?”

Ponovo je klimnuo glavom. „Vrata su ponovo otvorena u šest, pa opet zaključana u deset. Niko od zaposlenih nije bio prisutan, kao što je i traženo.”

Improvizuj. Razmišljaj. Nemoj da propustiš ovu priliku.

„Imamo neka... interna pitanja. Bilo je problema. Ne sa vaše strane. S naše. Pokušavamo da premotamo događaje unazad i otkrijemo uzrok.”

„O bože. Rečeno mi je da sve mora da bude precizno obavljeno.”

„To vam je rekao vaš pretpostavljeni?”

„To mi je kazao blagajnik lično.”

Društvima su upravljali ljudi s klupa, stariji članovi pravničke komore, obično sudije. A jedan od viših članova upravnog tela bio je i blagajnik.

„Iz Unutrašnjeg ili Srednjeg hrama?”

Crkva se nalazila na liniji razgraničenja dva udruženja, i oba su doprinosila njenom održavanju. Klupe s južne strane su bile namenjene članovima Unutrašnjeg, a na onim sa severne strane sedeli su ljudi iz Srednjeg hrama.

„Iz Unutrašnjeg. Blagajnik je bio vrlo jasan, kao i onaj drugi čovek.”

„E to sam došla da otkrijem. Ko je bio taj drugi čovek?”

„Jako važan čovek. Stariji gospodin sa štapom. Ser Tomas Metjuz.”

Malon je spustio knjigu na pult. Još mušterija je ulazilo na prednja vrata i počinjalo da luta između polica.

„Dolaze kad se spusti zavesa u pozorištima, zar ne?“, rekao je on.

„To je jedini razlog zbog koga ostajem ovako dugo otvorena vikendom. Otkrila sam da se to i te kako isplati. Na svu sreću, ja sam pomalo noćni tip.”

On nije bio siguran kakav je on tip. Noćni. Jutarnji. Celodnevni. Izgledalo je da je jednostavno terao um da radi kad god je morao. Trenutno je njegovo telo i dalje funkcionisalo u skladu s lokalnim vremenom u Džordžiji, s pet sati kašnjenja, tako da se osećao potpuno budno.

Gospođica Meri je pokazala na knjigu koju je držao u ruci. „Ta je objavljena 1910. Brem Stoker je radio za ser Henrija Irvinga, jednog od velikih viktorijanskih glumaca. Stoker je za Irvinga upravljao pozorištem *Licej*, blizu Stranda. Takođe je bio i Irvingov lični asistent. Stoker je napisao većinu svojih važnih dela dok je radio za Irvinga, uključujući i *Drakulu*. Stoker je idealizovao Henrija Irvinga. Mnogi kažu da je inspiraciju za naslovni lik *Drakule* dobio od Irvinga.”

„Nisam čuo tu priču.“

Klimnula je glavom. „To je istina. Ali 1903. godine, dok je tražio neko zemljište koje bi Irving bio zainteresovan da kupi, Stoker je naišao na zanimljivu legendu. U Kotsvoldu. Blizu Glosteršira i sela Bizli.”

Otvorila je crvenu knjigu i pronašla sadržaj.

„Stoker je postao opčinjen prevarama i ljudima koji su se lažno predstavljali. Rekao je da će *samozvanci, u jednom ili drugom obliku, verovatno postojati i dobro prolaziti sve dok ljudska priroda ostane onakva kakva jeste, a ljudsko društvo se bude pokazivalo spremnim da bude obmanuto*. Zato je napisao ovaj traktat i izneo pojedinosti o nekim od slavni, i manje slavni samozvanaca.”

Pregledao je sadržaj, u kom je bilo navedeno više od trideset tema na skoro tri stotine stranica. *Lutajući jevrejin. Veštice. Žene koje su se pretvarale da su muškarci. Lažni naslednik francuskog prestola. Doktor Di.*

„Stoker je pored romana i pripovedaka napisao i četiri esejiističke knjige“, rekla je gospođica Meri. „Nikad nije napustio svakodnevni posao i radio je za Irvinga sve do smrti velikog glumca 1905. godine. Sam Stoker je umro 1912. Ova knjiga je objavljena dve godine pre toga. Kad sam pročitala ono što se nalazi na fleš-memoriji, odmah sam pomislila na ovo.”

Pokazala je na poslednje poglavlje u sadržaju, koje je počinjalo na strani 283.

Dečak iz Bizlija.

On je pažljivo okrenuo na tu stranicu i počeo da čita. Posle samo nekoliko redaka, podigao je pogled i rekao: „Ovo ne može biti stvarno.”

„A zašto da ne, gospodine Malone?”

Ketlin je poželela domaru laku noć i izašla iz Sudskih društava. I nju, a verovatno i Antrima, doveli su ovamo. Zatim su nju preusmerili u Oksford.

Ja sam iz Unutrašnjeg hrama. Član sam pedeset godina.

To joj je Metjuz ranije kazao.

A onda joj je u Oksfordu rekao za Dedalovo društvo.

Taj čovek koji vas je napao u kapeli... imali smo posla s tom grupom i ranije. Oni su se ranije takođe sukobili i sa Blejkom Antrimom u Crkvi Hrama.

A ipak je Metjuz bio taj koji je, preko blagajnika Unutrašnjeg hrama, organizovao korišćenje crkve.

A ne neko Dedalovo društvo.

Šta se ovde dešavalo?

Njene sumnje su se pretvorile u otvoreno nepoverenje.

Mobilni joj je zavibrirao u džepu.

Pronašla je aparat i prepoznala broj na displeju.

Metjuz.

„Jeste li se vratili u London?” upitao je.

„Kao što ste mi naredili.”

„Onda idite do radnje, na uglu Ridžent strita i Pikadilija: *Sve stare knjige.* Tamo je američki agent Koton Malon, a mogao bi da bude i mladić koga

tražimo, Ijan Dan. Tamo bi takođe mogla da bude i ranije pomenuta fleš-memorija.”

„Šta je s Antrimom?”

„Sve se promenilo. Izgleda da je gospodin Antrim poslao Malona da pronade Ijana Dana i fleš-memoriju. Pošto Antrim očigledno nema uređaj, hoću da stupite u kontakt s Malonom i da ga uzmete. Uradite sve što morate da uradite kako biste obavili taj zadatak. I požurite.”

Ona se pitala zašto.

„Gospodin Malon će naići na sitne poteškoće.”

Gari je s Antrimom prišao sledećem stolu, gde je bila jedna knjiga ispod staklenog poklopca, sličnog onome koji je njegova majka koristila za pite i kolače.

Antrim je podigao poklopac. „Ovu čuvamo zaštićenu. Čitava suština priče je u njoj.”

„Gospodine Antrime, zašto...”

„Zovi me Blejk.”

„Roditelji su mi uvek govorili da se odraslima obraćam kako priliči.”

„Dobar savet, ali to važi dok odrasli ne kažu drugačije.”

Osmehnuo se. „Pretpostavljam da je to u redu.”

„Tako je bolje.“

Zapravo mu nije bilo prijatno da pređe na oslovljavanje po imenu, ali zadržao je to za sebe dok je zurio u staru knjigu.

„Ovo je dnevnik koji je napisao Robert Sesil, najvažniji čovek u Engleskoj od 1598. do 1612. On je služio kraljicu Elizabetu I i kralja Džejmsa I kao njihov glavni sekretar. Samo napred. Možeš da je otvoriš.“

Zlatno-zelene stranice, sasušenih i iskrzanih ivica, krte kao čips iz kesice, bile su ispunjene gustim redovima rukom pisanih simbola i slova.

„Tu je 75.000 znakova na 105 stranica“, rekao mu je Antrim. „Sve je šifrovano. Ne može se protumačiti još od 1612. Ali mi smo uspeli da razbijemo šifru.“

„Šta tu piše?“

„Nešto što može da promeni istoriju.“

Izgledalo je da je Antrim ponosan na to dostignuće.

„Da li je bilo teško razbiti šifru?“

„Moderni kompjuteri su pomogli, zajedno s onim kamenom na podu koji si upravo video. Simboli na njemu poklapaju se s ovima ovde i poslužili su kao uzorak za prevod. Na svu sreću, Sesil ga je ostavio kao metod za otkrivanje šifre.“

„Onda izgleda kao traćenje vremena što je uopšte i pisao šifrovano.“

Antrim se osmehnuo. „Tako smo i mi mislili. Dok nismo proučili ličnost Roberta Sesila. Tvoj otac je ranije pomenuo ponešto od toga. Ono što je pročitao na fleš-memoriji. Ipak, poznajući Sesilovu ličnost, sve to ima smisla.“ Antrim je pokazao na kompjutere. „Sreća za nas što su ove spravice sposobne da razbiju i daleko teže šifre nego što je ova Sesilova.“

Gari je proučavao stranice. „Ova knjiga je stara četiri stotine godina?“

„Sasvim tačno.“

On je hteo da zna nešto drugo i skupio je hrabrosti da upita: „Setio sam se onog dana letos u tržnom centru. Odakle poznajete moju mamu?“

„Bili smo prijatelji pre mnogo vremena. Upoznao sam je kad je živela u

Nemačkoj. Kad je tvoj tata bio tamo stacioniran u mornarici.”

On nije mnogo znao o vremenu koje je njegov otac proveo u mornarici. Imao je samo opštu predstavu o tome - pilot lovačkog aviona, stacioniran u bazama širom sveta, koji je, najzad, postao pravnik pri mornarici. U podrumu njihove kuće stajala je plastična korpa s uniformama, kapama i fotografijama. On je jednom preturao po njoj. Možda bi trebalo da to ponovo uradi?

„Kad smo vas videli u tržnom centru, to je bilo prvi put da ste je videli od tog vremena?”

Antrim je klimnuo glavom. „Posle šesnaest godina. Ja sam po dužnosti prelazio u druge ispostave, a i oni su se takođe selili. Nikad je ponovo nisam video, do onog dana s tobom.”

Gari je spustio pogled na šifrovane stranice dnevnika.

„Je li ti majka ikad pričala o vremenu provedenom u Nemačkoj?”

On je već izračunao. Pre šesnaest godina još nije bio rođen. Hteo je da postavi još pitanja. Možda je Blejk Antrim poznavao čoveka s kojim je njegova majka bila u vezi?

„Rekla je samo da je tati i njoj u to vreme išlo loše. Oboje su izlazili s drugim ljudima. Da ne znate možda s kim je moja majka mogla da izlazi?”

Antrim ga je proučavao napregnutim pogledom.

„Zapravo, znam.”

DVADESET SEDAM

Kraljica Elizabeta, posljednja iz kuće Tjudorovih, umrla je neudata. Od njene smrti 1603. godine u Engleskoj je bilo raznih revolucija iz različitih razloga, ali u svima su manje ili više oštećivane pisane beleške o toj porodici. Sinu Džejmsa I je odsečena glava, a posle Komonvelta koji je usledio, Džejms II, sin Čarlsa II, morao je da se odrekne prestola po dolasku Viliijama III na poziv upućen iz zemlje. ⁸ Posle Viliijamove vladavine, koja je protekla bez sporova, i njegove smrti, Ana, ćerka Džejmsa II, vladala je dvanaest godina, a nasledio ju je Džordž I, potomak Džejmsa I po ženskoj liniji. Njegovi potomci još sede na prestolu Engleske.

Postoji sasvim dovoljno indicija iz ranih godina života kraljice Elizabete da je u vezi s njom postojala neka tajna, koja je čuvana s religioznim žarom. Razni istoričari iz tog vremena su je pominjali, i to s vremena na vreme na način koji može da baci određeno svetlo na čitavu priču. U pismu regentu Samersetu iz 1549. godine, kad je princeza Elizabeta imala 15 godina, ser Robert Tirit kaže:

Ja zaista verujem da je postojalo neko tajno obećanje između moje dame, gospođe Ešli, i nadzornika dvora (ser Tomasa Parija) da se ona nikad ne ispovedi sve do poslednje ispovesti, a ako do toga i dođe, nikad nikome drugom osim njegovom kraljevskom veličanstvu, ili vašoj milosti.

Mesto poznato široj javnosti kao Bizli sasvim je drugačije nego što se danas misli. Bizli, poligon za takmičenja u streljaštvu, nalazi se u Sariju, i promišljeno je smešten na suprotnoj strani u odnosu na poznato groblje. Po svim pokazateljima deluje novo, koliko uopšte može da bude novo bilo koje mesto u jednoj staroj zemlji. Najzanimljivije mesto u celoj oblasti je kuća Overkort, što je nekad

bila veleposednička kuća Bizlija. Nalazi se blizu crkve u Bizliju i od groblja iza crkve razdvojena je samo ogradom s kapijom. Vlasnički papiri ove kuće, koja je sad u posedu porodice Gordon, pokazuju da je bila deo miraza kraljice Elizabete. Ali sve se u svetu menjalo i događaji su prolazili pored nje, i postepeno je posed, čiji je bila deo, promenio vlasnike; tako da je kuća sad sačuvana skoro u statusu institucije. Razume se, mlada princeza Elizabeta je ovde živela neko vreme; i još može da se obiđe soba gde je boravila.

Još se jedno mora jasno imati na umu što se tiče Bizlija u prvoj polovini XVI veka; do njega je onima koji su želeli da tu dođu bilo srazmerno lako stići iz Londona. Kad se na mapi povučne linija, vidi se da usput prolazi kroz Oksford i Sajrensester, a oba ta mesta bila su okružena dobrim putevima, pošto su već tad postala važni centri. Tradicija je nalagala da mala princeza Elizabeta u detinjstvu bude poslata s guvernantom radi promene vazduha u Bizli, gde će je svež i čist vazduh Kotsvolda osnažiti. Zdrava svojstva tog mesta bila su poznata njenom ocu, kao i mnogim drugima iz njenog okruženja. Dok je bila u Overkortu, njenoj guvernanti Kejt Ešli poslata je poruka da kralj dolazi da obiđe svoju malu ćerku; ali nedugo pre narečenog vremena, dok se njegov dolazak očekivao svakog časa, dogodila se katastrofa. Dete, čije se već loše zdravstveno stanje pogoršalo na jedan nov način, dobilo je jaku groznicu, i pre nego što se moglo preduzeti išta da mu se obezbede valjana nega i staranje, umrlo je. Ledi Ešli, njena guvernanta, nije smela to da kaže njenom ocu. Henri VIII je imao narav koja nije donosila sreću ljudima u njegovom okruženju. U svom očajanju, ona je, sakrivši telo, odjurila u selo da pokuša da nađe neko drugo dete kojim bi mogla da zameni mrtvu princezu, tako da bi zlosrećan trenutak otkrivanja tužne činjenice mogao da se odloži do odlaska njegovog veličanstva. Ali stanovništvo je bilo malobrojno i nigde nije bilo odgovarajućeg ženskog deteta. Rastrojena žena je pokušavala da nađe živo žensko dete koje bi se moglo predstaviti kao princeza, čije bi telo moglo privremeno negde da se sakrije.

U malom selu i njegovoj okolini nije se mogla pronaći devojčica približno odgovarajućeg uzrasta za ovu svrhu. Još više uzrujana,

pošto je vreme brzo isticalo, leđi Ešli je odlučila da preuzme još veći rizik, i da princezu zameni dečakom, ako bude mogla da pronađe prikladnog. Srećom po sirotu ženu, jer je sam njen život sad visio o koncu, ovaj poduhvat je bilo lako započeti. Postojao je dečak koji joj je bio na raspolaganju, i to baš takav koji će odgovarati specijalnoj svrsi za koju je tražen, dečak kog je guvernanta dobro poznavala. Štaviše, bio je lep dečak, koliko se to moglo očekivati s obzirom na okolnosti u kojima je živeo. Nalazio se u blizini i bio joj je na raspolaganju. Zato su ga obukli u odeću mrtve devojčice, pošto su bili otprilike istog rasta, i kad se kraljev glasnik pojavio, sirota preopterećena guvernanta je već mogla slobodnije da diše.

Poseta je uspešno završena. Henri ništa nije posumnjao, pošto se sve desilo tako brzo da nije bilo nervoze izazvane čekanjem. Elizabeta je odgajana u takvom strahu od oca da on, u retkim prilikama kad ju je viđao, nije bio naviknut na bilo kakve izlive emocija s njene strane; a u svojoj žurnoj poseti nije imao vremena za neosnovana nagađanja.

Zatim je, naravno, usledila propast neminovna kod svake slične prevare. Kako se mrtvi ne mogu vratiti u život, i pošto je monarh preke naravi, koji nije trpeo neispunjavanje svojih želja, bio uveren da može računati na mlađu ćerku kao na piona u velikoj igri političkog šaha, u koju se tako duboko upustio, a oni što su dotad morali biti upućeni u tajnu nisu ni mogli ni smeli da se usude da je razotkriju. Na svu sreću, onih koji su morali biti upućeni u jednu takvu tajnu bilo je vrlo malo. Ako se tako nešto stvarno dogodilo, u obmanu su neophodno bile upućene tri osobe pored samog samozvanca: (1) Kejt Ešli, (2) Tomas Pari, (3) roditelj živog deteta, koje je zamenilo ono mrtvo. Iz nekoliko opravdanih razloga zaključio sam da je ključni trenutak u kom treba proveravati u istinitost priče iz Bizlija morao da bude jul 1546. Ni u jedno drugo vreme pre ili posle toga, koliko mi znamo, nisu bili ispunjeni svi neophodni uslovi.

Malon je pogledao u gospođicu Meri. „Nikad pre nisam čuo ovu priču.“

„To je priča koja nije odmakla daleko od sela Bizlija, dok je nije otkrio Brem Stoker. Možda je to samo priča. Ali vekovima posle smrti Elizabete I, na godišnjoj proslavi Prvog maja u Bizliju uvek je prisutan mali dečak obučen u elizabetansku odeću. Čudno, ako u tome nema neke istine, zar se ne slažete?”

On zaista nije znao šta da kaže.

„Nemojte da delujete tako šokirano“, rekla mu je ona. „Zamislite da je to istina.”

On je radio upravo to, pokušavao da uvidi kako bi ta informacija bila dovoljno značajna - četiri stotine godina kasnije - da je CIA pokrenula operaciju zasnovanu isključivo na njoj.

„Kad malo razmislite o tome“, izgovorila je ona, „u kontekstu onoga što je poznato o prvoj Elizabeti, to počinje da ima smisla.”

On se već prisećao svega što je znao o poslednjoj tjudorskoj vladarki.

„Ona je doživela starost“, rekla je gospođica Meri, „a ipak se nikad nije prepustila nijednom muškarcu. Zнала je šta joj je dužnost. Da rodi muškog naslednika. Zнала je kroz šta je njen otac prošao da bi dobio sina. U njenom slučaju, čak bi i ćerka bila dovoljna. A ipak je svesno izabrala da nema decu, i mnogo puta je javno izrazila tu nameru.”

Na um je odmah padala jedna izjava naročito vredna pažnje, kad je kraljica rekla da se neće udavati *čak ni ako bi joj dali sina kralja Španije ili pronašli nekog drugog velikog princa.*

„Trebalo bi da još razgovaramo o ovome.”

Gurnula je ruku u džep i dala mu presavijeno parče papira. „Moja sestra je stručnjak za sve u vezi s elizabetanskim dobom. Ona bi mogla daleko više da vam pomogne. Već sam razgovarala s njom o ovome i zvučala je fascinirano onim što sam joj ispričala. Rekla je da jedva čeka vaš poziv ujutro.”

On je prihvatio ponudu.

„Ona živi u Ist Moulziju.“

On će preneti informacije Antrimu. „U ovom trenutku, potrebni su mi Ijan i ta fleš-memorija.“

„On je gore na spratu. Kazao mi je da ćete najverovatnije doći pre isteka ovog dana.“ Mahnuia je rukom. „Iza polica, s desne strane.”

Neke mušterije su izašle na prednja vrata, a još nekoliko ih je ušlo.

On je uzeo Stokerovu knjigu. „Mogu li?“ Primetio je cenu ispisanu na parčetu papira umetnutom između stranica. „Dvesta funti! Skupa je.“

„Zapravo je cena povoljna. Viđala sam i skuplje primerke.“

„Primete li amerikan ekspres?“

Odmahnula je glavom. „To je poklon jednog knjižara drugom. Sačuvaću vam je ispod pulta.“

Zahvalio joj se i krenuo na sprat.

I njegova radnja u Kopenhagenu imala je više spratova. U prizemlju je bila knjižara, na prvom i drugom spratu je bio pretrpani magacin za knjige, a gornji sprat je bio stan koji je prošlih godinu dana nazivao domom. Ovo mesto je bilo slično, samo što je imalo tri sprata. Popeo se na gornji i zatekao Ijana u prostranom stanu.

„Zašto si pobjegao?“, upitao je.

Dečak je stajao pored prozora i provirivao napolje. „Moraš ovo da vidiš.“

Malon je prišao i pogledao dole na ulicu.

„Došli su pre minut, dovezao ih je auto koji je odmah produžio dalje.“

Ljudi su se kretali po trotoaru, ali ova dvojica se uopšte nisu pomerala.

„Ne izgledaju mi dobro“, rekao je Ijan.

Malon se slagao s tim.

Dvojica su prešla ulicu i krenula pravo u knjižaru.

DVADESET OSAM

Antrim je čekao na uvod u priču. Naravno, sve je trebalo voditi polako i oprezno, ali morao je da maksimalno iskoristi kratko vreme koje je uspeo da ugrabi. Jedina nada mu je bila da će sam Gari Malon tražiti još vremena. Zahvaljujući praćenju i prisluškivanju telefona koje je organizovao u Džordžiji, imao je predstavu šta se dešavalo između sina i majke. Ali očigledno je došlo do žučnijeg razgovora licem u lice, koji je naveo Garija da se konkretno raspita za majčinu nepoštenu prošlost.

„S kim se moja majka viđala?“, pitao ga je Gari. „Nije htela mnogo da mi priča o tome.“

„Zašto je to toliko važno?“ Nadao se da će dečak shvatiti da mora nešto i da daje kako bi dobijao.

„Tiče se mog tate.“ Gari je zastao. „Zapravo, tiče se mog drugog tate. Biološkog oca. Kako god ga zvali. Moja majka je imala vanbračnu vezu iz koje sam rođen.“

„Kako se ti osećaš u vezi sa tim?“

„Ne znam šta da mislim. Ali ona je dugo lagala i mene i mog tatu.“

Zamišljao je ovaj trenutak od onoga dana u tržnom centru, kad je prvi put video Garija. Bio je u vezi sa mnogo žena. Ali nijedna nikad, koliko je znao, nije zatrudnela s njim. Zapravo je mislio da mu je prošlo vreme da postane otac, ali priznanje Pem Malon promenilo mu je mišljenje. Sad i ovde mu se ukazala prilika - prilika kakvu mu Pem nikad ne bi pružila. Već sama njena ogorčena odbijanja bila su dovoljna da ga podstaknu na ovo. Šta je ona dođavola mislila ko je? Skoro da se osmehnuo. Nije došlo ni do kakvog neuspeha u ovoj operaciji. Sve je odigrano savršeno.

„Dođi sa mnom“, rekao je Gariju.

Poveo je dečaka nazad prema kancelariji. Vlasnik skladišta mislio je da su ovo pripremni radovi jedne proizvodne firme, a Antrim član pripremnog tima. Dosad ga niko ništa nije pitao, niti ga je ometao, a najamnina je bila plaćena unapred. Toalet je bio dozidan s jedne strane kancelarije, a vrata su se otvarala prema skladištu. Ušao je unutra, uključio svetlo i dao znak Gariju

da pride bliže.

Pokazao je na ogledalo. „Pogledaj svoje oči. Koje su boje?”

„Sive. Uvek su bile takve.”

„Oči tvoje majke su plave, a tvog oca zelene. Pogledaj moje.“

Video je kako se Gari fokusira na dužice njegovih očiju.

„Sive su”, kazao je dečak.

On ništa nije rekao i pustio je da značenje ove izjave postane jasno.

I postalo je.

„Vi ste čovek s kojim se moja majka viđala?”

Klimnuo je glavom.

Na Garijevom licu se pojavio šok. „A ni vi to niste znali?”

Odmahnuo je glavom. „Ne do onog dana u tržnom centru, kad sam te video. Zatim sam otišao u kancelariju tvoje majke i suočio se s njom, i ona mi je priznala da je to istina.“

„Meni nikad to nije rekla.”

„Bojim se da nije želela da iko od nas sazna istinu.”

„Kako ste uspeali da pronađete mene i mog tatu?”, upitao je Gari. „Kako smo dospeli ovde?”

Nije mogao da mu kaže istinu. Da je nadzirao i Garija i njegovu majku. Da je organizovao da Malon doprati Ijana Dana u London. Zato je rekao samo: „To je bio jedan od onih srećnih slučajeva u životu.“

Naravno, takođe nije mogao da kaže da su Nors i Devin radili za njega i da je Garijeva *otmica* bila trik, smišljena kao način ne samo da se otac i sin povežu nego i da se stekne zahvalnost i samog Garija i Kotona Malona. Svakako, trebalo je da njegovi ljudi takođe uhvate i zadrže Ijana Dana. Ali kad je Dan na kraju pobegao, prilagodio je plan kako bi držao Malona zauzetim.

„Ja sam tvoj rođeni otac”, rekao je Gariju.

Gari nije znao šta da kaže. Borio se sa činjenicom da je postojao još jedan čovek odgovoran za njegov nastanak, želeo je da zna ko je on, zahtevao je od majke da mu kaže istinu.

A sad evo tog čoveka.

Ali da li je to bilo stvarno?

Mora da je njegova sumnja bila jasno vidljiva, pošto mu je Antrim

spustio ruku na rame i rekao: „Postoji jednostavan način da budemo sigurni. Možemo da uradimo DNK test.”

„Možda bi trebalo.”

„Mislio sam da bi ti to možda želeo. Imam neke štapiće za briseve u kancelariji. Samo prevučesh njime preko desni i možemo da završimo to. Znam jednu laboratoriju u gradu gde brzo mogu da nam analiziraju testove.”

„To će nam samo potvrditi ono što obojica već znamo, zar ne?”

Antrim je klimnuo glavom. „Tvoje lice. Tvoje oči. Tvoja građa. Sve je to moje. A i tvoja majka mi je priznala da je to istina. Ali ne želim da preostane nikakva sumnja.”

On nije bio pripremljen za ovo. Bio je zaključio da nikad neće saznati identitet svog biološkog oca.

„Šta ćemo sad?”, upitao je Antrima.

„Upoznaćemo jedan drugog. Nijedan od nas ranije nije imao tu mogućnost.”

„Ali šta je s mojim tatom?”

„Reći ćemo mu kad se vrati.”

Iz nekog razloga, pomisao na vođenje tog razgovora ga je brinula. Osećao se nelagodno. Neprijatno. Dvojica ljudi. Obojica njegovi očevi.

Samo na različite načine.

Antrim je ponovo osetio njegovu nervozu. „Ne brini. Koton izgleda kao dobar momak. Možda će i njemu laknuti kad sazna?”

Možda i hoće.

Antrim je dao sve od sebe da ublaži dečakove strahove, ali nije nameravao da išta kaže Kotonu Malonu. Pre ovog trenutka nije ništa konačno odlučio šta da uradi *nakon* što kaže istinu Gariju.

Hteo je da vidi dečakovu reakciju.

A ona je bila dobra.

Sumnjao je da će biti mesta za dvojicu očeva u Garijevom životu. To je moglo da postane neprijatno. Ali zašto bi bilo? Ovaj dečak je bio *njegov*. U njegovim venama nije tekla ni kap Malonove krvi.

Jedan tata je bio sasvim dovoljan.

Njegov *pravi* tata.

Zato je odlučio.

Operacija *Kraljevska obmana* će se završiti.
On će dobiti svojih pet miliona funti od Dedalovog društva.
Ali će takođe tražiti još nešto.
Smrt Kotona Malona.

DVADESET DEVET

Malon je jurnuo prema prednjim vratima, ali se zaustavio na vrhu stepeništa. Baš kao kod njega u Kopenhagenu, stepenice su se i ovde spuštale nadesno, jedina razlika je bila što su ovde umesto tri postojala dva odmorišta. Ijan je išao odmah iza njega, ali Malon se okrenuo i šapnuo: „Ostani ovde.”

„Umem da pazim na sebe.”

„Siguran sam da umeš. Ali gospođica Meri bi mogla da se nađe u nevolji, a ne mogu da brinem i o tebi.”

Dečak je, izgleda, razumeo. „Pomozi joj.”

Pokazao mu je rukom. „Ostani tu.”

S obe strane stepeništa bila je drvena ograda. Spustio je ruke na ogradu s obe strane i prebacio težinu napred, pa se polako spustio na odmorište. Ponovio je postupak i na sledećem odmorištu i zagledao se preko poslednjeg niza stepenica u knjižaru u prizemlju. Od nje ga je delilo petnaest drvenih stepenika, i ako bi zakoračio na njih, obznanio bi svoje prisustvo. Ali pre nego što je mogao da odluči šta da radi, dole se pojavila senka.

A onda i čovek kom je pripadala.

Išao je prema stepeništu.

Malon se zaklonio u dovratka na drugom spratu i provirio. Video je kako jedan od onih ljudi s ulice dolazi ka njemu. Sačekao je da čovek stigne na pola puta uz stepenice, a onda izleteo iz skrovišta, i ponovo se oslonivši na ogradu s obe strane, izdigao telo uvis pa zabio đonove cipela čoveku u lice. Pustio je ogradu i poleteo napred, pa se dočekao na noge na drveno stepenište dok je njegova žrtva padala na pod i kotrljala se između redova polica. Omamljen, čovek je pokušao da ustane, ali ga je udarac pesnicom u vilicu iznova poslao na pod. Malon ga je brzo pretražio i pronašao automatski pištolj kalibra devet milimetara.

S pištoljem na gotovs, prikrao se do ivice police.

Od pulta ga je delilo još tri reda polica.

„Ovde sam“, rekao je muški glas. „Čekam te.”

Pogled mu je poleteo prema ulaznim vratima, koja su bila zatvorena.

Kroz staklo na njima videlo se kako se ljudi kreću po mračnom trotoaru. Neko je zastao i pritisnuo kvaku na zaključanim vratima, a onda produžio dalje.

Isturio je oružje ispred sebe i krenuo napred.

Kod trećeg reda polica je stao i provirio iza njih.

Drugi čovek je uhvatio gospođicu Meri s leđa i držao je s pištoljem prislonjenim na desnu slepoočnicu.

„Lepo i polako”, rekao je čovek.

On je držao oružje upereno i spremno. „U čemu je svrha svega ovoga?”

„Fleš-memorija.”

Ko je bio ovaj tip? I kako je saznao da treba da dođe ovde?

„Ja nemam tu fleš-memoriju”, izgovorio je jasno i glasno.

I dalje je držao pištolj na gotovs.

Samo jedan trenutak nepažnje, to je bilo sve što mu je trebalo da sredi gada.

„Fleš-memorija je kod klinca”, rekao je čovek. „Gde je klinac?”

„Kako ti to znaš?”

„Hoću fleš-memoriju.”

„Daj mu je”, kazala je gospođica Meri.

U njenim rečima nije bilo straha.

„Je li kod tebe?”, upitao ju je Malon.

„U metalnoj kutiji. Ispod pulta.“

Ovo je za njega bila novost. Ali ono što je video u očima te žene ga je umirilo. Htela je da on to uradi.

Polako je prišao pultu.

Čovek i njegova zarobljenica stajali su sa spoljašnje strane pulta. Prošao je iza pulta, pružio ruku pa napipao metalnu kutiju. Levom rukom, i dalje držeći podignut pištolj u desnoj, otvorio je poklopac i video funte i penije razbacane po unutrašnjosti kutije, zajedno sa fleš-memorijom, iste veličine i oblika kao ona koju je ranije otvarao.

Uzeo je uređaj.

„Baci ga ovamo.“

Uradio je to.

Ijan se spustio sa gornjeg sprata, koristeći se ogradom stepeništa baš kao

što je to radio i Malon. Stigao je do dna stepeništa i s desne strane video čoveka koji je držao pištolj uperen u gospođicu Meri.

Uplašio se videvši da je ona u opasnosti.

Ona je bila jedina osoba na svetu koja je ikad bila istinski dobra prema njemu. Nikad nije ništa tražila ili očekivala, jednostavno joj je bilo stalo do njega. Njen predlog da on tu spava i pazi na radnju bio je jednostavno njen način da ga skloni od hladnoće. Nijedno od njih nikad nije izgovorilo tu istinu, ali su je oboje bili svesni. On se ranije tog dana vratio u konjušnice po plastičnu kesu jer su one dve knjige predstavljale vezu s njom. Gledajući ih, sećao se ove radnje, Merinog blagog glasa i nežnog nastupa. Da je ikad imao majku, voleo bi da je bila kao gospođica Meri.

Čuo je Malonov glas, a onda i njen, i oboje su govorili o USB-u u metalnoj kutiji.

Osmehnuo se.

Dobro je to smislila.

Gledao je dok je čovek s pištoljem govorio Malonu da mu dobaci uređaj, a onda je, kad je čovek uzeo USB, iskoristio trenutak da izvuče knjigu s najbliže police.

Ako bi mogao da uhvati tog čoveka nesprenog, Malon bi mogao da nešto preduzme.

Uhvatio je knjigu, podigao ruku i rekao: „Hej, moronu!“

Malon je čuo Ijanov glas i video kako knjiga leti kroz vazduh. Čovek s pištoljem je podigao ruku da je odbije. Malon je iskoristio trenutak da ponovo usmeri pištolj, ali pre nego što je mogao da opali, njegova meta se bacila ulevo.

„Na pod!“, viknuo je.

Gospođica Meri se opružila po podu.

Malon je opalio u knjige, u smeru u kom je čovek pobegao, pažljivo ciljajući.

Ali gde je Ijan?

Stigao je do kraja prvog reda polica i pokušao da između knjiga primeti kretanje u suprotnom kraju radnje. Video je senku dva reda polica dalje od

njega. Jurnuo je kroz prolaz između polica i prednjeg izloga, sakrivajući se iza panela od punog drveta.

„Ostanite na podu!“, ponovo je doviknuo gospođici Meri i Ijanu.

Bar je pokrivaio ulazna vrata.

A onda se setio.

Stepenište.

Čuo je korake koji su tutnjali uz stepenice i jurnuo prolazom prema vratima do gornjih spratova. Oprezno im je prišao, držeći se uza zid. Brzo je provirio iza dovratka i video čoveka na odmorištu.

Dva metka su se odbila od betonskog poda na korak od njega.

Iza njega, gospođica Meri se uvukla iza pulta, tražeći zaklon zajedno s Ijanom. Videvši da su oni dobro, on se pokrenuo, prethodno ispalivši hitac da raščisti prolaz, a zatim potrčao uz stepenice.

Stigao je do odmorišta i pribio se uza zid pored vrata do drugog sprata. Prostorija iza njih je bila prazna, ali prozor na suprotnoj strani je bio otvoren. Spazio je požarne stepenice, pritrčao do njih i pogledao dole. Video je čoveka kako beži niz mračnu uličicu iza zgrade.

Čuo je pucnje.

Odozdo.

Iz knjižare.

I lomljenje stakla.

A onda još pucnjeva.

Ketlin je pogledala u *Sve stare knjige* kroz jedan od njenih staklenih izloga i videla stariju ženu i dečaka pored pulta. S njihove desne strane, između polica, videla je čoveka kako se uspravlja na noge. Sagnuo se i zadigao nogavicu ispod koje je nosio pištolj pričvršćen na potkolenicu. Posegnula je ispod kaputa, za oružjem koje joj je Metjuz dao, istovremeno se hvatajući za kvaku na ulaznim vratima.

Bila su zaključana.

Udarila je nogom u drvenu donju polovinu vrata, ali ona su izdržala.

Čovek je sad stajao, s pištoljem u ruci, i prilazio kraju reda polica.

Žena i dečak ga nisu videli.

Odmakla se i čvrsto stegla oružje.

Čovek ju je video.

Bacio se na pod, a ona je opalila kroz staklenu gornju polovinu vrata.

Krhotine stakla su poletele na pod.

Ljudi na ulici su se razbežali.

Žena je vrisnula.

Pogledom je tražila čoveka, sve vreme držeći uperen pištolj.

Nestao je.

Onda se pojavio, s njene desne strane, iza drugog reda polica, podalje od žene i dečaka, ali s otvorenom linijom vatre prema njoj. Odskočila je ulevo i ponovo opalila kroz rupu u staklu koju je napravila prvim metkom. Čovek se zaklanjao iza ugla police, koja je, izgleda, bila napravljena od punog drveta. Njegov pištolj se promolio iza ivice i, kad je opalio, ona se bacila na trotoar vičući: „Svi ležite dole!”

Većina ljudi je pobegla, a neki su trčali i kolovozom.

Nekoliko ih je ležalo i na hladnom pločniku.

Tri metka poletela su u njihovom pravcu.

Drugi ljudi su prilazili radnji dolazeći iz pravca iza njenih leđa, videći pometnju, ali nesvesni šta se dešava.

Novi talas ljudi pohrlio je preko trotoara.

Neko će biti povređen.

Preusmerila je pažnju na knjižaru i videla kako čovek istrčava na vrata, među gomilu ljudi ispred nje.

Ustala je i naciljala.

Ali između nje i čoveka nalazilo se previše ljudi.

Malon je pojurio nazad do stepenica i strčao dole. Zaustavio se u podnožju stepeništa. „Ijane! Gospođice Meri!”

Čuo je ljude napolju i shvatio da je staklo na vratima polomljeno. „Ovde smo!“, doviknula je gospođica Meri.

Potrčao je do pulta i video da su oboje dobro.

Neko novo lice je stajalo na tri metra od njih. Žena. Bila je otprilike na sredini četvrte decenije života, kratke smeđe kose, mršava, privlačna, u mantilu krem boje. U desnoj ruci je držala pištolj cevi oborene ka podu.

„Ko si, dođavola, ti?“, upitao je on.

„Ketlin Ričards, agent SOCA. Ovde sam službeno.”

On je saradivao sa Agencijom za borbu protiv organizovanog kriminala

dok je radio za Ministarstvo pravde.

„Zbog čega si ovde?”

„Zapravo, gospodine Malone, nadala sam se da biste vi mogli da mi odgovorite na to pitanje.”

DEO TREĆI

TRIDASET

Gari je još bio omamljen od onoga što mu je Blejk Antrim otkrio. Sve sumnje koje su ga obuzimale još otkako mu je majka rekla istinu zamenjene su čudnom strepnjom. Nije imao priliku da se pripremi. Umesto toga, stvarnost je jednostavno pronašla njega.

Antrim i on vratili su se nazad u kancelariju.

„Želiš li da uradimo DNK proveru?” upitao ga je Antrim.

„Mislim da želim.”

„Tako ćemo biti sigurni.”

Antrim je izvadio hermetički zatvorenu plastičnu kesicu s dve epruvete. U obe se nalazio štapić za uzimanje brisa. Otvorio je kesicu i prevukao jednim štapićem preko desni, a onda ga ponovo zatvorio u epruvetu.

„Zini.”

Gari je mirno stajao dok je Antrim ponavljao isti postupak na njegovim desnima.

„Do sutra ćemo imati rezultat.”

„Mi tad možda više nećemo biti ovde.”

Što mu je izazvalo pomisao na sledeći neprijatan korak. Saopštavanje informacije njegovom tati. Ili Kotonu Malonu. Ili kako god treba da ga zove. Odjednom je shvatio da je pronalaženje njegovog biološkog oca dovelo u pitanje njegov odnos s čovekom koji ga je odgajao celog života.

Čovek je ušao u kancelariju.

Antrim mu je dao kesicu s brisevima i rekao mu adresu gde da ih odnese. Čovek je klimnuo glavom i izašao.

„Još se nismo čuli s tvojim tatom”, kazao je Antrim. „Nadajmo se da će pronaći Ijana Dana.”

„Šta je to što je Ijan ukrao?”

„Čovek koji je poginuo na stanici metroa, Farou Kari, radio je za mene. On je dešifrovao kodirani dnevnik koji sam ti pokazao. Nažalost, nosio je svoj rad sa sobom na USB-u, koji je, kako mi mislimo, Ijan ukrao. Samo ga želimo nazad, to je sve.”

„Šta piše u tom kodiranom dnevniku?”

Antrim je slegnuo ramenima. „Ne znam. Na dan kada je Kari poginuo, prethodno me je nazvao i rekao mi da je napravio proboj u dešifrovanju teksta. Tražio je da se jedan od mojih ljudi nađe s njim na Oksfordskom kružnom toku. Moj čovek je stigao baš kad je Kari pao na šine. Opazio je Ijana Dana sa USB-om, ali ga je izgubio u gomili ljudi.”

„Kako si upoznao moju mamu?”

Stvarno je želeo da zna.

„Kao što sam već pomenuo, ona i tvoj tata su živeli u Nemačkoj. Kao i ja. Bila je nesrećna. Tvoj otac ju je varao. Bila je povređena. Ljuta. Jednog dana je došla na pijacu u Vizbadenu. Počeli smo da razgovaramo. To je vodilo do novih razgovora, a zatim i do nečeg drugog.”

„Jesi li ti bio oženjen?”

Antrim je odmahnuo glavom. „Nikad se nisam ženio.”

„Ali ona je bila udata.”

„Znam. To je bilo pogrešno. Ali tad sam bio mnogo mlađi. Kao i ona. Svi u mladosti uradimo ponešto zbog čega se kasnije kajemo. Siguran sam da i ona oseća isto.”

„I ona je rekla nešto slično.”

„Gari, tvoja majka je bila usamljena i osećala se izdano. Nemam pojma šta se dogodilo između nje i... tvog tate. Ja sam samo učinio da se oseća bolje na neko kratko vreme.”

„Ne izgleda u redu.”

„Mogu da shvatim zašto tako misliš. Ali postavi se na majčino mesto. Naša veza je za nju bio način da se nosi s bolom koji je osećala. Da li je to bilo u redu? Naravno da nije. Ali desilo se i ti si rezultat toga. Pa kako onda može da bude potpuno loše?”

„Šta misliš, zašto nije htela da mi kaže za tebe?”

Antrim je slegnuo ramenima. „Verovatno zato što bi sve što kaže samo pokrenulo još pitanja. Ona svakako nije želela da misliš loše o njoj. Nažalost, nije uzela u obzir tvoja - ni moja - osećanja.”

Ne, zaista nije.

„Ne verujem da bi joj se dopalo da se ti ja i upoznamo.”

„Verovatno ne bi. Jasno mi je to stavila do znanja kad smo razgovarali u njenoj kancelariji. Nikad nije želela da se sretnemo i upoznamo. Rekla mi je

da izađem napolje i nikad se ne vratim.”

„Ja se ne slažem s tim.”

„Ni ja.”

Antrim je rekao sebi da oprezno bira svaku reč. Ovo je bio trenutak kad će ili pridobiti dečaka ili ga oterati od sebe. Nije bilo sumnje da mu Gari veruje da je on njegov rođeni otac. Kad dobiju potvrdu putem DNK testa, to će biti dobro za obojicu, ali Pem je već učinila izvesnim rezultat tog testa. Ono što mu je bilo potrebno je da ovaj petnaestogodišnjak počne da se pita ko je *bio* njegov otac. Čovek koji ga je odgajio? Ili čovek koji mu je dao gene? Nije bila Antrimova greška što nije učestvovao u dečakovom životu, i izgledalo je da i Gari to shvata.

Kriva je bila Garijeva majka.

Ali on još nije želeo da dečak počne da joj postavlja pitanja.

To će uslediti kasnije.

Pem će pobesneti kad otkrije šta se desilo ovde i, ako ju je iole poznavao, nije se moglo znati šta će reći Gariju o njemu. Ali ako ovo odigra kako treba, to neće ni biti važno. Dotad će dečak mnogo više sumnjati u nju nego u njega. Uostalom, ona je bila ta koja ga je lagala celog života. Zašto bi joj Gari verovao sad?

Ali još je postojalo pitanje Kotona Malona, koji je bio u blizini i mogao da ponovo zauzme svoj položaj u dečakovom životu pre nego što Gari bude imao vremena da sve shvati i prihvati.

Nije mogao dozvoliti da se to dogodi.

Nadao se da će razgovor koji su upravo vodili početi da pokreće pitanja u Garijevoj glavi. Želeo je da dečak shvati da i njegov tata snosi deo odgovornosti u svemu ovome. Ako sve izvede kako treba, dečak bi jednostavno mogao početi da krivi Kotona Malona. Što bi učinilo ono što je odlučio da uradi mnogo lakšim za prihvatanje za Garija.

„Moram da obavim jedan poziv”, rekao je. „Čekaj ovde. Vraćam se za nekoliko minuta.”

Gari je gledao kako Antrim izlazi iz kancelarije, ostavljajući ga samog u

njoj. Kroz prozor je video stolove s knjigama i kompjuterima. Nije imao pojma o čemu se ovde sve zajedno radi, znao je samo da mu je izgledalo kao nešto važno. Pitao se šta radi njegov tata.

I nadao se da Ijan nije upao u preveliku nevolju.

Njegova majka je jasno rekla kako ne želi da njegov biološki otac ikad bude deo njihovog života. Nije ponudila nikakve razloge za to i on nije razumeo zašto.

Sad je bio još zbunjeniji.

Blejk Antrim je izgledao kao dobar čovek. A baš kao i svi drugi, ni on nije znao istinu sve donedavno.

A kad je saznao, smesta je stupio u akciju.

To mu je nešto govorilo.

Šta je on trebalo da radi?

Pružena mu je neočekivana mogućnost. Imao je bezbroj pitanja i za Antrima i za tatu. Prvo na spisku? Da li bi njegova majka ikad bila s drugim muškarcem da njegov otac nije bio s drugim ženama? Antrim je bio tamo. On je video sve iz prve ruke. I on je jasno kazao da je njegova majka bila istinski nesrećna.

Morao je s nekim da razgovara o ovome.

Ali s kim?

Nije mogao da pozove majku. Bila bi to velika greška.

A njegov otac se brinuo oko Ijana.

Nije bilo nikog ko bi i izdaleka razumeo njegovu ljutnju i zbunjenost.

Osim Blejka Antrima.

TRIDESET JEDAN

Malon je gledao kako Ketlin Ričards drži pištolj spušten, ali pogled netremice usmeren na njega. On je takođe i dalje držao oružje. Okrenuo se prema gospođici Meri i upitao: „Šta se dogodilo?”

„Čovek koji je pao sa stepenica pokušao je da ode, ali ova policajka je bila napolju i pucala je kroz staklo.”

„Imao je pištolj prikačen za nogu”, dodala je Ričardsova. „Odlučila sam da ne čekam da vidim šta će se dogoditi.”

„Tip je počeo da puca”, rekao je Ijan. „Ljudi su se razbežali na sve strane. Ona se”, pokazao je na Ričardsovu, „bacila na pločnik. Zatim je pobjegao.”

„Nisam mogla da ga uzmem na nišan”, kazala je Ričardsova, „zbog prolaznika.”

„A niko drugi nije pogoden?”

Ričardsova je odmahнула glavom. „Svi su dobro.”

Čulo se sve glasnije zavijanje sirena.

„Metropolitenska policija”, rekla mu je Ričardsova. „Pustite mene da se pobrinem za njih.”

„Rado, mi odlazimo.”

„Volela bih da to ne uradite, gospodine Malone. Moram da razgovaram s vama. Možete li malo da sačekate, samo dok ja ne resim ovo s policijom? Potrebno mi je samo nekoliko minuta.”

Razmislio je o njenom zahtevu. Zašto da ne?

Osim toga, i sam je imao nekoliko pitanja za nju.

„Gore na sprat”, rekla je gospođica Meri. „U stan. Sačekajte gore dok ne odu. Ja ću pomoći ovoj mladoj dami. Mogu da kažem da je ovo bio neuspeli pokušaj pljačke. Ona je omela razbojнике i oterala ih.”

Njemu je odgovaralo.

„U redu. Ijan i ja ćemo biti na spratu.”

Ketlin je na brzinu procenila Kotona Malona. Jak. Usredsređen. I odvažan. Ispitivao ju je bez ikakve nervoze.

Nije imala drugog izbora osim da puca na čoveka u radnji. On je uzvratio vatru i ona se brinula za prolaznike na ulici. Ali ili je čovek bio najgori strelac kog je ikad videla, ili je ciljao visoko, svesno ne dovodeći nikoga u opasnost. Zbog onoga što je saznala u poslednjih nekoliko sati, bila je sklonija drugom zaključku, što je samo pojačalo njenu sve veću zbunjenost.

Sirene su postale veoma glasne i dva automobila Metropolitenske policije zaustavila su se na ulici s uključenim rotacionim svetlima. Iz njih su izašla četiri uniformisana policajca i pojurila u radnju. Ona je već u ruci držala SOCA legitimaciju, ali vođu patrole kao da nije bilo briga za to.

„Predajte mi oružje.”

Da li ga je dobro čula? „Zašto?”

„Neko je pokušao da mi opljačka radnju”, rekla je starija dama. „Imao je pištolj. Ova žena ga je sprečila u tome.”

Dvojica policajaca su čuvala ulazna vrata. Drugu dvojicu kao da nije bilo briga za mogućnost da se dogodilo neko krivično delo.

„Oružje”, ponovio je policajac.

Ona mu je dala pištolj.

„Vodi je.”

Drugi policajac ju je uhvatio za ruke i zavrnuo joj ih iza leđa.

Ona se izvila, istrгла mu se iz stiska i zabila mu koleno u stomak. On se presamitio, a ona ga je snažno ritnula, pa se okrenula da se pozabavi drugim policajcem.

„Dole na pod”, naredio je policajac, držeći pištolj uperen u nju.

Ona se nije predavala. „Zašto ovo radiš?”

„Smesta!”

Druga dvojica su se odmakla od ulaznih vrata i stala s njene desne strane. Razmišljala je da li da im se suprotstavi, pa je zaključila da su joj šanse u borbi protiv trojice ljudi male.

„Ruke u vazduh”, rekao je prvi policajac. „I lezi na pod.”

Ona je poslušala i vezali su joj članke iza leđa plastičnom trakom koja joj se bolno usekla u meso.

Zatim su je povukli s poda i izveli iz radnje.

Malon se okrenuo prema Ijanu i upitao: „Gde je fleš-memorija?”

Dečak se osmehnuo. „Ne verujem da te je prevarilo ono što je gospođica

Meri uradila.”

Ona ga je previše opušteno uputila na metalnu kutiju - a boja uređaja nije bila ista kao ranije.

Ijan je gurnuo ruku u džep pantalona, izvadio USB pa mu ga dobacio.

„Gospođica Meri je prilično pametna, zar ne?“, upitao je Ijan.

Zaista i jeste bila. A takođe i hrabra. S pištoljem uperenim u glavu, uspela je da izblefira. „Čini mi se da bi ti ljudi mogli malo da se iznerviraju kad shvate da su prevareni.”

„To bi mogao da bude problem. Možeš li ti da paziš na gospođicu Meri?”

„Možeš da računaš na to.”

Pogledao je u USB, prisećajući se svega što je pročitao s njega. A fajl zaštićen šifrom - to mora da je bila glavna nagrada.

„Zašto si pobjegao iz kafea?”, upitao je Ijana pošto nije dobio odgovor kad je postavio ovo pitanje ranije.

„Ne volim strance. Pogotovo one koji izgledaju kao policajci.”

„Ja sam stranac.”

„Ti si drugačiji.”

„Šta te uplašilo u kolima one noći kada si ukrao ovaj USB.”

Ijanovo lice se ukočilo dok je razmišljao o odgovoru. „Ko kaže da sam bio uplašen?”

„Bio si.”

„Ona dva čoveka bi me ubila. Mogao sam to da vidim na licu onog matorog pre nego što sam ga poprskao biber-sprejom. Hteo je da uzme USB, a onda bi me ubio. Nikad pre se nisam suočio s takvom situacijom.” Dečak je zastao. „U pravu si. To me je uplašilo.”

Malon je shvatio koliko je ovo priznanje moralo biti teško, naročito za nekoga ko nije verovao nikome i ničemu.

„Zbog toga sam pobjegao od tebe u kafeu. Video sam ljude u mantilima s onim posebnim pogledom u očima. Ne dopada mi se taj pogled. Nikad ranije mi se nije desilo da neko želi da me vidi mrtvog.”

„Jesi li zbog toga otišao u Sjedinjene Američke Države?”

Ijan je klimnuo glavom. „Jednog dana sam naleteo na nekog tipa. Ponudio mi je putovanje u SAD, a ja sam pomislio da bi to bilo najbolje mesto gde mogu da odem. Mogao sam odmah da vidim da je on mutan tip. Ali i to je bilo bolje nego da ostanem ovde. Samo sam hteo da se sklonim

odavde.“

U prizemlju je vladala tišina.

Malon je uzeo mobilni i ukucao broj koji su mu ranije dali.

„Imam Ijana i USB” rekao je Antrimu. „Ali postoji problem.“ Zatim ga je izvestio šta se dogodilo, a pomenuo je i pojavu agenta SOCA nepoznatog imena.

„Ne dopada mi se što su vlasti tamo”, kazao je Antrim. „Možeš li da se izvučješ odatle?”

„Takav je plan. Kako je Gari?”

„Odlično. Ovde je sve u redu.”

„A gde je to ovde?”

„Nećemo o tome preko ove nezaštićene linije. Kad budeš spreman da kreneš, ponovo me pozovi i reći ću ti gde ćemo se naći. I, Malone: što pre to bolje.”

„Tu si u pravu.”

Prekinuo je vezu i zapitao se šta se događa u prizemlju.

Zato je prišao prozoru da pogleda.

Ketlin su izveli napolje, s rukama vezanim iza leđa. Policajci su zaustavili ljude na trotoaru da ona prođe. Bio joj je odvratan izgled njihovih lica dok su se pitali ko je ona i šta je to mogla da uradi. Kakva je svrha bila u tome da je pritvore? Da bi je ponizili? Ona je bila prekaljeni agent SOCA i nije uradila ništa loše.

Prešli su ulicu i zadnja vrata jednog policijskog automobila su se otvorila. Pomogli su joj da uđe i vrata su se zalupila za njom. Sedela je u tišini dok su ljudi prolazili ulicom pored nje. Kroz zatamnjeni prozor je mogla da vidi unutrašnjost knjižare i onu stariju ženu. Nijedan od četvorice policajaca nije se potrudio da razgovara s vlasnicom, što ju je samo učinilo još uznemirenijom.

O čemu se ovde radi?

Malon je gledao dok su Ričardsovu, s rukama vezanim iza leđa, vodili preko ulice i gurali na zadnje sedišta policijskih kola.

„Zašto su je uhapsili?“, pitao je Ijan.

„Možda ona uopšte nije iz SOCA.“

„Ona jeste to što je rekla“, kazao je Ijan.

On se slagao s tim. Sve u vezi s njom delovalo je autentično.

Saobraćaj je ponovo krenuo kroz usku ulicu, kola su se polako provlačila u oba pravca, dok su policijski automobili i dalje stajali pored trotoara sa suprotne strane ulice, s uključenim rotacionim svetlima. Šta sad da radi? Njih dvoje očigledno neće voditi onaj najavljeni razgovor. Da li da jednostavno preda USB Antrimu i ode kući?

Ali nešto nije bilo u redu.

Kako su ona dvojica ljudi znali da treba da dođu ovamo, u ovu knjižaru? Kako je žena iz SOCA znala da treba da dođe ovde, i kako je znala njegovo ime?

A tu je bilo i pitanje Ijanove bezbednosti.

Ona će i dalje biti ugrožena.

Na ulici se zaustavila crna limuzina i iz nje je izašao neki čovek. Stariji. Srebrnaste kose, obučen u trodelno odelo. Hodao je uz pomoć štapa. Prešao je ulicu, zaobišao policijski auto u kom je sedela vezana žena iz SOCA pa otvorio zadnja vrata i ušao u kola.

Ijan nije mogao da veruje svojim očima dok je gledao starijeg čoveka sa štapom.

Bilo je to lice koje nikad neće zaboraviti.

„U kolima one noći, pored Oksfordskog kružnog toka“, izgovorio je. „Čovek koji je tražio fleš-memoriju. Čovek koji je rekao onom drugom tipu da me ubije. To je on.“

TRIDESET DVA

Trebalo je da Ketlin zna.

Ser Tomas Metjuz.

Sedeo je pored nje u kolima.

„Zar nikad nećeš naučiti?“, upitao ju je. „Pucala si usred radnje... Ljudi su mogli da poginu.“

„Ali nisu. Čudno, zar se ne slažete?“

„Postoji li u toj primedbi neko skriveno značenje?“

„Zašto vi to ne kažete meni?“

„Sad mogu da razumem zašto su me tvoji nadređeni upozorili da te ne uključujem u ovu akciju. *Nije vredno truda*, verujem da su se tako izrazili.“

„Čovek je imao pištolj. Unutra su bili žena i dete. Uradila sam ono što je bilo neophodno.“

„A gde su gospodin Malon i Ijan Dan?“

„Metropolitenska policija ih nije pronašla?“

Metjuz se osmehnuo. Bio je to napet osmeh koji je više pokazivao uzrujanost nego zabavljenost. „Čovek bi pomislio da ćeš, u nekom trenutku, možda zaista početi da učiš iz svojih grešaka.“

Zapravo, i počela je. „Gde je Eva Pazan?“

„Pretpostavljam da je mrtva. Kao što si ti sama izvestila.“

„Oboje znamo da nije tako. Ona nije ni postojala. Bar ne u Oksfordu.“

Metjuz je sedeo položivši obe ruke na globus od slonovače na vrhu štapa. Gledao je kroz vetrobran kola.

„Potcenio sam te“, najzad je rekao.

„Znači li to da nisam tako glupa kao što ste mislili da ću biti?“

Okrenuo je glavu da je pogleda u oči. „To znači da sam te potcenio.“

„Šta vi u stvari radite?“

„Štitim ovu zemlju. U ovom trenutku ona se suočava s ozbiljnom pretnjom, koja potencijalno može imati pogubne posledice. Zapravo je sve to vrlo neobično. Nešto što se dogodilo pre pet stotina godina, a ipak može izazvati toliko problema i danas.“

„Pretpostavljam da mi nećete reći o čemu se radi?“

„Teško. Ali da nešto razjasnimo. To je prava pretnja, što se ne može ignorisati, i s kojom nas je tvoj Blejk Antrim, posle mnogo vekova, naterao da se suočimo.“

Malon je zurio u Ijana. „Jesi li si siguran da je to taj čovek?“

„Imao je isti taj štap. S belom kuglom na vrhu, izrezbarenom da predstavlja globus. Nosio je baš takvo odelo kakvo i sad ima na sebi. To je on!“

Dečakovo otkriće je bilo još neverovatnije s obzirom na to ko je taj čovek bio.

Tomas Metjuz.

Dugogodišnji načelnik Tajne obaveštajne službe.

Dok je radio u Ministarstvu pravde, nekoliko puta je saradivao sa MI6, a dvaput je imao posla i sa samim Metjuzom. Čovek je bio lukav, pametan i oprezan. Uvek oprezan. Zato je njegovo prisustvo na Oksfordskom kružnom toku pre mesec dana, kad je Farou Kari ubijen, pokrenulo bezbroj pitanja.

Ali jedno je izbilo iznad svih ostalih.

„Rekao si mi da je čovek koji te ugurao u kola bio isti onaj što je gurnuo Karija pod voz. Da li je to tačno?“

Ijan je klimnuo glavom. „Isti tip.“

On je vrlo dobro znao da je ubijanje neizostavni deo obaveštajnog rada.

Ali otvoreno ubistvo, koje su ovde, na tlu Britanije, počinili domaći britanski agenti? A žrtva je radila za vladu zemlje koja je bliski saveznik. I pritom je glavni čovek službe bio lično umešan u to? To je podizalo ulog u igri na nezamisliv nivo.

Antrim se upustio u nešto ogromno.

„On je već neko vreme s njom u tim kolima“, rekao je Ijan.

Opazio je zabrinutost u njegovom glasu. I sam je mislio da postoji razlog za zabrinutost.

„Misliš li da je ona u nevolji?“, pitao je Ijan.

O, da!

Ketlin je shvatala da je u teškoj situaciji. Bila je prepuštena Metjuzu na milost i nemilost.

„Gospođice Ričards, ovo je pitanje od životne važnosti, s kojim je upoznat i sam premijer. Kao što si sama napomenula na Kraljičinom koledžu, zakoni su izbegavani, ako ne i otvoreno prekršeni. U pitanju je nacionalni interes.”

Ona je razumela i ono što nije izgovoreno. *Dakle, zašto onda stvaraš toliko nevolja?*

„Vi ste se obratili meni”, rekla je.

„Zaista jesam. Što je bila velika greška, kako sad uviđam.”

„Uopšte mi niste dali šansu da bilo šta uradim.”

„Tu grešiš. Dao sam ti svaku moguću šansu. A ti si umesto toga krenula da rešavaš sve na svoju ruku.” Zastao je. „Znam za pitanja koja si u Oksfordu postavljala ljudima iz obezbeđenja i za tvoju posetu domaru u Sudskim društvima. Trebalo je da me saslušam na Kraljičinom koledžu i uradiš ono što ti je rečeno.”

„Trebalo je da budete iskreni prema meni.”

On se zakikotao. „Nažalost, takav luksuz nam nije dostupan.”

Ona se nije slagala s tim. „Šta sad?”

„Odmetnici, kao što si ti, konačno stignu do kraja puta.”

„Dakle ostala sam bez posla.”

„Voleo bih da je tako jednostavno. Ti nacionalni interesi koje sam pomenuo, i koje mi štitimo, zahtevaju izuzetne mere zaštite. To nisu mere kojima obično pribegavam unutar naših granica, ali u ovom slučaju nemam izbora.”

Nije joj se dopadalo kako to zvuči.

„Poslednje što možemo da dozvolimo jeste da neobuzdana osoba, kao što si ti, slobodno priča o ovome.”

Posegnuo je za kvakom na vratima.

„Naredićete da me ubiju?”, upitala je ona.

Otvorio je vrata i izašao, brzo ih zalupivši za sobom.

Obuzela ju je panika.

Dva čoveka su odmah ušla na prednja sedišta.

Opružila se preko zadnjeg sedišta i nogama udarila u vrata. Zatim je shvatila da su joj šanse da polomi prozor mnogo veće i udarila je stopalom u njega. Jedan od muškaraca se okrenuo s prednjeg sedišta i zabio joj cev pištolja u stomak.

Njen pogled se susreo s njegovim.
„Budi mirna” rekao je. „Ili ću te ubiti odmah.”

Malon je gledao kako Tomas Metjuz izlazi iz kola, a dvojica ljudi odmah posle toga ulaze u njih. Video je kako Ričardsova nestaje s vidika, a zatim i donove njenih cipela kako udaraju u zadnji prozor.

„Ona je u nevolji”, kazao je Ijan.
Ulica je ponovo bila zagušena saobraćajem.
Ta kola nikud nisu mogla da odu brzo.
„Hajde da joj pomognemo”, rekao je Ijan.
„Imaš neku ideju?”
„Mislím da imam. Bar je meni uvek ranije uspevala.”

Ketlin nikad nije iskusila ovakav nivo straha. I pre je bila u teškim situacijama, u kojima joj je život bio u opasnosti, ali uvek je uspevala da izbegne najgore posledice. Naravno, bilo je kaznenih mera koje su preduzimali njeni šefovi zbog rizika koji je preuzimala, ali to je dolazilo kasnije, posle stvarnih zbivanja, kad je opasnost već prošla.

Ovo je bilo drugačije.
Ovi ljudi su nameravali da je ubiju.

U policijskim kolima? Sumnjala je u to. Ali ako nastavi da se opire, mogli bi da je jednostavno ubiju i ovde. Pištolju koji joj je zabijen u stomak iskazala je neophodno poštovanje i prestala je da se rita.

„Uspravi se!”, naredio je čovek.

Ponovo se zavalio u suvozačevom sedištu, ali je budno motrio, još držeći pištolj uperen u nju. Kola su se polako odmakla od trotoara i uključila u saobraćaj. Vozila u uskoj ulici su se u oba smera svaki čas zaustavljala i ponovo kretala.

Budi strpljiva, rekla je sebi.

Ostani mirna.

Čekaj svoju priliku.

Ali kad? Gde? Kako?

Perspektive joj nisu izgledale obećavajuće.

TRIDESET TRI

Antrim je izašao iz skladišta u kasnu noć i prešao pedesetak metara do mesta gde je mogao da razgovara na miru i motri na vrata, kako bi bio siguran da je Gari Malon ostao unutra. Pozvao je broj telefona koji je našao zapisan u knjizi u Crkvi Hrama. Posle tri zvona javio mu se isti potmuli glas koji je čuo u lađi crkve.

„Spreman sam za dogovor”, rekao je čoveku na drugoj strani veze.

„I to u ovako kasni čas. Mora da se nešto još više zakomplikovalo.”

Mrzeo je što mora da sluša ovaj prezrivi ton. „Zapravo nije. Sve se odvija povoljno po mene. A ne tako dobro po vas.“

„Da li bi ti smetalo da mi to pojasniš? Pre nego što pristanem da platim pet miliona funti.”

„Imam bivšeg agenta, Kotona Malona, koji radi za mene kao slobodni strelac. On je bio jedan od najboljih koje smo imali, i pronašao je ono što sam tražio.”

„Ijana Dana?”

Šokiralo ga je što je čovek znao. Ovo je bilo prvi put da je to ime pomenuto među njima.

„Tako je. Kao i fleš-memoriju. Pošto znaš za Dana, pretpostavljam da znaš i za nju.”

„Ispravan zaključak. Mislili smo da možemo da dođemo i do fleš-memorije i do dečaka pre tebe, ali očigledno nismo. Naši ljudi nisu uspeali da obave zadatak u onoj knjižari.”

„Sad znaš kako se ja osećam.”

Stariji čovek se zakikotao. „Pretpostavljam da sam to i zaslužio. Uostalom, naročito smo se potrudili da te podsetimo na tvoje neuspehe. Ali pošto je fleš-memorija sad na sigurnom, izgleda da nam se sreća obojici osmehnula.”

Da, zaista jeste.

„Sad, pošto si odlučio da se nagodimo”, kazao je stariji čovek, „postoje još dva pitanja koja se moraju rešiti.”

Sačekaao je.

„Materijali koji su smešteni u skladištu. Želimo i njih.”

„Znate za njih?”

„Kao što sam ti rekao u crkvi, pažljivo smo motrili. Čak smo ti dozvolili da upadneš u zamak Vindzor i oskrnaviš Henrijev grob.”

„Verovatno zbog toga što ste i vi bili radoznali šta bi moglo da bude u njemu.”

„Bili smo radoznali jedino koliko daleko bi mogao da odeš.”

„Sve do kraja.” Želeo je da ovaj čovek veruje da se on ne plaši.

S druge strane veze se ponovo začuo kikut. „U redu, gospodine Antrime. Radićemo pod pretpostavkom da si ovo doveo *do samog kraja*.” Čovek je na trenutak zastao. „Imamo tačan popis onoga što si sakupio u skladištu. Zato se, molim te, pobrini da ništa od toga ne nestane.”

„A drugo pitanje?”

„Hard-diskovi.”

Prokletstvo. Ovi ljudi su znali sve o njegovim poslovima.

„Znamo da si zamenio hard-diskove u tri kompjutera koje je Farou koristio, u nadi da ćeš izvući njegove šifrovane podatke iz njih. Želimo i njih.”

„Zar je ovo toliko važno?”

„Ti tražiš istinu koja je ostala skrivena dugo. Mi želimo da osiguramo da će ona ostati zakopana. Zapravo, nameravamo da uništimo sve što si otkrio, tako da se ova briga nikad ponovo ne bi pojavila.”

Njega uopšte nije bilo briga. Samo je hteo da se izvuče iz ovoga. „I ja imam još jedno nerešeno pitanje”, kazao je.

„Pet miliona funti nije dovoljno?”

„To vam kupuje završetak operacije, bez povratnih efekata i bez nesređenih računa s Vašingtonom. Operacija se obustavlja da nikad više ne bude pokrenuta. To je ono što vi hoćete. Ja ću se pobrinuti da se to desi, preuzimajući na sebe krivicu i sve posledice neuspeha.”

„Pet miliona funti kupuje udobno povlačenje iz službe.”

„Tako i ja gledam na to. Dakle, vi hoćete fizičke dokaze koje smo sakupili i hard-diskove. U redu, shvatio sam to. Ali što se tiče fleš-memorije... Koton Malon mora biti eliminisan.”

„Mi nismo plaćene ubice.”

„Ne, vi ste samo ubice.” On nije zaboravio svog čoveka u Katedrali Svetog Pavla, a ni Faroua Karija. „Malon je pročitao dokumente sa fleš-memorije.”

„Ti to znaš?”

„Rekao mi je. Dakle, ako želite da ova operacija bude trajno prekinuta, i Malon mora da nestane. On ima fotografsko pamćenje tako da neće zaboraviti nijedan detalj.”

Ćutanje s druge strane linije potvrdilo je da Dedalovo društvo nije imalo dobar argument protiv ovoga.

„Jasno si nam preneo svoj zaključak”, rekao je stariji čovek. „Da li je, uz to, USB kod Malona?”

„Jeste.”

„Kako da ga nađemo?”

„Ja ću vam reći kad i gde.”

I prekinuo je vezu.

Malon je skočio s požarnih stepenica. Ijan je već bio na tlu. Pre toga su sišli na prvi sprat i poslužili se istim otvorenim prozorom kroz koji je napadač ranije pobegao. U mračnoj uličici nije bilo policije.

Otrčali su podalje od knjižare.

Ijan mu je rekao šta je imao na umu. Pošto su mu mogućnosti bile ograničene, odlučio je da ima poverenja u klinca.

Osim toga, zamisao je zapravo i mogla da upali.

Na kraju uličice izašli su na osvetljeni trotoar pun ljudi koji su išli u noćni provod i približili su se raskrsnici. Knjižara je ostala nekih sedamdeset metara iza njih s desne strane, gde je jedan policijski auto i dalje stajao parkiran pored trotoara sa suprotne strane ulice. Drugi, onaj u kom je bila agentkinja SOCA, bio je zaglavljnjen u saobraćaju dvadesetak metara dalje, i čekao da se upali zeleno svetlo na semaforu. Nadao se da niko u kolima, osim Ketlin Ričards, ne poznaje ni njega i Ijana.

Tomasa Metjuza nije bilo nigde na vidiku.

Dao je znak i, kad se Ijan udaljio, umešao se u gužvu koja se vikendom uvek stvarala ispred pabova i prodavnica, prikradajući se sve bliže mestu gde su policijska kola stajala. Ijan je sad bio na trotoaru sa suprotne strane ulice i držao je korak s njim.

Na semaforu se upalilo zeleno svetio i automobili su počeli polako da se pomeraju napred.

Ijanu se dopadalo to što ga je Malon poslušao.

Želeo je da pomogne.

Starac sa štapom je bio opasan. On je to znao iz prve ruke. Dama iz SOCA je oterala onog drugog čoveka iz knjižare, zaštitivši tako i njega i gospođicu Meri.

Zato je ona za njega bila u redu.

Ono što su sad smerali da urade on je radio već nekoliko puta ranije. Akcija za dvojicu ljudi, ponekad čak i trojicu, u kojoj nagrada može biti velika. Ali veliki su bili i rizici.

Dvapat je video kako je krenula po zlu.

A nadao se da noćas neće biti treći put.

Malon je gledao kako Ijan istrčava pred policijski auto.

Vozač je pritisnuo kočnicu i gume su se zalepile za asfalt.

Vozilo se naglo zaustavilo.

Ijan je pao, hvatajući se za noge i jaučući od bola.

Malon se osmehnuo. Ovaj klinac je baš bio dobar.

Uniformisani vozač je izašao iz auta, ostavljajući vrata otvorena.

Malon je prošao između dva zaustavljena automobila, okrenuo svoju žrtvu prema sebi i pogodio je u rebra oštrim udarcem desne šake.

Čovek se zaneo i tresnuo o kola.

Napipao je futrolu pod njegovim ramenom i brzo izvukao oružje. Policajac kao da je došao sebi, ali Malon mu nije dao šansu da uzvрати. Raspalio ga je drškom pištolja po desnoj slepoočnici i čovekovo telo se mlitavo opružilo po ulici.

Naciljao je pištoljem u vetrobran.

Vrata sa suvozačeve strane su se naglo otvorila, ali Ijan je već bio na nogama i udarcem noge ih je ponovo zalupio, sprečivši bilo kakav pokušaj bekstva. Malon se uvukao na vozačevo sedište, uperio pištolj pravo u drugog policajca pa mu oduzeo oružje.

„Jesi li spremna da kreneš?“, upitao je Ričardsovu, ne skrećući pogled s policajca.

Zadnja vrata su se otvorila.

Ona je izašla napolje uz Ijanovu pomoć.

„Ostani tu!“, rekao je Malon policajcu.

Izašao je iz kola i opet prešao ulicu. Ijan i Ričardsova, kojoj su ruke i dalje bile vezane iza leđa, išli su u korak za njim.

„Predlažem da se gubimo odavde“, kazao je.

TRIDESET ČETIRI

Antrim bi obično bio zabrinut zbog svega što je Dedalovo društvo znalo i zbog ogromnog curenja njegovih poverljivih informacija. Na operaciji *Kraljevska obmana* bila su raspoređena dva agenta i dva analitičara. Pored toga su iznajmljena dva slobodna strelca za njegovu predstavu koju je pripremio za Malona. Dvojica od njih šest su sad bili mrtvi. Da li je problem bio u njegovom čoveku koji je ubijen u Katedrali Svetog Pavla? Koje su bile njegove poslednje reči? *Nije trebalo da se desi*. Antrim tad nije razumeo na šta je mislio, ali sad jeste. I pitao se *šta jeste* trebalo da se desi u Katedrali Svetog Pavla?

Imalo je smisla da je mogući izvor curenja bio čovek ubijen u katedrali. Ali ni ostala četvorica nisu bila van sumnje, naročito slobodnjaci. Nije mnogo znao ni o jednom od njih, osim da su bili provereni baš u ovakvim akcijama.

Ali nije ga bilo briga.

Više ne.

On se povlači. Ako odigra ispravno, zahvaljujući smrti Faroua Karija, operacija *Kraljevska obmana* će jednostavno biti prekinuta. U Lenglju će definitivno kriviti njega i on će pokajnički prihvatiti tu krivicu, nudeći ostavku, koju će oni prihvatiti.

Lep i čist raskid za sve umešane.

Još će preostati problem mrtvaca u Katedrali Svetog Pavla, ali koliko daleko bilo kakva istraga može da ode? Poslednje što će Vašington želeći je dodatno privlačenje pažnje, naročito kad je reč o Britancima. Bolje je dopustiti da pucnjava ostane nerazjašnjena, i da leš ne bude pronađen. Samo on je znao ko su počinio, a sumnjao je da se išta može povezati s Dedalovim društvom. Jedinu vezu je predstavljao njegov mobilni telefon, koji je bio namenjen za kratkotrajnu upotrebu, kupljen u Briselu pod lažnim imenom, i uskoro će biti razbijen na komade, a zatim spaljen.

Preostajala su još samo tri hard-diska.

Zato je ostavio Garija u skladištu s jednim od svojih ljudi i odvezao se do

stambene zgrade u Ist Endu. Čovek koji je tamo živeo bio je Holanđanin, stručnjak za računare čije je usluge koristio na drugim zadacima. Nezavisni izvođač radova, koji je razumeo da neverovatni iznosi novca koje je dobijao nisu nadoknada samo za pružene usluge nego i za držanje jezika za zubima. Nije uključio stručnjake za dešifrovanje iz same CIA jer su oni bili predaleko. A ljudi koji su bili pripadnici organizacije najčešće nisu ni korišćeni za kontraoperacije. Čitava svrha tog odeljenja i jeste bilo delanje van sistema.

„Trebalo da mi vratiš sva tri hard-diska”, rekao je čoveku kad je ušao u stan i zatvorio vrata za sobom. Probudio je čoveka iz čvrstog sna kad ga je ranije pozvao telefonom.

„Ovo je završeno?”

Klimnuo je glavom. „Prekidač je isključen. Operacija se završava.”

Analitičar je pronašao tri diska na radnom stolu i predao mu ih bez ikakvih dodatnih pitanja.

Antrim je ipak bio radoznao. „Jesi li išta pronašao?”

„Izvukao sam sa njih šezdesetak fajlova i radio sam na provaljivanju zaštitnih lozinki.”

„Da li si išta pročitao?”

Analitičar je odmahnuo glavom. „Nisam toliko naivan. Ne želim da znam.”

„Pobrinuću se da ti ostatak honorara bude uplaćen sutra”, rekao je Antrim.

„Znaš, mogao sam da dođem do zaštićenog materijala.”

Ova informacija mu je privukla pažnju.

„Probio si zaštitu?”

Čovek je zevnuo. „Ne još. Ali mislim da bih mogao. Provalio sam jednu od Karijevih lozinki i šifri. Mogao bih da sredim i ostale. Naravno, to što smo svi bili na istoj strani učinilo je da posao bude lakši nego inače.”

Da bi zadovoljio Dedalovo društvo, morao je da mu preda sve što je sakupio u skladištu, zajedno sa hard-diskovima. Ali moglo bi da bude od koristi ako sačuva kopije nečeg od svega toga. Naročito kada ima posla s potpuno nepoznatim ljudima kao što su članovi Dedalovog društva. Osim toga, posle godinu dana uloženog rada, želeo je barem da zna šta je otkriveno, ako nešto uopšte i jeste.

Kari je onog dana zvučao toliko uzbuđeno preko telefona.

Izgledalo je kao da je ostvario značajan pomak.

„Jesi li napravio kopije ova tri diska?”

Analitičar je klimnuo glavom. „Razume se. Za svaki slučaj. Trebaće ti i te kopije, zar ne?”

Čovek je krenuo po njih.

„Ne. Nastavi da radiš na kopijama. Hoću da znam šta piše u tim fajlovima zaštićenim lozinkama. Nazovi me čim ih provališ.”

Ketlin nikad nije bilo drago što vidi nečije lice kao kad je videla lice koje je iskrsnulo ispred kola, i koje je smesta prepoznala. Nadala se da Ijan Dan nije došao sam i osetila je olakšanje kad se pojavio Koton Malon. Sad su već odmakli tri bloka dalje i stajali su ispred zatvorene prodavnice suvenira. Ijan je imao džepni nož, koji je upotrebio da iseče plastičnu traku na njenim rukama.

„Zašto si to uradio?” upitala je Malona.

„Izgledalo nam je da ti je potrebna pomoć. Šta je Tomas Metjuz hteo od tebe?”

„Dakle, ti poznaješ našeg dobrog viteza.”

„On i ja smo se upoznali. U prošlom životu.”

„Rekao mi je da si bivši agent. CIA?”

Malon je odmahnuo glavom. „Ministarstvo pravde. Jedinica za međunarodne istrage. Bio sam u službi dvanaest godina.”

„A sad si u penziji.”

„To stalno govorim samom sebi. Nažalost, izgleda da ne slušam. Kakav je Metjuzov interes u ovome?”

„On me želi mrtvu.”

„Mene takođe”, izgovorio je Ijan.

Okrenula se prema dečaku. „Stvarno?”

„Ubio je čoveka na Oksfordskom kružnom toku, a zatim je hteo da ubije i mene.”

Pogledala je u Malona, koji je klimnuo glavom i rekao: „Govori istinu.”

Zatim se ponovo zagledala u dečaka. „Rizikovao si istrčavši pred onaj auto. Tvoj sam dužnik.”

Ijan je slegnuo ramenima. „Radio sam to i pre.”

„Stvarno? Je li ti to navika?”

„On je profesionalni ulični džeparoš”, kazao je Malon uz osmeh. „Jedan od njih zaustavi auto tako što se pretvara da je povređen, a drugi pokupi sve što nađe unutra. Šta si ono malopre rekla? Metjuz želi tvoju smrt?”

Klimnula je glavom. „Izgleda da mu više nisam korisna.”

„Da li je moglo da se radi o blefu?”

„Možda. Ali nisam želela da ostanem tamo i proverim.”

„Kako bi bilo da razmenimo informacije koje imamo. Možda ćemo sve troje zajedno najzad početi da pronalazimo neki smisao u svemu ovome.”

To su i uradili.

Ona je ispričala Malonu sve što se dogodilo od juče u Vindzoru i Oksfordu, dodajući i svoje sumnje u vezi s Evom Pazan i ono što joj je Metjuz rekao u kolima. Malon je prepričao šta se njemu dešavalo u poslednja dvadeset četiri časa, a njegova priča je delovala podjednako haotično kao i njena. Ijan Dan je svemu tome dodao ono što se dogodilo pre mesec dana na Oksfordskom kružnom toku.

Ona je izostavila samo tri detalja.

Svoju trenutnu suspenziju u SOCA, nekadašnju vezu s Blejkom Antrimom i činjenicu da je poslata iz Sudskih društava specijalno da se vidi s Antrimom. Nije joj izgledalo da je neophodno da otkrije ništa od toga.

Bar ne još.

„Kako si nas pronašla u knjižari?”, upitao je Malon.

„Metjuz me je poslao. Znao je da ćete biti tamo.”

„Da li je rekao i kako je to saznao?”

Odmahnula je glavom. „On nije preterano otvoren čovek.”

Malon se osmehnuo. „Otkud to da agent SOCA saraduje sa MI6?”

„Imala sam specijalni zadatak.”

Što je bilo tačno.

Doslovno.

Malon nije bio potpuno zadovoljan objašnjenjima koja je dala Ketlin Ričards. Ali njih dvoje se nisu poznavali, tako da nije mogao ni očekivati od nje da sve ispriča odjednom. Ipak, rekla je dovoljno da on donese nekoliko odluka. Prva se odnosila na Ijana. Morao je da ga ukloni s linije vatre, da ga pošalje nazad kod Garija i Antrima, ali je shvatio da će biti teško ubediti

dečaka da pođe.

„Brinem se za gospođicu Meri.”

Objasnio je Ričardsovoj da je to ona starija žena iz knjižare, a zatim rekao: „Ti ljudi bi mogli da se vrate, a mi smo je ostavili tamo.”

„Metropolitenska policija nije od pomoći”, kazala je Ričardsova. „Oni saraduju s Metjuzom.”

On je pogledao u Ijana. „Želim da ti paziš na nju.”

„Rekao si da ćeš *ti* to da radiš.”

„I hoću, tako što ću odvesti i tebe i nju tamo gde je Gari.”

„Hoću da idem s tobom.”

„Ko kaže da ja negde idem?”

„Ideš.”

Klinac je bio bistar, ali to nije značilo da će biti po njegovom. „Gospođica Meri je pazila na tebe kad ti je to bilo potrebno. Sad je na tebe red da paziš na nju.”

Ijan je klimnuo glavom. „Mogu ja to.”

„Ja ću se javiti Antrimu i reći mu da dođe po tebe i nju.”

„A gde ti ideš?” pitala je Ričardsova.

„Da dobijem neke odgovore.”

Parče papira s telefonskim brojem koji mu je dala gospođica Meri još mu je bilo u džepu. *Moja sestra. Malopre sam razgovarala s njom. Ujutro će primiti vaš poziv.*

„Dopustićeš mi da krenem s tobom?” pitala je Ričardsova.

„Pretpostavljam da ti ne bi prihvatila *ne* kao odgovor.”

„Teško. Uz to se moja SOCA značka može pokazati korisnom.”

Zaista je mogla. Naročito kad se poteže oružje.

Dao joj je jedan od pištolja koje je oteo policajcima.

„Moram da pozovem Antrima i proverim kako mi je sin”, rekao je. „Onda ću odspavati nekoliko sati.”

„Ponudila bih ti svoj stan”, kazala je Ričardsova. „Ali bojim se da je to mesto gde će me prvo tražiti.”

On se slagao s tim: „Hotel je bolji izbor.”

TRIDESET PET

SUBOTA, 22. NOVEMBAR
8.00 UJUTRO

Malon je dovršio žitarice i voće koje je jeo za doručak. On i Ketlin su proveli nekoliko sati u hotelu *Čerčil*, on na kauču na rasklapanje, a ona u spavaćoj sobi apartmana. Došli su nakon ponoći i u hotelu su mogli da im ponude samo apartmanski smeštaj. Vremenska razlika, koju je osećao još otkako je izašao iz aviona, najzad ga je pristigla i zaspao je čim je legao. Ali ne pre nego što je nazvao Antrima i uverio se da su Ijan i gospođica Meri stigli i da je Gari dobro. Ričardsova mu je rekla da moraju još da porazgovaraju, i zatražila od njega da nikom ne otkriva njen identitet dok ne završe taj razgovor. Zato ju je on poslušao i nije je pomenuo Antrimu.

„Metjuz je poslao mene zbog Blejka Antrima“, kazala mu je Ričardsova dok su sedeli za stolom.

U restoran u *Čerčilu* ulazilo se iz glavnog hodnika s prozorima preko celog zida koji su gledali na prometni Portmanov trg.

„On i ja smo nekad bili u vezi. Pre deset godina“, rekla je. „Metjuz je želeo da iskoristim tu nekadašnju vezu i uspostavim kontakt s Antrimom.“

„Da li je Antrim problematičan?“

Morao je to da zna pošto je Gari bio pod njegovim staranjem.

Odmahnula je glavom. „Ne u tom smislu. Uopšte ne. Tvoj sin je bezbedan s njim. Međutim, da je on devojka koja je raskinula s Antrimom...“, zastala je. „Onda bi to bila druga priča.“

On je mislio da je razumeo. „Nije baš prijatan pri rastancima?“

„Tako nešto. Recimo samo da ću zauvek pamtiti naš ristanak.“

„A ti si pristala da se ponovo vidiš s njim?“

„Antrim je, izgleda, umešan u nešto što ugrožava našu nacionalnu bezbednost.“

To mu je privuklo pažnju.

„Nažalost, Metjuz mi nije rekao na koji način.“

„Dakle, on te je prošle noći poslao u knjižaru da stupiš u kontakt sa mnom i s Ijanom. Da pogađam. Želeo je fleš-memoriju?”

Klimnula je glavom. „Upravo tako. Ne verujem da ćeš mi reći šta je na njoj?”

Zašto da ne? Šta je njega bilo briga za to? Ovo nije bila njegova borba. Osim toga, to i nije bilo nešto preterano veliko. „Koliko god neverovatno zvučalo, Antrim pokušava da dokaže da je Elizabeta I zapravo bila muškarac.”

Spazio je iznenađenost na njenom licu.

„Mora da si sišao s uma. I Metjuz je želeo da me ubije zbog toga?”

On slegnu ramenima. „Još gore. Metjuz je bio tamo kada je Farou Kari gurnut pod voz u podzemnoj železnici. Gurnuo ga je jedan od Metjuzovih ljudi. Ijan je to video svojim očima.”

„Što objašnjava zbog čega traži i Ijana Dana.”

„On je svedok ubistva MI6 na tlu Britanije. Dobro je što je Ijan na najbezbednijem mestu gde može da bude u ovom trenutku, s Antrimom, čiji su interesi očigledno suprotni Metjuzovim.“

„Zna li Antrim sve ovo?”

Klimnuo je glavom. „Ispricao sam mu sinoć preko telefona. Rekao je da će dobro paziti na Ijana.”

Što je takođe objašnjavalo zbog čega je Malon još ovde. Da nije bilo činjenice da je Ijan očigledno u nevolji, Gari i on bi danas otišli. Ali nije mogao da jednostavno ode. Želeo je da nastavi s ovim još neko vreme i vidi može li pomoći dečaku da se izvuče.

„Metjuz mi je dao informacije”, rekla je ona, „koje ukazuju na neko skrovište gde su Tjudori sklonili lično bogatstvo.”

„Taj deo priče si sinoć izostavila.”

Klimnula je glavom. „Sigurna sam da si i ti izostavio nekoliko sitnica.”

Pažljivo je slušao dok mu je pričala šta se dešavalo posle smrti Henrija VII i Henrija VIII.

„Stekla sam utisak”, dodala je, „da bi fleš-memorija mogla da vodi do lokacije.”

Ali on nije mogao da se seti ničeg što bi ukazivalo na to u tekstu koji je pročitao.

„Hajde, završi doručak”, rekao joj je. „Moram da odštampam neki tekst.”

„Sa fleš-memorije?”

Klimnuo je glavom. „Bilo bi dobro imati kopiju tog teksta.”

„Idemo negde?”

„U Hempton kort. Tamo je neko s kim moramo da razgovaramo.”

Ketlin je osmotrila restoran. Niko nije izgledao sumnjivo. I Malon i ona su zamenili mobilne telefone, jer je Malon rekao da ga Antrim prati preko njegovog. Ona je bila upoznata s tehnologijom i znala je da je najsigurniji telefon nepostojeći telefon.

Pitala se zašto idu u Hempton kort. S kim će tamo da se vide? I kakve je to više važnosti imalo za nju? Izgubila je dva posla u proteklih dvanaest sati. U ovoj borbi nije preostalo mnogo toga što je mogla da dobije. Možda je jednostavno trebalo da otpiše gubitke i ode. Ali da li bi to zaustavilo Tomasa Metjuza? Teško. Tek je trebalo da raščisti račune s njim. Je li on zaista nameravao da je ubije? Još je bilo teško reći, ali onaj policajac bi je ubio da nije prestala da se opire.

Dovršila je doručak i sačekala Malona, napola slušajući žamor razgovora ostalih gostiju u restoranu. Konobar je došao, odneo tanjire i dosuo joj kafu u šolju. Ona nije pušila, nije mnogo pila, nije se kockala niti koristila droge. Kafa je bila njen porok. Volela je i vruću i hladnu, slatku, bez šećera - nije bilo bitno sve dok je puna kofeina.

„Ovo je za vas.“

Podigla je pogled.

Konobar se vratio s kovertom, koju je uzela od njega.

„Doneli su je s recepcije. Neka žena ju je ostavila za vas.“ Usta su joj se osušila. Sva čula su joj se napregnula. Ko zna šta je unutra? Otvorila je kovertu i izvadila list papira, na kom je crnim mastilom pisalo:

ČESTITAMO, GOSPOĐICE RIČARDS. NAŠLI STE SE U JEDINSTVENOM POLOŽAJU. U OVOM TRENUTKU NIKO NIJE BLIŽI KOTONU MALONU OD VAS. MAKSIMALNO TO ISKORISTITE. UZMITE FLEŠ-MEMORIJU I TAČNO USTANOVITE ŠTA MALON ZNA. DAJEM VAM REČ, KAO VITEZ OVOG KRALJEVSTVA, DA ĆETE BITI NAGRAĐENI MESTOM U MOJOJ ORGANIZACIJI AKO OSTVARITE OVAJ REZULTAT. NAŠA ZEMLJA JE U OPASNOSTI I VAŠA DUŽNOST JE DA JE ZAŠTITITE. DA, SHVATAM DA SUMNJATE U MENE. ALI RAZMISLITE O OVOME. CELE NOĆI SAM ZNAO GDE SE NALAZITE, A IRAK NIŠTA NISAM PREDUZELO.

ČINJENICA PA OVO ČITATE JE DOKAZ MOJIH MOGUĆNOSTI. TAKOĐE BUDITE SVESNI OVOGA: DEDALOVO PRUŠTVO JE JOŠ TAMO I NJEGOVI ČLANOVI SU TAKOĐE U MOGUĆNOSTI DA PREDUZMU MNOGO TOGA. OVO VAM JE POSLEDNJA ŠANSA DA SE ISKUPITE. BUDITE OD KORISTI. AKO SE SLAŽETE S OVIM PREDLOGOM, KLIMNITE GLAVOM. KAD DOĐETE DO FLEŠ-MEMORIJE, JAVITE MI SE NA BROJ KOJI STE VEĆ RANIJE ZVALI.

T.M.

Nije mogla da veruje šta je upravo pročitala.

Tomas Metjuz ju je posmatrao.

Rekla je sebi da ostane pribrana.

Postupanje u skladu s Metjuzovim željama podrazumevalo je izdaju Kotona Malona. Ali on je bio stranac. Nije bio važan. Doduše, delila je apartman s njim sinoć i izgledao je kao pristojan čovek. Ali radilo se o nacionalnim interesima. U pitanju je bila njena karijera. I to ne samo kao agenta SOCA već možda i kao pripadnice Tajne obaveštajne službe. Ljudi se tamo ne javljaju za posao. Bivaju vrbovani, a zatim moraju da se dokažu.

Kao sad.

Pod uslovom, razume se, da je reč Tomasa Metjuza - *kao viteza ovog kraljevstva* - išta značila.

Duboko je udahнула.

Skupila je hrabrost.

I klimnula glavom.

TRIDESET ŠEST

8.30 UJUTRO

Antrim je platio ulaznicu za Vestminstersku opatiju i ušao u ogromnu crkvu. Prošao je pored crne mermerne ploče kojom je bio obeležen grob neznanog ratnika, a onda i kroz crkveni hor s njegovim čuvenim drvenim klupama. Iza ograde oltara, u svetilištu, krunisani su britanski kraljevi i kraljice. Spazio je pločicu koja je označavala grob Ane Klevske, četvrte žene Henrija VIII, jedine dovoljno pametne da pobegne od njega. U proteklih godinu dana mnogo je čitao o Henriju, njegovim ženama i deci, a naročito o Elizabeti. Nekad je za svoju porodicu mislio da je disfunkcionalna, ali Tjudorovi su dokazivali da uvek može i gore.

Unutra je bilo mnoštvo ljudi - što i nije bilo neko čudo s obzirom na to da je bio vikend, a ovo je bilo jedno od mesta koja svaki turista obavezno mora videti u Londonu, s Pesnikovim uglom, raskošno ukrašenim kapelama i posmrtnim prahom tolikog broja vladara. Amerika nije imala ništa ravno ovome. Ova crkva je bila stara hiljadu godina i svedočila je o skoro svemu što je imalo veze s Engleskom još od invazije Normana.

Prošao je kroz nadsvođeni hodnik oko svetilišta do uglačanih mermernih stepenica do kapele Henrija VIII. Prvi tjudorski kralj ju je izgradio kao porodičnu grobnicu, i najzad je stekla epitet *orbis miraculum* - svetsko čudo. I to opravdano. Masivne ulazne kapije bile su od bronzne, uglavljene u hrastove dovratke i ukrašene ružama, ljiljanima i tjudorskim grbovima. Unutra se nalazio crkveni brod s tri reda klupa, četiri nadsvođene niše i pet kapela. S obe strane nalazile su se drvene ispovedaonice, iznad kojih su bili okačeni barjaci, mačevi, šlemovi i marame Vitezova iz Bata.

Još jedan od tih drevnih redova.

Osnovao ga je Džordž I, obnovio Džordž V, a sad je bio deo engleskog folklornog nasleđa kao četvrti po starini viteški red.

Za razliku od Dedalovog društva.

Koje je, izgleda, postojalo samo u senkama.

Raskošno izrezbarene niše, svaka s izloženim kipom, okruživale su kapelu ispod visokih prozora krhkog izgleda. Ali svod je bio ono što je najviše opčinjavalo. Ispod njega su se spajali lukovi s lusterima i ukrasima, koji kao da su lebdeli u vazduhu pomoću nekakve čarolije, a izrezbareni plafon je više ličio na lepršavu paukovu mrežu nego na isklesani kamen.

Na suprotnom kraju nalazio se grob Henrija VIII. Središnja tačka i kontradikcija. Više romanski nego gotski. Što je i bilo razumljivo, s obzirom na to da ga je napravio Italijan. Nekih sedamdeset pet prisutnih ljudi divilo se kapeli. On je sinoć obavio poziv, nakon što je izašao iz analitičarevog stana, i rečeno mu je da u vreme otvaranja opatije dođe s hard-diskovima, pa ih je poneo u plastičnoj kesi iz prodavnice. Ovo mesto mu je, zbog mnoštva posetilaca, davalo izvesni osećaj sigurnosti, ali ne preveliki. Ljudi s kojima je imao posla bili su dobro povezani, odlučni i smeli.

Zato je rekao sebi da ostane na oprezu.

„Gospodine Antrime.“

Okrenuo se i video ženu u kasnim pedesetim godinama, nisku, sitnu, s prosedom plavom kosom vezanom u punđu. Nosila je mornarski plave pantalone i kratku jaknu.

„Poslali su me da se nađem s vama”, rekla je.

„Kako se zovete?”

„Zovite me Eva.“

Gariju je sinoć bilo drago kad je video Ijana. I odmah mu se dopala starija žena, koja se predstavila kao gospođica Meri. Dosta je ličila na majku njegovog oca, koja je živela u središnjoj Džordžiji, na nekoliko sati vožnje južno od Atlante. Uvek je provodio nedelju dana letnjeg raspusta s njom, pošto je njegova majka održavala dobar odnos sa svojom bivšom taštom. Ali bilo je teško ne voleti baku Džin. Govorila je blagim glasom, bila vrlo opuštena i nikad nije izgovorila nijednu ružnu reč.

Proveli su noć u kući gde su njega i njegovog tatu juče odveli. Ijan mu je ispričao šta se dogodilo u knjižari, a zatim i sve što je usledilo i kako su spasli agentkinju SOCA. Gari je bio zabrinut, ali mu je bilo i drago što njegov tata rešava sve. Antrim nije ostao s njima, ali je nazvao da kaže da je sve u redu s njegovim tatom.

„On će proveriti još nekoliko detalja ujutro“, kazao je Antrim. „Rekao

sam mu da je tebi tamo dobro.“

„Jesi li pominjao išta o tebi i meni?“

„Uradićemo to zajedno, licem u lice. On u ovom trenutku ima dosta toga čime mora da se pozabavi. Možemo da mu kažemo sutra.“

Slagao se sa tim.

Sad su vratili u kancelariju u skladištu, sami, a ona dva agenta ostala su napolju. Antrima nije bilo nigde na vidiku.

„Znate li gde je moj tata krenuo?“, pitao je Ijana i gospođicu Meri.

Ijan je odmahnuo glavom. „Nije nam rekao.“

Juče je želeo da još razgovara s Antrimom, ali to nije bilo moguće. Morao je da popriča o tome s nekim. Zato je njima dvoma ispričao šta je sinoć saznao.

„Jesi li siguran da je to istina?“, upitala gaje gospođica Meri kad je dovršio.

Klimnuo je glavom. „Uradili smo DNK test koji će to potvrditi.“

„Mora da je to veliki šok za tebe“, rekla je ona. „To što si pronašao biološkog oca. Ovde.“

„Ali si bar saznao“, kazao je Ijan. „Trebalo je da ti mama to kaže.“

„Možda je imala dobar razlog da zadrži njegovo ime za sebe“, primetila je gospođica Meri.

Gari je ipak bio siguran. „Drago mi je što znam.“

„I šta ćeš da uradiš s tom informacijom?“, pitala je gospođica Meri.

„Još ne znam.“

„A gde je gospodin Antrim?“

„Doći će ovamo. On je agent CIA na zadatku. Moj tata mu pomaže.“

Ali i dalje je bio zabrinut.

Setio se razvoda roditelja, kad je njegova majka objasnila da su godine brige uzele svoj danak. On tad nije razumeo na šta je mislila, ali sad jeste. Neizvesnost koju čovek oseća kad ne zna da li je neko koga voli u nevolji ostavlja traga na osobi. On je to iskusio tokom samo nekoliko sati. Njegova majka je to podnosila godinama. Bio je ljut kad su mu se roditelji razveli, nije tačno znao zašto je *bolje da su razdvojeni*, kao što su oboje jasno rekli. Posle toga se iz prve ruke osvedočio u ogorčenost koja je vladala između njih. Mir između njegovih roditelja sklopljen je tek pre mesec dana, posle svega što se desilo u Austriji i na Sinaju, ali nije primetio neku veliku

promenu na majci. I dalje je bila nervozna. I dalje uzbuđena. I dalje bi lako prasnula.

Onda je saznao zašto kad mu je rekla istinu.

A to njoj nije ništa olakšalo.

Tražio je da zna identitet svog biološkog oca. Ona je odbila da mu kaže. On joj je zapretio da će se odseliti u Dansku.

Bilo je mnogo sukoba.

Više nego što je ijedno od njih očekivalo.

Morao je da razgovara s majkom.

A kad se Antrim ili njegov tata vrate, to će i da uradi.

Antrim je odlučio da Evi posveti malo vremena i upitao ju je: „Zbog čega smo ovde?“

„Pođite sa mnom.“

Povela ga je prema grobu Henrija VII.

„Ovo je možda najveća pojedinačna kapela u Engleskoj“, rekla je ona tihim glasom. „Henri je ovde, sa svojom kraljicom Elizabetom od Jorka. Ispod je grobnica Tjudora, gde leže Džejms I i dečak Edvard VI. Okolo su grobovi Meri, škotske kraljice, Čarlsa II, Vilijama III, Meri II, Džordža II i kraljice Ane. Ovde su čak i dva princa iz Londonske kule, sinovi Edvarda VI, koje je ubio njihov stric Ričard III.“ Skrenula je levo i zastala ispred jednog šiljatog luka, ispod kog se ulazilo u nišu sa strane. „A onda je tu i ovo.“

On se zagledao u crno-beli mermerni spomenik sa stubovima pozlaćenih kapitela. Na njemu je ležala žena izrezbarena od kamena, u kraljevskoj odori.

„Poslednji počinak Elizabete I“, kazala je Eva. „Umrkla je 24. marta 1603. i prvo je bila sahranjena ovde, sa svojim dedom, u grobnici dole ispod. Ali njen naimenovani naslednik Džejms I, podigao je ovaj spomenik, tako da je premeštena u njega 1606, i tu je ostala zauvek posle toga.“

Prišli su grobnici zajedno s malom grupom posetilaca.

„Obratite pažnju na njeno lice“, šapnula je Eva.

Prišao je blizu i video da je to lice starice.

„Maska mladosti bila je nametnuta zakonom u poslednjim godinama njene vladavine. Nijedan umetnik nije smeo da prikaže Elizabetu bilo kako drugačije osim kao mladu ženu. Ali ovde, na njenom grobu, za čitavu večnost, ta zapovest nije poštovana.“

Kip je imao krunu i visoki okovratnik, u jednoj ruci držao je kuglu, a u drugoj skiptar.

„U ovoj grobnici su dva tela”, rekla je Eva. „Elizabetino i njene polusestre Meri, koja je vladala pre nje. Dosad su se njihove kosti izmešale. Pogledajte ovamo.”

Pokazala je na natpis na latinskom u podnožju spomenika.

„Možete li da pročitate?” upitala je.

Odmahnuo je glavom.

„*Partnerke na prestolu i u grobu, ovde mi spavamo, Elizabeta i Meri, sestre, u nadi u uskrснуće.* Čudno, zar ne? To što su ih sahranili zajedno.”

On se slagao s tim mišljenjem.

„Obe su bile vladarke, svaka je imala pravo na sopstveni izdvojeni grob”, rekla je ona. „Ali umesto toga, počivaju zajedno. Još jedan mudar potez Roberta Sesila što je omogućio da im se kosti pomešaju. Niko nikad neće znati koja je koja. Naravno, Sesil ništa nije mogao znati o uporednoj anatomiji i DNK analizama. U njegovo vreme, time što ih je zajedno sahranio sve je prikrrio.”

„Da li je iko ikad gledao unutra?”

Odmahnula je glavom. „Ovaj grob nikad nije otvaran. Čak ni u vreme Kromvela i građanskog rata.”

On je i dalje želeo da dobije odgovor na isto pitanje. „Zbog čega sam ovde?”

Turisti su prešli do sledećeg mesta.

„Gospodari su mislili da biste možda voleli da vidite kako se tajna za kojom tragate skriva na jednom ovako javnom mestu.”

„Gospodari?”

„Sreli ste se s njima, u crkvi. Oni upravljaju našim društvom. Svaki dobija svoj položaj nasledno, i tako je od 1610, kad je Robert Sesil osnovao Dedalovo društvo. Vi, naravno, razumete Sesilovu povezanost s Elizabetom.”

Da, to je razumeo. On je služio kao njen državni sekretar u vreme njene smrti. „Ali Sesil je umro 1612.”

Klimnula je glavom. „Uvek je bio bolešljiv. Dedalovo društvo je bilo deo njegove zaostavštine. On je znao za veliku tajnu, onu do koje nikom nije bilo zaista stalo sve do nekoliko poslednjih decenija. Mora vam se priznati da ste uspeli da prodrete dublje u tu tajnu nego što je iko mislio da je moguće.”

Ali on je imao pomoć u vidu onog starog dokumenta CIA, u kom je navedeno šta je nekoliko neustrašivih irskih advokata pokušalo da uradi pre četrdeset godina.

Eva je pokazala na grob. „Ovaj spomenik Elizabeti je poslednji ikad podignut u Vestminsteru iznad mesta gde je neki vladar sahranjen. Nije li zanimljivo to što je, mada su ovde sahranjene njih dve, na spomeniku prikazana samo Elizabeta? I to kao starica, što se direktno protivilo njenim željama?”

On je pažljivo slušao.

„Robert Sesil je nadgledao Elizabetinu sahranu i spuštanje u grob. Zatim je služio njenog naslednika Džejmisa I kao državni sekretar i lično je nadgledao podizanje ovog spomenika. Ponovo ste samo vi razumeli važnost te činjenice.“

Zaista i jeste. Farou Kari ga je naučio mnogo o Sesilovima, a naročito o Robertu. On je bio nizak čovek povijenih leđa, koji je nezgrapno hodao na iskrivljenom stopalu. Pogled njegovih crnih očiju bio je prodoran, ali su ga svi dosledno opisivali kao ljubaznog i skromnog, *blagog i nežnog čoveka*. Svestan da ne poseduje fizičku privlačnost, postao je čovek podvojene ličnosti. Jedna je bila ličnost državnog službenika - mudrog, racionalnog i pouzdanog. Druga je bila ličnost privatnog lica i gospodina - ekstravagantnog, bezobzirnog kockara, ljubitelja žena, sklonog dugim napadima duboke depresije. Njegova popularnost u narodu smanjivala se što je duže služio prestolu. Nakupio je mnoštvo neprijatelja. Njegov uticaj je na kraju oslabio, kao i njegova sposobnost da ostvari rezultate. U vreme smrti već je bio omražen, a pogrдно su ga nazivali Lisac. Prisetio se stihova za koje je Kari rekao da su bili popularni u to vreme:

*Imao je pameti za ciljeve gadne,
Postavljao zamke za dušmane
I prijatelje svoje jadne.
Ali sad u Hatfildu Lisac leži,
Što smrdeo je za života
I umro od truleži.*

Činjenica da je Sesil napisao šifrovani dnevnik bila je zbunjujuća, i

delovala je protivno njegovoj tajnovitoj prirodi. Ali kao što je Kari objasnio, koji je bio bolji način da mu buduće generacije odaju počast nego da ostavi jedini metod za otkrivanje postojanja tajne? Svi koji su bili važni do tada će biti mrtvi. Ako neko kontroliše informacije, kontroliše i rezultat. A jedini koji će imati koristi od toga biće Robert Sesil.

Eva je Antrima povela s jedne strane spomenika i pokazala na drugi natpis na latinskom, koji mu je prevela.

„Za večnu uspomenu na Elizabetu, kraljicu Engleske, Francuske i Irske, ćerku kralja Hernija VIII, unuku kralja Hernija VII, praunuku kralja Edvarda IV. Majku svoje zemlje, negovateljicu vere i svih slobodnih nauka, učenu u mnogim jezicima, odlikovanu izvanrednim osobinama duha i tela, i istaknutu po vladarskim vrlinama koje nadilaze njen pol. Džejms, kralj Velike Britanije, Francuske i Irske, odano i opravdano podiže ovaj spomenik njoj, čije je vrline i kraljevstva nasledio.“

Obratio je pažnju na ključne reči.

Istaknuta po vladarskim vrlinama koje nadilaze njen pol.

To bi bila još jedna beznačajna i nevažna fraza, osim ako čovek ne zna da Elizabeta I nije bila ono što je izgledalo da jeste.

„Mudro rečeno, zar se ne biste složili?“

Klimnuo je glavom.

„Ima mnogo toga u vezi sa Robertom Sesilom što se uklapa u tu kategoriju. Za renesansnog čoveka, želja da budeš upamćen posle smrti bila je znak nadmoćnog duha. Ako ništa drugo, Sesil je bio renesansni čovek.“

Upravo to je i Kari rekao o njemu.

„Godine 1606, kad je ovaj spomenik postavljen ovde, Robert Sesil je bio jedina preostala živa osoba koja je znala istinu. Zato je on bio jedini koji je mogao da ostavi ove tragove.“

Pokazala je na plastičnu kesu i on joj je dao hard-diskove.

„Dva i po miliona funti biće uplaćeno u roku od sat vremena na broj računa koji ste nam ranije poslali. Kad vaša operacija bude i zvanično završena i preostali dokazi uništeni, biće isplaćena i druga polovina. Želimo da se to dogodi u sledećih četrdeset osam sati.“

„Šta je s mojim *drugim* problemom?“

„Gde je Koton Malon?“

On je znao odgovor, zahvaljujući Malonovom pozivu od sinoć, kad ga je zamolio da pazi na Ijana Dana i vlasnicu knjižare. On nije želeo da pazi ni na jedno od njih dvoje, ali da bi zadržao Malona napolju na terenu, poslao je agenta da ih dovede.

„Krenuo je u Hempton kort.“

TRIDESET SEDAM

9.10 UJUTRO

Malon je voleo Hempton kort. Divovska palata od crvene cigle, smeštena na severnoj obali Temze, stajala je tu već pet stotina godina. To je nekad bilo templarsko zemljište, zatim je bilo u posedu hospitalaca, i celo mesto je na kraju 1514. godine kupio Tomas Vulsi, na vrhuncu svoje moći, baš pre nego što je postao nadbiskup od Jorka, kardinal, a zatim i lord kancelar. Ali šest godina kasnije, Vulsi je pao u nemilost, pošto nije mogao da sredi razvod Henrija VIII od Katarine Aragonske, koji je kralj želeo. Da umiri kralja, Vulsi mu je dao Hempton kort.

Malon je voleo tu priču. Naročito deo o neuspelom potezu kad je Vulsi postao žrtva iste one surovosti koju je ispoljavao prema drugima, i na kraju ipak imao dovoljno razuma da umre pre nego što su mu odsekli glavu. Međutim, Henri je izuzetno cenio njegov poklon i smesta proširio palatu da odgovara kraljevskim potrebama.

Vekovima kasnije, Oliver Kromvel je nameravao da je proda u bescenje, ali je počeo da je smatra dobrodošlim utočištem od dima i magle Londona, tako da je živeo u njoj. Veliki arhitekta Kristofer Ren nameravao je da je sruši i izgradi novu palatu na njenom mestu, ali nedostatak sredstava i smrt Meri II omeli su njegov plan. Umesto toga, Ren je dozidao ogromno barokno krilo, koje se i dalje ističe u oštrom kontrastu u odnosu na originalno tudorsko okruženje.

Ovde, u prevoju spore Temze, u palati od hiljadu soba, koja je podsećala na omanje selo, još se moglo osetiti prisustvo Henrija VIII. Kameni šiljci, zidovi od crvene cigle, ukrašeni plavim šarama, ograde, bezbrojni dimnjaci - sve je to na sebi nosilo tudorski beleg. Ovde je Henri izgradio Veliku salu i dodao palati astronomski sat, raskošne kapije i teniski teren, jedan od prvih u Engleskoj. Preuredio je kuhinje i apartmane i zabavljao strane velikodostojnike s neuporedivom ekstravagancijom. Njegove žene su takođe bile duboko povezane s ovim mestom. Katarina Aragonska se sklanjala od

sveta u Hempton kortu, Ana Bolen je tu pala u nemilost, Džejn Simor je tu rodila nasljednika i zatim umrla, Ana Klevska se tu razvela, Katarina Hauard je tu uhapšena, a Katarina Par se tu udala.

Ako je ijedno mesto bilo *tjudorsko*, onda je to bio Hempton kort.

On i Ketlin Ričards proputovali su vozom trideset kilometara od centra Londona. Ričardsova je mudro ukazala da njena kola, parkirana nedaleko od knjižare gospođice Meri, mogu biti posmatrana ili elektronski praćena. Voz im je omogućavao anonimnost i doveo ih je do stanice, s koje su posle kratkog pešačenja mogli da stignu do palate, a stotine drugih ljudi išlo je istim putem. On je telefonom pozvao sestru gospođice Meri, koja je radila u Hempton kortu, i ona je predložila sastanak baš na tom mestu, odmah posle otvaranja.

On je bio i zbunjen i zaintrigiran.

Elizabeta I, koja je 45 godina bila kraljica Engleske i smatrana jednom od najvećih engleskih vladara... bila je muškarac?

Ta pomisao je isprva bila besmislena, ali on je podsetio sebe da su i CIA i britanski obaveštajci bili veoma zainteresovani za to otkriće.

Zašto?

Ketlin Ričards je takođe donosila više pitanja nego odgovora. To što je Tomas Metjuz želeo njenu smrt bilo je zabrinjavajuće na nekoliko nivoa. On se slagao s njenom procenom da nešto nije u redu s *mrtvom* profesorkom u Isusovom koledžu, i s činjenicom da napadač u knjižari nikog nije pogodio zalutalim mecima. Nameštena predstava? Možda. On je video poprilično toga dok je radio u Ministarstvu pravde.

Ali s kojim ciljem?

Išli su za gomilom raspričanih ljudi niz široku kamenu stazu, pa kroz glavnu kapiju, i ušli u dvorište kroz koje se prolazilo do još jedne kapije. Kraljevi nisu živeli ovde već dve stotine godina, i on je znao priču o drugoj kapiji. Kad je Henri stupio u brak s Anom Bolen, naredio je da se njen grb s jastrebovom ćubom i njihovi prepleteni inicijali urežu u ploče na plafonu. Nedugo nakon što je kraljici odsečena glava, kralj je izdao naređenje da se uklone sve jastrebove ćube i da se svako A zameni sa Dž iz imena Džejn Simor, njegove nove mlade. U žurbi da se taj zadatak izvrši, jedno A je propušteno i još se moglo videti na lučnom svodu kapije ispod kog su sad stajali.

Kad su ušli u popločano dvorište iza kapije, podigao je pogled na astronomski sat. Genijalno smišljena naprava, sa zemljom u svom središtu i suncem koje se okreće oko nje. Pored doba dana, spoljašnji brojčanici su pokazivali mesečeve mene i broj dana proteklih od Nove godine. Čak još domišljatija bila je sposobnost sata da pokazuje vodostaj ispod Londonskog mosta, što je bila životno važna informacija u vreme Henrija VIII, kad su plima i oseka određivali vreme u koje kralj putuje u palatu i vraća se iz nje.

„Savršeno ste opisali sebe, gospodine Malone.”

Okrenuo se i video ženu kako im prilazi. Gospođica Meri? Ista sitna figura, srebrnasta kosa i srdačan osmeh. A takođe i istovetno lice, s malo šminke i tek blago nanetim karminom.

„Vidim da moja sestra nije pomenula da smo bliznakinje.“

„Izostavila je tu pojedinost.“

Sličnost između sestara bila je nestvarna, išla je čak i do istih pokreta i ponašanja. Žena se predstavila kao Tanja Karlton i rekla im oboma da je zovu po imenu.

„Živim tu blizu, odmah s druge strane Temze. Ali vodim prodavnicu suveniru u Dvorištu sata.”

Čak su im i glasovi bili identični.

„Kladim se da ste vas dve umele da zbijate šale kad ste bile mlade”, rekao je on.

Izgledalo je da je razumela na šta je mislio. „I još umemo, gospodine Malone. Ljudima je i dalje teško da nas razlikuju.”

„Znate li zašto smo došli?”, upitala je Ričardsova.

„Meri mi je objasnila. Ona zna koliko me zanima sve što je povezano s Tjudorima, a naročito s Elizabetom.”

„Da li je to istina?” upitao je on.

Starija žena je klimnula glavom. „Sasvim lako bi moglo da bude.”

Ketlin je pazila da ne pokaže koliko je sve ovo zanima. Pretpostavljala je da je Metjuz negde u blizini i da posmatra. Pokazala je da pristaje na njegove uslove ranije u hotelu, a zatim mirno sedela dok se Malon nije vratio s tri lista papira koja je odštampao u poslovnom centru hotela *Čerčil*.

Sa fleš-memorije, kazao joj je.

Ali nije pomenuo gde se fleš-memorija nalazi. Morala je da pretpostavi

da je nosi sa sobom, ali bilo bi glupo da ga to pita.

Morala je samo da bude strpljiva.

I da čeka svoju priliku.

Antrim nije bio srećan što je morao da trpi Ijana Dana i vlasnicu knjižare u svojoj blizini. Ometali su ga u trenutku kad je želeo da provede još malo vremena s Garijem. Imao je samo nekoliko dragocenih sati da ostvari uticaj na dečaka i nije želeo nikakvo ometanje. Ali nije mogao da odbije Malonov zahtev. Bila mu je potrebna smrt bivšeg agenta, a da bi se to desilo, morao je da ga zadrži napolju, na terenu. Ako je cena za to bila još dvoje koje će se priključiti društvu, onda neka bude tako. Zadržaće ih sve zajedno još neko vreme. Kad se vrati u skladište, poslaće ženu i Dana nazad u sigurnu kuću.

Izašao je iz Vestminstera i zaustavio se u pabu da nešto na brzinu pojedje. Takođe je telefonom proverio je li polovina isplate zaista dospela na njegov račun u Luksemburgu. Bio je bogatiji za tri i po miliona dolara.

I osećaj je bio izvanredan.

Iako još nije bilo ni deset sati ujutro, zaključio je da bi mu prijalo da ruča. Naručio je hamburger i pomfrit i seo u jedan prazan separe. Na televizoru iznad šanka emitovan je Bi-Bi-Sijev program. Ton je bio smanjen, ali nešto na ekranu mu je privuklo pogled.

Jedan čovek.

A na dnu ekrana je išao kajron.

Primetio je daljinski upravljač televizora na šanku i brzo je prišao da pojača ton. Barmen ga je odmerio pogledom, ali mu je rekao da hoće da čuje šta reporter ima da kaže.

„... škotski zvaničnici su potvrdili da će libijski terorista Abdelbaset el Megrahi, osuđen za aktiviranje bombe na letu 103 kompanije *Pan Am* iznad Lokerbija 1988. godine, biti poslat nazad u Libiju. Megrahiju je dijagnostikovao smrtonosni kancer i, iz humanitarnih razloga, biće vraćen u Libiju da tamo proživi svoje poslednje dane. Četrdeset tri državljanina Velike Britanije poginula su tog 21. decembra 1988, uključujući i jedanaest ljudi na zemlji u Škotskoj. Kad je čula ovu vest, rodbina poginulih je bila šokirana. Dosad još nismo čuli nikakvu reakciju iz Dauning strita. Izvori upućeni u tok pregovora koji se vode s Libijom kažu da bi do

oslobađanja moglo doći u sledećih nekoliko dana. Vesti o oslobađanju prvo su došle iz Libije, a potvrđene su iz Edinburga nekoliko sati kasnije. Niko dosad još nije javno govorio o toj mogućnosti, ali niko nije ni porekao ove navode. Pažljivo ćemo pratiti razvoj događaja i objaviti nove vesti kad dođemo do njih.“

Smanjio je ton i vratio se u separe.

Znao je kako to ide. Informacija se namerno pusti da procuri kako bi se procenila reakcija javnosti. Vest će biti ostavljena da se vrti nekoliko dana u medijima, a onda će procuriti još informacija. Ako se sve izvede kako treba, uz tačno određenu meru, udarni talas priče će brzo proći. Ukoliko ne dođe do nekog ozbiljnog i organizovanog protivljenja, podržanog medijskom paljbom, priča će na kraju biti zaboravljena kad ljudi počnu da se bave nečim drugim.

Dopuštanje da informacije procure je takođe pokazivalo još jedno.

Nema povratka. Sve je već ugovoreno. Ideja je sad bila da se sve završi pre nego što išta bude moglo to da spreči. Ali šta su Britanci dobijali za svoje ćutanje? Zašto su dopuštali da se ovo dogodi? I dalje je želeo da zna odgovor na to pitanje, zajedno s još nečim.

Šta se dešava u Hempton kortu?

TRIDESET OSAM

Ketlin je hodala pored Kotona Malona i Tanje Karlton. Platili su ulaznice i ušli u Hempton kort, zajedno s jatom drugih posetilaca. Pre dva dana je bila u stanu i pitala se šta da radi s ostatkom života. Sad je bila tajni operativac koji radi protiv penzionisanog američkog obaveštajca, pokušavajući da nabavi fleš-memoriju.

I sve to za čoveka koji je možda pokušao da je ubije.

To nije izgledalo u redu, ali nije imala mnogo izbora. Metjuzovo pozivanje na interes zemlje je upalilo. Iako joj je majka bila Amerikanka, ona se u dubini duše uvek osećala Engleskinjom, a cela njena karijera bila je posvećena održavanju zakona. Ako je bila potrebna svojoj zemlji, onda je njen put bio jasan.

Nalazili su se u Velikoj sali, s još jednim tipično tudorskim plafonom od otkrivenih krovnih greda. Veličanstvene tapiserije pokrivale su visoke zidove, a turistički vodič, koji je stajao blizu njih, objašnjavao je svojoj grupi da je njihovu izradu naručio Henri VIII, koji ih je tu i postavio.

„Henri je izgradio ovu salu i ovde se zabavljao”, rekla je Tanja. „U njegovo vreme gole krovne grede bile su obojene u crveno, plavo i zlatno. Kakav je to samo prizor bio.”

Prošli su kroz Veliku stražarsku odaju, gde je nekad boravio nadzornik straže i odatle pazio na prilaze kraljevim odajama. Iz uskog hodnika ulazilo se na galeriju sa zidovima krem i maslinaste boje, razdvojenu na dva dela redom međusobno spojenih stolica, i s vezenim ćilimom na drvenom podu. Na jednom zidu je bio niz prozora, a na suprotnom tri slike postavljene između zatvorenih vrata. Tanja se zaustavila ispred središnje slike pravougaonog oblika, na kojoj je bio prikazan Henri i još četvoro ljudi.

„Ova je prilično slavna. Zove se *Porodica Hernija VIII*. Henri sedi i, po njegovom gojaznom telu i licu, jasno se vidi da je naslikana u kasnijem dobu njegovog života. Njegova treća žena Džejn Simor stoji mu s leve strane, a sin i naslednik Edvard s desne strane. Dalje s desne strane je njegovo zakonito prvorodeno dete Meri, a dalje s leve strane njegova zakonita drugorođena

ćerka Elizabeta.”

„Sve je to samo zamišljeni prizor”, rekao je Malon. „Džejn Simor je umrla posle porođaja. Nije doživela da vidi Edvarda u tom uzrastu. A on izgleda kao da mu je sedam ili osam godina.”

„Baš tako. Obe vaše primedbe su tačne. Ovo je naslikano, kako mislimo, oko 1545. godine. Možda neke dve godine pre nego što je Henri umro. Ipak, to je savršen primer kako su Tjudori razmišljali. Ovo je dinastička izjava o Henrijevom nasleđu. Njegov sin, koji stoji pored njega i grli ga rukom, predstavlja zakonitog naslednika. Njegova treća žena, odavno mrtva, i dalje je u njegovom sećanju. Druge dve naslednice stoje dalje po strani. Prisutne su, učestvuju u njegovom nasleđu, ali su udaljene. Obratite pažnju na Elizabetinu i Merinu odeću. Na nakit koji nose. Na njihovu kosu, čak i na lica. Skoro su istovetna. Kao da nije važno međusobno ih razlikovati. Ono što je važno je njegov sin, koji stoji u središnjem delu slike s kraljem.”

„Ovo je Ukleta galerija”, rekao je Malon osvrćući se oko sebe.

„Vi poznajete ovo mesto?”

„Ulaz u kapelu je tamo, iza kraljevske klupe. Navodno je Katarina Hauard, kad je uhapšena zbog preljube, pobjegla čuvarima i utrčala tamo u kapelu, gde se Henri molio. Molila je za milost, ali on nije obraćao pažnju na nju, tako da su je odveli i odsekli glavu. Priča se da njen duh, obučen u belo, hoda ovim hodnikom.”

Tanja se osmehnula. „Mnogo praktičnije rečeno, ovo je mesto gde su dvorani čekali u zasedi da ih kralj vidi na putu prema kapeli. Ali turistički vodiči obožavaju tu priču o duhu. Meni se naročito dopada dodatak s belom odorom. Naravno, kraljica Katarina je bila sve drugo samo ne čista.”

„Moramo da znamo ono o čemu je gospođica Meri razgovarala s vama”, rekao je Malon.

„Bila sam fascinirana onim što mi je ispričala. Elizabeta se toliko razlikovala od druge Henrijeve dece. Vi znate da nijedno od njih nije dugo poživelu. Njegova prva žena Katarina Aragonska pobacila je nekoliko puta pre nego što je rodila Meri. Isto je bilo i s Anom Bolen, pre nego što je rodila Elizabetu. Edvard, sin kog mu je rodila Džejn Simor, umro je u petnaestoj godini. Henri je takođe začeo nekoliko nezakonite dece, i nijedno od njih nije doživelo dvadesetu godinu.”

„Meri, njegova prvorođena ćerka, doživela je - koliko, četrdeset?” upitao

je Malon.

„Četrdeset dve. Ali bila je bolešljiva celog života. Međutim, Elizabeta je umrla u sedamdesetoj. I bila je jaka i pucala od zdravlja sve do samog kraja. Čak je dobila boginje devet meseci nakon početka svoje vladavine, ovde u Hempton kortu, i ipak uspela da se oporavi.”

Još ljudi je ušlo u Ukletu galeriju. Tanja im je dala znak da se odmaknu do prozora i omoguće ljudima da prođu.

„Uzbudljivo je to što se ljudi toliko interesuju za ova pitanja. O njima se nije često razgovaralo.”

„Mogu da shvatim zašto”, rekao je Malon. „Tema je... bizarna.”

„Bolje je reći da su to obična naklapanja”, ubacila se Ketlin.

Tanja se osmehnula.

„Recite nam šta znate”, tražio je Malon. „Molim vas.”

„Meri je kazala da biste mogli biti nestrpljivi. Sad to i sama vidim.”

„Ponovo ste sinoć razgovarali sa sestrom?”, upitao je on.

„O da. Nazvala je da mi ispriča šta se dogodilo i da ste se vi pobrinuli za njenu bezbednost. Što, uzgred rečeno, izuzetno cenim.“

Pored njih je prošlo još ljudi.

„Meri je povučena osoba. Vodi knjižaru i drži se po strani. Nijedna od nas se nikad nije udavala, mada moram da napomenem da smo obe imali prilika za to.”

„Da li su knjige i vaša strast?”, upitao je Malon.

Osmehnula se. „Ja sam suvlasnica Merine knjižare.”

„A Elizabeta I je tema koju proučavate?”

Tanja je klimnula glavom. „Do najsitnijih pojedinosti. Osećam kao da mi je ona bliska prijateljica. Sramota je što je svaki sačuvani pisani izvor opisuje kao kraljicu koja nije ženstvena, nego na svaki način muškobanjasta. Jeste li znali da je često govorila o sebi kao o muškarcu, i oblačila se više u stilu svog oca i plemića iz tog vremena nego u ženskom? Jednom, na krštenju francuske princeze, izabrala je muškarca za svog predstavnika, što je dotad bilo nečuveno. Kad je umrla, nije dopušteno da njeno telo bude podvrgnuto nikakvoj autopsiji, i nikome osim nekoliko odabranih ljudi nije bilo dozvoljeno da je dodirnu. Za života nije dozvoljavala lekarima da je fizički pregledaju. Bila je mršava, nimalo lepa, i usamljena osoba sa skoro nepresušnom energijom. Potpuna suprotnost braći i sestrama.”

Ketlin je opet pokazala na sliku na zidu. „Ovde izgleda kao lepa mlada žena.”

„Delo mašte”, odgovorila je Tanja. „Niko nije pozirao za tu sliku. Henri je naslikan prema slavnom Holbajnovom portretu koji je, u to vreme, bio izložen u Vajtholu. Kao što je gospodin Malon ispravno primetio, Džejn Simor je bila odavno mrtva. Troje dece se skoro nikad nije našlo na istom mestu. Slikar je radio na osnovu sećanja, ili na osnovu skica, možda i nekih drugih portreta. Elizabetu su retko slikali pre nego što je preuzela presto. Imamo slabu predstavu, zapravo gotovo nikakvu, kako je izgledala pre dvadeset pete.”

Ketlin se prisetila šta joj je Eva Pazan juče rekla o *masci mladosti*. „A takođe je pitanje i kako je izgledala u kasnijem životnom dobu.”

„Bože, da, tako je. Godine 1590. objavila je da će zauvek ostati mlada. Sve njene drugačije slike su uništene. Sačuvano ih je samo nekoliko.”

„Dakle, moguće je da je zaista umrla u ranim godinama života”, upitao je Malon, „kao što je Brem Stoker napisao?”

„To ima smisla. Tako je bilo sa svom njenom braćom i sestrama, osim jedne. Elizabetina smrt u dvanaestoj ili trinaestoj godini sasvim bi se uklapala u taj obrazac.”

Ketlin je htela da pita šta je to Brem Stoker napisao - Malon je propustio da pomene taj detalj ranije - ali je bila dovoljno iskusna da to ne uradi. Ime je bilo dovoljno poznato. Pisac *Drakule*. Zato je napomenula sebi da kasnije prenese tu informaciju Metjuzu.

Tanja im je dala znak da izađu iz Uklete galerije pa su prošli kroz vrata u barokni deo palate - čiju su izgradnju naručili, kako je napomenula, Vilijam i Meri. Atmosfera i izgled mesta potpuno su se promenili. Tjudorska raskoš zamenjena je džordžijanskom jednostavnošću XVII veka. Ušli su u Kamberlandov apartman, namešten bogato ukrašenim plišanim foteljama, ogledalima u pozlaćenom drvetu, svećnjacima i rezbarenim stolovima.

„U vreme Džordža II, ovo je bilo mesto gde je njegov drugi sin Vilijam, kamberlandski vojvoda, boravio. Uvek sam volela ove prostorije. Pune boje, s razigranom atmosferom.”

Na spoljašnjem zidu bila su dva prozora, a u isturenoj niši nalazio se mali krevet zastrt crvenom svilom. Na zidovima su visile barokne slike u teškim ramovima.

„Meri mi je rekla da ste pročitali Stokerovo poglavlje o dečaku iz Bizlija”, rekla je Tanja. „Znate, Stoker je zapravo bio prvi koji je pisao o toj legendi. Interesantno je što su njegova zapažanja uglavnom ignorisana.”

Ketlin je memorisala novo saznanje. Ova knjiga je očigledno bila važna.

„Donela sam vam nešto da vidite”, nastavila je Tanja. „Iz moje vlastite biblioteke.”

Starija žena izvadila je smartfon i dala ga Malonu.

„To je fotografija stranice koju sam jutros uslikala. Tekst opisuje dan kad je Elizabeta umrla.”

„Vidim da ste prešli na visoku tehnologiju”, rekao je Malon uz osmeh.

„O, ove spravice su čudesne. I Meri i ja ih koristimo.”

Malon je zumirao sliku da bi mogao da čita slova.

Elizabeta je poverila lordu Čarlsu Hauardu da je u očajnom stanju.

„Moj gospodar”, promuklo je prošaptala, „vezana sam gvozdanim lancem oko vrata. Vezana sam. Vezana sam, i sa mnom je svršeno.“ Kraljica je ležala opružena, bez reči, kao mrtva. Sav život koji je preostao u njoj bio je sadržan u jednoj dugoj, i dalje lepoj ruci, što je visila sa strane kreveta i još davala znake da izrazi kraljičine želje.

Kenterberijski nadbiskup je pozvan da se moli za ženu na samrti, što je i radio, usrdno i sa žarom. Njegova molitva je verovatno bila posled-nje što je kraljica čula. Nekoliko sati kasnije ispustila je poslednji dah.

U tri sata ujutro, 24. marta 1603, njeno telo je proglašeno beživotnim. Njene dvorske dame su ga spremile za sahranu, ali ono nije secirano i balsamovano kao što su tadašnji običaji strogo propisivali da se radi s telima vladara. Pripremljene su olovna maska i voštana figura, ali ruka nijednog čoveka nije dotakla Elizabetino telo.

Otišla je u grob ne otkrivši svoju tajnu.

Ketlin i Malon su istovremeno podigli pogled s ekrana, zapanjeni.

„Baš tako”, rekla je Tanja. „Ta poslednja rečenica je besmislena, osim ako ne znate, ili bar sumnjate.”

„Kad je ovo napisano?”, upitao je Malon.

„Godine 1919. U jednoj Elizabetinoj biografiji, kojoj sam se oduvek divila.”

Šta je pisac hteo da kaže?

Ne otkrivši svoju tajnu.

„Meri mi je naročito tražila da vam to pokažem. Ona i ja smo već i ranije razgovarale o ovoj temi. Uvek mi je govorila da sam blesava što uopšte razmišljam o tome. Ali sad čujem da vas dvoje možda imate nove informacije o ovoj velikoj misteriji.”

Malon je iz džepa izvadio listove papira, koje je u hotelu *Čerčil* odštampao sa fleš-memorije, i predao ih Tanji.

„Pogledajte ovo.”

Okrenuo se prema Ketlin. „Ti motri ko prolazi. Moram na brzinu da porazgovaram s Antrimom.”

Ona je klimnula glavom, a Malon je izašao iz Kamberlandovog apartmana i krenuo nazad prema galeriji punoj ljudi. Kad je otišao, Ketlin je upitala Tanju: „Da li vi to govorite da stvarno postoji mogućnost da je Elizabeta I bila neki samozvanac?”

„Nemam pojma. Ali znam da legenda o dečaku iz Bizlija odavno postoji. Mislim da su i drugi, kao pisac pasusa koji ste upravo pročitali, sumnjali i pitali se, ali su bili previše bojažljivi da to otvoreno kažu. Bremu Stokeru treba priznati da to jeste prvi glasno rekao. Naravno, svi su mu se podsmevali zbog tih tvrdnji. Štampa nije bila ljubazna prema njemu. Čini mi se da su u *Njujork tajmsu* u kritici njegove knjige tu teoriju opisali kao *budalastu*.”

„Ali da li je ona stvarna?”

„Na osnovu ovih beležaka koje mi je gospodin Malon upravo dao, izgleda da i drugi sad veruju da jeste.”

Ketlin je saznala sve što je mogla.

Bilo je vreme da stupi u akciju.

Uzela je stranice od Tanje. „Ovo će mi trebati. Hoću da sačekate ovde dok se Malon ne vrati.”

„A kuda vi idete?”

Ona je već bila primetila da postoji samo jedan ulaz u ove prostorije - isti onaj kroz koji je Malon otišao. Ali okolo se kretalo mnogo ljudi. Dovoljno da joj obezbede zaklon.

„Ovo je službeno i tiče se SOCA.”

„Meri je rekla da ste i vi nagle naravi.”

„Takođe umem i da naglo uhapsim. Zato ostanite ovde i budite tihi.”

TRIDESET DEVET

Antrim je obavio poziv iz govornice u pabu. Pojeo je hamburger i pomfrit i odlučio se za direktan pristup. Njegov sat je pokazivao 10.40 pre podne, što je značilo da je u Virdžiniji 5.40. Naravno da operativni centar CIA nikad ne spava i njegov poziv je prosleđen direktoru kontraoperacija, njegovom neposrednom nadređenom i jedinoj osobi osim direktora agencije koja je mogla da mu naređuje.

„Završeno je, Blejk”, rekao je njegov šef. „Pokušali smo da sprečimo Škote da objave šta se dešava, ali su bili tvrdoglavi. Sporazum je sklopljen. Sad se samo dogovaraju oko sitnih pojedinosti dok istovremeno ispituju javno mnjenje.”

„Ubica bi trebalo da umre u zatvoru.”

„Svi se slažemo s tim. Nažalost, on nije naš zatvorenik.”

„Ja ću ovde prekinuti operaciju.”

„Uradi to. I to brzo.”

„Šta je s našim poginulim?”

„Ne vidim nikakav način da to istražimo a da ne uzbunimo pogrešne ljude. To su mogli da urade Britanci. Verovatno i jesu. Ali mogao je da bude i neko drugi. Više nije važno. Smrt će morati da bude označena kao nerazjašnjena.”

To je značilo da će porodici biti rečeno samo da je agent poginuo na dužnosti, služeći svojoj zemlji - ali neće biti rečeno ni gde, ni kad, ni kako se to dogodilo - a na zid u Lengliju će biti dodata zvezda. Koliko je mogao da se seti, zadnji put kad je brojao, na njemu je bilo više od stotinu zvezda. Pitanje je hoće li ikakvo ime biti upisano u knjigu postavljenu tačno ispod zvezda na zidu. Tu su bili upisivani samo agenti čija je smrt razjašnjena. Međutim, njega nije zaista bilo briga. Zapravo, savršeno mu je odgovaralo da se sve ovo prepusti zaboravu.

„Prekinuću je do večeras”, rekao je.

„Ovo je bilo ludilo od samog početka”, naglasio je njegov šef. „Ali znaš šta, ponekad se pucnji naslepo isplate.”

„Ja sam dao sve od sebe.”

„Niko ne krivi tebe. Iako sam siguran da će ovde biti nekih koji će to pokušati. Operacija je bila maštovita i, da je uspela, pokazala bi se kao potez genija.”

„Možda mi je vreme da se sklonim”, kazao je on, pripremajući teren za ono što je imao na umu.

„Ne žuri toliko. Razmisli o tome. Nemoj tako strogo da sudiš o sebi.”

To nije bila reakcija koju je očekivao.

„Grozno se osećam što nisam uspeo”, rekao je.

„Svi se tako osećamo. Izgledaćemo kao budale kad transfer bude obavljen. Ali to je nešto s čim ćemo morati da živimo.”

Prekinuo je vezu.

Operacija *Kraljevska obmana* bila je završena. Prvo će dati voljno svojoj dvojici agenata, a zatim će lično zatvoriti skladište i prepustiti sve što se u njemu nalazi Dedalu. Onda će dobiti ostatak novca. Dotad, uz malo sreće, Koton Malon će tragično poginuti. Ništa neće ukazivati na njegovu umešanost, tako da će se Gari prirodno okrenuti njemu.

Izgradiće vezu.

Postaće bliski.

Otac i sin.

Konačno.

Pomislio je na Pem Malon.

Jebi se!

Malon je čekao da se njegov mobilni telefon uključi. Namerno ga je držao isključenog kako bi izbegao da bude praćen i shvatio je da će u sledećih nekoliko minuta biti izložen. Ali morao je da razgovara sa Stefani Nel. Kad je ustao od stola posle doručka u hotelu *Čerčil*, nije otišao samo u poslovni centar hotela, nego je takođe telefonirao u Atlantu i probudio Stefani. Iako više nije bio jedan od dvanaest agenata *Magelan bileta*, ipak je činio uslugu američkoj vladi, a ona mu je prošle noći rekla, dok su razgovarali o Antrimu, da može uvek da je nazove ako mu bude bila potrebna.

Telefon se aktivirao i video je da ga je Stefani već zvala pre dvadeset minuta. Zato je odgovorio na njenu poruku povratnim pozivom.

„Gde si?“, upitala je ona.

„Čekam da vidim jesam li budala ili genije.”

„Mrzim što moram da pitam šta to znači.”

„Šta si otkrila o Ketlin Ričards?”

„Zaista je pripadnica SOCA. Već deset godina. Dobra je istražiteljka, ali je nekontrolisana. Radi na svoj način. Ostavlja za sobom dosta kolateralne štete i nereda. Zapravo, deluje kao da ćete se vas dvoje savršeno uklopiti.”

„Više me brine šta ona radi sa mnom.”

„U stvari, to je dobro pitanje s obzirom na to da je trenutno suspendovana zbog nekog incidenta od pre mesec dana. Rekli su mi da je u toku postupak njenog otpuštanja iz službe.”

„Jesi li saznala nešto o uključenosti MI6 u celu priču?”

Povukao se u ugao galerije, okružen mnoštvom ljudi i bukom koju su stvarali. Okrenuo se prema zidu, govoreći tiho, tek povremeno se osvrćući.

„Baš ništa. Ali moram da budem oprezna s takvim pitanjima.”

Još ljudi je ušlo, na putu od tjudorskog do džordžijanskog dela palate.

„I još mi nisi rekao. Jesi li budala ili genije?”, upitala je ona.

„To se još ne može reći.”

„Ovde je došlo do komplikacije.”

Mrzeo je tu reč. *Komplikacija*. Stefanina šifra za potpuni i nekontrolisani haos.

„Malopre su zvali iz CIA.”

Slušao je dok je opisivala nešto što se zvalo operacija *Kraljevska obmana*, i što se trenutno odvijalo u Londonu pod rukovodstvom Blejka Antrima. Zatim mu je ispričala za Abdelbasetu el Megrahija, osuđenog za postavljanje bombe 1988. godine na letu 103 kompanije *Pan Am* iznad Lokerbija, i kako je škotska vlada odlučila da ga pošalje nazad u Libiju, da tamo umre od smrtonosnog malignog kancera.

„Ta odluka je objavljena pre nekoliko sati”, rekla je Stefani. „Izgleda da je transfer ugovaran skoro godinu dana. *Kraljevska obmana* je pokrenuta da to zaustavi.”

„Ali očigledno nije uspela u tome.”

„I oni su jednostavno prekinuli operaciju. Ali pitali su da li bi ti mogao da izvedeš jedan poslednji pokušaj.“

„U kom smislu?”

„Taj USB koji imaš sadrži informacije koje bi inače nestale zajedno s onim čovek u metrou. On je bio analitičar CIA raspoređen na rad na *Kraljevskoj obmani*. U Lengliju znaju da ti imaš uređaj. Antrim im je to javio. Žele da proveriš ima li u tome ikakvog smisla.”

On nije mogao da veruje šta je upravo čuo. „Ja čak i ne znam šta *oni* traže. Kako bih, dođavola, znao jesam li išta pronašao?”

„Ja sam postavila isto pitanje. Njihov odgovor je glasio da bi trebalo da sam shvatiš zahvaljujući USB-u. Ako ne, onda u tome nema ničeg.”

„Postoji li neki problem s Antrimom? Kod njega su Gari i Ijan Dan.”

„Ne koliko sam ja čula. Radi se samo o tome da nije uspeo sa svojom operacijom i oni bi želeli da ti izvedeš još jedan poslednji pokušaj. Taj transfer zatvorenika će biti medijska katastrofa za nas.”

Što je on već znao, i pomisao da se to uopšte događa ga je ljutila. Kučkin sin bi *trebalo* da umre u zatvoru.

Grupa turista je ušetala unutra i krenula prema uglu prostorije. On se zaklonio iza njih i nastavio da motri na vrata ka Kamberlandovom apartmanu.

Pojavila se Ketlin Ričards.

Oklevala je na trenutak i osvrnula se oko sebe, pa zatim, naizgled zadovoljna što je sve čisto, jurnula nadesno.

„Ja sam genije”, tiho je rekao u telefon.

„Što znači?”

„Da sam bio u pravu u vezi s našom agentkinjom SOCA.”

„Šta ćeš da uradiš? CIA hoće da zna.”

Nije se video sa Stefani pet meseci, još od juna i puta u Francusku, kad joj je pomogao. I to toliko da mu je rekla, pre nego što je otišla, da mu duguje uslugu. Ali se takođe sećao njenog upozorenja.

Upotrebi je mudro.

„Ako proverim ovo, znači li to da mi duguješ dve usluge?”

Ona se zakikotala. „Ovo nije za mene. Ja samo prenosim poruku. Ali ukoliko možeš išta da uradiš da sprečiš oslobađanje tog ubice, svima bi nam učinio uslugu.”

„Javiću ti se.”

„Još nešto za kraj, Kotone. Antrim ništa ne zna o ovoj molbi, i oni žele da

tako i ostane.”

Prekinuo je vezu i isključio telefon.

Gari je pokazao Ijanu i gospođici Meri predmete u skladištu. Žena je naizgled bila fascinirana knjigama, i za neke od njih je rekla da su vredni originali iz XVII veka. Gledao je kako ona razgleda specijalno izdvojenu knjigu ispod staklenog poklopca, onu sa zlatno-zelenim stranicama.

„Tvoj gospodin Antrim je lopov“, kazala je. „Ova knjiga pripada Hatfield hausu. Ja znam za nju.“

„Blejk radi za CIA“, ponovo je objasnio on. „Ovde je po službenoj dužnosti.“

„Blejk?“

„Rekao mi je da ga tako zovem.“

Nije mu se dopao način na koji ga je odmerila pogledom.

„Pitam se šta *Blejku* daje pravo da pljačka naše nacionalno blago? Ja sam bila u biblioteci u Hatfield hausu. Ljudi koji rade u njoj bi mu rado dopustili da fotografiše ili kopira šta god mu je trebalo. Ali da ukrade ove knjige? To je neoprostivo.“

Otkad je njegov tata prestao da radi za Ministarstvo pravde, malo su razgovarali o radu na terenu. Postoje pritisci. Posao je zahtevan i nepredvidljiv. Pre mesec dana je čak iskusio nešto od toga iz prve ruke, tako da nije nameravao da osuđuje bilo šta u vezi s Blejkom Antrimom. I šta je uopšte ova žena znala? Ona je bila vlasnica knjižare i ni u kom slučaju nije mogla da razume čime se obaveštajni agenti bave.

Podigla je stakleni poklopac. „Da li je gospodin Antrim objasnio šta je ovo?“

„To je knjiga šifara“, rekao joj je on. „Nekog Roberta Sesila.“

„A je li objasnio njen značaj?“

„Zapravo, nije.“

„Da li bi želeo da znaš?“

Ketlin nije primetila Kotona Malona, tako da je iskoristila povoljan trenutak i umešala se među turiste. Nadala se da će informacije na stranicama

koje je uzela zadovoljiti Metjuza. Osećala se loše zbog toga što je prevarila Malona, ali nameravala je da obavi svoj posao. Bez postavljanja pitanja.

Udaljila se od mesta na kom su ušli i zašla dublje u barokni deo palate, dok nije stigla do Galerije komunikacija. Na jednom zidu bili su prozori s pogledom na fontanu u dvorištu, a drugi je bio obložen drvetom i prepun vrata i portreta naslikanih uljem na platnu. Ukasni gvozdeni stubići držali su baršunasto uže koje je sprečavalo posetioce da se previše približe slikama. Svakako je morao da postoji još jedan izlaz iz palate, i ona će ga pronaći ako jednostavno nastavi da ide napred.

Brzo se osvrnula iza sebe i videla lice koje je prepoznala.

Eva Pazan.

Ustala iz mrtvih.

Udaljena deset metara.

S nekim čovekom pored sebe.

Obuzela ju je jeza. Iako je bila sigurna da Pazanova nije ubijena na Isusovom koledžu, potresla se videvši je živu.

Da li je ona stvarno bila članica Dedalovog društva?

Ili nešto drugo?

Pazanova se držala podalje, iza pedesetak ljudi koji su se divili slikama u galeriji. Uopšte nije pokušala da joj priđe.

Očigledno su je terali da produži dalje.

Nemajući drugog izbora, nastavila je da se kreće.

Kad je stigla do kraja galerije, odlučila je da kupi sebi malo vremena. Zato je uhvatila poslednje dve gvozdene pregrade, povukla ih i preprečila prolaz. Ljudi iza nje su se zaustavili ispred baršunastog užeta, što je dovelo do zastoja i gužve, i dvoje njenih progonitelja su zaostali. Primetila je upitne poglede posetilaca galerije, koji su verovatno mislili da je ona neko ko je zaposlen ovde i da ne mogu da nastave dalje.

Ali ona se nije zadržavala da objasni, protrčala je kroz vrata i skrenula levo, pa požurila kroz prostoriju s tablom na kojoj je pisalo *Galerija crteža*. Tamo je bilo još pedesetak ljudi, koji su se divili unutrašnjosti galerije. Primetila je kameru visoko u uglu sa suprotne strane, odmah pored izlaznih vrata, i shvatila da će morati da izbegne ta vrata.

Čula je povik iza leđa i videla kako se Pazanova i njen pratilac pojavljuju na dvadeset metara iza nje. Skrenula je iza sledećeg ugla i počela da prolazi

iz jedne otmene prostorije u drugu. Bile su označene kao kraljičina spavaća odaja, trpezarija, garderoba i dnevni boravak.

U poslednjoj je skrenula nadesno.

Čovek joj se isprečio na putu.

Malon se provukao između gomile ljudi i ponovo ušao u Kamberlandov apartman, gde je našao Tanju Karlton i upitao: „Šta se desilo?”

„Istrgla mi je papire koje ste mi dali i otišla. Zapretila je da će me uhapsiti.”

Pitao se šta će Ričardsova da uradi, pa joj je pružio priliku. Istina, sad je imala informacije iz nezaštićenih fajlova, ali po njegovom mišljenju - u njima ionako nije bilo mnogo toga vrednog.

Zapravo, nije bilo ničega vrednog.

„Ne izgledate iznenađeno”, rekla je Tanja.

„I nisam.”

„Moram da kažem, gospodine Malone, da ste vi po mom mišljenju pomalo opsenar.”

„To sam postao zahvaljujući tome što su me često ispaljivali nepošteni ljudi.”

„Šta će ona sad da uradi?”

Slegnuo je ramenima. „Vratiće se tamo odakle je došla. Ili bar možemo tome da se nadamo.”

On je imao novi problem.

Morao je da pomogne CIA.

„Meri mi je rekla da ste vi i mladi Ijan možda spasli toj ženi život”, kazala je Tanja. „Čudan način da vrati dug.”

„Ali ne i neuobičajen u mojoj nekadašnjoj profesiji.”

„Uspela sam da pročitam papire pre nego što ih je odnela. Tu nema ničega šokantnog. Bar ne za mene, u svakom slučaju. Ali ja sam odavno upoznata s ovom legendom.”

„Hajde da izađemo odavde. Voleo bih da još malo porazgovaram s vama, ali negde gde je manje ljudi oko nas.”

„Onda moramo da izađemo u vrtove. Veličanstveni su. Možemo lepo da se prošetamo na suncu.”

Dopadala mu se ova žena, baš kao što mu se dopadala i njena sestra.

Izašli su iz Kamberlandovog apartmana i vratili se u spoljašnju galeriju, koja je i dalje bila puna ljudi i bučna.

S njihove desne strane pojavila su se dvojica.

Prepoznao je oba lica.

Policajci iz knjižare, samo sad bez uniforme, obučeni neformalno. I obojica su izgledali kao da nisu zaboravili šta se juče dogodilo. Jedan je imao gadnu čvorugu na čelu s leve strane.

„Imamo mali problem”, šapnuo je Malon. „Izgleda da ovde ima nekih ljudi koji bi želeli da nas uhvate.”

„To mi zvuči opasno.”

„Možete li da nas izvedete iz zgrade?”

„Dugo sam ovde radila kao vodič, pre nego što su me rasporedili u prodavnicu suvenira. Poznajem Hempton kort u prste.”

On joj je ukazao na dva problema. Mala kamera visila je s plafona u jednom uglu galerije. Video je i druge kamere po celoj palati. To je značilo da ih neko posmatra i da će biti teško izmaći pogledu ovih elektronskih očiju.

„To momci izgledaju ljutito”, kazala je ona. „Ko su oni?”

Odlično pitanje. Verovatno su iz MI6. „Neka vrsta policije.”

„Nikad ranije nisam bila hapšena”, rekla je Tanja.

„To nije zabavno, i obično vodi do koječega lošeg.”

„Onda ne brinite, gospodine Malone. Uopšte ne brinite. Mogu da nas izvučem odavde.”

ČETRDESET

Henri VIII je bio otac najmanje dvanaestoro dece. Osmoro ih je ili pobačeno ili mrtvorodeno. Šestoro od njih je začeo s prvom ženom Katarinom Aragonskom, a dvoje s drugom Anom Bolen. Troje je bilo zakonito: Meri, Elizabeta i Edvard; svako rođeno od različite majke. Jedno je bilo nezakonito - Henri Ficroj, kog je 1519. rodila Henrijeva ljubavnica Elizabet Blant. Samo prezime Ficroj značilo je „kraljev sin“ i obično su ga i koristili nezakoniti kraljevski sinovi. Henri je otvoreno priznao Ficroja, prvo dete koje mu je rodila bilo koja od žena, nazivajući ga svojim draguljem na ovom svetu, i učinivši ga u šestoj godini erlom od Notingama, vojvodom od Samerseta i vojvodom od Ričmonda, što je bila titula koju je sam Henri nosio pre nego što je postao kralj. Dečak je odgajan kao princ u Jorkširu i Henri je čuvao naročito mesto za dečaka, uzimajući u obzir da mu u to vreme njegova žena Katarina Aragonska nije rodila sina. Ficroj je bio dokaz, po Henrijevom mišljenju, da problem nije u njemu. Što je bio i razlog zašto je toliko navaljivao da poništi brak s Katarinom - da bi mogao da pronade ženu koja mu zaista može podariti zakonitog naslednika.

Henri se lično zanimao za Ficrojev odgoj. Naimenovao ga je za lorda vrhovnog admirala Engleske, lorda predsednika Saveta za sever, čuvara močvara na škotskoj granici i lorda kraljevskog predstavnika u Irskoj. Mnogi misle da bi Ficroj, u slučaju da je Henri umro bez zakonitog naslednika, postao Henri IX, i dođavola s njegovom nezakonitošću. U parlamentu je usvojen zakon koji je izričito razbaštinio Henrijevo prvorođeno zakonito dete Meri, i omogućio kralju da imenuje naslednika, bio on zakonit ili ne.

Ali sudbina je predupredila takav tok događaja.

Ficroj je umro 1536, jedanaest godina pre oca. Ista ona sušičavost, koja će na kraju odneti i Henrijevog drugog sina Edvarda u petnaestoj, uzela je život i Ficroju u sedamnaestoj. Ali ne

pre nego što je Ficroj stupio u brak s Meri Hauard. Ona je bila ćerka drugog najstarijeg plemića u Engleskoj, budući da je njen deda bio najstariji. Uzeli su se 1533, kad je Meri imala četrnaest, a Ficroj petnaest.

Artur, stariji brat Hernija VIII, umro je u šesnaestoj, nikad ne stigavši do prestola. Henri je oduvek verovao da je prevelika seksualna aktivnost ubrzala smrt njegovog brata, tako da je zabranio Ficroju i Meri da konzumiraju brak dok ne budu malo stariji. Oni nisu obraćali pažnju na tu naredbu i Meri je zatrudnela, a zatim 1534. rodila sina. Dete je u tajnosti odgajala porodica Hauard, a njegovo postojanje je skrivano od kralja, koji nikad nije saznao da je postao deda.

Gari je pažljivo slušao dok im je gospođica Meri pričala o skrajnutom unučetu.

„Dečak je na mnogo načina ličio na svog oca Ficroja. Mršav. Nežan. Blede puti. Riđokos. Ali je nasledio telesnu konstituciju od Hauardovih. Za razliku od potomstva Tjudorovih, bio je zdrav. Nažalost, takva nije bila i sudbina Henrijeve druge ćerke Elizabete. Njena majka Ana Bolen takođe je poticala od Hauardovih preko majke. Ali Elizabeta je nasledila prokletstvo rane smrti od oca i umrla je tek što je napunila trinaest godina.“

„Ja sam mislio da je Elizabeta bila kraljica?“ primetio je Gari.

Gospođica Meri je odmahнула glavom. „Njen nepriznati bratanac, sin Henrija Ficroja, preuzeo je tu čast umesto nje, nakon što je ona preuranjeno umrla.“

Vrata skladišta su zaškripala, otvorila se i ušao je Antrim. Prišao je stolovima i predstavio se Ijanu i gospođici Meri. Prošle noći se nisu sreli, a Antrimovi ljudi su se za sve pobrinuli umesto njega.

„Ti, mladiću“, rekao je Ijanu, „izazvao si nam mnogo problema.“

„Na koji način?“ upitala je gospođica Meri.

„Ukrao je fleš-memoriju na kojoj se nalaze neke važne informacije.“

„Šta bi moglo da bude toliko važno da ugrozi detetov život?“

„Nisam znao da mu je život bio ugrožen.“

„On je u bekstvu već čitavih mesec dana.“

„Što je njegova vlastita greška, zbog krađe. Ali to više nije problem.“

Zapravo, više ništa od toga nije problem. Ova operacija je završena. Odlazimo odavde.”

„Završena je?“ , upitao je Gari.

Antrim je potvrdno klimnuo glavom. „Naredili su mi da je prekinem”

„Šta će se dogoditi s ovim dragocenostima?“ pitala je gospođica Meri. „To ste vi ukrali.”

Antrim ju je oštro pogledao pre nego što je rekao: „Ni to nije vaš problem.”

„A šta je s gospodinom Malonom i onom mladom damom?“ pitala je gospođica Meri.

„Kojom mladom damom?“

„Ona je agent SOCA”, rekao je Ijan. „Onom što je pucala u knjižari kad su oni ljudi došli da uzmu fleš-memoriju.”

„Malon mi nije pomenuo da je agent žensko”, primetio je Antrim. „ A dvaput sam razgovarao s njim.”

„Možda je mislio da ta informacija nije vaš problem”, kazala je gospođica Meri.

„Gde je moj tata?“ pitao je Gari.

„U Hempton kortu.”

„Onda je ona s njim”, reče Ijan.

„Ima li *ona* ime?“

Gospođica Meri klimnu glavom. „Pokazala mi je svoju značku. Ketlin Ričards.”

Ketlin čoveku koji joj je preprečio put nije ostavila vremena da reaguje. Oborila ga je na pod, a zatim mu zabila koleno u prepone.

On je kriknuo od bola.

Skočila je na noge.

Pištalj joj je još bio zadenut iza leđa, ispod kaputa. Ljudi oko nje iznenađeno su je pogledali, a neki su se i odmakli, ostavljajući joj prostora. Izvadila je SOCA značku i pokazala je.

„Službeni zadatak! Ostavite ga tu gde je!”

Čovek je i dalje ležao na podu, previjajući se od bola.

Pogled joj je privukla kamera.

To je predstavljalo problem.

Požurila je kroz još baroknih soba pa se okrenula i shvatila da je u zadnjem uglu palate. Zatvorena vrata s njene desne strane bila su označena tablom s natpisom IZLAZ, koji je bio namenjen samo za hitne slučajeve.

Ovo je svakako spadalo u hitne slučajeve pa je gurnula vrata i otvorila ih. Stepenice su se spuštale nadole.

Antrim je bio zapanjen. Nije čuo to ime deset godina. Ketlin Ričards je bila umešana u sve ovo?

To nije mogla biti slučajnost.

„Opisi mi tu ženu.”

Sudeći po opisu, nije se mnogo promenila.

„Malon i ja smo spasili damu iz SOCA od istih onih ljudi koji su pokušali da me ubiju”, rekao je Ijan. „Hteli su da ubiju i nju.”

„Reci mi šta znaš.”

Slušao je dok je Ijan Dan prepričavao šta se dogodilo na Oksfordskom kružnom toku i nadalje. U jednom trenutku ga je prekinuo i upitao: „Znaš li ko su bili ti ljudi u bentliju one noći kad je moj čovek poginuo?”

Još jedan zapanjujući odgovor.

Načelnik Tajne obaveštajne službe.

Šta, za ime sveta...

Saslušao je ostatak priče, sad već uspaničeno. Ono što je izgledalo kao gladak i bezbolan izlaz upravo se pokazalo kao nesigurno i opasno. Već je bilo dovoljno loše sinoć kad je Malon izvestio o agentu SOCA, ali ako je njegov nadređeni saznao da je MI6 direktno umešan, ne može se reći šta će uraditi. On će svakako biti ostavljen. Prepušten sam sebi. Možda i uhapšen.

Ili još gore.

Morao je da razgovara s Dedalovim društvom.

Oni neće želeti da se ova priča proširi.

Nikako to neće želeti.

Malon i Tanja su ponovo ušli u Ukletu galeriju, krećući se istom stazom zastrtom tepihom, ali ovoga puta nasuprot gomili posetilaca koji su se vraćali prema Velikoj sali.

Brzo su prošli kroz galeriju i vratili se kroz Stražarsku odaju, zatim ušli u međuprostor koji je vodio nalevo, u Veliku salu, pa pravo dole u prizemlje

niz stepenice. Jelenski rogovi ukrašavali su čiste bele zidove. Tanja je zaobišla Veliku salu i krenula pravo prema stepeništu.

„Ovuda, gospodine Malone. Ovaj put vodi u kuhinje.”

On je zaobišao još turista.

Stepenice su bile zaprečene gvozdenim lancem s natpisom ZABRANJEN PROLAZ, ali oni su ga preskočili i krenuli dole.

Jedan od uniformisanih čuvara je prišao ogradi i doviknuo: „Ne možete tamo!”

„Sve je u redu”, uzvratila je Tanja. „To sam samo ja.“

Čuvar ju je izgleda prepoznao i mahnuo im rukom da idu.

„Oni su jako vredni“, rekla je Tanja dok su nastavljali da silaze. „Svskog dana dolazi mnogo posetilaca. Ljudi vole da lutaju okolo. Ali pomaže ako si radio ovde dvadeset godina.”

On je bio zahvalan i na njenom prisustvu i činjenici da je ispod jakne još imao pištolj koji je juče nabavio.

Sišli su u prizemlje i čuo je korake kako se spuštaju za njima.

Sigurno su to bila dvojica lažnih policajaca.

„Ne smemo da gubimo vreme”, rekla je Tanja.

Izašli su kroz vrata bez kvake. Šteta. Jednostavna reza bi im bila od čudesne koristi. Ali ovo je sigurno bio savremeni požarni izlaz s prvog sprata, mada je nekad bio prolaz kojim je hrana spremljena u kuhinjama prenošena u Veliku salu.

Dugi uski hodnik pružao se u oba pravca.

Posetioci su prolazili gore i dole.

Tanja je skrenula levo, pa desno, i ušla u Veliku kuhinju. On se setio svega što je znao o ovom delu palate. Preko pedeset prostorija, skoro tri hiljade kvadratnih metara, u kojima je nekad bilo dve stotine članova posluge. Dva obroka su svakodnevno ovde pripremana za osamsto članova dvora Henrija VIII. Nalazili su se u prostranoj odaji s dva ognjišta, gde je gorela jaka vatra, s visokim plafonima i zidovima okrečenim u belo. Svuda je bilo ljudi koji su fotografisali i ćaskali, verovatno zamišljajući sebe u ovoj prostoriji pre pet stotina godina.

„Dođite, gospodine Malone. Ovuda.”

Povela ga je kroz kuhinju, zaustavivši se na vratima prema pokrivenom dvorištu.

„Brzo pogledajte da proverite jesu li naši pratioci tamo.”

On je provirio iza dovratka, sklonio se da propusti još turista, i spazio jednog od onih ljudi u istom hodniku u koji su prvo ušli sa stepeništa. Tanja ih je vodila polukružnom putanjom oko tog mesta.

„Jedan od njih je iza nas”, rekla mu je.

Okrenuo se i primetio čoveka u kuhinji, ali on još nije video njih.

„Idemo”, kazao je Malon.

Prošli su kroz dvorište i video je čoveka koji je još dalje odmakao niz dugi hodnik, ali onaj drugi će uskoro biti ovde.

„Moramo da uđemo kroz ona vrata”, rekla je Tanja, pokazujući desno od hodnika, desetak metara od mesta gde su stajali. Ako požure, mogli su da uđu pre nego što ih čovek primeti.

„Zašto odmah nismo otišli tamo?” upitao ju je.

„I da nas vide? Bili su tačno iza nas. Ovo je izazvalo malo zbrke.”

Nije mogao to da ospori.

Krenula je prema vratima odlučnim korakom i nestala iza njih.

Pratio ju je i brzo sišao niz kratko kameno stepenište do poda od cigle, u prostoriju koja je nekada služila kao vinski podrum. Lučni svod su pridržavala tri stuba. Prozori su propuštali sunčevu svetlost. Ogromne vinske bačve, položene na bokove, bile su poređane duž spoljašnjih zidova i popunjavale središnji prostor između stubova.

Tanja je krenula prema zadnjem delu prostorije i on je spazio još jedno stepenište koje je vodilo naniže do još jednih zatvorenih vrata. Sišla je do vrata i on vide da su zaštićena elektronskom bravom, ali ona je znala šifru, ukucala ju je i domahnula mu da krene za njom.

Dvojica su se pojavila na ulazu u podrum iza njih.

Jedan je posegnuo rukom ispod jakne.

Malon je znao šta to znači.

Zato je on posegnuo brže, izvukao pištolj pa ispalio metak desno od ulaznih vrata. Zatvoren prostor i kameni zidovi pojačali su pucanj do snage eksplozije. Ljudi koji su se divili vinskim bačvama su se trznuli, a zatim shvatili da on drži pištolj i uspaničili se. On je iskoristio trenutak da strči niz stepenice i prođe kroz otvorena vrata. Kad su oboje bili unutra, Tanja je zalupila vrata.

„Elektronska brava se zaključala”, rekla je. „Osim ako znaju

kombinaciju, neće moći da nas prate.”

Njegova najbliža pretpostavka bila je da su ti ljudi bili iz MI6 i da su radili za Tomasa Metjuza, možda uz pomoć Metropolitenske policije. Ali ko zna. Nije bilo nemoguće ni da će se umešati obezbeđenje u palati.

Pokušao je da proceni gde su se sada našli. Vladao je mrkli mrak, a vazduh je bio vlažan i memljiv.

Čuo je kako se Tanja kreće u mraku i odjednom se uključila baterijska lampa.

„Osoblje ih drži ovde”, rekla je.

„Gde smo mi?”

„Pa u kanalizaciji. Gde drugde?”

Ketlin je sišla do dna stepeništa i ponovo se našla u prizemlju. Izašla je u dugi hodnik, a onda odmah ušla u usku prostoriju označenu kao *Gornja ostava za voće*. Na spoljašnjim zidovima nalazio se niz međusobno blisko postavljenih prozora. Odaja je bila obasjana sunčevim sjajem. I ovde je bilo ljudi. Ipak, ne tako mnogo kao na prvom spratu.

Ako je Tomas Metjuz bio na pravom mestu, zašto joj nije pomogao?

Umesto toga, odlučno ju je pratila Eva Pazan. Njenoj progoniteljki neće trebati dugo da shvati kako je njena meta pobjegla dole. Nije bila sigurna na čijoj je Pazanova strani, ali posle onoga što je doživela u knjižari, odlučila je da ne veruje nikome.

I da jednostavno ode.

Ali ne kroz jedan od obeleženih izlaza, na koje se sigurno motrilo.

Kroz prozor je videla veličanstveni Privatni vrt, koji se prostirao od palate do reke.

To je izgledalo kao dobra odstupnica.

Prišla je jednom prozoru i nije primetila nikakve alarme. A zašto bi ih i bilo? U palati je postojalo na stotine prozora, i da se svaki od njih poveže u alarmni sistem, koštalo bi neizmerno. Umesto toga, izabrani su senzori pokreta, i ona ih je opazila u ostavi za voće. Bili su postavljeni visoko, da registruju bilo kakav pokušaj ulaska kroz prozore.

Ali oni su sigurno bili deaktivirani tokom dana.

Osmotrla je prostoriju i nije primetila nikog od uniformisanog osoblja.
Zato je otvorila bravicu na prozorskom oknu i podigla ga.

Visina do zemlje je bila neka dva metra.

Ljudi u blizini odmerili su je pogledom.

Nije obraćala pažnju na njih i jednostavno je izašla kroz prozor.

ČETRDESET JEDAN

Ijan je želeo da sazna više o Henriju Ficroju. Bio je opčinjen onim što je gospođica Meri ispričala.

„Taj tip Ficroj oženio se u petnaestoj devojčicom od četrnaest godina?“

„To je bilo sasvim uobičajeno u ono vreme. Brakovi unutar povlašćenog sloja društva nisu sklapani iz ljubavi. Cilj im je bio sklapanje saveza i sticanje bogatstva. Henri VIII je gledao na brak s Hauardovima kao na način za učvršćivanje svoje veze s tom bogatom i moćnom porodicom. U to vreme nije predstavljalo problem to što je njegov sin bio rođen iz vanbračne veze, pošto je Henri tako otvoreno izražavao naklonost prema njemu.“

„Šta je Henrijeva žena mislila o tome?“, upitao je Gari.

„Ona nije bila zadovoljna. To je izazvalo napetost i verovatno doprinelo nekim od njenih pobačaja. Katarina Aragonska bila je, na mnogo načina, krhka žena.“

Amerikanac po imenu Antrim se povukao u kancelariju s još dvojicom. Iako je tek upoznao tog čoveka, Ijan je osećao da nešto nije u redu s njim. A on je naučio da veruje instinktima. Odmah mu se dopala gospođica Meri, kao i Koton Malon. Gari je takođe bio u redu, mada mlađi Malon nije imao mnogo predstave o tome koliko život može da bude težak. Ijan nije poznavao ni majku ni oca, i verovatno ih nikad neće ni upoznati. Njegova tetka je pokušala da mu priča o porodici, ali on je bio premlad da razume, a nakon što je otišao, i previše ljut da bi ga bilo briga.

Gari je imao dva oca.

U čemu je onda problem?

Primetio je oprez u očima gospođice Meri kad se sporečkala s Antrimom. I ona je imala loš osećaj u vezi s njim. To je bilo očigledno. Ipak, Gari je bio previše obuzet sopstvenim problemom da jasno razmišlja.

I to je bilo u redu.

On je mogao da razmišlja umesto njega.

Uostalom, Malon mu je rekao da pazi na Garija.

„Najzad“, kazala je gospođica Meri, „Henri VIII se i sam oženio ženom

iz porodice Hauard. Zvala se Katarina i postala je njegova peta žena. Nažalost, ova Hauardova je bila promiskuitetna i kralj je naredio da joj odseku glavu. Hauardovi mu to nikad nisu oprostili niti je kralj oprostio njima. Hauardovi su počeli da padaju u nemilost i nisu više imali povlašćen položaj. Henri, brat od Sarija i brat Meri Hauard, pogubljen je zbog izdaje, i to je bila poslednja osoba koju je Henri poslao na gubilište pre nego što je umro u januaru 1547.“

„Kako vi znate sve ovo?“, pitao je Gari.

„Ona čita knjige“, rekao je Ijan.

Gospođica Meri se osmehnula. „To je tačno. Ali uvek me je naročito interesovala baš ova tema. Moja sestra je veoma upućena u sve što se tiče Tjudora. Izgleda da i gospodin Antrim deli naše interesovanje.“

„On radi svoj posao“, umešao se Gari.

„Stvarno? A šta je to što ga toliko zanima u britanskoj istoriji? Poslednji put kad sam proveravala, Velika Britanija i Sjedinjene Američke Države bile su bliski saveznici. Zašto on špijunira ovde? Skriven u ovom skladištu? Zašto jednostavno ne zatraži ono što mu treba?“

„Špijunaža nije uvek tako jednostavna. Ja to znam. Moj tata se dugo bavio tim poslom.“

„Tvoj otac deluje kao pristojan čovek“, rekla je gospođica Meri. „A uveravam te da je on zbunjen ovim koliko i ja.“

Antrim se uspaničio.

MI6 je bio umešan u ubistvo Faroua Karija? To je značilo da oni znaju za operaciju *Kraljevska obmana*. Dedalovo društvo je reklo da su oni ubili Karija. Što je značilo da su lagali ili oni ili Ijan Dan.

Ali ko od njih?

A sad je Koton Malon bio u Hempton kortu s Ketlin Ričards?

Šta je, dođavola, ona radila tamo?

Morao je to da sazna pa je poslao oba svoja agenta da smesta otkriju šta se dešava.

Pogledao je napolje u skladište, gde su žena i dva dečaka sedeli među predmetima koji će uskoro biti uništeni. Čekao je poziv koji će potvrditi da je Koton Malon mrtav. Sam će saopštiti tužnu vest Gariju. Posle toga će se sigurno umešati Pem, ali on će biti u redu. Gari joj neće dozvoliti da po drugi

put izgura Antrima iz njegovog života, a neće biti drugog oca da se meša. Pomisao na ovu pobedu navela ga je da se osmehne. Već je obavestio detektiva u Atlanti da pojača praćenje. Prisluskivanje Peminih fiksnih telefona moglo bi se pokazati korisnim u predstojećim mesecima. Informacije su bile najveći saveznik obaveštajnog operativca. Što više informacija, to bolje. A sa sedam miliona dolara u banci neće biti briga oko finansiranja.

Ali morao je rešavati sve jedno po jedno.

Operacija *Kraljevska obmana* morala je da se završi.

Kao što je dogovoreno.

Gariju su smetale kritike gospođice Meri na račun Antrima. Nije imala pravo da kaže bilo šta negativno o njemu. I mada je izgledalo da su njene reči pažljivo odabrane, on je jasno shvatio na šta je mislila.

Da li si siguran u vezi s ovim čovekom?

Bio je potpuno siguran. Blejk Antrim ga bar nije lagao. Za razliku od njegove majke. A Antrim nije povredio njegovu majku. Za razliku od njegovog oca. Još je morao da razgovara s majkom. Njoj se neće dopasti ono što se dešava, ali moraće to da prihvati. Ako ne, on će ispuniti pretnju i preseliti se u Dansku. Možda će tata imati više razumevanja.

„Henri Ficroj”, rekla je gospođica Meri, „i Meri Hauard su imali dete. Dečaka. Imao je trinaest godina kad je njegov deda Henri VIII umro 1547. godine. Ovaj dečak je bio mršav i bled, riđe kose kao kod Tjudorovih. Ali je bio jak i odlučan, kao Hauardovi.”

„Je li to ono čime se moj tata trenutno bavi?” pitao je Gari.

„Ne znam. Zaista ne znam.”

Gari je video da je Antrima nešto mučilo. Brzo se izvinio i požurio nazad u kancelariju. Pre nekoliko minuta druga dvojica agenata su izašla iz zgrade. Antrim je još bio u kancelariji. Morao je da razgovara s njim. Neki pokret na drugoj strani prostorije privukao mu je pažnju.

Antrim je doviknuo: „Biću napolju. Moram da obavim poziv.”

„Gde je ovde toalet?”, upitao ga je Ijan.

„Ovde. Vrata pored prozora kancelarije.”

Ijan je odlučio da nešto preduzme.

Nije morao da ide u toalet. Ono što je morao da saznaje šta Antrim radi. Amerikanac je izgledao iznenađeno kad je saznao da je matori Metjuz umešan u sve ovo. A bio je čak još i više zainteresovan za damu iz SOCA. Malon je bio u Hempton kortu? Pitao se zašto. On je tamo išao nekoliko puta, pošto su dvorišta i vrtovi, u koje je ulaz bio besplatan, privlačili gomile turista, odličnih za džeparenje. Uz to mu se sviđao lavirint. Dopao se jednom od čuvara na kapiji i dopuštao mu je da luta među visokim živim ogradama bez plaćanja ulaznice.

Pošao je prema mestu gde mu je Antrim pokazao da se nalazi toalet. Zatim se brzo osvrnuo i video da Gari i gospođica Meri razgovaraju, ne obraćajući pažnju na njega, pa je skrenuo prema izlaznim vratima skladišta. Oprezno je pritisnuo kvaku i odškrinuo metalna vrata, tek toliko da proviri napolje. Antrim je bio udaljen dvadesetak metara. Stajao je pored susedne zgrade, s telefonom naslonjenim na uvo. Bio je predaleko da bi Ijan išta čuo, a prostor je bio previše otvoren da bi mu prišao bliže. Ali jasno se videlo da je Antrim uzrujan. Telo mu je bilo ukočeno, a glava mu se tresla dok je govorio.

Ijan je zatvorio vrata.

I razmislio o tome kako da se dokopa tog telefona.

ČETRDESET DVA

Malon je uzeo jednu od baterijskih lampi s aluminijske police, savremenog dodatka na mestu koje je očigledno odavno postojalo. Krenuo je za Tanjom niz ciglom ozidani nagib, koji je izlazio u drugi tunel, koji se pružao i na desnu i na levu stranu.

„Gospodine Malone, morate da budete svesni svoje privilegovanosti. Retki su oni koji su ovo videli. Tri kilometra odvodnih kanala ukršta se ispod palate. Remek-delo građevinarstva u to vreme. Donosili su vodu s izvora kilometrima udaljenih i njome ispirali smrdljive nužnike i kuhinjski otpad.” Usmerila je zrak svetlosti iz baterijske lampe nadesno, pa ga skrenula ulevo. „Do reke Temze. Tuda.”

Nagnuti uski prolaz bio je tesan i polukružnog oblika, ozidan u belo okrečanim ciglama umrljanim buđi.

„Postoji priča da su Henrijeve ljubavnice ovuda ulazile u palatu i izlazile iz nje.”

„Izgleda da uživate u tim pričama.”

Ona se zakikotala. „Zaista je tako. Ali sad moramo da požurimo.”

Skrenula je nalevo. Pod je bio blago nagnut, sigurno da bi gravitacija pomogla da voda otiče u reku. U središtu kanala je bila bara ustajale vode, u kojoj se mestimično mrdalo nešto živo.

„Jegulje”, rekla je ona. „Bezopasne su. Samo zaobiđite vodu s bilo koje strane.”

On je to već radio. Smatrao je sebe sposobnim da podnese mnogo toga. Pilotirao je lovačkim avionima u mornarici. Iskakao je iz aviona i ronio u dubinama okeana. U *Magelan biletu* suočavao se s pištoljima i ljudima koji su hteli da ga ubiju. Ali ono čega se istinski grozio bilo je da se nađe ispod zemlje. To mu se dešavalo češće nego što je želeo, i uvek je prisiljavao mozak da izdrži do kraja, ali to nije značilo da mu je prijatno kad se nalazi ispod sloja čvrste zemlje. I to s jeguljama, za ime božje. Međutim, Tanja Karlton je izgledala kao da se nalazi kod sopstvene kuće.

„Bili ste ovde i ranije?”, upitao je, pokušavajući da skrene misli s

trenutne situacije.

„Mnogo puta. Jednom nam je dopušteno da istražimo ove tunele. Oni su stvarno izuzetni.”

Primetio je ispupčenja na zidovima, iza mračnih rupa, na otprilike dve trećine visine zida. Pregledao je nekoliko njih pomoću baterijske lampe.

„Oluci s gornjih spratova. Odvođe vodu dole u reku.”

Primetio je da ništa oko njega nije ušrafljeno, zakovano, pritegnuto ili zacementirano. Cigle su slagane jedna na drugu bez ikakvog vezivnog materijala. Da nije bilo činjenice da su tako stajale već pet stotina godina, bio bi pomalo zabrinut.

„Uskoro ćemo izaći ispod palate“, objasnila je Tanja. „Ona se prostire na velikoj površini iznad nas. Zatim ćemo neko vreme ići ispod vrta dok ne dođemo do izlaza.”

Kuhinje su se nalazile na severnoj strani palate, reka je bila s njene južne strane, i udaljenost između njih je bila otprilike jednaka dužini tri fudbalska terena. Što se njega ticalo, to je značilo previše vremena ispod zemlje.

„Za kanalizaciju, ovo i ne smrdi toliko gadno.”

„O, nije korišćena za otpadne vode već vekovima. Otpad se više ne sme izlivati u reku. Služi uglavnom za odvođenje kišnice. Postoji osoblje što održava odvodni sistem. Ulaz kroz koji smo prošli bio je put kojim su sluge silazile ovamo u Henrijevo vreme, da spreče zapušavanje kanala.”

Izgledalo je da je ne brine cela ova intriga, kao da je to nešto što joj se dešava svaki dan. Ali on je morao da kaže: „Žao mi je što sam vas uvukao u ovo.”

„Bože, ne. Ovo je najveće uzbuđenje koje sam doživela nakon mnogo vremena. Meri je rekla da bi moglo da bude avanture, i bila je potpuno u pravu. Nekada sam i ja radila za SIS. Da li vam je Meri to ispričala?”

„Izostavila je tu pojedinost.”

„Bila sam analitičarka u mlađim danima. I to prilično dobra, mada to moram da kažem sama za sebe.” Nastavila je da odlučno gazi napred. „Nije tako uzbuđljivo kao ono čime ste se vi nekad bavili. Ali naučila sam da sačuvam hladnu glavu šta god da se dešava.”

„Nisam znao da ste obavešteni čime sam se bavio.”

„Meri mi je rekla da ste bili američki agent.”

Morao je da se saginje dok su hodali. Tanja nije imala takvih problema.

Njihove lampe obasjavale su samo nekih sedam ili osam metara ispred njih.

Još jegulja je pljusnulo pored njihovih nogu.

Čuo je neki zvuk iza sebe.

Glasovi.

„O, bože”, rekla je Tanja zaustavljajući se. „Bojim se da se osoblje u palati umešalo. Oni su jedini koji mogu da otvore ta vrata.”

Ketlin je doskočila na šljunkom nasutu stazu. Pred njom se prostirao Privatni vrt, prepun kupastih stabala tise, okruglog žbunja božikovine, vrtnog cveća, kipova i sezonskog rastinja oivičenog potkresanim živicama. Pošljunčane staze i široki drvoredi obezbeđivali su prolaz kroz prirodni ambijent.

Odlučila je da krene na suprotnu stranu od reke i prođe sa zadnje strane palate. Odatle je mogla da se vrati do železničke stanice i uhvati voz do negde. Bilo gde, samo da se udalji odavde. Morala je da razmisli. Da odluči. Ovog puta nešto pametno. Problem je bio u tome što je mogla da se okrene samo na jednu stranu. Bila je završila sa SOCA. Njeni poslodavci neće uraditi ništa da je zaštite. Policija je bila podjednako beskorisna. Samo Tomas Metjuz je mogao da pomogne.

Ili možda nije?

A ako može, *hoće li* to i da uradi?

Krenula je stazom sa zadnje strane palate i skrenula levo.

Pedeset metara od nje stajala je Eva Pazan i onaj isti čovek koji je bio unutra s njom.

Oboje su je videli.

Okrenula se i potrčala, zaklonivši se iza ugla zgrade.

Ispred nje nije bilo ničeg drugog osim još zgrada s još kamera.

Zato je odlučila da krene levo, prema reci, u šarenilo precizno poredanih boja Privatnog vrta.

Malon je shvatao da imaju početnu prednost, ali se pitao kuda ih Tanja vodi. Zabrinutost zbog onoga šta se nalazilo ispred njih doprinela je njegovoj nelagodi što se nalazi ispod zemlje. Razmišljao je da se jednostavno zaustavi i sukobi s progoniteljima. Ako je to bio MI6, zašto bi to bio problem? Ako je bila policija, isto? Šta je bilo najgore što je moglo da se dogodi? Hapšenje?

Stefani Nel je mogla da ga izvuče.

„Još samo malo napred“, rekla je Tanja.

Pretpostavio je da ljudi iza njih nose baterijske lampe, ali nije mogao da vidi svetlost. U potpunoj tami, slabašni zraci svetla nisu prodirali daleko. Ali to je značilo da se ne vidi ni sjaj njihovih baterijskih lampi. Ispred je video lestve koje su vodile u otvor u svodu tunela.

„Gospodine Malone“, rekao je neki glas iz crnila iza njih, praćen odjekom, što je ukazivalo da dopire iz daljine.

„Jedina šansa. Stanite i sačekajte nas.“

Tanja se uhvatila za merdevine.

Dao joj je znak da se penje, i to što brže.

„Ovo nije vaša borba“, doviknuo je glas. „Nema potrebe da poginete u njoj.“

Da pogine?

Uhvatio se za metalne merdevine. Aluminiyum. Čvrst.

„Ko ste vi?“, doviknuo je.

„To nije vaša briga.“

Zagledao se nazad u tamu sa svoje leve strane. Bledi sjaj u daljini s njegove desne strane ukazivao je da je blizu izlaz na Temzu. Svetio se pojavilo iznad njega kad je Tanja otvorila poklopac u niskom oknu koje je izlazilo kroz svod od cigle.

Popeo se gore, najzad se izbavivši iz tunela dole ispod.

Čuo se prasak.

Od kog se prenuo.

Zatim još jedan.

Pa još pucnjeva.

U prolazu ispod njih praštalo je vatreno oružje.

Meci su se odbijali o cigle. On je bio iznad linije vatre, blizu izlaza, ali je brinuo zbog zalutalih metaka. Brzo je izašao na površinu tla i zalupio metalni poklopac za sobom.

„Bogu hvala da ovaj izlaz nikad nije zaključan“, rekla je Tanja. „Napravljen je pre nekoliko godina kao dodatna mera sigurnosti.“

On se osvrnuo oko sebe da se orijentiše.

Nalazili su se južno od palate, a zapadno od velikog Privatnog vrta, međusobno razdvojenih zidom od cigle i visokim živim ogradama. U blizini

je stajala stamena Kuća banketa, okrenuta prema reci. Ovde nije bilo ljudi, ali je čuo glasove iza živice iza koje je znao da se nalaze Vrtovi ribnjaka. Šetao je ranije pored tog mesta, gde je držana sveža riba za palatu.

„Da li su to što sam čula dole bili pucnji iz vatrenog oružja?“, upitala je Tanja.

„Bojim se da jesu. Moramo da nestanemo. Brzo.“

Sve se upravo promenilo.

Ti ljudi su došli da ga ubiju.

Pogledao je poklopac i video polugu kojom se otvarao s gornje strane, koja se pomerila u skladu s onom s donje strane. Osvrnuo se oko sebe tražeći nešto, bilo šta, i pronašao to blizu ribnjaka u sredini vrta. Do njega je, između travnjaka i cvetnih leja, vodila staza popločana ravnim kamenjem. Pojurio je do nje i uspeo da izvuče jedan kamen, otprilike stopu širok i isto toliko dug, iz vlažne zemlje. Odneo ga je nazad i spustio pored poluge na poklopcu.

Poslužiće kao sigurnosna brava.

Kad neko pokuša odozdo da pomeri polugu, kamen će blokirati njeno kretanje.

„Kuda?“, upitao je Tanju, pošto ih je ona očigledno dovela ovamo s razlogom. Pokazala je iza Kuće banketa prema reci.

„Tamo.“

Ketlin je nastavila da se kreće kroz Privatni vrt prema Temzi. Potkresane živice su bile previše niske, nisu joj pružale nikakav zaklon i skrovište. Široka pošljunčana staza, omeđena ukrasnim rastinjem do kolena, vodi do centralne fontane. Tu nije bilo mnogo ljudi, ali ih je ipak bilo dovoljno. Eva i njen pratilac su ušli u vrt i krenuli za njom.

Ona je i dalje imala sa sobom pištolj i pokušavala je da smisli kako da ga najbolje upotrebi. Probiće se napolje pomoću oružja, ako tako mora da bude, ali nedostatak adekvatnog zaklona naveo ju je da zasad odbaci tu mogućnost. Po travnjaku su i sa leve i sa desne strane stajali kipovi, dovoljno veliki da joj pruže neku zaštitu, ali da bi stigla do njih, morala je da pređe preko brisanog prostora.

Zato je žurno nastavila da se kreće pravo napred.

Malon i Tanja su prošli iza Kuće banketa. Izgledalo je da Tanja tačno zna

kuda ide. Prešli su mali travnjak između golih listopadnih stabala i došli do dva i po metra visokog zida od cigle, koji je razdvajao zemljište oko palate od betonske staze uz ivicu Temze.

„Ja živim tu blizu, na drugoj strani reke, gore uz pritoku“, rekla je ona. „Svaki dan dolazim na posao u svom motornom čamcu.“

On gotovo da se osmehnuo. Ovo je bila pametna žena. Pitao se kako da pređu preko stotina jutara zemljišta koje je okruživalo Hempton kort. Najjednostavniji put? Preko vode. Što je Tanja Karlton sve vreme znala.

U zidu je stajala kapija s gvozdenim šipkama, koja se takođe zatvarala elektronskom bravom. Tanja je ukucala šifru i prošli su kroz nju.

„Prolazim ovuda svakog dana, tako da mi je baštovan dao lozinku za prolaz. Pre mnogo godina imala sam i ključ. Usuđujem se da kažem da je otad sve napredovalo.“

Skrenuli su i požurili niz pločnik, pored bele drvene ograde koja se pružala duž obale reke, udaljavajući se od vrtova. Na drugoj strani reke je video železničku stanicu na kojoj je izašao iz voza kad je doputovao ovamo.

Motrio je na zid od cigle, spreman da potegne pištolj. Šačica ljudi takođe je šetala stazom.

Mozak mu je radio punom brzinom.

Neko ga je želeo mrtvog.

A onaj podzemni prolaz, u kom nije moglo da bude nikakvih svedoka, nudio je savršenu priliku za to.

Morao je da razgovara s Antrimom.

Čim se izvuku odavde.

Ketlin je opazila ukrasnu gvozdenu ogradu, rad talentovanih kovača, kroz čije se pozlaćene rešetke mestimično mogla videti Temza. Ograda je s obe njene strane bila visoka preko dva metra i na vrhu je imala šiljke. Eva i njen prijatelj su joj se brzo približavali. Pogledala je levo, zatim desno, i videla mesto na kom se završavala ograda, a počinjao visoki zid od cigle kojim je odatle, pa nadalje, bilo opasano zemljište oko palate. Ono što joj je privuklo pažnju bile su stepenice koje su vodile do višeg nivoa vrta, skoro u ravni s vrhom zida od cigle. Odatle će biti lako skočiti na zid i preći na drugu stranu, do popločane staze duž obale Temze. Mogla je ili da trči koliko je noge nose, ili da zapliva preko reke.

Naglo je skrenula udesno, potrčala niz pošljunčanu stazu pa uz stepenice. Iza sebe je videla Pazanovu kako sad već trči za njom.

Istrčala je na vrh stepeništa i izašla na još jednu stazu. Bila je u pravu. Gvozdena ograda sa šiljcima se završila i počeo je zid od cigle, ovde već niži zahvaljujući tome što je stajala na izdignutom tlu. Bilo je jednostavno popeti se na zid i doskočiti dva metra niže na drugu stranu. Ali pre nego što je mogla da naskoči na zid, pred njom su se pojavila dvojica s pištoljima u rukama. Eva je sad bila u podnožju stepeništa iza nje, takođe naoružana.

„Nećeš uspeti”, rekla je Pazanova. „Čak i ako uspeš, pogledaj dole. Nema ničeg osim otvorenog zemljišta. Ustrelićemo te pre nego što stigneš bilo gde.”

Osvrnula se nalevo. Gde su svi oni ljudi? Vrtovi bi trebalo da budu prepuni u ovako lepo subotnje jutro. Nekoliko posetilaca, koji su maločas bili tu, sad su nestali. I gde je Metjuz? Dva velika čamca bila su privezana za betonski kej dole ispod nje, ali ni tamo nije bilo nikog na vidiku.

Pazanova se popela uz stepenice i prišla joj. „Hoću tvoj pištolj. Polako i pažljivo. Baci ga na zemlju.”

Izvadila je oružje i uradila kako joj je rečeno. „Ko si ti?”

„Nisam ona koja ti misliš da sam.”

Malon je uskočio u Tanjin mali čamac. Bio je dug tri metra i imao odličan motor na krmi. U unutrašnjosti su ležala dva prsluka za spašavanje i veslo.

„Nikad nisam morala da koristim jedan od ovih“, rekla je. „Bogu hvala.“

„Hoćete li da pokrenem motor?” upitao je on.

„Pobogu, gospodine Malone. Godinama sam povlačila kanap na toj staroj šklopociji. Sasvim sam sposobna za to.“

Gledao je kako ona dvaput povlači kanap i motor je zabrujao i proradio. Odvezala je uže kojim je čamac bio vezan i izvezla čamac na reku, okrećući se nazad prema zemljištu palate, ploveći nizvodno niz Temzu.

„Držite se suprotne obale”, rekao je on. „Za svaki slučaj.”

Upravila je čamac preko smeđe vode, dalje od palate. Približavali su se još jednom betonskom keju, uz koji su bila vezana dva velika čamca.

Primetio je ženu kako stoji na onom zidu od cigle koji je krivudao oko Kuće banketa. Stajala je na mestu gde se gvozdена ograda, koja razdvaja vrtove od vode, završava i gde je počinje visoki zid.

Ketlin Ričards.

Druga žena, zajedno s nekom dvojicom, stajala je s Ketlinine desne strane.

Svi su držali oružje.

Povukli su Ričardsovu dole.

Tanja je to takođe videla.

„Izgleda da je gospođica Ričards naišla na neke probleme.”

Nije bilo sumnje u to.

A s obzirom na ono što se upravo desilo u onom tunelu, on je možda potpuno pogrešio u vezi s njom.

DEO ČETVRTI

ČETRDESET TRI

Antrim je postajao sve uzbuđeniji što se razgovor duže nastavljao. Isti zagrobni glas čoveka iz Dedalovog društva odgovorio je na njegov poziv, i čovek kao da je uživao u situaciji.

„Jeste li me čuli?” rekao je on. „Prokleti načelnik MI6 je umešan u ovo. On je ubio Faroua Karija, a ne vi.”

„Čuo sam vas, gospodine Antrime. Samo sam jednostavno odlučio da ne verujem u ono što vam je ulični deran saopštio. Znam šta se dogodilo. Mi smo naredili da se to uradi.”

„Ketlin Ričards radi za SOCA. Ja je poznajem. Otkud se, kog đavola, ona umešala? Da li i vi znate za to?”

„Ovo je nova informacija. Ali ne vidim baš neki problem u tome. Sve je privedeno kraju. Vi ćete dobiti novac i nestati odavde pre jutra.“

Tu je bio u pravu. Što pre - to bolje.

„Ako je Tomas Metjuz zaista umešan u ovo”, rekao je glas, „on je možda namerno pustio dezinformacije da bi nas sve obmanuo.“

Tačno. Ali još je preostajao problem Kotona Malona.

„Šta se desilo u Hempton kortu?”

„Upravo očekujem izveštaj o tome. Poslednje što sam čuo je da je gospodin Malon poteran na pogodno mesto, gde će biti eliminisan. Sve se odvija bez problema.”

„Moram da budem obavešten kad se to desi.”

„Kakav je vaš interes u vezi s Malonom?”

„Nemam interes. Vi ga imate. On je pročitao sadržinu fleš-memorije. Zna neke pojedinosti. On je vaš problem, ne moj.”

„Zaista sumnjam u to. Vi niste iskren čovek.”

„Kao da me je briga za vaše mišljenje o meni. Vi ubijate ljude. Verovali vi u to ili ne, ali MI6 je umešan u ovo. To znači da će zataškavanje predstavljati veliki problem. Vaš problem.”

„A takođe i vaš. Kad se sve sazna, mislim da će se vaši pretpostavljeni upitati šta stvarno smerate.”

„Što znači da će sve ovo otići dođavola i vi možete da se pozdravite s vašom malom tajnom.”

Ćutanje na drugoj strani je pokazivalo da je bio u pravu.

„Da li je Ijan Dan tu pod vašim nadzorom?” upitao je glas.

„Kod mene je, na bezbednom mestu.”

„Zadržite ga tu. U međuvremenu moramo da razgovaramo, licem u lice.”

Kao da će on to stvarno da uradi. Nije bio budala. Već je shvatio da bi za Dedalovo društvo najsigurnije bilo da ubije i njega.

„To se neće desiti.”

Glas na drugom kraju veze se zakikotao. „I mislio sam da će vas ovaj zahtev zabrinuti.”

On ništa nije rekao.

„U redu, gospodine Antrime, da bismo ublažili vaše strahove, sastaćemo se na javnom mestu. Na nekom koje ima obezbeđenje, kako biste se osećali lagodnije.”

„Zašto moramo da se nađemo?”

„Zato što postoji nešto što morate da vidite. I posmatrajte to na ovaj način: vi imate Ijana Dana. On vam je osiguranje. Siguran sam da nameravate da ga sakrijete na mestu za koje samo vi znate. On će biti garancija vaše bezbednosti.”

„Zašto želite dečaka? Fleš-memorija je ono što vam je potrebno.”

„On je svedok ubistva, a mi mrzimo da za sobom ostavljamo bilo šta neraščišćeno.”

To je imalo smisla.

Nažalost, on trenutno nije imao ljudi, pa će zato povesti Garija sa sobom, a ostaviti Dana i ženu u skladištu.

Na mestu za koje su ljudi iz Dedalovog društva znali.

Pa šta? Koga je briga?

Najbolje bi bilo da oboje umru i nestanu.

Postao je svestan grube stvarnosti.

Dedal je bio jedini prijatelj koji mu je preostao.

„Recite mesto.”

Gari je stajao s gospođicom Meri.

„Izgledaš zabrinuto”, rekla mu je ona.

„Moram da razgovaram s mamom ili tatom.”

Znao je da je ova žena imala sa sobom mobilni telefon. Sinoć je primila neki poziv.

Blago mu je spustila ruku na rame. „Rekli su mi da više ne koristim telefon. Moramo da poštujemo njihove želje.” Zastala je. „Da li ti je mnogo teško?”

„Više nego što sam mislio da će biti.”

Pokazala je na predmete sakupljene u skladištu. „Činjenica da je gospodin Antrim ukrao sve ovo navela me je da se zapitam u vezi sa njim.”

„On je špijun. Čovek ponekad jednostavno mora da uradi nešto. Ja sam morao da uradim nešto pre mesec dana.”

„Nešto nezgodno?”

Klimnuo je glavom. „Spasao sam prijatelju život.”

„To je bilo vrlo hrabro.”

Slegnuo je ramenima. „Jednostavno sam reagovao. Bio je u opasnosti.”

„Ti znaš malo ili gotovo ništa o ovom čoveku koji kaže da je tvoj biološki otac. A toliko ličiš na čoveka koji te je odgojio kao otac.”

„Kako vi poznajete mog tatu?”

„Ne poznajem. Samo znam šta sam videla sinoć. On je hrabar čovek.”

Da, zaista jeste.

„Polako s ovim”, rekla je ona. „Nemoj biti ishitren. Saznao si mnogo istina. Naši mozgovi mogu da prihvate samo određenu količinu takvih istina u određenom vremenskom periodu. Budi oprezan.”

Izgledala je iskreno, što ga je još više podsetilo na baku, za koju bi takođe voleo da je pored njega.

„Moja majka može sve ovo da ispravi”, kazao je.

Gospođica Meri je klimnula glavom. „I njen posao je da to uradi.”

„Ona je izazvala ovu zbrku.”

„Ti nisi imao pojma šta se desilo pre toliko mnogo godina.”

„Vi se nikad niste udavali?”

Odmahnula je glavom.

„Kako onda sve to znate?”

„Zato što sam volela. I slomila nečije srce i osetila kako je to kad je i moje sopstveno slomljeno. To nikad nije greška samo jedne osobe.”

On je razmislio o tome što je rekla i shvatio da joj je možda povredio

osećanja. „Izvinite.”

Ona se osmehnula. „Zbog čega?”

„Vi ste samo pokušali da pomognete.”

„I nisam to dobro uradila.”

Čuo je kako se metalna vrata otvaraju na drugom kraju skladišta i video Antrima kako ponovo ulazi unutra.

„Ipak moram da razgovaram sa mamom”, kazao je tihim glasom.

„Šta ćeš joj reći?”

Razmislio je o tom pitanju, kao i o svim onim sukobima iz proteklih nekoliko nedelja, a naročito o majčinom nepokolebljivom stavu da nikad ništa neće otkriti.

„Ne znam.”

Ijan je gledao kako Antrim završava telefonski razgovor i vraća mobilni u džep sakoa. S desne strane. Široki otvor. Savršena prilika. Povukao se u toalet i sačekao dok nije čuo zvuk otvaranja spoljašnjih metalnih vrata. Zatim je izašao, okrenuo se i krenuo nazad prema mestu gde su stajali Gari i gospođica Meri.

Prateći Antrima.

Brzo mu se približavao.

Pet metara.

Dva.

Antrim je stao i okrenuo se.

Naleteo je na Amerikanca, zavukavši desnu ruku u džep njegovog sakoa i napipavši telefon.

Izvukao je ruku.

Sve se odigralo u deliću sekunde.

„Izvinite zbog ovoga”, rekao je, proprativši reći svojim uobičajenim bojažljivim izgledom. „Nisam vas video.”

Antrim se osmehnuo. „Sve je u redu.”

Spustio je ruku u kojoj je bio telefon pored tela i zaklonio je butinom dok se Antrim okretao na drugu stranu. Zatim je gurnuo telefon u zadnji džep, nadajući se da neće početi da zvoni. Bilo bi mu teško da objasni zašto ga je ukrao. Krenuo je naporedo s Amerikancem kroz skladište.

„Moram da izađem”, rekao je Antrim. „Gari, da li bi želeo da pođeš sa

mnom?“

„Naravno.“

Ijan je primetio izraz lica gospođice Meri. Taj izraz je pokazivao da se ona ne slaže s Garijevom odlukom, i da zna šta je Ijan upravo uradio.

A ipak ništa nije izgovorila.

Što je njemu mnogo govorilo.

„Vas dvoje ostanite unutra i sve će biti u redu“, rekao je Antrim. „Mi se vraćamo za dva sata.“

Gledao je kako Antrim i Gari odlaze prema izlaznim vratima.

Prišao je bliže gospođici Meri.

„Ja bih rekla“, šapnula mu je ona, „da ga uopšte nije briga šta će biti s nama.“ On se slagao s tim.

„Šta si ukrao?“

On izvadi telefon.

Osmehnula se. „Izvršno.“

ČETRDESET ČETIRI

Malon je gledao kako Ketlin Ričards nestaje sa zida od cigle. Tanja je vozila čamac punom brzinom, i sad je skrenula u okuku reke, ostavljajući dugi potez drveća i trave između njih i Hempton korta. Ako su oni ljudi u tunelu došli da ga ubiju, da li su takođe došli da ubiju i Ričardsovu? On joj je namestio priliku da pokaže na kojoj je strani, i ona je izabrala. Ali pitao se je li to zaista *njen* izbor?

„Moram da se vratim“, rekao je Tanji, koja je sedela na krmi i pritiskala gas motora.

„Mislite da bi ona mogla da bude u opasnosti?“

„Ne znam. Ali moram da to otkrijem.“

Primitio je teren za golf na obali pored palate. Jedini teren u Engleskoj koji se nalazio u kraljevskom parku. On je ovde igrao jednom prilikom pre mnogo vremena. Mahnuo je rukom u tom pravcu i Tanja je skrenula prema obali i ubacila motor u prazan hod.

Okrenuo se prema njoj. „Brzo će vas identifikovati. Ne možete da idete kući.“

„Nisam ni nameravala. Mislila sam da odem da obidem Meri.“

„Ona je u skrovištu. Koji vam je omiljeni hotel u Londonu?“

„O, ima ih jako mnogo prema kojima sam pristrasna. Ali omiljeni mi je *Garin*, u Belgreviji, u blizini Bakingamske palate. Baš otmen.“

„Idite tamo i uzmite sobu. Koju god želite.“

Oči su joj blesnule. „Kakva divna zamisao. Šta da radim s tom sobom?“

„Ostanite u njoj dok ne dođem po vas. Ako su sve sobe zauzete, ostanite u salonu dok ne stignem tamo.“

„To im se možda neće dopasti.“

On se osmehnuo. „Naručite hranu. Tad im neće smetati. Ako budem imao nekih problema, nazvaću recepciju i ostaviti poruku.“ Posegnuo je u džep i pronašao fleš-memoriju. „Ponesite ovo sa sobom.“

„Je li ovo ono što je Meri čitala?“

Klimnuo je glavom. „Računam na vas da ćete ovo dobro čuvati.“

„I hoću, gospodine Malone.”

„Brzo se sklonite s reke.”

„Idem pravo napred. Ostaviću čamac i pronaći taksi.”

„Imate li novca?”

„Sasvim dovoljno, hvala vam”, rekla je ona. „Potpuno sam opremljena.”

On uopšte nije sumnjao da je ova žena sposobna da se stara o sebi. To je već dokazala. Iskočio je na obalu. Pištolj mu je još bio zadenut iza leđa, skriven ispod kaputa, a ta činjenica je delovala umirujuće.

„Koristite gotovinu”, rekao joj je. „I ostanite tamo. Ne idite dok ne dođem.”

„Umem da pratim uputstva. Samo vi idite i nemojte da stradate.“

To nije ni nameravao. Ali takođe nije bio sasvim siguran ni da se to neće dogoditi.

Tanja je pritisnula gas i čamac je kliznuo preko Temze. On je gledao za njom dok je brujanje motora postajalo sve slabije i gubilo se negde dalje nizvodno.

Široka pošljunčana staza izlazila je na obalu reke. Na njenoj suprotnoj strani je video nisko potkresan travnjak golf terena i krenuo prema njemu. Uz ivicu terena rasle su grupice hrastova. Prisetio se konfiguracije terena, talasaste livade s dubokim uvalama. Video je nekoliko igrača i neke jelene kako lutaju okolo, pa je nastavio da ide prema palati, udaljenoj oko petsto metara.

Sišao je s kratko potkresanog travnjaka i krenuo kroz travom obrastao drvored između stabala limuna. S njegove desne strane pružao se dugački kanal. Setio se da se negde u blizini nalazi drvo, prastari hrast za koji se govorilo da je star 750 godina. Uputio se prema otvorenoj gvozdenoj kapiji na suprotnoj strani drvoreda, gde se trava završavala i počinjala još jedna pošljunčana staza. Visoke tise oblika pečurki rasle su duž staze. Iza drveća se čuo žubor vode iz fontane.

Usporio je korak i rekao sebi da bude oprezan. Ponovo se vratio u blizinu kamera. Posetioci palate hodali su po stazama, diveći se prelepom drveću i cveću. Ispred njega se uzdizala istočna barokna fasada zgrade, a sa desne strane su mu se nalazile mnoge starije tjudorske građevine, čvrsto zbijene zajedno. Ispod sledećeg reda tisa, potkresanih do visine od dva i po metra, opazio je Ketlin Ričards. S obe strane joj je išao po jedan muškarac, a neka

žena je hodala ispred njih. Zaustavio se i iskoristio drveće kao zaklon, povlačeći se iza jednog debelog stabla.

Ričardsovu su povelili pored baroknog krila do kraja tudorskih građevina na suprotnom uglu, gde se zadnji kraj palate pod pravim uglom povlačio prema glavnom ulazu. Prešao je preko staze do drugog stabla, odakle je imao bolji pogled i video kako grupa turista ulazi u poslednju zgradu. Šiljati krov uzdizao se iznad četvorougaoe građevine s redom visokih prozora, koji se pružao čitavom dužinom drugog sprata.

Ali on je znao da to uopšte nije sprat.

I ranije je bio u ovom delu Hempton korta.

Ketlin nije mogla ništa da uradi. Da se otrgne i beži? Nije imala gde da pobegne. Vrtovi su bili poput otvorene poljane, namerno napravljeni tako da se na sve strane pruža otvoren pogled, što je samo dodatno išlo na njenu štetu. Povelili su je dalje od obale reke, kroz Privatni vrt do palate, a zatim do table s natpisom KRALJEVSKI TENISKI TEREN.

Prošli su kroz otvor u zidu od cigle i ušli kroz drugi ulaz, a rešetkasta metalna vrata zatvorila su se za njima. Vodili su je kroz uski hodnik s prozorima na jednoj strani, s kojih se video stari teniski teren Henrija VIII, jedan od prvih u Engleskoj. Nikog nije bilo u blizini. Nigde nije bilo ni posetilaca ni osoblja.

Skrenuli su na kraju i pošli kraćom stranom terena do drugih vrata, koja su vodila do nečega što je izgledalo kao skladišta i radne prostorije. Dali su joj znak da uđe u prostoriju gde su se nalazili sto i stolice, aparat za kafu, šolje i dodaci za kafu. Neka vrsta sobe za pauze.

Eva Pazan je ušla za njom.

Tri muškarca su čekala napolju.

Pazanova je zatvorila vrata i rekla: „Sedi. Moramo da razgovaramo o nečemu.”

Malon je izašao iz Vrta fontane i krenuo prema ulazu na kraljevski teniski teren. Tu, iza zida od cigle, koji je okruživao tudorski deo palate, video je da je ulaz na teren zatvoren, i da je postavljena tabla sa znakom da izložbeni prostor ne radi.

Pritisnuo je kvaku.

Zaključano.

Vrata su bila metalna, s nizom uskih otvora na dnu i vrhu, i nisu imala nikakav prozor ili okno. Savio je prema unutra pločicu iznad jednog proreza na vrhu vrata, dovoljno da zavuče ruku i napipa bravu.

Okrenuo ju je i vrata su se otvorila.

Izvadio je pištolj i uvukao se unutra, pa zatvorio i zaključao vrata za sobom.

S njegove desne strane pružao se uski prolaz, paralelan s unutrašnjim terenom, i visoko postavljenim prozorima na obe strane, kroz koje je sunčeva svetlost kupala teren. Kroz staklo je video kabine od pleksiglasa sa sedištima za gledaoce, a iza njih čoveka u trodelnom odelu, koji je stajao pored mreže.

Tomas Metjuz.

„Molim vas, gospodine Malone”, doviknuo je stariji čovek. „Uđite. Čekao sam vas.”

ČETRDESET PET

Ijan je zurio u Antrimov mobilni telefon. On i gospođica Meri su pregledali poslednje pozive u dnevniku razgovora, od kojih su tri bila s nepoznatim brojem.

„Poslednji poziv je takođe upućen na neregistrovan broj”, rekao je on.

„Pitam se možemo li ponovo da ga pozovemo.”

„Mislite da bi trebalo to da uradimo?”

„Gospodin Antrim mi se ne dopada i ne verujem mu. Izgleda mi... prezauzeto.”

On se slagao s tim. „Od tog poslednjeg poziva se sav unezverio. Nije mu se dopalo ono što je čuo.”

„Uskoro će shvatiti da mu je nestao telefon.”

Ijan je slegnuo ramenima. „Reći ću da mu je ispao iz džepa i da sam ga pronašao napolju.”

Gospođica Meri se osmehnula. „U to nikada neće poverovati, naročito s obzirom na tvoju prošlost.”

„Gari nije trebalo da pođe s njim.”

„Tačno. Ali ni ti ni ja nismo mogli da ga zaustavimo. Hteo je da upozna svog biološkog oca. Ti to možeš da razumeš.”

Njih dvoje su retko razgovarali o Ijanovoj prošlosti. To je bilo ono što mu se najviše sviđalo kod gospođice Meri. Nije se bavila onim što se ne može promeniti. Uvek je bila pozitivna, gledala napred i u svemu videla najbolje.

„Rekao sam mu da ja nikad nisam upoznao svog tatu. Ni mamu. I to zaista nije važno.”

„Ali jeste.”

Uvek je mogla da pogodi šta on misli.

„Nikad ih neću upoznati pa zašto bih se uzrujavao oko toga?”

„Postoje načini da se ljudi pronađu”, rekla je ona. „Znaš da, kad god budeš spreman, možemo pokušati da pronađemo tvoje roditelje.”

„Ne želim da ih upoznam.”

„Možda ne sad, ali ćeš želeti.”

Telefon je zavibrirao u njegovoj ruci.

Gospođica Meri ga je uzela od njega. „Možda bi trebalo da se javimo.” Pogledala je u ekran. „To je samo obaveštenje da je stigao imejl, a ne poziv.”

„Dobro se snalazite s ovim stvarčicama.”

Osmehnula se. „Znatan deo knjiga prodajem preko interneta.”

Ijan je gledao kako ona nekoliko puta pritiska određena mesta na ekranu.

„Poruka je od nekog gospodina koji javlja da je uspeo da otvori fajlove na USB-u. U prilogu poruke je fajl zaštićen lozinkom, kao što je i traženo.”

Ijan je tačno znao šta to znači. „Na USB-u koji sam maznuo bila su tri fajla. Jedan nije mogao da se otvori bez lozinke. Malon je rekao da stručnjaci mogu da to reše.“

„Zaista mogu”, složila se gospođica Meri. „Mislim da ću proslediti ovaj imejl na moj nalog.”

On se osmehnuo. „Tako ćemo moći da ga pročitamo?”

„U svakom slučaju, nadam se da je tako.”

Pritisnula je prstom ekran i malo sačekala. „Eto. Otišao je. Sada da obrišemo trag da sam nešto slala s ovog telefona. To bi trebalo da nas donekle prikrije da gospodin Antrim ne primeti odmah.”

Vratila mu je telefon.

„Ostavi ga u kancelariju. Na pisaći sto. On posle može da se čudi kako je tamo dospeo.”

„Nikad neće poverovati u to.”

„Možda neće. Ali nas više neće biti u blizini.”

Antrim je stao u red ljudi koji su čekali da uđu u Kraljevsku juvelirnicu u Londonskoj kuli. Glas čoveka iz Dedalovog društva mu je preko telefona predložio bezbedno mesto, a bolje od ovog nije moglo da se izabere. Obezbeđenje je bilo na sve strane: od naoružanih čuvara, preko detektora za metal i kamera, do senzora pokreta. Sala je bila prepuna turista željnih da vide britanske kraljevske dragocenosti, krune, žezla i mačeve s ponosom izložene iza slojeva stakla otpornog na metke. Nije bilo načina da se ovamo unese oružje, a bilo je malo šanse da se išta loše desi, pošto su i ulaz i izlaz bili dobro obezbeđeni.

Osetio se malo bolje, ali ne mnogo.

Pitao se zbog čega je ovaj sastanak bio neophodan.

Slušao je jednog turističkog vodiča dok je objašnjavao kako su krunski dragulji za vreme Drugog svetskog rata premešteni iz obližnje Vejkfildske kule u podzemnu odaju ispod kasarne Voterlu, gde su bili bezbedno čuvani. Tamo je napravljena veličanstvena kutija u obliku zvezde, koja je osvetljena na posebno smišljen način kako bi se u njoj izložio jedan od poslednjih kompleta krunskih dragulja na svetu. Ali pokazalo se da je najezda posetilaca, koji su svake godine dolazili da ih vide, prevelika za pretrpanu odaju i napravljena je ova veća prostorija, ponovo iznad nivoa zemlje.

Bleštavi sjaj sunca zamenila je polutama. S prednje strane se otvarao širok hodnik, opremljen pokretnom trakom, kako bi posetioци nastavili da se kreću. Same izložbene kutije bile su osvetljene kombinacijom halogenih lampi i minijaturnih lasera. Efekat je bio čaroban. Još jedna impresivna britanska izložba.

Gari je bio napolju i šetao po zemljištu oko zamka. Antrim mu je rekao da ne izlazi izvan zidina kompleksa i da se on neće dugo zadržati unutra.

„Ovo je izuzetan prizor”, izgovorio je ženski glas iza njegovih leđa i on se okrenuo.

I zaprepastio se videvši ko je to rekao.

Deniz Žerar.

Gari je lutao po zemljištu ispred juvelirnice. Zastao je ispred table na kojoj je pisalo BELA KULA. Veličanstvena kula izdizala se iznad zidova kompleksa. Pre toga je već razgledao Zelenu kulu, blizu mesta gde su, kako je objasnio jedan od uniformisanih gardista, nekad obavljana pogubljenja. Dve žene Henrija VIII su tu izgubile glavu, kao i leđi Džejn Grej, sedamnaestogodišnjakinja koja je vladala devet dana dok Meri, prvorodena Henrijeva ćerka, nije i njoj odrubila glavu.

Pogled mu se usredsredio na Belu kulu i pročitao je šta piše na tabli. Trideset metara visoki kameni zidovi formirali su nepravilni geometrijski poligon, čije su uglove branile tri četvorouglaone i jedna okrugla kula. Nekad je spoljašnjost bila okrečena u belo, po čemu je građevina i dobila ime, ali sad je kamen sijao zlatnosmeđom bojom. Visoko iznad, *Junion Džek* je lepršao na laganom povetarcu. On je znao da je ova drevna utvrda jedan od simbola Engleske, kao što je Kip slobode simbol Amerike.

Pitao se zašto su došli ovamo. Nisu mnogo razgovarali za vreme vožnje

taksijem. Antrim je jednostavno rekao da je ostalo nekoliko nesređenih sitnica kojima treba da se pozabavi, što neće potrajati dugo, a onda će se vratiti u skladište i sačekati da njegov tata nazove. On je zatražio da razgovara s majkom, a Antrim je kazao da će i to uraditi.

Ona mora da te čuje, rekao je Antrim. A onda i ja moram ponovo da razgovaram s njom. Ali prvo ćemo razgovarati s tvojim tatom.

On se slagao s tim.

To treba da bude prvo.

Dan je bio vedar i sunčan, nebo tamnoplavo. Mnoštvo ljudi je došlo da poseti Londonsku kulu. Antrim je obojici kupio ulaznice, a Ijan je primetio da je u cenu uključen i ulazak u juvelirnicu, gde je Antrim otišao.

Šta se unutra dešavalo?

Zašto su došli ovamo?

Odlučio je da to sazna.

Antrim je bio šokiran. „Otkud ti ovde?“

Deniz je izgledala prelepo u svetloplavoj kratkoj suknji i elegantnoj bluzi.

„Ja sam ta koju su želeli da vidiš.“

On je bio zbunjen i oprezan.

„Ne budi toliko tupav“, rekla je ona. „Ja sam sve vreme tamo u Briselu bila da motrim na tebe.“

Je li to bilo moguće? „Ti radiš za Dedala?“

Blago je klimnula glavom. „Poslali su me da pratim kuda se krećeš. A to sam i radila, skoro godinu dana.“

Bio je zapanjen. On sam je bio izvor curenja informacija?

Na trenutak mu je pogled skrenuo na uglačano staklo udaljeno nekoliko koraka, ispod kog je video četiri stotine godina staru krunu Svetog Edvarda, istu onu krunu koju je kenterberijski nadbiskup s poštovanjem stavljao na glavu vladara, dok je refren pesme *Bože čuvaj kralja* ili *kraljicu* odjekivao između zidova Vestminsterske opatije. Šta se ovde dešava?

Pribrao se i pokušao da misli jasnije.

„Sve ono s čovekom s kojim sam te video u Briselu? Nije bilo stvarno?“

„Bilo je vreme da nam se putevi razdvoje. Zato smo smislili razlog da ti ne bi postavljao pitanja. Znali smo kako si sklon da postaneš nasilan sa

ženama. Ostavio si lako uočljiv trag za sobom, Blejk. Želeli smo da kreneš dalje, na sopstveni način, negde gde ćeš se osećati udobno.”

„Šta bi se onda dogodilo? Druga žena bi zauzela tvoje mesto?“

Slegnula je ramenima. „Ako bude potrebno. Odlučili smo da te motivišemo drugim sredstvima.”

„Tako što ste ubili mog agenta u Katedrali Svetog Pavla?“

„Gospodari su želeli da shvatiš jednom zasvagda šta su sposobni da urade. Važno je da u potpunosti shvatiš koliko su oni odlučni.”

Dala mu je znak da siđu s pokretne trake, kako bi mogli da zastanu na nekoliko trenutaka. On je oštro uzdahnuo i poslušao ju je.

„Ovo su simboli onoga što je nekad bilo“, rekla je ona. „Podsetnici na vreme kad su kraljevi i kraljice bili zaista moćni.”

„Sve između nas je bilo predstava?“

Ona se zakikotala. „A šta bi drugo bilo?“

Njeno podbadanje ga je povredilo.

Pokazala je prema draguljima. „Uvek sam verovala da je engleska monarhija nanela sebi veliku štetu kad je odustala od stvarne moći u zamenu za opstanak. Dopustili su parlamentu da vlada u zamenu za to da im bude dopušteno da ostanu kraljevi i kraljice. Taj pad počeo je 1603. sa Džejsom I.“

On se prisetio onoga što mu je Farou Kari pričao. Džejs, prvi iz kuće Stjuartovih koji je seo na presto, bio je slab i neefikasan čovek kome je više bilo stalo do pompe, svečanih prilika i uživanja nego do vladavine. Prvih devet godina njegove vlasti bile su podnošljive, zahvaljujući čvrstoj ruci Roberta Sesila. Ali sa Sesilovom smrću 1612, preostalih trinaest godina njegove vladavine odlikovale su se sračunatom ravnodušnošću, koja je oslabila monarhiju i najzad dovela do toga da njegovom sinu Čarlsu I dvadeset tri godine kasnije bude odsečena glava.

„Elizabeta I je bila poslednja vladarka koja je uživala u istinskoj moći na prestolu“, rekla je ona. „Kraljica u svakom smislu te reči.”

„Osim u jednom.”

Deniz je uprla tanki prst u njega. Nokti su joj bili manikirani i lakirani, kao i uvek. „E to su mudrost i domišljatost koje povremeno umeš da ispoljiš. Šteta je što si, inače, bezvredna imitacija čoveka.”

Podrugivala mu se. Imala je potpunu kontrolu nad situacijom.

A on nije mogao da reaguje.

„Šta Dedal želi?“, upitao je.

„Nažalost, te želje se, izgleda, trenutno menjaju. Tvoj Koton Malon je pobegao iz Hempton korta. Još je živ. Ipak, dvojica tvojih agenata nisu bila te sreće.“

Sad je shvatio.

Ostao je sam.

„Ja radim za CIA. Postoji mnoštvo drugih agenata.“

Ona izgleda nije bila raspoložena za njegovo hvalisanje. „Ali na tvoju žalost - nijedan od njih nije ovde. Hoćemo Ijana Dana.“

„Možete da ga uzmete. On je u skladištu, za koje vi, očigledno, znate jer mi je vaš glavni gospodar tačno naveo šta se u njemu nalazi.“

„Zaista znamo. Ali pitam se, Blejk... Ja poznajem onaj obmanjivački deo tvoje ličnosti. Videla sam ga. Rekla sam gospodarima da ti nisi iskren. Dakle, imaš jednu šansu, jednu jedinu mogućnost. Šta je još tamo za šta mi ne znamo?“

I on je odjednom shvatio da možda ipak ima keca u rukavu.

Kopije hard-diskova.

Njih niko nije pominjao.

„Vi znate sve što ja znam.“

Krenula je nazad prema pokretnoj traci. Pre nego što je otišla, zastala je i dodirnula mu obraz usnama. Nežan dodir. To je učinjeno više radi drugih ljudi oko njih.

„Dragi Blejk“, šapnula je. „Mi već imamo kopije onih hard-diskova koje si ostavio kod čoveka kog si unajmio. Pojasnila sam gospodarima da ćeš lagati.“

Stala je na traku.

„Pazi se, dragi“, rekla je šaljući mu poljubac.

ČETRDESET ŠEST

Malon je prišao Tomasu Metjuzu. Stajali su pored centralnog terena, širokog četvorougla obasjanog sunčevom svetlošću koja je dopirala kroz gornje prozore.

„Nisam te video od mog boravka u Londonu”, rekao je. „Pre koliko? Sedam godina?”

„Sećam se.“

„I ja“, rekao je Malon, i zaista je to i mislio. Zbog Metjuza je skoro izgubio glavu.

„Reci mi, Kotone, jesi li se vratio samo zbog Ketlin Ričards.”

„Dakle, ti si gledao?”

„Naravno.”

„Zvučiš kao da je to bila greška.”

Stariji čovek je slegnuo ramenima. „Sve zavisi od tvoje tačke gledišta.”

Mogao je da primeti da Metjuz nastupa oprezno, nesiguran šta, gde i kako se dešava, bar što se tiče penzionisanog američkog agenta koji se našao usred tekuće operacije CIA.

„Napao si moje ljude ispred one knjižare”, kazao je Metjuz.

„Tvoje ljude? Ne sećam se da je iko to rekao. Ali izgledalo je da je Ričardsovoj potrebna pomoć.” Zastao je. „I zaista joj je bila nužna.”

„Pitanje je zašto si osećao potrebu da joj pomogneš.”

Ali on nije nameravao da odgovori na to pitanje.

„Henri VIII lično je igrao tenis ovde”, izgovorio je Metjuz. „Kažu da je čuo za pogubljenje Ane Bolen usred meča. Bila je to drugačija igra od ove koju mi danas nazivamo tenisom, ali svejedno uzbudljiva.”

Sve oko njega, mada zatvoreno unutar drevne ljuštore, bilo je savremenije, a preuređeni teren je i danas bio u upotrebi. Igra se tad zvala kraljevski tenis, i u njoj je korišćen ne samo pod, već i zidovi i plafon kako bi se loptica prebacila preko mreže.

„Impresivan je način na koji nešto tako staro i danas može da bude važno”, rekao je Metjuz, izbacujući novi mamac - koji je, ovog puta, Malon

odlučio da zgrabi.

„Kao činjenica da je Elizabeta I možda bila muško?“

Stariji čovek ga je odmerio hladnim pogledom. Ovo je bio jedan od najvažnijih šefova tajnih službi na svetu. Čak je i Stefani Nel govorila o njemu s uvažavanjem, čak i sa strahopoštovanjem. On se jasno sećao njihovog susreta pre sedam godina. Metjuz se pokazao kao opasan. Sad se Malon ponovo našao na Englezovom nišanu.

„Rastužilo me je tvoje povlačenje iz službe“, kazao je Metjuz. „Bio si izvanredan operativac. Mora da Stefani nedostaju tvoji talenti.“

„Ona ima mnoštvo drugih agenata.“

„I skroman. Uvek skroman. Toga se takođe sećam.“

„Pređi na konkretno“, rekao je on.

„Ti možda ne misliš da je činjenica da je Elizabeta I bila samozvanac važna posle četiri stotine godina, ali uveravam te, Kotone, to je nešto zaista veliko.“

„Dovoljno važno da se ubije Farou Kari?“

„Da li je dečak tako rekao?“

Klimnuo je glavom. „Zbog toga ga želiš. Ne fleš-memoriju. Ti hoćeš dečaka. On je svedok. Ti hoćeš da ga učutkaš.“

„Nažalost, ovakve okolnosti zahtevaju vanredne mere. One koje inače nikad ne bih preduzeo. Naročito ne ovde, na tlu Britanije.“

„Nećeš skinuti ni dlaku s glave tog malog. To ti garantujem.“

„Da sam ove reči čuo od bilo koga drugog, smatrao bih to neosnovanim hvalisanjem. Ali *tebi* verujem. Šta je s tvojim vlastitim sinom? Je li njegov život podjednako vredan?“

„To je glupo pitanje.“

„Možda i ne bi bilo, s obzirom na to ko ga drži, baš u ovom trenutku, dok razgovaramo.“

Prišao je bliže Metjuzu. „Dosta s glupostima. Šta se ovde, kog đavola, dešava?“

Ketlin je sedela za stolom u maloj prostoriji dok je Eva Pazan stajala blizu vrata.

„Ona predstava na Isusovom koledžu išla je tebi u korist”, rekla je Pazanova. „To je bio način da se uključiš u situaciju.”

„Deluje kao gubljenje vremena. Mogli ste jednostavno da mi kažete. Ko mi je donom pritisnuo lice na pod?”

Pazanova se zakikotala. „Znala sam da ti se to neće dopasti. Bio je to moj kolega koji stoji ispred vrata. Mislili smo da će te izliv nasilja, udružen s napadom na mene, možda održati u fokusu. Nažalost, pogrešili smo.”

„Jesi li ti član Dedalovog društva?”

„Ono ne postoji.”

To je nije iznenadilo. „Tomas Metjuz ga je izmislio. Zar ne?”

Pazanova je klimnula glavom. „Ako to shvataš, zašto si bežala u palati?”

„Ovde je teško biti siguran u bilo šta. A poslednji put kad sam proveravala, Metjuz je želeo moju smrt.”

Njena tamničarka se osmehnula. „Obaveštajni posao nije kao tvoj. Ti tragaš za činjenicama i radiš na podizanju optužnica. Kod nas nema sudova. Nema zatvora. Ovde je u pitanju život ili smrt, i uspeh je jedino što se računa.”

„Metjuz je smislio Dedalovo društvo zbog Antrima, zar ne? Hteo je da ga prevari, da ovaj ne otkrije da je umešan MI6.”

„Pametna cura. Motrili smo na Antrima i njegovu operaciju od početka. Bio nam je potreban način da se približimo bez ostavljanja tragova. Izmišljeno drevno društvo izgledalo je kao najbolji pristup i, na našu sreću, Antrim je pao na to. Ali ti nisi.”

„Da li je to kompliment?”

„Teško. Pokazala si se kao težak slučaj. Mislili smo da bi mogla da nam pomogneš oko Antrima, ali sve se promenilo.”

A ona je znala i zašto.

„Zbog Kotona Malona.”

Malon je čekao odgovor na svoje pitanje, ali je odlučio da doda: „Znam za oslobađanje Abdelbaseta el Megrahija.”

„Onda takođe znaš da vlada tvoje zemlje ne želi da se to dogodi. Oni hoće da mi zaustavimo Edinburg u tome.”

„Što vi i možete da uradite.”

Razmišljao je o tome zbog čega to nije moguće. I samo jedno objašnjenje

je imalo smisla.

Nafta.

„Šta je to što želite od Libijaca? Kakvu su nagodbu ponudili za oslobađanje El Megrahija?”

„Recimo samo da ne možemo da ignorišemo njihov humanitarni zahtev.”

„Dakle, prodali ste se za povlašćenu cenu nafte?”

Metjuz je slegao ramenima. „Ova nacija mora da preživi. Napregnuti smo, kao i svi drugi, do krajnje granice. Mi imamo nešto što oni hoće. Oni imaju nešto što mi hoćemo. To je jednostavna razmena.”

„On je ubio engleske, škotske i američke državljane.”

„Jeste. I uskoro će se sresti sa svojim Tvorcem i odgovarati za svoje grehe. Ima neizlečiv rak. Nije da ga puštamo da proživi dug i srećan život. Ako ga pustimo, dobijamo više na duge staze, pa zašto onda ne bismo?”

On je sad razumeo zašto je britanska vlada ćutala. Ako bi procurio ikakav nagoveštaj o ovoj razmeni, posledice bi bile nesagledive. Naslovi u štampi bili bi nemilosrdni i razorni. VELIKA BRITANIJA SKLAPA UGOVORE S TERORISTIMA. Američki stav je bio, i oduvek je bilo tako, da nema pregovora s teroristima, i tačka. To nije značilo da nema razgovora, nego samo da se razgovor koristi kako bi se kupilo dovoljno vremena za delanje.

„Kotone, pogledaj na ovo drugačije. Posle Drugog svetskog rata, i SAD i Britanija su koristile usluge bivših nacista. Oni su stvorili vaš svemirski program. Vaša avijacija i elektronska industrija izvanredno su se razvile uz njihovu pomoć. Obaveštajne službe su se proširile. Sve zahvaljujući bivšim neprijateljima. Posleratnom Nemačkom upravljano je uz njihovu otvorenu pomoć. I jedni i drugi smo ih koristili da nadvladamo Ruse. Je li to bilo išta drugačije nego ovo?”

„Ako je to tako dobra ideja, zašto ne kažete svetu šta radite?”

„Voleo bih da je sve tako crno-belo.”

„To je još jedan razlog zašto sam se povukao. Sad zapravo mogu da radim ono što je ispravno.”

Metjuz se osmehnuo. „Uvek si mi se dopadao, Kotone. Čovek sa čašću i hrabrošću. Za razliku od Blejka Antrima.”

On ništa nije rekao.

„Antrim je vodio operaciju koju je pokrenula CIA - *Kraljevsku obmanu*, ovde, na britanskom tlu, već duže od godinu dana. Sistematski je krao naša

nacionalna blaga. Kopao je po našim tajnama. U proteklih četrdeset osam sati odobrio je provalu u grobnicu Henrija VIII u Kapeli Svetog Đorđa. Koristili su inicijalne kapisle da naprave pukotinu u mermernoj ploči, a onda su kopali po kraljevim ostacima. Takođe je prihvatio pet miliona funti da okonča operaciju *Kraljevska obmana*. Polovina je već isplaćena, a druga uskoro dospeva za naplatu.“

Ovo je Malonu privuklo pažnju. „Kako to znate?“

„Zato što sam ja odobrio isplatu. Izmislio sam mitskog protivnika. Dedalovo društvo. I ubedio Antrima u njegovu autentičnost.“

„Tako što si ubio Faroua Karija?“

„Ti znaš da je takav pristup povremeno neophodan. Kari je saznao previše. Saznao je našu tajnu. Mislio sam da će njegova smrt rešiti problem. Nažalost, morali smo da ubijemo još jednog.“

On o tome ništa nije znao.

„Jednog od Antrimovih operativaca koji nam je obezbedio informacije za određenu kompenzaciju. Ali postao je pohlepan i hteo je više nego što je zasluživao. Zato smo upotrebili njegovu smrt kao način da dopremo direktno do Antrima. Što je, moram da kažem, upalilo. Sve je bilo u redu, i tako bi i ostalo, da se nisi pojavio ti.“

„Zato si poslao ljude da me ubiju u onom tunelu?“

Metjuz se netremice zagledao u njega.

„Jesam.“

Ketlin je iz sekunde u sekundu postajala sve ljuća.

„Nismo znali za Malona“, rekla je Eva. „Njegovo prisustvo je sve ubrzalo. Ali ovo će se završiti ovde, danas, odmah.“

„Šta će se završiti?“

„Amerikanci žele od nas da nešto uradimo. Mi ne želimo to da uradimo. Zato su odlučili da pronađu neki metod prinude. Način da nas nateraju da uradimo ono što oni žele. Na svu sreću, mi smo to sprečili. Preostaje samo da se počisti nered.“

„Misliš na mene?“

„I Antrima.“

Ona je brzo razmišljala i znala je šta da uradi.

„Ne želim da umrem.“

Zagledala se pravo u Pazanovu.

„Uradiću sve što hoćete. Ali ne želim da umrem.”

Ustala je sa stolice.

Oči su joj se ovlažile dok je nastavljala da zuri u drugu ženu.

„Molim te. Preklinjem te. Ne želim da umrem.”

Pazanova je netremice gledala u nju.

„Umorna sam od bežanja. Shvatila sam. Vi ste pobedili. Ja sam u vašem zatočeništvu. Zar ne možete da pozovete Metjuza i kažete mu da sam uradila ono što je želeo?” Pronašla je listove papira u svom džepu. „Ukrala sam ovo od Malona. To je ono što se nalazi na fleš-memoriji. Nosila sam ovo ser Tomasu kad ste me uhvatili. Nisam znala da radite s njim. Kako sam mogla da znam?”

Polako se približila, pružajući papire ispred sebe drhtavom rukom.

Pazanova je posegnula da ih uzme.

Ona joj ih je predala. „Jednostavno ne želim više problema.”

Stegla je desnu ruku u pesnicu i zamahnula njome pogađajući Pazanovu u vilicu s leve strane savršenim aperkatom, koji je podigao ženu s nogu i bacio je natraške. Zgrabila je jednu stolicu i raspalila njom Pazanovu po stomaku. Agentkinja SIS se sručila napred. Bes je obuzeo Ketlin. Zamahnula je stolicom i spustila je na glavu svoje tamničarke, od čega se ova nepomično opružila po podu.

Vrata su se naglo otvorila.

Čovek koji je bio sa Pazanovom u palati jurnuo je napred. Bio je to onaj koji joj je nagazio đonom na lice. Ispred sebe je držao isturen pištolj.

Udarila je stolicom po ruci s pištoljem, izbivši čoveku oružje iz ruku.

Drugi udarac, zadat u grudi, zaustavio ga je u mestu.

Ponovo je podigla stolicu i spustila je tako silovito da je sigurno slomila čoveku lobanju. Pao je pored Pazanove. Odbacila je improvizovano oružje u stranu pa pronašla čovekov pištolj i odštampane listove papira.

„Sad smo kvit“, šapnula je čoveku na podu.

ČETRDESET SEDAM

Ijan je stajao pored gospođice Meri dok su oboje čitali fajl prosleđen imejlom na njen telefon.

Prevod dnevnika Roberta Sesila.

Meni je za obmanu ispričao moj otac. Pozvao me sa svoje smrtničke postelje i otkrio mi nešto neverovatno. Kad je bila dete od samo trinaest godina, mlada princeza Elizabeta umrla je od groznice. Sahranjena je u vrtu ispred Overkort hausa, u kamenom kovčegu, bez pogrebne ceremonije, a prisutni su bili samo ledi Kejt Ešli i Tomas Pari. Oboje su se plašili za svoj život, pošto ih je kralj Henri VIII zadužio za ćerkinu bezbednost. Herni je već bio lošeg zdravlja, veoma gojazan, nasilne i razdražljive naravi. Mada niko nije bio kriv za Elizabetinu smrt, i Ešlijeva i Pari platili bi glavom zbog devojčicine smrti. Ali okolnosti su išle njima u prilog. Prva je bila ta što je otac retko viđao ćerku, pošto je bio obuzet nečim drugim. Na njihovu sreću, u toku su bila dva rata, jedan sa Škotskom, a drugi s Francuskom. Henrijeva peta žena Katarina Huard bila mu je neverna i pogubljena je zbog preljube. Zatim je u prvi plan izbilo njegovo udvaranje Katarini Par i njegova šesta ženidba. Stalna zabrinutost za njegovog zakonitog sina i naslednika Edvarda i svest o sopstvenoj smrtnosti, preovladavali su poslednjim godinama njegove vladavine. Zato je njegova druga ćerka bila srazmerno nevažna.

Pomoglo je i to što je Elizabeta živela izdvojenim životom, daleko od dvora, a jedino stalno društvo bila joj je njena guvernanta ledi Ešli. Nešto se moralo preduzeti u vezi s detetovom smrću, a Tomas Pari je bio taj koji je predložio rešenje. Pari je znao za nezakonito unučje Hernija VIII, sina Hernija Ficroja i Meri Huard. Sve do svoje smrti 1536. godine, Ficroj je bio u velikoj kraljevoj milosti. Henri je znao za Ficrojevu ženidbu s Meri Huard

i odobrio ju je, ali zabranio je zaljubljenom mladom paru konzumiranje braka dok ne budu malo stariji. Ova naredba nije poštovana i oni su dobili sina 1533. Henriju nikad nije rečeno za ovu činjenicu.

Pari je predložio zamenu. Nepoznati unuk umesto preminule princeze. Ledi Ešli je smatrala ovu ideju apsurdnom i rekla je da će svi izgubiti glave. Ali Pari je izneo pet principa izlažući svoju zamisao. Kao prvo, samozvanac mora da liči na princezu, kako ne bi izazvao sumnje. Ovaj uslov je bio ispunjen pošto je Henrijev unuk nasledio tudorski bledu kožu, riđu kosu i dedine crte lica. Kao drugo, morao je da bude upoznat s okolnostima princezinog života. Kraljevog unuka su Huardovi podizali u izolaciji, ali učili su ga o njegovom plemenitom poreklu. Kao treće, morao je da ima obrazovanje i znanje slično onom koje je dobila princeza. Ovo je takođe bilo ispunjeno, pošto je dečak učio geografiju, matematiku, istoriju, mehaniku i arhitekturu. Četvrto, bilo je važno i znanje klasičnih i stranih jezika. Unuk je znao da govori i piše francuski, španski, italijanski i flamanski. Najzad, morale su da ga karakterišu opuštenost i elegancija deteta plemenitog porekla. Ovoga je unuk imao u izobilju, pošto su Huardovi bili najbogatija porodica u kraljevstvu.

Tomas Pari je oputovao u mesto gdeje dečak živeo i izneo plan Meri Huard, dečakovoj majci, koja je spremno pristala na njega. Prošlo je trinaest godina otkad je njen muž umro. Ona je živela mirnim životom, mada je njen brat eri od Sarija bio jedan od Henrijevih omiljenih plemića. Ali Pari nije znao da se unutar porodice Huard odvija spor. Merin otac je uputio molbu kralju da mu izda odobrenje da uda svoju ćerku za Tomasa Simora. To odobrenje je dobio, ali Meri je, uz pomoć brata, odbila taj brak. Njen brat je tad predložio da ona zavede kralja i postane njegova ljubavnica. Ali ona je i to odbila, smatrajući i samu tu pomisao odvratnom. Posle toga su se ona i brat međusobno udaljili, i ona je na kraju svedočila protiv njega kad mu je Henri sudio i pogubio ga zbog izdaje.

Meri se složila sa svim što je Pari predložio, i prekinula je

odnose sa svojom porodicom. Nikad se nije ponovo udavala i umrla je 1537, godinu dana pre nego što je njen sin proglašen kraljicom Etigleske. Pitao sam svog oca kako je obmana održavana, pošto je sigurno neko od Hauardovih morao da se upita šta se dogodilo s dečakom. Ali posle pogubljenja erla od Sarija 1547, Hauardovi su gajili veliku mržnju prema Herniju. Ako je iko od njih i bio upoznat s obmanom, nikad ništa nije otkrio. Sama Meri Hauard je znala za nastojanje svoje porodice da stekne kraljevsku moć i, mada je mrzela oca i brata, svakako je uživala u tome što je ona, prezrena ćerka, postigla ono što nijedan muški Hauard nije mogao.

Mome ocu je rečeno za prevaru nedugo nakon što je Elizabeta proglašena za vladarku zemlje. Pozvan je kod nove kraljice i zatekao ju je samu u njenim odajama. Imala je dvadeset pet godina i nosila je, dugi niz godina, odeću sličnu odori časne sestre. Ona je na svaki način bila zanemarivana u korist svog brata Edvarda, svoje sestre Meri i brojnih očevih žena. Navikla se da bude zaboravljena. A sad je postala kraljica. Stajala je tog dana, ispravivši se u punoj visini i nepokolebljivo gledajući, delujući dostojanstveno i zapovedno. Njenu odeću i figuru krasili su prstenovi, lepeze, nakit, čipka, biseri i ukrasni vez. Kosa joj je bila riđa, koža bela kao u mrtvaca. Oči su joj bile usađene duboko u duplje i gledale su odlučno i agresivno.

„Moj gospodaru Sesile, vi ste čovek u koga smo odavno imali poverenje, zbog vaše mudrosti podjednako kao i zbog vaše diskrecije.“

Moj otac se naklonio na taj kompliment.

„Želimo da služite kao glavni sekretar krune. Ne sumnjamo da ćete nam biti svima odani. Ali postoji nešto o čemu moramo da razgovaramo.“

Tad se samozvanac razotkrio, objasnivši sve ovo što sam dosad izneo. Moj otac je slušao sa strpljenjem koje ga je karakterisalo čitavog života, shvatajući da mu je ponuđena jedinstvena mogućnost. Ovaj čovek, koji je bio tudorske krvi, ali nije rođen da vlada, sad je bio kraljica. Niko osim ledi Ešli i Tomasa Parija nije znao istinu. Razotkriti samozvanca značilo bi baciti kraljevstvo u

građanski rat, pošto bi mnogi polagali pravo na upražnjen presto. Time se ništa ne bi dobilo. Proteklih dvanaest godina ovaj muškarac je živeo kao žena i niko nije saznao za to. On je postao, na svaki način, Elizabeta Tjudor. Pošto je moj otac sad ovo saznao, to je značilo da su njih dvojica povezani dok jedan od njih ili obojica ne odu s ovog sveta. Ono što mu je ponuđeno nije bio položaj na dvoru, već partnerstvo zasnovano na velikoj obmani.

Moj otac je zurio u mene sa smrtničke postelje, posmatrajući kako ja primam sve ono što mi je saopštio.

„Rekao sam samozvancu da sam bio njegov sluga i da ću zauvek to i ostati.“

Ja ništa nisam izgovorio.

„Kraljica zna da ja dalje prenosim ovu veliku tajnu. Ona želi da je ti, moj sin, služiš kao što sam je ja služio. Ja to takođe želim.“

„Moja jedina želja je da budem makar i upola tako dobar sluga kao što si ti bio.“

Otac je umro dan kasnije, 4. avgusta 1598, a mene su pozvali kod kraljice. U to vreme je imala pedeset šest godina, obrazi su joj bili upali, čelo visoko, vilica duga, a orlovski nos je dodatno isticao ogoljenost tog suvog i izboranog lica. Bila je izgubila većinu zuba. Kovrdžava crvena perika pokrivala joj je glavu, a ogromni čipkani okovratnik pokrivao joj je vrat. Zurila je u mene istim onim pogledom koji je držao Englesku bezbednom proteklih četrdeset godina.

„Šta ti kažeš?“

Spustio sam se na jedno koleno i pognuo glavu. „Služiću, kao što je služio i moj otac, verno i zauvek odano.“

„Onda neka bude tako, lorde sekretaru. Zajedno ćemo održati Englesku jakom.“

„On je znao istinu“, rekla je gospođica Meri.

Bili su na stanici metroa, nekoliko blokova od skladišta. Gospođica Meri je htela da vidi sadržaj fajla, pa su se zadržali i propustili dva voza dok su čitali.

„Ovo potvrđuje sve što sam ikad čula o dečaku iz Bizlija“, rekla je.

„Izgleda da je najveći deo legende istinit.”

Ijan ju je gledao dok je na trenutak sedela ćutke.

U stanici nije bilo mnogo ljudi.

„Ovo bi moglo sve da promeni”, promrmljala je.

„Kako?”

„Gospodin Malon mora da zna.”

Njen telefon je zavibrirao. Oboje su pogledali u displej.

„Ne prepoznajem broj.”

„Javite se”, rekao joj je Ijan.

To je i uradila.

„Bože, Tanja. Upravo sam razmišljala o tebi”, izgovorila je gospođica Meri. „Moram da razgovaram sa gospodinom Malonom. Da li je on još sa tobom?”

Gospođica Meri je neko vreme ćutke slušala, a zatim rekla: „Odmah ćemo doći tamo.”

Poziv se završio.

Lice joj je bilo ozbiljno. Zabrinuto. On je čekao da mu objasni.

„Došlo je do problema u Hempton kortu. Neki ljudi su pokušali da ubiju moju sestru i gospodina Malona. Moramo da idemo.”

ČETRDESET OSAM

Antrim je izašao iz juvelirnice na podnevno sunce. Osećao se sigurno unutra, pored gomile ljudi, kamera, čuvara i detektora metala. Kad je ponovo izašao na otvoreno, bio je manje siguran. Ogromna Bela kula uzdizala se u središtu zidovima opasanog kompleksa, okružena sa još staza, travnjaka i drveća.

Obuzeo ga je užas.

Deniz je agentkinja Dedalovog društva? Celo vreme se poigravala s njim? Očigledno je da se za operaciju *Kraljevska obmana* znalo od samog početka. Ali šta je izazvalo ovoliko pažnju britanskih obaveštajaca u poslednje vreme? Navodno je Faroua Karija ubio Tomas Metjuz. A ne Dedalovo društvo. Međutim, je li stvarno tako bilo?

Pogledom je potražio Garija. Rekao je dečaku da ga čeka napolju. Po stazama je šetalo na hiljade ljudi, koji su došli da vide jedno od najvažnijih i najkarakterističnijih mesta u Engleskoj. Trideset metara dalje, među gomilom drugih ljudi, stajali su Deniz Žerar i još jedan čovek.

Oboje su krenuli ka njemu.

Sad je shvatio.

Ovde su i hteli da ga dovedu.

Odlučio je da se vrati u Kraljevsku juvelirnicu, ali red ljudi koji su čekali da uđu bio je preveliki, i probijanje kroz njega samo bi privuklo pažnju čuvara. Mogao je da traži njihovu pomoć, ali to možda ne bi bilo pametno dugoročno gledajući. Bolja mogućnost je bila da se izgubi odavde.

Ali šta s Garijem?

Nije imao vremena za njega.

Dečak je bio prepušten sam sebi.

Nije mogao ništa da uradi. Rekao je Gariju da ostane u blizini. Potraga za njim je bila nemoguća. Zato je nastavio da hoda oko Bele kule, probijajući se nazad prema izlaznoj kapiji u spoljašnjem zidu od cigle. Posegnuo je za telefonom, odlučivši da proveri je li Denizina tvrdnja o njegovoj dvojici agenata u Hempton kortu bila istinita. Da li je sad zaista ostao sam? Ali

telefona nije bilo u njegovom džepu. Opipao je sve ostale džepove, ali nigde ga nije bilo. Odmahnuo je glavom i nastavio da hoda, vrludajući kroz gužvu. Brzim osvrtnjem uverio se da su Deniz i njen pratilac i dalje tu.

Nikad se posle raskida nije suočio s nekom ljubavnicom na ovaj način. Rastanci su se uvek dešavali pod njegovim uslovima, čisto i trajno, onako kako je on želeo. Nije uživao u tome da udara žene, i obično se posle toga duboko kajao. Međutim, ponekad je to jednostavno bilo neophodno. Sve je to bila krivica njegovog oca - ali sumnjao da je Deniz bilo briga za to.

Ova operacija, koja je nekad bila samo posao, postala je nešto lično. I to više nego što mu se ikad ranije desilo.

Gari je pobjegao iz Kraljevske juvelirnice.

Bilo mu je teško da se udalji, pošto je morao da se krije između ljudi u pokušaju da ga ne vide ni Antrim ni ona žena. Njih dvoje su stajali pored pokretne trake, pored jedne od izložbenih kutija, i razgovarali. Gari se stopio s masom ljudi, motreći, ostajući zaklonjen. Antrim se očigledno raspravljao s njom.

Šta se dešavalo?

I gde je Antrim sad?

Krenuo je levo, prolazeći celom dužinom Kraljevske juvelirnice, pa skrenuo desno, krećući se popločanim prolazom između Bele kule i zgrade za koju je oglasna tabla objašnjavala da je to nekad bila bolnica i oružarnica. Kula i deo spoljašnjeg zida uzdizali su se pedesetak metara ispred, na spoljnom perimetru kompleksa. Staza kojom je išao skretala je nazad i udesno, ispred impresivne prednje fasade Bele kule. Ispred se nalazio travnjak sa smaragdnozelenom travom, po kojoj je lutalo nekoliko crnih ptica, a turisti su ih fotografisali. Iza travnjaka, na pločniku pored suprotne strane kule, spazio je Antrima.

Koji je išao prema izlaznoj kapiji.

Zašto?

Zatim je video ženu iz juvelirnice i jednog čoveka pored nje kako ga prate. Pogled mu je odlutao ulevo, prema izlaznoj kapiji, gde je primetio još dvojicu. Stajali su i čekali. Gledali su pravo u Antrima, koji je izgledao više zabrinut zbog ono dvoje koji su ga pratili nego zbog onoga što ga je čekalo napred.

Sad je znao.

Antrim je očigledno bio u nevolji.

Morao je da mu pomogne.

Malon nije skretao pogled s Tomasa Metjuza.

„Nisam imao izbora”, rekao je Metjuz. „Nimalo nisam uživao u tome što sam naredio onoj dvojici ljudi da te ubiju.”

On je ostao pribran. „Ali ipak si to uradio.”

„Tvoje prisustvo je sve promenilo”, kazao je Metjuz. „I to ne na pozitivan način.”

„Ubio si dvojicu Amerikanaca.”

„Jedan je bio pohlepan. Drugi pametan. Ali kao što znaš, u ovom poslu su takvi potezi sasvim uobičajeni. Imao sam zadatak koji sam morao da ispunim, i malo prostora za manevrisanje.”

„Hteo si da ubiješ i Ijana Dana. Ne. Nije tako. Ti zapravo moraš da ga ubiješ.”

„Još jedna nesrećna okolnost.”

Morao je da ode odavde. Svaki dodatni sekund proveden ovde samo je povećavao rizik koji je već preuzimao na sebe.

„Imaš li ikakvu ideju zašto te je Antrim umešao u ovo?”, upitao je Metjuz.

Stariji čovek je stajao visok i uspravan, u desnoj ruci držeći štap koji je bio njegov zaštitni znak. Malon se setio nečeg što je čuo o njegovom bolesnom kuku. Stanje se samo pogoršavalo s godinama, zbog čega je morao da hoda sa štapom.

„Tražio je od mene da pronađem Ijana Dana. To je sve.”

Na Metjuzovom licu se pojavio ljubopitljiv izraz. „Nisam na to mislio. Zbog čega si ovde, u Londonu?”

„Hteo sam da nekome učinim uslugu.”

„Ti stvarno ne znaš”, rekao je Metjuz.

On je čekao.

„Antrim ti je namestio da pratiš Ijana Dana iz SAD. Dečak je uhvaćen na Floridi, a zatim prebačen u Atlantu da se sastane s tobom. Zbog čega je to bilo neophodno? Zar nije bilo agenata na Floridi koji su mogli da ga otprate kući? Umesto toga, on je izričito tražio da ti to uradiš, i rekao svom

nadzorniku da nazove Stefani Nel.“

„Kako, dođavola, ti to znaš?“

„Kotone, ja sam dugo u ovom poslu. Imam mnogo prijatelja. Mnogo izvora informacija. Ti si valjda shvatio već da su Garija oteli ljudi koje je unajmio Antrim?“

Ne, on to nije shvatio.

„Sve je to bilo predstava namenjena samo tebi.“

Obuzeo ga je grozan osećaj, kao da je tri koraka iza svih ostalih.

A to je obično značilo nevolje.

Pronašao je telefon, uključio ga i pozvao Antrimov broj. Nije bilo odgovora. Niti se uključila glasovna pošta. Samo je zvonio. Bez prestanka.

Što je značilo još nevolja.

Isključio je telefon i rekao: „Moram da idem.“

„Ne mogu to da ti dozvolim.“

On je i dalje držao pištolj. „Ja nisam Antrim.“

Čuo je neki zvuk i video kako dvojica ulaze na teren kroz jedna od vrata što su vodila u kabine za gledaoce postavljene celom dužinom zidova.

Obojica su bila naoružana.

Ketlin je zatvorila vrata sobe za odmor. Dvoje agenata su nepomično ležali opruženi na podu. Prišla je vratima prema teniskom terenu, naoružana i ljuta. Iza sebe, u uskom hodniku koji je okruživao teren sa dve strane, nije videla nikog. Ali kroz staklena okna, koja su razdvajala hodnik od kabina za gledaoce, opazila je četvoricu. Dvojica iz vrtova, s pištoljima. Tomasa Metjuza. I Kotona Malona - naoružanog, ali očigledno u nevolji. Otkud Malon ovde? Trebalo je da je dosad otišao.

„Molim te da spustiš oružje“, rekao je Metjuz Malonu.

Ona je posmatrala sa suprotnog kraja, s kraće strane terena, gde niko od ostalih nije mogao da je vidi.

Nekoliko metara od nje nalazila su se otvorena vrata.

Sagnula se ispod prozora i došunjala do njih, pa se uvukla u jednu od kabina za gledaoce. Na tribini su bila tri reda paralelnih sedišta. Držala se nisko i prišla drugim vratima, koja su vodila na teren.

Bilo je vreme da se vrati dug.

ČETRDESET DEVET

Ijan je ušao za gospođicom Meri u voz.

Poznavao je londonski metro pošto je mnogo puta istraživao i one delove koji su zatvoreni za javnost. U nekoliko tunela nalazio je utočište i od zimske hladnoće i od letnje vreline. Bila su to mesta gde je mogao bezbedno da boravi, sve dok ga policija ili radnici ne pronađu. Ipak, nije ih koristio već neko vreme, sve otkako ga je gospođica Meri pustila da čuva njenu radnju. Bio joj je zahvalan više nego što bi ikad mogao da izrazi, i bilo mu je drago što je ona sad ovde s njim.

Seli su na dva prazna sedišta.

„Ne znam za tebe“, šapnula je ona, „ali ja jedva čekam da pročitam još onoga što je Robert Sesil napisao.“

On se slagao s tim.

Uzeli su njen telefon i ponovo otvorili imejl koji je sama sebi poslala, pa pronašli mesto u tekstu dokle su maločas stigli.

Započeo sam službu kod kraljice 4. avgusta 1598. Iako to tad nisam znao, njoj je bilo ostalo još jedva pet godina vladavine. Kraljica i ja smo razgovarali o obmani u najmanje šest prilika. Četiri poslednje takve prilike bile su u zadnjim mesecima njenog života. Ali prvi razgovor je bio najvredniji pamćenja.

„Traži od nas šta želiš“, izgovorila je kraljica.

Stajao sam u njenoj spavaćoj odaji u palati Nansač. Henri VIII je izgradio palatu kao mesto iz snova. Za razliku od Henrijeve prve ćerke Meri, ova kraljica je uživala u njoj.

„Tvoj otac nam je bio od velike koristi“, rekla je kraljica. „Naš uspeh i dugovečnost su njegova zasluga. Nadamo se da ćeš nam ti takođe doneti dobru sreću.“

„To će mi biti jedina želja.“

„Onda traži šta hoćeš i da završimo s ovom temom.“

Razgovarali smo skoro dva sata. Bila je to priča o

neverovatnom poduhvatu i smelosti. On je bio unuk Hernija VIII, jer je njegov otac bio kopile kralja i Elizabete Blant, a majka mu je bila od Hauardovih, ćerka velikog lorda. Živeo je u potaji, odgajan među Hauardovima, a za njegovo postojanje nije znao nijedan Tjudor. Imao je samo trinaest godina, bio je nevin, izvrsno obrazovan, i od rođenja su ga učili da je poseban. Ali nije postojala nikakva šansa za njega da ikad bude išta više nego sin kopileta. Sve titule i privilegije u kojima je njegov otac uživao nestale su sa očevom smrću, jedva godinu dana posle toga, Džejn Simor je kralju rodila zakonitog sina i stoga nijedan Tjudor ni najmanje nije mario za Hernija Ficroja ili bilo kakvo dete koje je on mogao začeti. Ali u neočekivanoj smrti princeze Elizabete, i u pojavi Tomasa Parija, s planom da zameni kraljevu ćerku kraljevim unukom, Meri Hauard je videla dobru priliku.

U to vreme, on je nosio dugu riđu kosu, mišići i kosti su mu bili tanki, krhki i ženskasti. Zapravo se uvek osećao kao da je u klopci. Telo mu je bilo muško, a um ženski. Taj sukob je buktao u njemu otkad je znao za sebe. Mogućnost koju mu je majka ponudila okončala bi tu raspravu koja se odvijala u njemu. On bi postao žena, i preuzeo identitet princeze Elizabete u svakom smislu.

To se dogodilo 1546. U to vreme niko nije razmišljao o tome da bi on jednog dana mogao postati kraljica. Zamisao je bila da se jednostavno umiri Henri i spasu životi Kejt Ešli i Tomasa Parija. Na putu do prestola preostale su mnoge prepreke. Elizabeta je, u najboljem slučaju, bila treća u redu za presto, ali samo ako njeni polubrat i polusestra umru bez naslednika. Ipak, obmana je uspela i, dok su godine prolazile, kraljev unuk je srećno živeo iza jake šminke, perika i širokih haljina, koje su postale njegov zaštitni znak. Ledi Ešli se brinula za sve njegove potrebe, kao i Tomas Pari, i niko nikad nije posumnjao ni u kakvu prevaru. Prošlo je dvanaest godina. I Edvard i Meri su umrli bez naslednika. Njegova majka Meri Hauard takođe je umrla. On je bio sam, i nije imao nikakav identitet osim onog koji mu je stvoren kao princezi Elizabeti. Zatim je, u dvadeset petoj godini, postao kraljica. Kad sam upitao kako je obmana održavana nakon što je krunisan, postao je ćudljiv.

Uveravao me je da, sve dok je čovek oprezan i vešt, nema straha od bilo kakvog razotkrivanja. Ledi Ešli je služila kraljicu do 1565. godine, kad je umrla.

„Jedan od najtužnijih dana našeg života”, rekao mi je on, pocrvenelih očiju, iako su otad prošle trideset tri godine.

Tomas Pari je umro 1560, jedva dve godine nakon početka Elizabetine vladavine. On nikad nije bio popularan na dvoru, i mnogi su rekli da je otišao s ovog sveta prosto od lošeg raspoloženja. Naravno, on je smislio obmanu, tako da je uvek ostao blizak kraljici. Proizveden je u viteza i služio je kako kontrolor kraljevskog domaćinstva. Otac mi je rekao da je kraljica platila njegovu sahranu u Vestminsteru, što ja nikad nisam razumeo sve do dana u palati Nansač.

Blanš Pari je postala kraljičina glavna dama u privatnim odajama posle smrti ledi Ešli, i služila je do 1590. Mada to nikad nije pominjano, ledi Pari je sigurno znala za obmanu. Kraljica se prema njoj odnosila kao prema baronici i dala joj je dva poseda, u Jorkširu i Velsu. Sahrnila ju je u Kapeli Svete Margarete u Vestminsteru, uz kraljevsku pompu.

„Sve dok nešto radimo u privatnosti“, naglasila je kraljica, „niko nikad ne može da sazna.“

Što je objašnjavalo mnoge navike. Oblačio se sam i kupao samo u prisustvu ledi Ešli ili Pari i uz njihovu pomoć. Imao je kolekciju od osamdeset perika i uporno je nosio odeću koja je skrivala grudi i nedostatak oblina od struka naniže. Na licu je nosio debeli sloj bele šminke, što su mnogi posmatrači tumačili kao znak čistote, ali je to takođe omogućavalo sakrivanje crta lica. Uvek više ženstven nego muževan, nije imao mnogo dlaka na telu, uključujući i glavu, pošto je nasledio sklonost Tjudorovih ka ćelavljenju. Lekarima je bilo dopušteno da ga leče, ali nikad da pregledaju nešto drugo osim njegovih očiju, usta i grla. Nikad niko nije smeo da ga dodirne, i retki su oni koji su ga ikad i dodirnuli.

Otišao sam tog dana sa sastanka s njim osećajući se i uplašeno i zadovoljno. Taj čovek, koji je dotad uspešno vladao Engleskom već trideset devet godina, možda bolje nego ijedan monarh pre njega,

bio je samozvanac. On nije imao pravo na presto, a ipak ga je zauzeo, tako potpuno i temeljito kao da je sama Elizabeta preživela. Narod ga je voleo, kraljičina popularnost nikad nije dovođena u pitanje. Moj otac me zavetovao da ga služim, i to sam i radio, sve do dana njegove smrti 1603. Uvek budan i spreman, vladar je ostavio izričitu zapovest da se ne obavi nikakva autopsija, i tako je i bilo. Kraljica mi je tačno rekla šta da uradim sa telom, što sam i uradio, ali samo donekle precizno.

„Izgleda da je Robert Sesil zasluživao svoj nadimak”, rekla je gospođica Meri. „Lisac.”

Ijan je bio radoznao. „Šta to znači, *donekle precizno?*”

„Da je sam izabrao šta želi da poštuje, a da je ostalo ignorisao. Što objašnjava zašto njegov dnevnik uopšte postoji. Izgleda da je hteo da ljudi saznaju istinu.”

Voz se zaustavio na stanici.

On i gospođica Meri su izašli, pa prošli kroz gužvu da presednu na liniju koja će ih odvesti do hotela Goring.

Kad su ponovo ušli u voz, on je upitao: „Možemo li još malo da čitamo?”

Gospođica Meri se osmehnula na svoj topao i srdačan način. „Naravno. Ja sam radoznala isto koliko i ti.”

Dok je moj otac služio kraljicu, ja sam se, kao i mnogi drugi, pitao zašto se ona nikad nije udala. Kralj Henri je bio opsednut željom da ima muškog naslednika. Kraljica Meri je, slično tome, pokušavala i nije uspela da rodi dete. Elizabeta je imala mnogo ponuda za brak, i u zemlji i u inostranstvu. Lord Robert Dadli je izgledao kao favorit u borbi za njenu naklonost, ali moj otac ga je otvoreno odbacio, a kraljica se javno povinovala njegovoj volji i nije se udala za Dadlija. Kraljica je takođe odbila Filipa II od Španije, nadvojvodu Karla od Austrije i dva francuska princa. Kad ju je parlament podsticao da se uda ili da imenuje naslednika, kraljica je odbila da uradi i jedno i drugo. Pošto je moj otac bio upoznat sa istinom, znao je i zašto je to nemoguće. Ali svaka ponuda, svako navaljivanje, svaki podsticaj iz parlamenta bili su

maksimalno politički upotrebljavani. Rekla je Domu zastupnika: „Na kraju, neka ovo bude dovoljno: da na mermernoj ploči piše kako je kraljica, pošto je vladala toliko vremena, živela i umrla kao devica.“

Za pesnike je ona postala kraljica devica, udata za svoje kraljevstvo, pod božanskom zaštitom nebesa. „Svi moji muževi, moji dobri ljudi“, bile su reči koje je više puta upotrebila. Ali kraljica nije bila nemarna prema dužnosti da osigura da kraljevstvo opstane. Postojao je veliki strah od građanskog rata. Tako da je na kraju ispalo da je naložio meni da pišem Džejmsu, kralju Škotske, sinu Meri, kraljice Škota, koju je pogubila zbog izdaje. Kao naknadu za taj neizbežni čin, trebalo je da ponudim Džejmsu da preuzme engleski presto posle kraljičine smrti. Zauzvrat će Džejms prestati sa svim protivljenjima i pretnjama engleskoj kruni. Škot je bio duboko ogorčen zbog onoga što se desilo njegovoj majci, ali mogućnost zauzimanja i drugog prestola umanjila je njegov gnev. On je bio plitak čovek, bez mnogo principa, i bilo ga je lako pridobiti. Zato, kad je kraljica umrla, smena vlasti je prošla bez ijedne kapi prolivene krvi.

Počeo sam da se divim samozvancu i da ga duboko poštujem. Vladao je brižljivo i mudro. I moj otac ga je isto tako visoko cenio. Često sam se pitao da li bi prava Elizabeta prošla bolje ili gore. Ono što je Engleska dobila bio je monarh koji je vladao četrdeset pet godina i koji joj je obezbedio preko potrebnu stabilnost. Samozvanac je bio blagosloven konstitucijom različitom od one kod njegovih tudorskih predaka, koja mu je omogućila dug život i relativno dobro zdravlje. U jedinoj drugoj prilici kad smo razgovarali o njegovom nasledniku, pričao mi je o svom ocu i majci.

„Naša draga majka je umrla pre nego što smo mi postali kraljica. Žalimo što nije poživela da to vidi. Nikad se više nismo videli, otkad nas je Tomas Pari vratio u Overkort i kad smo postali princeza.“

„Ali dvanaest godina je prošlo pre nego što ste se uzdigli do prestola.“

„Zaista jeste. Moja majka je poživela jedanaest od tih dvanaest. Ledi Ešli i Tomas Pari su me obavještavali o njenom životu i zdravlju. Rekli su mi da je zadovoljna svime što se desilo. Ona je mnogo volela mog oca, ali je mrzela mog dedu, kralja Hernija. Na dan kad me Pari poveo u Overkort, rekla mi je da je pravedno i ispravno što se to dešava. Ja ću najzad postati Tjudor u svakom smislu. Njena želja je bila da jednog dana postanem kraljica. Ta pomisao me je plašila. Ali otad sam se navikao na svoju dužnost i ne smeta mi teret koji nosim.“ Primetio sam da, dok je govorio, po prvi put nije za sebe koristio zamenice „nama“ ili »mi“, nego „meni“ i „ja“. Ovde je bio muškarac, sin koji nikad nije tražio ono što mu je zapalo u dužnost, ali isto tako nije omanuo u ispunjavanju svoje dužnosti.

„Vi ste vladar ove nacije. Vaša reč je za nas zapovest“, rekao sam mu.

„Da nije jedne činjenice, dragi Roberte. Jedne činjenice koja bijednog dana mogla postati važnija od svega ostalog.“

Znao sam o čemu govori jer sam i sam razmišljao o tome da, pošto on nije princeza Elizabeta, nije ni zakoniti i pravi vladar Engleske. Svako delo učinjeno u njegovo ime bilo je bez vrednosti „ab initio“, od samog početka, kao niz prevara.

Kao da on nikad nije postojao.

PEDESET

Gari se skrivao u gomili ljudi dok se primicao izlaznoj kapiji, i dalje udaljen najmanje trideset metara od Antrima. Iako je očigledno bio svestan žene i čoveka koji su išli za njim, Antrim još nije primetio dvojicu ljudi na kapiji. Da jeste, zašto bi nastavio da ide pravo prema njima?

Dok je Antrim bio u Kraljevskoj juvelirnici, Gari je lutao stazama, diveći se Beloj kuli, koja se uzdizala s njegove desne strane. Slušao je gardiste u živopisnoj odeći dok su zabavljali grupe ljudi što su se skupljale najednom ili drugom mestu. Sve je ovde izgledalo kao da je povezano s prošlošću, a ne sadašnjošću. Istorija nije bila predmet u kom je uživao u školi, nego ga je ovde okruživala sa svih strana. Kakva razlika u odnosu na reći na papiru, ili slike na video-ekranu. Nalazio se u jednoj od najstarijih tvrđava u Engleskoj, gde su ljudi ginuli braneći zidine, a nešto se i dalje dešavalo.

Sad.

Ovde.

Ponovo se usredsredio na Antrima, koji je žurno nastavio da se kreće prema izlazu. Dvojica su i dalje stajala pored kapije, i Gari je video kako jedan od njih poseže rukom ispod sakoa. Na časak je spazio futrolu ispod njegovog pazuha, sličnu onoj kakvu je imao njegov tata, i znao je šta je u njoj. Nije izvadio oružje, ali ruka mu je ostala ispod sakoa, zaklonjena od pogleda. Spremna.

Antrim je nastavio da im prilazi.

Gari je sad bio udaljen petnaestak metara, i dalje zaklonjen u gomili ljudi. Niko ga nije primetio.

Antrim je stao, a pogled mu je sad bio usmeren napred na onu dvojicu. Na licu mu se pojavilo iznenađenje i zabrinutost.

Žena i onaj čovek su nastavili da se približavaju otpozadi.

Bilo je vreme za akciju.

Antrim nije imao kud. Jedini izlaz iz kompleksa Londonske kule blokirala su ona dvojica. Svako povlačenje bi ga odvelo pravo do Deniz.

Sklopio je ugovor sa đavolom i sad je Dedalovo društvo odlučilo da je on takođe potrošna roba. Istina, imao je nekoliko miliona njihovih dolara u banci, ali ništa od toga mu neće ni najmanje koristiti kada bude mrtav. Bio je besan na sebe zbog svih grešaka koje je, očigledno, napravio. Ova operacija, za koju se nadao da bi mogla da bude njegov spas, pretvorila se u noćnu moru.

Još gore, ona je to bila od samog početka.

Ideja je bila da se pronade neko ko bi se mogao iskoristiti da nagovori britansku vladu da zaustavi Škote kako ne bi oslobodili teroristu. Interna procena CIA o potencijalu operacije *Kraljevska obmana* pokazala je da, ako ona bude uspešno izvedena, dobijene informacije mogu biti dovoljne za taj zadatak. Britanci su se ponosili svojim poštovanjem zakona. Građansko pravo je rođeno ovde, a zatim izvoženo širom sveta. Njihova odanost zakonima često je korišćena za pritisak na kralja, proširenje uticaja parlamenta, ili potčinjavanje kolonija. *Kraljevska obmana* je bila smišljena da upotrebi tu odanost zakonu protiv njih. Da je sve prošlo prema planu, Dauning strit ne bi imao druge mogućnosti nego da interveniše kod Škota. Vašington je samo želeo da ubica ostane u zatvoru. Zauzvrat, niko nikad ne bi saznao šta se dogodilo pre četiri stotine godina.

Ali Dedalovo društvo je sve to omelo.

Voleo bi da je znao više o njima, ali nije bilo vremena da istražuje, a svaki trud u tom pravcu bi privukao pažnju Lenglija.

Sad je mislio samo na to kako da se izvuče odavde živ i zdrav. Hoće li ga ubiti ovde? Pored svih ovih ljudi? Ko zna. Ovi ljudi su bili fanatici, a fanatici su nepredvidivi.

Ideja je bila da se ubije Koton Malon.

Ali sve se promenilo.

Sad je on bio taj koji je na nišanu.

Gari se šunja napred, zaklanjajući se iza grupe japanskih turista. Antrim je bio udaljen manje od sedam metara od ljudi na kapiji. Žena i treći muškarac zaustavili su se na nekih deset metara iza Antrima, dok su se ljudi kretali napred-nazad između njih.

Bio je potreban svom biološkom ocu i on se neće jednostavno okrenuti na drugu stranu.

Dvojica na kapiji još nisu imala pojma da je on tu. Pažnja im je bila u potpunosti usmerena na Antrima.

On im se približavao s desne strane, i osim ako nisu imali oči na potiljku... Istrčao je iz gomile ljudi, bacio se napred, poletevši kroz vazduh, i okrenuo se postrance tako da je punom dužinom tela naleteo na dvojicu ljudi. Svi su zajedno pali na pločnik, ali tela ove dvojice ublažila su njegov pad. Čuo je stenjanje, a zatim i tup udar kad su glave tresnule o tvrdi kamen. Obojica su bila iznenađena i omamljena.

Gari je skočio na noge.

Antrim je shvatio šta se desilo.

Kad se jedan od ljudi sručio na zemlju, ispod sakoa mu je kliznula ruka u kojoj je držao pištolj. Ispustio ga je kad je glavom udario u kamen.

Potrčao je napred i zgrabio oružje, a pogled mu se susreo s Garijevim. „Moramo da idemo.”

„Znam. Video sam onu ženu tamo.“

Upitao se otkud bi Gari imao ikakvog pojma ko je Deniz, ali sad nije bilo vreme za pitanja.

Prst mu se zgrčio na obaraču.

Okrenuo se i naciljao pravo u Deniz. Neko je povikao: „Pištolj!“ Bio je potreban jedan trenutak da ljudi koji su prolazili kroz kapiju obrate pažnju na prizor pred njima. Dvojica gardista, koja su stajala s obe strane kapije, potrčala su iz svojih stražarnica prema njemu.

Deniz se bacila levo na uski travnjak iza staze.

On je pratio njen skok pištoljem i ispalio jedan metak.

Pucanj je izazvao paniku među ljudima oko njega, a novonastala gužva sprečila je gardiste da mu priđu. Okrenuo se, video Garija i dao mu znak da krenu, pa gurnuo pištolj u džep pantalona. Sve se desilo za nekoliko sekundi, a nekoliko sledećih su bile od životne važnosti, pa je rekao sebi da se smiri, stopi s masom i upotrebi kaos u svoju korist.

Nežno je stegnuo Garijevu ruku. „Lepo i polako. Nemoj da privlačiš pažnju na sebe.”

Gari je klimnuo glavom i skrenuli su desno prema Temzi, pa krenuli betonskom stazom udaljavajući se od Londonske kule. Iza njih su se čuli glasni povici i metež. More uzrujanih ljudi služilo im je kao zaštitni bedem,

zaklanjajući ih sa strane.

Srce mu je ubrzano tuklo.

Nastavili su da se kreću prema prometnoj ulici, gde je Antrim zaustavio taksi.

Ušli su u auto i odvezli se.

Mahnuo je vozaču. „Vozi nas do bilo koje stranice metroa, samo malo dalje odavde.“

Metro je bio najbrži i najsigurniji put nazad do skladišta. Stanica se nalazila na manje od kilometar od njega. Iako je Dedalovo društvo znalo za to mesto, morao je da uzme nešto odande.

Na primer, Sesilov dnevnik.

Ako bude brz, moći će da zadrži prednost u odnosu na njih.

„Ono što si uradio bilo je hrabro”, rekao je.

„Bila ti je potrebna pomoć. Zbog one žene što te pratila.”

„Kako si znao za nju?”

„Ušao sam u Kraljevsku juvelirnicu i video te da razgovaraš s njom.”

Šta je još video ili čuo? Sigurno ne mnogo toga. Niko nije bio u blizini kad je razgovarao s Deniz. A ni on nije video Garija unutra.

To nije bilo važno.

Nežno je uhvatio Garija za ramena. „Spasao si mi glavu.”

Dečak se osmehnuo. „I ti bi uradio isto za mene.”

PEDESET JEDAN

Ketlin se sagnula i prikrala do vrata koja su vodila iz kabine za gledaoce do teniskog terena. Naizмениčno je gledala u ono što se dešavalo pred njom i ono što bi moglo da se odigra iza nje. Sumnjala je da će se ono dvoje u sobi za odmor probuditi u skorije vreme. Oboma će biti potreban lekar. Poznati nalet adrenalina pretresao joj je nerve. A ona je volela taj osećaj. Ili joj je bar tako psihoterapeut rekao, a ona se s tim slagala. Upravo sad joj je taj nalet adrenalina pomagao da misli i odlučuje, od čega će joj možda zavisiti život.

A njoj se tako i dopadalo.

Da se oslanja na sebe.

Koton Malon je bio u škripcu. Tomas Metjuz ga je saterao u ćošak. I mada je Malon imao oružje, neće mu mnogo koristiti.

„Šta sad?” upitao je Malon, ne skidajući pogled s dva naoružana čoveka, koja su stajala na deset metara od njega.

Metjuz je stajao s Malonove leve strane, između njega i mesta gde se Ketlin skrivala.

„Izgleda”, rekao je Metjuz, „kao da će dvojica biti ustreljena, a treći će se izvući živ i zdrav.”

Starac je bio u pravu. Najbolje čemu je Malon mogao da se nada bilo je da će srediti jednog protivnika.

„U čemu je svrha ovoga?”, upitao je Malon i dalje zureći u svoj problem.

„Ovo nije lično, Kotine. Strogo poslovno. Ti to svakako razumeš.”

„Meni je samo stalo do toga da budem siguran da je moj sin dobro. Ostalo je tvoja zbrka, a ne moja.”

„Znaš li da je Blejk Antrim testirao svoj i DNK tvog sina?”

Malon je bio šokiran onim što je čuo. „O čemu to dođavola pričaš?”

„Ja zapravo znam i rezultate tog testa.”

Je li dobro čuo?

„Rekao sam ti da te je Antrim na samom početku, u Americi, i umešao u priču s Ijanom Danom. Hteo je da ti i tvoj sin dođete u London. Kad ste došli

ovamo, uspeo je da te pošalje u potragu za Danom, dok je on pazio na tvog sina.”

„On je pronašao Garija kad je otet.”

„Sve je to bilo namešteno.”

„Zbog čega?”

„DNK test je pokazao da je Antrim Garijev biološki otac.”

„Nemam vremena za tvoja sranja.”

„Uveravam te, Kotone, govorim istinu.”

A njemu je nešto govorilo da je zaista tako.

„Ja nisam znao za tvoju porodičnu situaciju”, rekao je Metjuz, „donedavno. Tvoj sin nije biološki tvoj. Što je činjenica za koju nisi znao do pre nekoliko meseci.”

„Kako ti uopšte znaš za to?”

„Antrim je motrio na tvoju bivšu ženu nekoliko meseci. Mi smo prisluškivali pozive upućene detektivu u Džordžiji, kog je angažovao da je prati.”

„Zašto je to radio?”

„Izgleda da ga je tvoja bivša žena odbacila i prezrela. Uskratila mu je svaki kontakt s dečakom. Tako da je on, izgleda, odlučio da sam sebi stvori priliku da se njih dvojica upoznaju.”

Stvarnost ga je teško pogodila.

Garijev biološki otac je bio ovde?

„Zna li Gari za ovo?” upitao je.

Metjuz je klimnuo glavom. „Bojim se da zna.”

„Moram da idem.”

„Ne mogu to da ti dozvolim”, ponovio je Metjuz.

Ketlin je slušala razgovor. Izgleda da je postojala direktna povezanost između Blejka Antrima i Malonovog sina.

A Malon očigledno nije bio svestan toga.

S obzirom na to da je poznavala Antrima, nije bila iznenađena. On je bio otac deteta? I majka ga je mrzela? Verovatno zbog toga što je i nju u nekom trenutku udario.

Dvojica s pištoljima i dalje su držala Malona na nišanu.

Odlučila je da učini situaciju ravnopravnom, pa je istrčala iz zatamnjene

kabine za gledaoce, pucajući, i oborila jednog od naoružanih, pogodivši ga metkom u butinu.

Drugi čovek je odmah reagovao na njen napad i preusmerio oružje.
Prema njoj.

Malon je čuo pucanj i video šta se desilo. Pogled mu je skrenuo ka mestu odakle je izletela Ketlin Ričards. Ona je ustrelila jednog od ljudi, a drugi je sad okrenuo oružje ka njoj. On je pratio njen primer i pogodio drugog čoveka u butinu. Čovek se sručio na pod. Ričardsova je potrčala napred i uzela oba pištolja, dok su se ona dvojica izvijala od bola, a krv im šikljala iz rana, bojeći površinu terena u crveno.

„Mi odlazimo” rekao je Metjuzu.
„Greška.”

Prišao je bliže šefu špijuna. „Idem da se pobrinem za svog sina.” Ono što je upravo saznao, zajedno s činjenicom da nije mogao da dobije Antrima na telefon, slutilo je na veliki problem. „Sklanaj mi se s puta.”

„Možda ti se neće dopasti ono što ćeš otkriti.”
„Mogu da se nosim s tim.”

Ali pitao se da li je zaista tako.

„Imaš četvoricu agenata kojima će trebati medicinska pomoć”, kazala je Ketlin, držeći pištolj uperen u Metjuza.

Metjuz je odmahnuo glavom. „Ti si stvarno smešna.”

„Učinila sam ovom tvom čoveku uslugu što sam ga samo ranila u nogu. Sledeći put neću biti tako velikodušna.”

„Kao ni ja”, dodao je Malon.

„Jesi li spreman da rizikuješ život zbog ovoga?” upitao ga je Metjuz.

„Pitanje je jesi li ti?”

Dao je znak Ričardsovoj i istrčali su na popodneвно sunce. Na vidiku nije bilo drugih agenata i potrčali su nalevo, pored čuvenog baštenskog lavirinta, do ulice kojom su se vratili s prednje strane palate. Red taksija je stajao pored glavnog šetališta. Mahnuli su jednom, seli u auto i otišli.

„Cenim ovo što si uradila”, rekao joj je on.

„Bilo je to najmanje što sam mogla da uradim.”

Njemu su se misli kovitlale u glavi.

Našao je telefon i iznova pokušao da pozove Antrima. Nije bilo

odgovora.

„Ne možeš da ga dobiješ?“, upitala je Ričardsova.

Odmahnuo je glavom.

„Kuda?“, upitao je taksista iza pregrade od pleksiglasa.

„Hotel *Goring*.“

„Čula sam šta je Metjuz ispričao o tvom sinu.“

Okrenuo se prema Ričardsovoj.

„Hoću da mi kažeš sve što znaš o Blejku Antrimu.“

PEDESET DVA

Kraljica je mirno umrla u svojoj spavaćoj odaji, nakon što je utonula u dug san, iz kog se više nije probudila. Ispunila me tuga. Nikad nisam mislio o samozvancu nikako drugačije nego kao o svom vladaru. On je ojačao i monarhiju i naciju dok je istovremeno izbegavao kraljevsku dužnost braka i rađanja potomstva. Kralj Henri će uvek biti pamćen po budalaštinama. Elizabete će se zauvek sećati po njenim dostignućima.

Kraljica je ostavila precizne instrukcije šta treba da se radi posle njene smrti. Na dan pre nego što je umro, samozvanac je otpustio sve ostale i pozvao me da mu priđem bliže.

„Slušaj”, jedva je izustio promuklim glasom.

Govorio je nekoliko minuta bez prekida, i to mu je iscrpio i ono malo preostale snage. Pričao mi je o kraljici Katarini Par, u vreme nedugo nakon što je obmana započela, kad je kralj Henri umro, a ona poslata da živi u domaćinstvu kraljice udovice.

„Ona je otkrila prevaru”, rekao mi je. „Znala je da nisam princeza.”

Što je imalo smisla, pošto je kraljica udovica, dok je kralj Henri još bio živ, provodila mnogo vremena i s princezom Meri i s princezom Elizabetom.

„Ali nije me raskrinkala. Umesto toga, videla je izvesnu ironiju, i pravdu, kakvu je i zaslužio njen pokojni suprug. Ona nije bila Henrijeva miljenica. Nije želela da se uda za njega, ali bila je prisiljena na to. Nije joj bilo stalo do njega, i smatrala je njegovo natmureno držanje tiranskim. Vršila je dužnost kraljice bez ikakve radosti i čeznula samo da je se oslobodi, što joj je kraljeva smrt konačno i omogućila.”

Ali kraljica udovica je loše izabrala svog četvrtog muža. Tomas Simor je bio manipulator i urotnik. Njegova želja je bila da se oženi princezom Elizabetom i pokušavao je da joj se umili u svakoj prilici.

Kraljica udovica je posmatrala njegove zavodničke pokušaje prema mladoj princezi s velikom zabavljenošću, znajući da od toga nikad ništa neće ispasti. Kad je postalo jasno da njen muž neće odustati od svoje budalaštine, kako bi izbegla skandal i mogućnost razotkrivanja obmane, uklonila je samozvanca iz njihovog doma.

„Simorovi pokušaji da me zavede bili su neočekivani. To ostaje jedino vreme u mom životu kad je tajna bila dovedena u opasnost. Ali kraljica udovica me je štitila i bila je tužna što moram da odem. Razgovarali smo na dan kad sam krenuo, nasamo, i rekla mi je da se pazim i uvek budem oprezan. Htela je da znam da ona nikad neće razotkriti veliku obmanu. Umrla je nekoliko meseci kasnije, ali ne pre nego što mi je napisala pismo, koje je stiglo posle njene smrti, a u kom mi je poručila da ću jednog dana biti kraljica.”

Dao mi je pismo.

„Zakopaj ovo sa mnom.”

Klimnuo sam glavom u znak da prihvatam to zaduženje.

„U poslednjem razgovoru kraljica Katarina mi je takođe kazala nešto što je moj deda rekao njoj. Tajnu. Namenjenu samo kraljevskim Tjudorima. Ali nas više nema. Zato me slušaj, dobri Roberte, i ispuni moje naloge bez propusta. “

Ponovo sam klimnuo glavom.

„Kralj Henri je pozvao kraljicu udovicu da dođe do njegove samrtničke postelje, kao što sam ja pozvao tebe. Pre toga, mog dedu je isto tako pozvao njegov otac. U svakoj od tih prilika je tajna preneti dalje. Kralj Henri je želeo da je kraljica udovica prenese njegovom sinu Edvardu. Ali ona to nije uradila. Umesto toga ju je prenela meni, jer je verovala da ću ja s tim podatkom uraditi ono što je najbolje.

Slušao sam s napetošću koja me je i samog iznenadila.

„Postoji mesto, za koje je znalo samo četvoro ljudi. Troje od njih su sad mrtvi, kao što ću uskoro biti i ja. Ti ćeš biti peti koji znaš. Na tom mestu sam pohranio veliko bogatstvo, kao što su radili i moj deda i pradedi. Tamo sam takođe sahranio telo princeze Elizabete. Tomas Pari ju je odavno iskopao iz njenog groba kod Overkorta i preneo je tamo. Ne možeš da sahraniš mene u

kraljevsku grobnicu. Ne postoji garancija da grob jednog dana neće biti otvoren. Osim ako se to ne desi u vreme kad će moji ostaci biti tek prah, moja tajna, koju sam čuvao tako predano celog života, tad bi bila otkrivena. Stavi princezu Elizabetu u moj grob, a mene u njen. Time se završava krug i sve će tad biti osigurano. Želim da mi se zakuneš, pred Bogom kao svedokom, da ćeš to uraditi. “

Ja sam se zakleo, što ga je izgleda zadovoljilo.

Spustio je drhtavu ruku na moju. „Bogatstvo koje se tamo nalazi treba da pripadne Džejmsu. Reci mu da ga pametno iskoristi i vlada ovom zemljom pravedno i mudro. “

Ovo su bile poslednje reči našeg razgovora.

Kraljičina smrt je izazvala sveopštu žalost. Meni je pripala dužnost da obezbedim mesto vladarevog večnog počinka. Lično sam nadgledao pripremu tela za sahranu. Zatim je samozvanac položen pored svog pradede Hernija VII, u grobnici Tjudora, dok je građen odgovarajući grob za njega. Za ovo su bile potrebne tri godine. Za to vreme je telo mlade princeze Elizabete nađeno na mestu koje mi je rečeno, i zamenjeno za telo samozvanca. Taj zadatak sam lično izveo bez ičije pomoći. Odabrao sam da spojim kraljicu Meri i princezu Elizabetu, da sestre budu zajedno u smrti, i da njihove kosti leže u jednom grobu, izmešane. To mi je izgledalo kao prikladan način da dodatno prikrijem istinu. Kad su se tela konačno našla unutar mermerne grobnice, sastavio sam epitaf koji će definisati samozvančev život.

Neka ostane u svetoj uspomeni: vera vraćena u svoju izvornu čistotu, uspostavljen mir, novac vraćen na pravu vrednost, pobuna u zemlji ugušena, Francuska pomognuta kad su je kidale unutrašnje podele; Holandija podržana; Španska armada poražena; Irska, kad su je skoro preoteli pobunjenici, umirena slanjem Španaca; prihodi oba univerziteta mnogo uvećani zakonom o snabdevanju; i najzad, čitava Engleska obogaćena. Elizabeta, najmudrija vladarka, što je sedela na prestolu 45 godina, pobednička i nepobediva kraljica, najstrože posvećena veri, najsrećnija, posle mirne i spokojne smrti u 70. godini ostavlja svoje posmrtno ostatke, dok na Hristovu reč ne

ustanu u besmrtnost, da budu položeni u crkvu koju je ona osnovala i do kraja podržavala. Umrla je 24. marta, leta gospodnjeg 1603, u 45. godini svoje vladavine i u 70. godini života.

Izmenio sam zavet koji sam dao kraljici u dve sitnice. Kao prvo, zadržao sam pismo koje mu je poslala Katarina Par. Ono mi je izgledalo kao poslednji ostatak fizičkog dokaza da je on postojao. Ali spalio sam ga kad sam dovršio ovaj dnevnik. Kao drugo, bogatstvo koje je ležalo u tajnoj odaji nikad nisam nikome otkrio. Kralj Džejms nije bio častan čovek. Nisam gajio mnogo poštovanja i nimalo se nisam divio ovom prvom vladaru iz porodice Stjuart. Ako je on bio najava onoga što je sledilo, usuđujem se da kažem da bi monarhija mogla da bude osuđena na propast.

Vreme moje smrti se sad bliži. Ako ovaj dnevnik bude pročitano, to znači da je neko uman i istrajan pronašao kamen koji sam položio u palati Nansač. Čudna kolekcija pisama kao da dobro pristaje ćudljivom okruženju te kraljevske rezidencije. Čemu tajna ako ne može da se otkrije? Prikladno je što su sredstva za njeno otkrivanje otvoreno izložena pogledu. Ovaj dnevnik će ostati među mojim papirima i čuvaće ga moji naslednici. Ako jednog dana neko otkrije vezu između tih papira i kamena, onda neka istina bude rečena. Toj neustrašivoj duši kažem: ako se usuđuješ, potraži mesto koje su Tjudori napravili za sebe. Ali upozoravam te. Tamo će te čekati još izazova. Ukoliko i dalje sumnjaš u ovu priču, ostavljam još jedan trag. Sliku kraljice, koju sam naručio i koja je izrađena po mojoj želji da bude izložena u Hatfild hausu sve dok moji naslednici budu posedovali to imanje, pažljivo prouči. Da bude zapamćena kao nešto dobro. Uspomena na mog oca je časna i poštovana. Možda će i sećanje na mene biti isto takvo.

Ijan je podigao pogled s ekrana.

On i gospođica Megi su našli sobu u hotelu Goring u Belgreviji, otmenom i skupom kvartu odmah iza Bakingamske palate, u samom srcu

grada. On se iznenadio videvši Tanju, sestru gospođice Megi. Bile su identične bliznakinje, i to ne samo po izgledu nego i ponašanju i glasu, mada je izgledalo da se Tanja lakše uzbudi i da je manje strpljiva. Tanja je iznajmila sobu na trećem spratu, prostrani apartman namešten udobnim sofama i mekanim foteljama, s prozorima preko celog zida okrenutim prema mirnoj ulici. U sobi se nalazio laptop, koji su upotrebili da otvore elektronsku poštu gospođice Meri, tako da su mogli da pročitaju još teksta koji je Robert Sesil napisao pre četiri stotine godina.

„Ovo je prosto neverovatno”, rekla je Tanja. „Kakav je samo život taj samozvanac vodio.”

„Kako je moguće da ovo niko dosad nije saznao?”, upitao je on.

„Zato što elizabetanska Engleska nije bila kao ova današnja. Nije bilo televizije i novina da guraju nos u privatnost. A ako ne bi poštovao kraljevska pravila ponašanja, mogao si da izgubiš glavu, mnogima se baš to i desilo. Iz dnevnika se jasno vidi da su oni koji su bili najbliži kraljici - ledi Ešli, Tomas Pari i dvojica Sesilovih - znali. Što je svakako pomoglo.”

On je želeo da zna zašto su to uradili.

Tanja se osmehnula. „Iz najjednostavnijeg razloga. Tako su svi zauvek bili na položaju najbližem vlasti, a biti blizak kruni je cilj svakog dvorana. Samozvanac je očigledno znao da mu je potrebna pomoć i mudro je izabrao pomagače. Zaista neverovatno. Legenda o dečaku iz Bizlija je istinita.”

„Ja još ne mogu da razumem kako je bilo moguće varati ljude toliko godina”, rekao je Ijan.

Tanja se ponovo nasmešila. „Mi zaista nemamo jasnu predstavu kako je Elizabeta zapravo izgledala. Svi sačuvani portreti su sumnjivi. A ona je definitivno bila osoba s čudnim navikama. Kao što je Robert Sesil napomenuo, nosila je perike, mnogo šminke i neupadljivu odeću. Ali po svim sačuvanim izveštajima, nije bila lepa žena, govorila je grubo i ponašala se strogo. Potpuno je kontrolisala svoj život i svoj svet. Niko nije mogao ni smeo da dovodi u pitanje njene odluke. Tako da je bilo sasvim moguće da prevara uspe.”

Primetio je da je gospođica Meri sve vreme ćutala.

„Šta nije u redu?” upitao je.

„Brinem za Garija. Možda nije trebalo da odemo iz skladišta.”

PEDESET TRI

Antrim je zajedno s Garijem prišao skladištu. Spolja je sve delovalo tiho i mirno. Taj kraj je bio prepun raznih magacina, što i jeste bio jedan od razloga zašto je odabrao upravo ovo mesto. I pored toga, oprezno je prišao glavnim vratima i polako ih odškrinuo. Unutrašnjost je i dalje bila osvetljena, stolovi s artefaktima netaknuti, ali vlasnice knjižare i Ijana Dana nije bilo nigde na vidiku.

„Gde su oni?” pitao je Gari.

Čuo je zabrinutost u njegovom glasu. „Rekao sam im da ostanu ovde. Pogledaj u kupatilu.”

Gari je oprčao oko zidova unutrašnje kancelarije i Antrim je čuo kako se unutrašnja vrata otvaraju.

Dečak se ponovo pojavio i odmahnuo glavom. „Nisu ovde.”

Druga izlazna vrata, sa suprotne strane, ostala su zatvorena, zaključana elektronskom bravom. Gde su oni otišli? Da li ih je neko odveo? To nije bilo važno. To što ih nije bilo pošteđelo ga je gnjavaže. Nije morao da razmišlja kako da ih se otarasi. Ušao je u kancelariju i opazio svoj mobilni telefon na pisaćem stolu.

Kako je dospeo ovde?

Tad je shvatio?

Kad je Ijan Dan naleteo na njega, mali delinkvent ga je odžepario.

To je bilo jedino objašnjenje koje je imalo smisla.

Zgrabio je aparat i video samo jedan imejl. Od čoveka koji je hakovao hard-disk Faroua Karija. Pročitao je kratku poruku u kojoj je proglašen uspeh i uz koju je u prilogu bio poslat dešifrovani fajl zaštićen lozinkom.

Brzo ga je otvorio i pregledao tekst.

„Šta je to?“, upitao je Gari.

On je nastavio da čita još neko vreme, a onda rekao: „Nešto što sam čekao.”

Odlučio je još nešto. Ono što je isprva izgledalo kao dobra ideja, sad je postajalo problem. Postojalo nešto što je morao da uradi sam. Jebeš

Dedalovo društvo. Već je imao polovinu onoga što su mu dugovali i to će biti dovoljno. Sudeći po ono malo redaka što je pročitao iz dnevnika Roberta Sesila, u ovome bi moglo da bude više nego što je ikad verovao. Oni irski advokati od pre četrdeset godina bili su na tragu nečemu što bi moglo da vredi sto puta više od pet miliona funti. Setio se kako je Farou Kari bio uzbuđen onog dana, a izvor tog uzbuđenja mogao bi da se nalazi u Sesilovom dnevniku, koji je morao pažljivo da pročita.

A ništa od toga nije mogao da uradi dok se Gari Malon mota oko njega.

On nikad nije imao dete. Možda je trebalo tako i da ostane. Morao je da nestane, da umakne i Dedalu i CIA. To bi se moglo pokazati skoro nemogućim s dečakom pored sebe. Naročito s dečakom čija ga je majka mrzela i čiji je otac bio bivši agent nezgodne naravi i stava.

Malon je već pobegao Dedalu.

Bilo je malo verovatno da će imati drugu priliku da ga ukloni.

I bilo je vreme da se gubi dođavola odavde.

Ali šta da radi s Garijem?

Kao prvo, da osigura imejl. Poslat mu je na imejl-adresu koju je dao analitičaru. Svoje sigurnije naloge je zadržao za sebe. Zato je prosledio imejl s priloženim tekstom na adresu gde će biti bezbedan, zaklonjen višestrukim zaštitnim programima, a onda ga je izbrisao iz telefona.

„Moramo da nađemo gospođicu Meri i Ijana“, rekao je Gari.

Nije obraćao pažnju na dečaka i nastavio je da razmišlja.

„Mogu li da se poslužim telefonom da pozovem tatu?“, upitao je Gari.

Hteo je da mu kaže *ne*, ali mu je neka tutnjava napolju privukla pažnju. Motori automobila. Isključili su se. Zatim se čulo otvaranje i zatvaranje vrata. Okrenuo se prema jedinom prozoru u spoljašnjem zidu i video dva vozila.

Dvojica su izašla iz prvih kola.

Isti oni iz Londonske kule.

Iz drugih je izašla Deniz.

Svi su nosili pištolje.

Pritrčao je stolu i otvorio fioku. U njoj nije bilo oružja. Onda se setio. Poneo ga je sa sobom sinoć i ostavio ga u hotelskoj sobi. Zašto bi mu danas trebao? Jutros je mislio daje ovo dan pospremanja i čišćenja, ništa više. Zatim bi otišao da uživa u svom novcu i izgradi odnos sa sinom, i da svim

tim zajedno natrlja nos Pem Malon.

Ali ništa od toga više nije bilo važno.

Osim onog dela priče vezanog za novac.

Ipak, da bi uživao u tom novcu, morao je da se izvuče iz skladišta u jednom komadu.

Zatim mu je sinulo.

„Hajdemo”, rekao je Gariju.

Istrčali su iz kancelarije i potrčali kroz skladište, prema stolovima i artefaktima poredanim na njima. Pretpostavljao je da će moći da pokupe sve pre nego što Deniz i njena pratnja upadnu ovamo.

Što bi trebalo da mu kupi malo vremena.

Primetio je plastičnu kutiju spuštenu na betonski pod i podigao je na sto. Skinuo je poklopac i unutra našao osam gomilica pepeljastosive gline, ostatke eksploziva za inicijalne kapisle, iste one supstance korišćene da se oskrnavi grob Henrija VIII u Vindzoru.

Opaka stvar.

A takođe i nezgodna za rukovanje.

Unutra se nalazilo i osam detonatora. Postavio je po jedan u četiri gomilice eksploziva i aktivirao ih. Zgrabio je mali daljinski upravljač i položio palac na jedino dugme na njemu. Strpao je preostala četiri pakovanja eksploziva i detonatore u ranac koji je uzeo s jednog stola. Pre nego što je vratio poklopac na kutiju, ubacio je u nju mobilni telefon. Nije mu više bio potreban.

Pokazao je iza njih. „Ta vrata tamo zaključana su iznutra elektronskom bravom. Idi i otvori ih. Šifra je 35-7-46.“

Gari je klimnuo glavom i otrčao.

Izvadio je Sesilov dnevnik ispod staklene kupole i ubacio ga u ranac.

Glavna vrata skladišta naglo su se otvorila.

Deniz je ušla prva, a dvojica za njom s izvučenim pištoljima. Antrim je nabacio ranac na rame i potrčao ka mestu gde je Gari stajao, pored drugih vrata, skoro trideset metara dalje.

„Stani!“, čuo je kako je Deniz viknula.

Nastavio je da se kreće.

Pucanj.

Jedan metak se odbio od betonskog poda pored njegovog stopala.

Stao je kao ukopan.

Deniz i dva muškarca stajali su na drugoj strani skladišta i svi su držali pištolje uperene u njega. On je pažljivo držao detonator u desnoj ruci, skriven u savijenim prstima, s palcem i dalje naslonjenim na dugme.

Otvori vrata, bezglasno je oblikovao reči gledajući u Garija, pre nego što se okrenuo.

„Ruke uvis!“, viknuo je jedan od muškaraca. „Drži ih tako da možemo da ih vidimo.“

Polako je digao ruke, ali je držao desnu okrenutu na drugu stranu, sa četiri prsta ispružena i palcem pridržavajući upravljač.

„Tvoj kompjuterski analitičar nam je rekao da ti je poslao ono što je Farou Kari dešifrovao“, doviknula je Deniz.

„Jeste. Ali nisam imao šanse do to pročitam pre nego što ste se vi pojavili.“

Ona je prišla stolovima, diveći se ukradenim knjigama i dokumentima.

„Petsto godina stara tajna“, rekla je ona. „A ovo su ključevi za njeno otkrivanje.“

Mrzeo je samozadovoljni izgled njenog lica. Smatrala je sebe jako lukavom. Mislila je da u potpunosti vlada situacijom. Prezrive reči koje mu je uputila, i u Briselu i u Londonskoj kuli, i dalje su ga pekle. Mrzeo je sve u vezi s uobraženim ženama, naročito onu nadmenost koju izaziva dobar izgled, bogatstvo, samopouzdanje i moć. Deniz je imala najmanje tri od ove četiri karakteristike, i znala je to.

Prišla je praznom staklenom zvonu. „Gde je dnevnik Roberta Sesila?“

„Nestao je.“

Ona još nije obratila pažnju na plastični kontejner.

„To nije dobro, Blejk.“

„Znaš li šta piše u njemu?“, upitao ju je on.

„O da. Tvoj čovek je govorio bez ustezanja. Bilo ga je skoro previše lako ubediti. Imamo kopije hard-diskova i kompletan prevod.“

Ona dvojica su stajala iza nje, sad bliže stolovima, s pištoljima i dalje nagotovs. On je držao ruke podignute u vazduh i nije pomerao šake. Inicijalni eksplozivi su bili vrhunski proizvod. Mnogo vreline, udar koji se može usmeravati i minimalna buka. Učinak su ostvarivali visokim temperaturama usmerenim na izabranu fokusnu tačku, što je moglo da

izazove mnogo veću štetu na određenim materijalima nego obični eksploziv.

Na primer, na kamenu.

Gde je jaka toplota slabila njegovu strukturu.

Ovo je bilo lako.

Mnogo papira, plastike, stakla i ljudskog mesa.

„Trebamo taj dnevnik, Blejk.”

On je bio udaljen dobrih petnaest metara.

Što bi trebalo da bude dovoljno.

„Truni u paklu, Deniz.”

Palcem je pritisnuo dugme.

Bacio se unazad, prema Gariju, tresnuvši o beton i pokrivajući glavu.

Gariju je bilo lako da primeti kako Antrim drži upravljač desnom rukom, skriven od troje ljudi na drugoj strani skladišta. Pitao se šta bi one gomilice gline mogle da urade.

Sad je to i video.

Antrim se bacio na pod baš kad je jarki blesak izbio sa stolova, a nalet jake vreline nahrupio prema njemu. Uspeo je da otključa bravu pre nego što su ono troje uzeli Antrima na nišan, i vrata su sad bila blago odškrinuta. Sad je pao napolje, vrata su tresnula o spoljašnji zid skladišta, a njegovo telo o pločnik. Vrelina je prohujala iznad njega i podigla se ka nebu. Pogledao je nazad kroz otvorena vrata. Blesak je uminuo. Ali stolovi su bili ugljenisani, a sve što je stajalo na njima uništeno. Žena i dva muškarca ležali su na podu skladišta. Iz njihovih pocrnelih tela dizao se dim.

Nikad pre nije video ništa slično tome.

Antrim je ustao.

Bio je taman dovoljno udaljen da izbegne pogibiju: vrelina je bila jaka, ali je potrajala samo nekoliko sekundi.

Deniz i njeni pratioci ležali su mrtvi.

Dobro izvedeno. Otresao se svega čega je želeo da se otrese.

Sve je bilo pretvoreno u pepeo. Ostala je samo kamena ploča, oborena na pod, pocrnela i neupotrebljiva.

Jebeš Dedalovo društvo.

Tri mrtva operativca su samo otprilike izravnala račune.

Nabacio je torbu na rame i požurio kroz vrata, gde je zatekao Garija kako leži na betonu.

„Jesi li dobro?“, upitao je.

Dečak je klimnuo glavom.

„Žao mi je što si morao ovo da vidiš. Ali nismo imali izbora.“

Gari je ustao.

U blizini je moglo da bude još nevolja, pa je zato rekao: „Moramo da se gubimo odavde.“

PEDESET ČETIRI

Malon je slušao šta Ketlin Ričards ima da kaže o Blejku Antrimu i nije mu se dopalo ništa od toga. Ona i Antrim bili su u vezi pre deset godina, a njihov rastanak je bio nasilan. Ona je nacrtala sliku jednog narcisoida koji nije mogao da prihvati neuspeh, naročito kad su u pitanju lični odnosi. Obožavao je žene, ali bi ga strpljenje na kraju izdalo, a mrzeo je odbacivanje. Malon se prisetio šta je Metjuz rekao na teniskom terenu. Pem je mrzela Antrima.

Uskratila mu je svaki kontakt s Garijem. Ričardsova mu je ispričala za njihov poslednji susret i pretpostavila da se sličan incident najverovatnije dogodio i s Pem. Što je objašnjavalo zašto je ona odbila da oda Gariju očev identitet.

Ali Gari je sad znao.

Ili je bar Metjuz tako rekao.

Vraćali su se taksijem nazad u London, prema hotelu Goring, gde bi trebalo da ih čeka Tanja Karlton. On je poverio toj starijoj ženi flešmemoriju, pošto je to izgledalo kao jedina mogućnost u tom trenutku. Sad su mu bile neophodne informacije s tog uređaja.

„Ovo je drugi put da si mi pritekao u pomoć“, konstatovala je Ričardsova.

Ona je bila samouverena i nesumnjivo sposobna, a obe te odlike bile su privlačne. On je posle razvoda bio u vezi s nekoliko žena sličnih njoj. Izgleda da je bio sklon pametnim i hrabrim ženama. Ali sad je želeo da zna: „Zašto si uzela one papire u Hempton kortu i pobešla?“

„Mislila sam da tako radim svoj posao. Ser Tomas je želeo tu flešmemoriju. Tvrdio je da je u pitanju nacionalna bezbednost. Mislila sam da bar jednom uradim nešto ispravno, bez postavljanja pitanja.“

Što je imalo smisla.

Jedan deo njegovog uma brinuo je za Garija, drugi je analizirao situaciju. Zašto bi imalo značaja to što je Elizabeta I možda bila lažna? Zašto bi CIA to želela da sazna, a britanska vlada da prikrije istinu? Taština? Pitanje

istorijske časti? Nacionalnog ponosa? Ne. U tome je bilo nečega mnogo većeg.

Premotao je u glavi nekoliko mogućih scenarija i jedan je nastavio da mu se stalno vraća. Zato je uzeo telefon i nazvao Stefani Nel u Vašington.

„Ovo je haos“, kazala mu je Stefani. „Maločas sam saznala da je agent CIA juče ubijen u Katedrali Svetog Pavla, baš dok si ti bio na putu do tamo. Bio je u Antrimovom timu, učesnik u operaciji *Kraljevska obmana*.“

„A ja znam ko ga je ubio.“

A onda joj je to i rekao.

Tomas Metjuz.

„Ovo se samo pogoršava“, kazala je ona. „Dobila sam tu informaciju samo preko sporednog kanala. Ljudi u Lengliju, koji su me zvali u vezi s tobom, propustili su to da pomenu.“

To nije bilo iznenađujuće. Iskrenost nije bila preovlađujuća osobina u obaveštajnom poslu, a što je lažov bio na višem položaju, govorio je više laži. To je bilo ono čemu se uvek divio kod Stefani Nel. Pošten igrač. Istina, iskrenost ju je ponekad uvlačila u političke probleme, ali ona je preživela više od jedne administracije u Beloj kući, uključujući i sadašnju pod vodstvom predsednika Denija Danijelsa.

Rekao joj je sa čim se Gari trenutno suočava.

„Žao mi je zbog ovoga“, rekla je Stefani. „Zaista jeste. Ja sam te u ovo uvalila.“

„Zapravo nisi. Svi smo obmanuti. U ovom trenutku, moram da pronađem Antrima.“

„Videću šta mogu da uradim s njegovim šefovima u Lengliju.“

„Uradi to. Ali reci im da imaju jednog popizdelog bivšeg agenta ovde, koji apsolutno nema šta da izgubi.“

Znao je da će im to otvoriti uši.

„Šta je s Metjuzom“, upitala je ona. „On je ozbiljno prekršio propise. Sumnjam da će se iko ovde jednostavno okrenuti na drugu stranu i dopustiti da ubistvo dvojice agenata prođe bez osvete.“

„Zadrži to za sebe. Zasad. Prvo moram da izvedeni Garija nabezbedno.“

„Slažem se.“

Završio je poziv.

„Ne verujem da će Blejk povrediti dečaka“, rekla je Ričardsova.

Ali njene reči nisu pomagale. On je ostavio Garija s Antrimom. Tako je izabrao. *On* ga je doveo u tu situaciju. Naravno, da je Pem bila iskrena i rekla mu ime čoveka s kojim je bila u vezi, on bi znao. Da je bila otvorena prema Gariju, onda bi obojica znali. Da Malon nije bio kreten pre šesnaest godina i da nije varao svoju ženu, ništa od toga se možda nikad ne bi desilo.

I da... i da... i da...

Rekao je svom mozgu da prestane s tim.

I ranije se nalazio u teškim situacijama.

Ali nikad u ovakvoj.

Antrim je morao da zna kakav je bio sadržaj imejla koji mu je analitičar poslao. Deniz je poginula pokušavajući da dobije tu informaciju, ali on joj je očitao lekciju. Nasuprot onome što je Dedalovo društvo mislilo, on nije bio nesposoban. Mogao je sasvim dobro da se brine o sebi.

Gari i on su pobjegli iz skladišta, i pretrčali nekoliko blokova do najbliže stanice metroa, pa ušli u prvi voz koji se pojavio. Odlučio je da se posluži Malonovom metodom i pronađe internet kafe. Odatle će moći da otvori sigurni imejl i pronađe ono što je bilo toliko važno.

„Zašto si morao da ubiješ one ljude?” pitao ga je Gari dok su izlazili iz voza na stanici u blizini Mramornog slavoluka.

On je bio u situaciji da se bori za opstanak, a prisustvo ljubopitljivog petnaestogodišnjaka je ozbiljno komplikovalo sve. Ali ovo je bilo pitanje na koje je želeo da odgovori.

„U svakoj operaciji postoje dobri i loši tipovi. Ono su bili loši tipovi.”

„Digao si ih u vazduh. Nisu imali nikakve šanse.”

„A šta bi se desilo da nisam to uradio? Obojica bismo bili mrtvi ili zarobljeni. Nisam želeo da se dogodi nijedno od toga.”

Izgovorio je reči oštro, a glas mu je bio napet.

Krenuli su prema tabli IZLAZ i ulici iznad njih. Gari je ćutao. Antrim je odlučio da ne treba previše da udalji dečaka od sebe. Kad se ovo završi i kad se sve slegne, možda će želeti da nastavi tamo gde su stali. A iritirala ga je pomisao da će Pem Malon pobediti u ovoj borbi. Koton Malon je još bio negde napolju. Dovodjenje Garija živog i zdravog, čak i ako on sam ne bude u blizini da vidi taj ponovni susret, mnogo bi doprinelo skidanju tog buldoga sa vrata.

Stao je.

„Slušaj. Nisam mislio da ti pridikujem. Događa se mnogo toga i pomalo sam napet.”

Gari je klimnuo glavom. „U redu je. Shvatio sam.”

Ketlin je ušla za Malonom u hotel Goring. Poznavala je to mesto. Pre stotinu godina izvesni Goring ubedio je vojvodu od Vestminstera da mu proda komad zemlje iza Bakingamske palate. Tu je izgradio poslednji veličanstveni hotel edvardijanske ere, u kom je svaka soba bila apartman opremljen centralnim grejanjem - što je, u to vreme, bilo vrlo neuobičajeno. Jednom je uživala u popodnevnom čaju na terasi hotela, a biskviti i slatka pavlaka bili su božanstveni.

Ipak, danas nije bilo vremena za takva zadovoljstva.

Malon je očigledno bio zabrinut. Još dva puta je pokušao da pozove Blejka Antrima, ali nije bilo odgovora. Ona je saosećala s njim, mada je mogla samo da pretpostavi na kakvoj je mucu. Pomoću njene SOCA značke lako su dobili broj sobe Tanje Karlton. Došli su do vrata apartmana na trećem spratu, i otvorio im je Ijan Dan, koji je izgledao kao da mu je drago što ih oboje vidi.

„Zašto vas dvoje niste s Garijem?“, odmah je upitao Malon.

Ona je primetila povišeni nivo zabrinutosti u njegovom glasu.

„Trebalo je da svi budete zajedno.”

Tanja Karlton je sedela za malim pisaćim stolom, a njena sestra bliznakinja je stajala pored nje. Ispred njih je stajao otvoren laptop.

„Gari je otišao sa Antrimom“, rekao je Ijan. „Mi nismo hteli da ide, ali je ipak otišao.”

„Zato sam ja shvatila da i mi treba da odemo“, dodala je gospođica Meri. „Bilo je očigledno da je Antrim završio s nama. Mučio me je loš osećaj u vezi s tim mestom.“

„Kojim mestom?“ upitao je Malon.

Gospođica Meri im je ispričala za skladište pored reke.

„Imate li ikakvu ideju kuda su Antrim i Gari otišli?“, upitao je Malon.

Gospođica Meri je odmahнула glavom. „Nije rekao. Samo je pomenuo da će se brzo vratiti. Ali nešto mi je govorilo da se to neće desiti pa smo otišli. Ipak, pre toga je Ijan uspeo da ukrade telefon gospodina Antrima. Što se

pokazalo kao dobar potez.”

„Kako to?“, upitao je Malon. „Pokušavao sam da pozovem Antrima na taj telefon.“

„Ostavili smo ga u skladištu“, rekao je Ijan.

Što je značilo da se ni Antrim ni Gari nisu vratili da ga nađu, ili se dogodilo nešto drugo.

Tanja je pokazala na laptop. „Otkrili smo o čemu se ovde radi.”

Malon je klimnuo glavom.

„I ja sam.”

PEDESET PET

Na ovim stranicama otkrio sam ogromnu tajnu, koja će ostaviti duboke posledice ako ikad bude otkrivena. Nadam se da u vreme kad ove reći budu dešifrovane činjenica da njeno veličanstvo kraljica Elizabeta nije bila ono što je izgledala neće biti ništa više od istorijske zanimljivosti. Otac me je naučio da je istina neuhvatljiva, a njeno značenje promenljivo, zavisno od vremena i okolnosti. Nema boljeg primera za potvrdu te mudrosti od onoga što je ovde izneto. Siguran sam da čitalac nije zaboravio šta su dva kralja Hernija prenela sa svoje samrtničke postelje i šta je Katarina Par rekla samozvancu. Tvoja nagrada za dešifrovanje ovog dnevnika je mogućnost da vidiš ono što su samo kraljevi imali povlasticu da obilaze. Tu sam ostavio bogatstvo Tjudora. Takođe, tu sam ostavio i zemne ostatke samozvanca, bezbedno sklonjene od radoznalih očiju, da mirno počivaju u večnom snu. Engleska je zapravo bila srećna što je imala njega, bez obzira na činjenicu da je on bio nelegitiman u svakom pravnom smislu. Ali nema više kajanja. Prošlo je vreme za to. Odlazim u grob bez žaljenja, radostan što neću biti tu da svedočim o svemu onome što je moja porodica najviše cenila. Plašim se da je dovođenjem Stjuartovih na vlast napravljena ozbiljna greška. Kraljevski položaj je više od nošenja krune. Nekad sam pomišljao da kažem Džejsu ono što znam. To je bilo pre nego što sam shvatio da je on potpuno neprikladan da bude kralj. Ništa nije znao o tome, kao ni bilo ko drugi na ovom svetu. Ja sam poslednji. Ti si, čitaoče, sad prvi. Uradi ono što možeš sa svojim znanjem. Ja se samo nadam da ćeš pokazati mudrost kakvu je dobra kraljica Elizabeta pokazivala za četrdeset pet godina, koliko je sedela na prestolu.

Ono što tražiš može se pronaći ispod nekadašnje Blekfrajarske opatije. Tu je postavljeno davno pre nego što je opatija postojala i pre nego što ju je osnovao jedan od fratara za vreme vladavine

Ričarda III. Priđi mu kroz ono što je nekad bio vinski podrum, u čijem je podu otvor prikriven jednom bačvom. Na bačvi je urezana stara monaška molitva: „Onaj koji pije vino spava dobro. Onaj koji dobro spava ne može da zgreši. Onaj koji ne zgreši odlazi na nebo.“

Antrim je završio pripovest Roberta Sesila.

Sedeo je za jednim računarom u internet kafeu dok je Gari stajao pored njega.

„Gde je Blekfrajarska opatija?“, upitao je dečak.

Dobro pitanje.

Njemu je bilo poznato to ime. Mesto u blizini Sudskih društava, unutar Sitija, na obalama Temze, ali tamo nije bilo opatije. Samo stanica sa tim imenom. Ukucao je BLEKFRAJARS u Guglov pretraživač i pročitao ono što je pronašao na jednom od ponuđenih sajtova.

GODINE 1276. DOMINIKANCI SU PREMESTILI SVOJU OPATIJU IZ HOLBORNA DO MESTA NA RECI TEMZI, NA LADGEJT HILU. TU SU IZGRADILI OPATIJU, KOJA JE DOBILA IME BLEKFRAJARS, ZBOG TAMNE ODEĆE KOJU SU MONASI NOSILI. ⁹ OPATIJA JE POSTALA PRILIČNO SLAVNA, I U NJOJ SU REDOVNO ZASEDALI PARLAMENT I VRHOVNI SAVET. GODINE 1529. TU JE OBAVLJEN POSTUPAK RAZVODA HENRIJA VIII KATARINE ARAGONSKE. HENRI VIII JE ZATVORIO SAMOSTAN 1538. U SKLOPU SVOG RASPUŠTANJA MANASTIRA. ŠEKSPIROV GLOUB TEATAR NALAZIO SE ODMAH SA DRUGE STRANE REKE, TAKO DA JE GRUPA GLUMACA IZNAJMILA NEKE OD ZGRADA I OSNOVALA SUPARNIČKO POZORIŠTE.

NA KRAJU JE UDRUŽENJE APOTEKARA ZAUZELO DRUGU ZGRADU 1632. TA GRAĐEVINA JE IZGORELA U VELIKOM POŽARU 1666, ALI APOTEKARSKA SALA JE SAČUVANA I DANAS.

NA TOM MESTU SE SAD NALAZI METRO STANICA BLEKFRAJARS, KAO I OKRETNICA ZA VOZOVE I RASKRSNICA LONDONSKE PODZEMNE ŽELEZNICE.

„To mesto više ne postoji”, rekao je on. „Opatija je nestala.”

Ispunio ga je osećaj poraza.

Šta sad da radi?

„Gledaj”, kazao je Gari. „Na ekranu.”

Pogled mu se zakovao na monitor. Na njegovom sigurnom nalogu pojavio se imejl. Pročitao je od koga je. TOMAS METJUZ. Zatim je pročitao temu. TVOJ ŽIVOT.

„Sačekaj tamo”, rekao je Gariju.

U dečakovom pogledu se videlo da nije spreman da posluša.

„Ovo je posao CIA. Sačekaj tamo.”

Gari se povukao na drugi kraj prostorije.

Otvorio je imejl i pročitao poruku:

Lukavo si umakao Dedalovom društvu. Tri njihova operativca su mrtva. Oni neće biti zadovoljni. Siguran sam da shvataš da znam za operaciju *Kraljevska obmana*. Takođe znam da si iz prevoda Faroua Karija saznao za mesto gde se nalazi tjudorsko sklonište. Moramo da razgovaramo u četiri oka. Zašto bi ti uradio tako nešto? Zato što, gospodine Antrime, ako to ne uradiš, moja sledeća poruka biće upućena u Sjedinjene Američke Države, a ti sigurno znaš šta će biti sadržaj te poruke. Znam za novac koji ti je isplatilo Dedalovo društvo. Zapravo, ti i ja želimo isto. Zato su nam i namere slične. Ako bi želeo da vidiš ono za čim si tragao, onda sledi dole navedena uputstva. Budi na tom mestu za pola sata. Ukoliko ne budeš, prepustiću te tvojim nadređenima, koji neće biti zadovoljni kad saznaju šta si uradio.

Podigao je pogled s ekrana.

MI6 je takođe znao za njegove poslove.

Kakvog je izbora imao?

Pročitao je uputstva. Mesto nije bilo daleko odavde. Mogao je da stigne tamo za pola sata. Ranac koji je poneo iz skladišta ležao je ispod njegovih nogu. Unutra je bio Sesilov originalni dnevnik i preostali eksploziv. Trebalo je da uzme jedan pištolj s tela u skladištu, ali tad mu je glavna briga bila da

se izgubi odatle.

Pogledao je preko prostorije prema Gariju, koji je zurio kroz jedan od izloga kafea okrenutih prema ulici.

Metjuz uopšte nije pomenuo dečaka.

Možda bi mogao da iskoristi Garija.

U svoju korist.

Gari je bio zbunjen.

Ovaj čovek, koji mu je bio rođeni otac, bio je toliko različit od njegovog tate. Zlovoljan. Razdražljiv. Oštrog jezika. Ali on je bio veliki dečko i mogao je da se nosi s tim, mada je sve ovo bilo novo iskustvo.

Uz to je upravo video kako je ovaj čovek spržio troje ljudi, a posle toga nije pokazao nikakvo kajanje. Žena je očigledno poznavala Antrima pošto ga je dvaput pozvala po imenu, a on se njoj, baš pre nego što je aktivirao eksploziv, narugao. *Truni u paklu, Deniz!*

Njegov otac je samo jednom govorio o ubijanju. To se dogodilo pre mesec dana, kad su svi bili zajedno u Kopenhagenu. *To nije nešto što ti se dopada da radiš, ali ponekad jednostavno moraš.* On je to mogao da razume.

Blejk Antrim je, izgleda, imao drugačiji pristup. Ali to nije značilo da nije bio u pravu. Ili da je bio loš. Jednostavno je bio drugačiji.

Antrim je sad izgledao uzrujano. Uzbuđeno. Zabrinuto.

Nije bilo onog samopouzdanja od juče, kad mu je tek otkrio da je on bio čovek koji je bio s njegovom majkom.

Sve se promenilo.

Gledao je kako Antrim podiže ruksak s poda i prilazi mu.

„Moramo da idemo.“

„Kuda?“

„Na mesto pomenuto u dnevniku. Sad znam gde je to.“

„Šta je s mojim tatom?“

„Nemam načina da stupim u kontakt s njim. Hajde da ovo proverimo, a onda ćemo smisliti kako da ga nađemo.“

To je zvučalo logično.

„Ali treba da uradiš nešto za mene.“

PEDESET ŠEST

Malon je bio spreman da nešto preduzme. Bilo šta. A ipak je bio sprečen da uradi išta kako bi trebalo. Nije imao način da kontaktira s Antrimom, a ni da pronade Garija. Bio je besan na sebe što je konstantno pogrešno odlučivao, a njegov sin je sad bio u opasnosti zbog njegovog nemara. Gospođica Meri i Tanja su mu pokazale prevod dnevnika Roberta Sesila, koji su sad Ketlin Ričards i on pročitali u celosti.

„Blekfrajarska opatija više ne postoji”, rekla mu je Tanja. „I to poodavno.”

Još jedna loša vest, koju je dodao na narastajuću gomilu sličnih.

„Sad je tamo stanica metroa”, nastavila je Tanja. „Trenutno je zatvorena, pošto se renovira.”

Slušao je dok su mu sestre pričale o stanici, koja je na tom mestu postojala još od XIX veka. Tu su se spajale linije nadzemne i podzemne železnice. Prošle godine je stanica srušena i podignuta je moderna zgrada s fasadom od stakla, koja je polako dobijala svoj konačni oblik. Sad se tamo nisu zaustavljali nikakvi vozovi, i tako je bilo već godinu dana. Ali podzemna železnica je i dalje prolazila ispod.

„To mesto je u haosu”, rekla mu je gospođica Meri. „Svuda se gradi. Trotoari su zatvoreni. Ta stanica se nalazi na obali reke pored prometne ulice.”

„Ono što mi govorite jeste da je ova četiri stotine godina stara slagalica sad dospela u ćorsokak.”

„Zašto je onda SIS toliko zainteresovan za nju?” upitala je Ričardsova. „Ako nema šta da se pronade, zašto je Tomasu Metjuzu stalo do toga?”

On je znao odgovor. „Zato što ima šta da se pronade.”

Brzo je razmislio o raspoloživim mogućnostima i zaključio da može da bira između samo nekoliko. Da ništa ne uradi? Nikako. Da opet pozove Stefani Nel? Možda, ali vreme koje bi moralo da prođe pre nego što se išta desi moglo bi da bude problem. Da pokuša sam da pronade Antrima? Nemoguće. London je bio veliki grad.

Izgledalo je da postoji samo jedan put.

Okrenuo se prema Ričardsovoj. „Možeš li da stupiš u kontakt s Metjuzom?”

Klimnula je glavom. „Imam njegov broj.” Pokazao je na fiksni telefon u sobi. „Zovi ga.”

Ketlin je oprostila Malonu za njegovo držanje. Ko bi mogao da ga krivi? Bio je u škripcu, a jedini mogući izlaz mu se nudio preko čoveka koji je upravo pokušao oboje da ih ubije. Ovaj špijunski posao je bio toliko drugačiji od njenog svakodnevnog iskustva. Izgledalo je da se sve menjalo iz minuta u minut, bez upozorenja i s vrlo malo vremena za reakciju. Taj deo joj se zapravo sviđao. Ipak, bilo je frustrirajuće što ne zna ko je na čijoj strani, i gde se ona uklapa u svemu tome.

Ali bar je još bila na nogama.

U igri.

A to je bilo nešto.

Ukucala je broj s cedulje koju joj je Metjuz ranije dao.

Dvaput je zazvonilo.

Onda se on javio.

„Pretpostavio sam da ćeš se pre ili kasnije javiti”, čula je Metjuzov glas.

Dala je slušalicu Malonu.

Malon je zgrabio slušalicu i rekao: „Slušaj me. Moj sin je bog te pitaj gde. On nije tražio da bude uvučen u ovo...”

„Ne. On je namamljen u ovo.”

„A ti si dozvolio da se to desi. Ja nisam znao. *Ti* jesi. Iskoristio si me, i iskoristio si Ričardsovu.”

„Upravo sam uspostavio vezu s Blejkom Antrimom.”

To je bilo ono što je želeo da čuje.

„Da li je Gari s njim?”

„Jeste. U bekstvu su. Antrim je ubio troje mojih agenata.”

„Kako?”

„Digao ih je u vazduh misleći da su oni njegovi neprijatelji.”

„A Gari?”

„Bio je tamo. Ali on je dobro.”

Ovo nije valjalo. Bilo je vreme da odigra adut kartom. „Imam fleš-memoriju s potpunim prevodom dnevnika Roberta Sesila. Pročitao sam ga.

Što znači da ga neću zaboraviti.”

„Ja sad i sam imam taj prevod.”

„Takođe znam o čemu se ovde zapravo radi.”

Zastao je.

„O Irskoj.“

Ćutanje na drugom kraju linije potvrdilo je njegovu sumnju.

„Šta hoćeš?”, upitao je Metjuz najzad.

„Mog sina, i da se izgubim odavde.“

„A šta sa svim onim što znaš?”

„To mi je osiguranje da ćeš se lepo ponašati. Mogu da pošaljem sadržaj tog fajla na imejl Stefani Nel jednim pritiskom na dugme. Zapravo, upravo sam ga pripremio za slanje. Želiš li da joj ga pošaljem? CIA bi bila oduševljena da sazna kako je ono za čim su tragali ipak stvarno. Takođe bi volela da zna da si ti ubio dvojicu njihovih ljudi. Možda će ti uzvratiti tako što će sve objaviti pred celim svetom, samo da razljuti Dauning strit.”

Metjuz se zakikota. „Obojica znamo da, kad to uradiš, ja više nemam šta da dobijem. S druge strane, ti i dalje imaš šta da izgubiš. Sina.”

„To je tačno, kučkin sine. Zato prestani da sereš i hajde da se nagodimo.”

„Znam gde se Antrim uputio. On takođe ima prevod Sesilovog teksta.”

„Blekfrajarska opatija više ne postoji.”

„Vidim da to znaš. I u pravu si, opatija ne postoji. Ali tjudorsko svetilište postoji. Ako ti dam Antrima, hoćeš li mi dati fleš-memoriju?”

„I dalje mogu sve da kažem Vašingtonu.”

„Možeš, ali nećeš. Ovo je za tebe lično, a ne posao. U pitanju je tvoj sin. Za mene je upravo obrnuto.”

On je znao da nije baš tako, ali je rekao ono što se od njega očekivalo: „Dogovoreno.”

„Dakle, evo gde moraš da odeš.”

Ijan je mogao da čuje čitav razgovor telefonom, pošto je u hotelskoj sobi vladala potpuna tišina. Tri prisutne žene su takođe slušale. Malon se poigravao sa starcem, kontrolišući svoj bes, ostajući miran, koristeći mozak. U to je bio siguran. On je preživljavao na ulici radeći isto to. Ali mučila ga je činjenica da je do većine ovoga naizgled došlo njegovom krivicom. On je ukrao fleš-memoriju. Isprskao starca biber-sprejom. Odleteo avionom u

Ameriku. I pobjegao iz konjušnice.

Ali se vratio.

I ukrao Antrimov telefon. Što im je obezbedilo prevod dnevnika.

Bez toga, Malon ne bi imao čime da trguje.

Tako da je on takođe i pomogao.

Ali se i dalje osećao odgovornim za Malonove muke. I želeo je da mu pomogne.

Malon je spustio slušalicu.

Okrenuo se i video da Ketlin Ričards zuri u njega, pa je shvatio da su svi čuli šta je Metjuz rekao.

„Njemu se ne može verovati”, kazala je Ričardsova.

„Kao da ja to ne znam.”

Mozak mu je radio grozničavom brzinom.

Još jedan telefonski poziv.

Podigao je slušalicu i pozvao broj Stefani Nel na drugoj strani okeana. „Nameravam da angažujem Tomasa Metjuza”, rekao je.

Zatim joj je ispričao šta se dogodilo.

„Trebam iskren odgovor”, rekao joj je. „Bez sranja. Da li ti je CIA objasnila operaciju *Kraljevska obmana*?”

„To što postavljaš takvo pitanje znači da već znaš odgovor.”

Zaista ga je znao. „Radi se o Irskoj. Zar ne?”

I ona mu je objasnila.

Noviji sukobi u Irskoj počeli su 1966. i trajali do 2003. Nasilje je odnelo 3.703 ljudska života. Skoro 40.000 ljudi je ranjeno. Šokantno veliki broj s obzirom na to da je u tom periodu u Severnoj Irskoj živelo samo tek oko 900.000 protestanata i 600.000 katolika. Tri duge decenije tu zemlju su pustošili nasilje, nepoverenje, strah i mržnja, koji su se najzad prelili u Englesku i celu Evropu.

Međutim, koren konflikta poticao je iz starih vremena.

Neki stručnjaci ukazuju na anglo-normansku invaziju na Irsku, koju je 1169. izvršio Henri II, kao na početak. Ali realnije je da je sve počelo s Tjedorima. Henri VIII je bio prvi koji se zainteresovao za Irsku, osvojio je i kontrolisao područje Dablina i njegovu

okolinu, polako šireći vlast ka spolja, a kao sredstva za potčinjavanje lokalnih lordova koristio je razne inovacije i nagodbe. Herni je u tome bio toliko uspešan da je zakonom donetim u irskom parlamentu 1541. proglašen kraljem Irske. Ali postojala je stalna pretnja od pobune. Povremeno su trupe raspoređivane po zemlji i izbijali su okršaji. Sve je komplikovala činjenica da je Irska bila većinski lojalna Rimu i papi, dok je Henri zahtevao prelazak u njegovu novu protestantsku veru.

Zato je došlo do duhovne podele. Meštani, irski katolici, protiv novopridošlih engleskih protestanata.

Irska je ostala srazmerno nevažna tokom kratke vladavine sledećih dvoje Tjudora, Edvarda VI i Meri.

Pod Elizabetom I sve se promenilo.

Elizabeta je lično gledala na to ostrvo kao na divljinu i najviše je volela da ne obraća pažnju na njega. Ali niz pobuna, koje su dovele u pitanje čitavu njenu spoljnu politiku, primorale su je na delanje. Velika vojska je poslata, pobuna slomljena, i kao kazna zbog neposlušnosti, Ircima je oduzeta zemlja. Prekinut je uticaj keltskih klanova i anglo-normanskih plemićkih loza, koji je tamo postojao vekovima. Vlasništvo nad celom zemljom preneto je na krunu. Elizabeta je zatim počela da daje zemljište na upotrebu, u vlasništvo i u zakup engleskim doseljenicima koji su osnivali farme i plantaže. Ova konfiskacija je prvi put započeta u vreme Hernija VIII, i u manjoj meri se nastavila i pod vlašću Edvarda i Meri, ali se ubrzala u vreme Elizabete, a zatim dostigla vrhunac pod njenim naslednikom Džejsom I. Kako bi obrađivali novostečenu zemlju, veliki broj Engleza, Škota i Velšana naselio se u Irsku. Zamisao koja je stajala iza podsticanja kolonizacije i osnivanja plantaža bila je da se Irska pokori iznutra, naseljavanjem lojalnih Engleza potčinjenih kruni. Uz to će takođe biti uvezen engleski jezik, kao i engleska vera i običaji. Irska kultura biće zbrisana.

Ovo je posejalo seme ogorčenog kulturnog i verskog sukoba koji će potrajati vekovima. Irski katolički nacionalisti protiv engleskih protestantskih unionista.

Četrdesetih godina XVII veka došao je Kromvel i masakrirao

hiljade ljudi. Ujedinjena irska pobuna devedesetih godina XVIII veka takođe je surovo ugušena. Godine gladi u petoj deceniji narednog veka skoro su istrebile ceo narod. Krajem XIX i početkom XX veka pokušano je sa zakonom o samoupravi, kada je dablinski parlament upravljao Irskom, ali je i dalje bio potčinjen Londonu. Bila je to farsa koja je samo proširila podelu. Irsko društvo je postajalo sve militantnije i radikalnije. Rat za nezavisnost, vođen 1919. između Irske Republikanske Armije i Britanaca završio se rešenjem koje nijedna strana nije želela. Irska je podeljena, smanjena sa 32 na 26 okruga, koji su svi bili na jugu, gde su preovladavali katolički nacionalisti. Preostalih šest okruga, svi na severu, gde su protestantski unionisti bili većina, postali su izdvojena zemlja Severna Irska.

Odmah je počelo nasilje.

Nastajala je jedna frakcija za drugom, i svaka je imala sopstveni radikalni plan. Manjinski katolici u Severnoj Irskoj počeli su da se osećaju ugroženo i ugnjeteno, unionisti su sprovodili odmazde nad njima, uspostavljajući nasilni krug napada i kontranapada. Pokušalo se s koalicionim vladama. Nijedna nije imala uspeha. Svi Irci na jugu i irski nacionalisti na severu želeli su da engleski protestanti odu. Protestantski unionisti su želeli da njihova prava i zemlju zaštititi London, pošto je britanska kruna bila ta koja im je prvobitno i dala zemlju. Šest okruga Severne Irske na početku je osnovala Elizabeta I od oduzete irske zemlje, i svaki novopridošli zemljoposjednik dobio je titulu kraljevskim ukazom. Unionisti su tvrdili da je minimum što London mora da uradi taj da zaštiti njihova zakonska prava.

I London je to i uradio.

Šaljući vojsku da potisne nacionaliste.

Najzad, na vrhuncu sukoba, nacionalisti su preneli sukob u London i Evropu i bombaški napadi su postali uobičajeni širom kontinenta. Labavi mirovni sporazum sklopljen je 1998, i otad je održavan. Ali obe strane su ostale duboko sumnjičave jedna prema drugoj, i s oklevanjem su pristojale na saradnju kako bi se izbeglo dodatno krvoproliće.

*Nijedan od suštinskih uzroka sukoba nikad nije rešen.
Nastavljena je ista ona rasprava koja je započela pre toliko
mnogo vekova.*

Gorka osećanja su ostala.

Nacionalisti su želeli ujedinjenu Irsku kojom upravljaju Irci.

Unionisti su želeli da Severna Irska ostane deo Velike Britanije.

Ijan je slušao dok je četvoro odraslih razgovaralo. Malon je završio telefonski razgovor i rekao im da je njegova bivša šefica Stefani Nel potvrdila da je Antrim bio fokusiran na Severnu Irsku - on je poznao istoriju - i na nekog arapskog teroristu koji je trebalo da bude pušten iz zatvora u Škotskoj. Amerikanci su želeli da Britanci spreče njegovo oslobađanje, i da bi ih naveli da to urade, nameravali su da pronađu dokaze kako Elizabeta I nije bila ono što se mislilo da jeste, što bi dovelo u pitanje celokupnu njenu vladavinu i bacilo senku sumnje na legitimnost same Severne Irske.

„Kakav drzak plan”, kazao je Malon.

„I opasan“, dodala je Ričardsova. „Mogu da shvatim zašto je Metjuz zabrinut. Nije potrebno mnogo da iznova plane sveopšte nasilje u Severnoj Irskoj. S vremena na vreme desi se neki napad s obe strane. Borba definitivno nije završena. Ona jednostavno ključa ispod površine, i obe strane žele dobar razlog da počnu ponovo ubijanje.”

„Mir je uspostavljen”, rekla je Tanja, „zbog toga što je to u tom trenutku bila jedina mogućnost. Britanci su tamo, u Severnoj Irskoj. Oni neće otići. A ubijanjem ljudi ništa nije postignuto.”

„Pomislite šta bi se desilo ako bi se saznala istina”, tiho je dodala gospođica Meri. „Ako je Elizabeta I zaista bila lažna. To znači da je sve što je urađeno za vreme njene vladavine bilo lažno. Isprazno. Nezakonito.”

„Uključujući svako oduzeto jutro zemlje i svaku tapiju na zemlju izdatu u Severnoj Irskoj”, rekao je Malon. „Ništa od toga ne bi imalo nikakav zakonski efekat. Svih šest okruga koji čine tu zemlju zaplenila je Elizabeta.”

„Da li bi to imalo značaja?”, upitala je Tanja. „Posle pet stotina godina?”

„Definitivno bi imalo”, odgovorio je Malon. „To je kao da sam ja prodao kuću i vi decenijama živite u njoj. A onda se jednog dana neko pojavi s dokazom da je vlasnički list koji sam vam dao lažan. Ja zapravo nemam

ovlašćenje da uopšte prenesem vlasnički list na vas. To je osnovni zakon o vlasništvu nad nekretninama, pa bi takav dokument bio ništavan. Bez pravne osnove. Svaki sud ovde, ili u Americi, morao bi da poštuje pravu tapiju na tu zemlju, a ne lažni ugovor o mom prenosu vlasništva.”

„Ta borba bi se vodila na sudu”, rekla je Ričardsova.

„I u njoj bi Irci pobedili”, dodao je Malon.

„Još gore”, primetila je Ričardsova. „Sama istina bi bila i više nego dovoljna da unionisti i nacionalisti obnove sukob. Samo što bi ovog puta zapravo imali pravni razlog za borbu. Skoro da možeš da čuješ šta bi rekli irski nacionalisti. Oni su pokušavali da oteraju Britance skoro 500 godina. Sad bi povikali: *Vaša lažna kraljica okupirala je našu zemlju i ukrala nam imovinu. Najmanje što možete da uradite jeste da nam je vratite i odete.* Ali to se ne bi dogodilo. London bi se odupro. Morao bi. Nikad nije napustio unioniste u Severnoj Irskoj, i ne bi počeo sa tim ni sad. Tamo su uložene milijarde funti. London bi morao da istupi i bori se. Bilo na sudu ili na ulicama. Bio bi to otvoreni i potpuni rat. Ovoga puta se nijedna strana ne bi povukla.”

„Naravno”, rekao joj je Malon, „ako bi tvoja vlada jednostavno sprečila Edinburg da pošalje ubicu nazad u Libiju, ne bi bilo problema.”

„Meni se to ne dopada ništa više nego tebi. Ali to nije izgovor za ovu bezobzirnu taktiku. Znaš li koliko bi hiljada ljudi moglo da pogine zbog ovoga?”

„Što je razlog zbog kog ću fleš-memoriju dati Metjuzu”, kazao je Malon.

„A šta je s Ijanom?” upitala je Ričardsova.

„Dobro pitanje. Šta sa mnom?”

Malon se okrenuo prema njemu. „Ti znaš da Metjuz želi tvoju smrt.”

Ijan je klimnuo glavom.

„Pitanje je”, rekao je Malon, „koliko daleko je spreman da ode kako bi raščistio ovu zbrku? Naročito sad, kad mnogo više ljudi zna za to. Postoji više od jednog nerešenog problema. Tako da ću se ja pobrinuti i za to.”

Pogledao je u Ričardsovu.

„Moramo da idemo.”

„Ser Tomas uopšte nije pomenuo moj dolazak.”

„Potrebna mi je tvoja pomoć.”

„Idem i ja”, rekao je Ijan.

„Đavola ideš. Metjuz te uopšte nije pomenuo preko telefona. To znači jednu od dve mogućnosti. Ili ne zna gde si, ili želi da prepusti nama da povučemo potez. Ja bih rekao da je u pitanju ovo drugo. Previše toga se dogodilo suviše brzo da bi on išta znao. Da jeste znao, već bi nešto preduzeo. Takođe, potrebno mi je da mi se skloniš s puta kako bih mogao da se dogovorim o tvojoj bezbednosti. Kad bi te se on dočepao, ne bih imao o čemu da pregovaram.”

Malon se okrenuo prema bliznakinjama.

„Ostanite ovde s Ijanom dok vam se ne javim.”

„ A šta će se desiti ako se nikad ne javite?”, upitala je gospođica Meri.

„Javiću se.”

PEDESET SEDAM

Antrim je prišao gradilištu. Gari je išao naporedo s njim. Stara stanica metroa Blekfrajars bila je srušena, zamenjena blistavom zgradom sa staklenim pročeljem, koja je izgledala otprilike dopola dovršeno. Pregrada od šperploče razdvajala je gradilište od ulice. Odatle se videla Temza, na udaljenosti manjoj od sto metara. Nedavno renoviran viktorijanski železnički most izdizao se nad rekam, a na njemu je građena moderna železnička stanica. Negde je pročitao da je to prvo londonsko saobraćajno čvorište koje je ikad sagrađeno nad samom rekam.

Pogledao je kroz pukotinu u šperploči i video da na gradilištu nema radnika. Iako je bila subota, trebalo bi da neko bude ovde. Metjuz mu je rekao da dođe baš na ovaj deo gradilišta. S njegove desne strane saobraćaj je tutnjao na prometnoj aveniji što vodi na jug preko Temze. I dalje je nosio ruksak s eksplozivom, jedino oružje koje je imao, i nije nameravao da uđe u ovu klopku nenaoružan.

Po razrovanoj zemlji na sve strane bila je raštrkana teška građevinska oprema. Duboke rupe u zemlji, široke metar, a duboke i više od toga, pružale su se prema obali reke. Dole su se videle železničke šine, prave linije koje su nestajale u novoj stanici na mostu, na putu prema dalekoj južnoj obali. Setio se ovog mesta iz svoje mladosti. Prometna stanica. Mnogo ljudi je svakog dana ulazilo i izlazilo iz nje. Ali ne i danas. Mesto je bilo pusto. Što je bilo upravo ono što je Tomas Metjuz i želeo.

Dosad je Antrim pratio uputstva.

Bilo je vreme za izvesnu improvizaciju.

Malon se vozio podzemnom železnicom. Ušao je na voz u Belgreviji i krenuo na istok na stanicu u blizini Sudskih društava, blizu Blekfrajarsa. Ketlin Ričards je sedela pored njega. Još mu se po glavi motalo ono što mu je Stefani Nel rekla preko telefona pre sat vremena.

„To je pokušaj CIA da popravi sve“, kazala je. „Pre četrdeset

godina grupa irskih advokata je zaista pokušala da dokaže kako je Elizabeta I bila lažna kraljica. To se zvalo legenda o dečaku iz Bizlija...“

„Baš kao što je Brem Stoker naveo u knjizi. “

„Mora im se priznati da su pokušavali da pronađu legalan i nenasilan način da prisile Britance da napuste Severnu Irsku. U to vreme je sukob bio u punom jeku. Ljudi su ginuli svakog dana. Nasilju se nije nazirao kraj. Kad bi mogli da dokažu na sudu da su sva britanska prava na njihovu zemlju lažna, mogao bi se upotrebiti pravni presedan za ujedinjenje Irske. “

„Pametno. I to je mogla da bude dobra ideja u to vreme, ali ne i sad.“

„Slažem se. I najmanja provokacija bi mogla ponovo pokrenuti nasilje. Ali CIA je bila očajna. Njeni ljudi su se mnogo trudili da pronađu Megrahija i da ga zatim izvedu na sud. Ako bi videli kako on jednostavno odlazi, bili bi beskrajno ljuti. Bela kuća je želela da preduzme nešto, bilo šta, kako bi to sprečila. Zato su u Lenglju pomislili da bijedna mala ucena mogla da upali. Nažalost, zaboravili su da ovaj predsednik nije čovek koji bi to uradio, naročito ne savezničkoj zemlji.“ I u tome su se slagali.

„Direktor CIA i ja smo upravo vodili živu raspravu“, rekla je Stefani. „Bela kuća trenutno ne zna šta CIA radi, i ova bi volela da tako i ostane. Naročito pošto je čitava operacija propala. Ali s obzirom na to da je sad umešan i SIS, ovo bi mogao da postane izvor ogromne neprijatnosti za sve strane. “

„A oni žele da ja raščistim haos.“

„Tako nešto. Nažalost, taj transfer zatvorenika će biti obavljen. Cilj je sad da se ne dozvoli međunarodna javna blamaža koja bi pogoršala situaciju. Izgleda da Britanci znaju sve o Kraljevskoj obmani, jedino što nama ide u prilog je to što oni ne žele da svet to sazna. “

„Baš me briga za to.“

„Shvatam da je Gari tvoja jedina briga. Ali kao što si i sam rekao, on je sa Antrimom. A u Lenglju nemaju pojma gde bi taj čovek mogao da bude. “

Zbog čega je on i nazvao Metjuza.

I krenuo pravo u zamku.

„Šta želiš da uradim?” upitala ga je Ričardsova.

Okrenuo se prema njoj. „Zašto si suspendovana?”

Video je da se iznenadila što on to zna.

„Izazvala sam dosta problema dok sam pokušavala da uhapsim neke ljude. Ali to nije ništa novo za mene.”

„Odlično. Pošto mi treba malo problema. Zapravo, mnogo njih.”

Ijanu se nije dopalo što mu Malon nije dopustio da pođe s njim. Nije bio naviknut da mu drugi govore šta da radi. Sam je odlučivao. Čak ni gospođica Meri mu nije naređivala.

„Sve je ovo potpuno neverovatno”, rekla je Tanja. „Potpuno neverovatno. Zamisli istorijske posledice.”

Ali njega nije bilo briga za to.

Hteo je da bude na mestu zbivanja.

A to je bila stanica Blekfrajars.

Seo je u jednu fotelju.

„Jesi li gladan?” upitala ga je gospođica Meri.

Klimnuo je glavom.

„Mogu da ti naručim nešto.”

Prišla je telefonu na suprotnoj strani sobe. Njena sestra je sela za sto s računarom. Jurnuo je prema vratima i istrčao u hodnik. Stepence su izgledale kao najbolji put dole, tako da je krenuo prema osvetljenom znaku za izlaz.

Čuo je kako se vrata sobe otvaraju i okrenuo se.

Gospođica Meri je zabrinuto gledala za njim.

Stao je i okrenuo se prema njoj.

Nije morala ništa da kaže. Vlažni sjaj njenih očiju rekao mu je šta je mislila.

Da on ne treba da ide.

Ali njen pogled je takođe jasno govorio da ona ne može da ga zaustavi.

„Budi oprezan”, kazala je. „Budi veoma, veoma oprezan.”

Gari je ušao za Antrimom na gradilište. Provlačili su se između teške opreme po vlažnom tlu, izbegavajući bare od jučerašnje kiše. Masivna betonska ljuštura ležala je u jednom otvorenom kanalu, dubokom sedam metara, čiji su se vlažni zidovi sušili na popodnevnom suncu. Na kraju će sve biti zatrpano zemljom. Ipak, zasad su stranice kanala, cevi i kablovi bili izloženi, a pravougaonik iskopane zemlje pružao se pedeset metara naniže prema reci, gde je nestajao u zemlji, ispod zatvorenog dela ulice.

Sišli su u vlažni rov niz drvene merdevine i krenuli prema otvoru u zemlji, koji je vodio u mračnu podzemnu odaju. Zatreptao je da prilagodi oči mraku posle jarke svetlosti sunca. S njegove leve strane uzdizao se betonski zid, s desne strane ogoljena zemlja. Staza koja je prolazila između zida i zemlje bila je dobro utabana, a zemlja je ovde bila suva i čvrsta pod njegovim patikama.

Antrim je stao i dao mu znak da bude tih.

On nije čuo ništa osim tutnjave saobraćaja koji se odvijao u blizini.

Ispred se video otvor u zidu.

Antrim je prišao, zavirio unutra, pa mu dao znak da krene za njim. Ušli su i videli da unutra prolazi železnička pruga, na kojoj su šine remontovane, i svuda se videla armatura koju je tek trebalo postaviti u svež beton. Neonske sijalice su blistavo svetlele, obasjavajući prostor bez prozora. Pitao se kako Antrim zna kuda da ide, ali je pretpostavio da je u imejlu koji je maločas pročitao u kafeu dobio potrebne informacije.

Antrim se popeo na drugi nivo sa zemlje oko pruge i nastavili su da ulaze sve dublje unutra. Prohladan vazduh se osećao na mokro blato i suv cement. Put im je osvetljavalo još lampi postavljenih na stalke. Procenio je da su najmanje sedam metara ispod zemlje, ispod zastakljene zgrade na površini. Došli su do širokog otvorenog prostora koji se račvao u okna što su vodila još dublje ispod zemlje.

„Ovo je stanični hol u koji će putnici silaziti s nivoa ulice, a onda prolaziti do šina“, šapnuo je Antrim.

Gari je provirio u jedno okno. Sledeći nivo bio je na petnaest metara ispod njih. Nije bilo nikakvih stepenica ni liftova. Dole je gorelo još svetiljki. Još jedne drvene merdevine, od nekoliko postavljenih u okna, omogućavale su silazak dole.

„Dole moramo da idemo“, rekao je Antrim.

Ketlin je pratila Malona dok su izlazili iz stanice metroa i išli prema obali. Kupola Katedrale Svetog Pavla uzdizala se nedaleko odatle, a Temza im je bila na manje od pedeset metara s desne strane. Stanica Blekfrajars nalazila se pravo ispred njih. Oboje su i dalje nosili oružje. Malon je ćutao nakon što joj je objasnio šta želi da ona uradi. Ona se nije raspravljala. Ovo je bila zamka, i nije se moglo posmatrati nikako drugaćije. Ući u nju nepripremljen bilo bi suludo.

A mada je Tomas Metjuz imao neuporedivo bolji poloŹaj - pošto je, kako se ćinilo, taćno znao gde će Blejk Antrim biti - Malon je mudro zatraŹio dokaz da će tu biti i Gari.

Kako bi i oni došli i saćekali ga.

Malonov telefon je zavibrirao, upozoravajući ga da je dobio imejl. Otvorio je poruku, koja je u prilogu imala video-snimak.

Gledali su kako Blejk Antrim i Gari hodaju preko nekog gradilišta. Ušli su u prostor bez prozora, Antrim je krenuo niz merdevine i nestao negde dole.

Zatim je i Gari krenuo niz prećke i išćezao.

Poruka u imejlu je bila kratka i saŹeta.

DOVOLJAN DOKAZ?

Videla je zabrinutost na Malonovom licu. Ali je takođe videla i frustraciju, pošto nije bilo naćina da saznaju gde je snimak napravljen.

NajpribliŹnija pretpostavka?

Na stanici Blekfrajars.

Stajali su taćno ispred Sudskih društava.

Vratili su se do mesta gde je juće sve i poćelo.

„Uradi ono što sam traŹio”, rekao je Malon.

I onda je otišao.

PEDESET OSAM

Antrim je skočio sa merdevina i video da stoji na onome što će na kraju biti stanični peron, a šine su ovde, metar i po niže od betonske platforme, izlazile iz jednog tunela samo da bi uskoro ponovo nestale u drugom. Primetio je da svetla pokazuju da su šine aktivne, i svuda su bili znaci upozorenja zbog visokog napona. Dve londonske glavne metro linije sa istoka prema zapadu, Kružna i Distrikt, prolazile su pravo kroz Blekfrajars. Milioni ljudi su svake nedelje putovali ovim linijama. One nisu smele da budu blokirane. Tako da su vozovi nastavili da prolaze, napred i nazad, mada se nijedan nije ovde zaustavljao.

Gari je sišao niz merdevine i stao kraj Antrima.

Još svetiljki na stalcima obasjavalo je okolinu.

Zidovi su bili pokriveni pločicama u boji trešnje i mozaičkom rasporedu. Celi peron je rekonstruisan, i svuda okolo je bio građevinski materijal. „Gospodine Antrime.“

Sumorni glas ga je prenuo.

Okrenuo se i video ser Tomasa Metjuza kako stoji petnaestak metara dalje, bez svog prepoznatljivog štapa.

Stariji čovek mu je dao znak rukom.

„Ovuda.“

Malon je ušao u Sudska društva i ponovo u mislima prešao preko instrukcija Tomasa Metjuza. Ispod zemlje po kojoj je hodao tekla je reka Flit. Njen izvor nalazio se sedam kilometara severno, i on je nekad bio glavni londonski izvor za snabdevanje vodom. Ali od srednjeg veka naovamo, sve brojnije stanovništvo je potpuno zagadilo vodu, tako da je njen zadah bio toliko odvratn da su je viktorijanski inženjeri najzad pokopali, čineći Flit najvećom od gradskih podzemnih reka. Čitao je o lavirintu odaja i tunela koji su se ukrštali ispod Holborna, usmeravajući vodu u Temzu.

„Idi u Sudska društva“, rekao je Metjuz. „Severno od Crkve Hrama, pored kuće domara, nalazi se Zlatarska kuća. U njenom podrumu je ulaz.“

Biće otvoren kad ti dođeš. “

„Kuda dalje?“

„Prati električne kablove.“

Skrenuo je desno i prešao Šetalište pored kraljeve klupe. Ušao je u dvorište crkve, prepuno vikend-posetilaca, i prošao pored Crkve Hrama. Opazio je kuću od cigle s natpisom ZLATAR i ušao na glavna vrata, pa spustio rezu za sobom. Na kraju kratkog hodnika videle su se stepenice. Sišao je u podrum sa zidovima od klesanog kamena. Dve gole sijalice visile su s niskog plafona. Na podu, nasuprot osnove stepeništa, bila su jedna gvozdена vrata podignuta na šarkama.

Prišao je i zavirio unutra.

Metalne lestvice vodile su tri metra niže, do zemljanog poda.

Bio je to put do Garija.

U svakom slučaju, jedini koji je imao.

Gari je skočio sa betonske platforme i krenuo za elegantno odevenim starijim čovekom u železnički tunel. Na svakih petnaest metara na betonski zid tunela bila je zakačena svetiljka. Čuo je tutnjavu i osetio nalet vazduha. Stariji čovek je stao i okrenuo se, pokazujući u pravcu iz kog su došli.

„Ove šine su i dalje aktivne. Drži se zida, ali budi oprezan. Struja u šinama može da ubije.“

Primetio je svetlo iza izlaza iz tunela, iza novog staničnog perona, u ulazu u drugi tunel s druge strane. Svetlost je postala sve jača, kao i vibracije u tunelu. Na šinama se odjednom pojavio voz, koji je jurio ka njima, i buka je prerasla u zaglušujući urlik. Vagoni su bili puni ljudi. Gari i Antrim su se pribili uza zid. Za nekoliko sekundi voza više nije bilo, tutnjava se ublažila, a vazduh je ponovo bio nepomičan. Stariji čovek je nastavio da hoda. Dalje ispred, Gari je opazio drugog čoveka, koji je čekao pored metalnih vrata.

Prišli su i zaustavili se.

„Dečak ne ide dalje odavde”, kazao je taj čovek.

„On je sa mnom”, odvratio je Antrim.

„Onda ni ti ne ideš dalje.”

Antrim ništa nije rekao.

„Tvoj otac te čeka u Katedrali Svetog Pavla”, kazao je stariji čovek Gariju. „Ovaj ovde gospodin će te odvesti tamo.” Pokazao je na drugog čoveka iza sebe.

„Kako vi znate mog tatu?”

„Poznajem ga već mnogo godina. Rekao sam mu da ću te dovesti njemu.”

„Idi”, rekao je Antrim.

„Ali...”

„Samo uradi tako”, naložio mu je Antrim.

U Antrimovim očima nije video ništa što bi mu ponudilo ikakvu utehu.

„Naći ću se s tobom u Kopenhagenu”, kazao je Antrim. „Tad ćemo razgovarati s tvojim tatom.”

Ali Gariju je nešto govorilo da je to rečeno samo zarad ovog trenutka, i da Antrim nema nameru da ikad tamo dođe.

Drugi čovek je prišao i skinuo ranac s Antrimovih leđa, otkopčao ga i pokazao sadržaj starijem čoveku, koji je rekao: „Eksploziv za inicijalne kاپisle. Ne bih ni očekivao ništa manje od tebe. Je li ovo korišćeno za provalu u grob Henrija VIII?”

„I za ubistvo tri Dedalova operativca.”

Stariji čovek se oštro zagledao u Antrima. „Onda ga svakako ponesi sa sobom. Možda će ti trebati.”

Antrim se okrenuo prema Gariju. „Daj mi daljinski upravljač.”

Zamisao je bila da Antrim nosi eksplozive, sa postavljenim i aktiviranim detonatorima, dok Gari drži daljinski, pošto su se nadali da niko neće tražiti oružje kod dečaka.

Ali to se očigledno promenilo.

„Hoću da ostanem”, rekao je Gari.

„Nemoguće”, kazao je starac, dajući znak drugom čoveku, koji je odveo Garija.

On se istrgnuo čoveku iz ruku.

„Ne treba mi tvoja pomoć da bih hodao.”

Antrim i starac su ušli kroz metalna vrata.

„Kuda ona vode?” upitao je Gari.

Ali nije dobio nikakav odgovor.

Ijan je bio ponosan na sebe. Uspeo je da brzo ukrade putničku kartu i poslužio se podzemnom železnicom da krene na suprotnu stranu Londona, na stanicu pored Blekfrajarsa, malo dalje na istok. Izbegao je stanicu Templ, jer će na njoj Malon i Ričardsova izaći, u neposrednoj blizini Sudskih društava. Umesto toga će prići Blekfrajarsu iz suprotnog pravca. Na putu do tamo razmišljao je šta da uradi kad stigne. Nije bio siguran, ali bar nije ostao da čeka u hotelskoj sobi.

Mrzeo je to što je morao da povredi gospođicu Meri. Video je izraz njenog lica, znao je da nije želela da on ode. Možda je bilo vreme da je poslušna i osloni se na njenu procenu.

Video je gradilište, oko kog se na bulevaru, koji ga je okruživao s dve strane, grozničav saobraćaj odvijao u oba pravca. Kupola Kapele Svetog Pavla uzdizala se s desne strane. Gradilište je bilo ograđeno improvizovanim zidom od šperploče, ali on je uspeo da se provuče kroz jedan otvor, pored iskrivljenih grana žbunja zatrpanog smećem. Nije nikoga video, ali se ipak kretao između opreme i gomila otpada, vodeći računa da se ne zadržava predugo na otvorenom.

Ušao je u glavnu zgradu i ušunjavao se dublje unutra, dok je šljunak krčkao pod njegovim patikama.

Čuo je glasove.

S njegove desne strane bila je podignuta skela, pored koje je stajala gomila sanduka i kutija. Pritrčao je do njih i tu se sakrio.

Ketlin je ušla na gradilište na Blekfrajarsu sa zapadne strane i nastavila da se približava novoj staničnoj zgradi. Izvadila je pištolj i držala ga na gotovs. Malon nije hteo da bude uz njega. Metjuz mu je jasno rekao da mora doći sam. A Malon je umesto toga Ketlin kazao da proveri gradilište i bude spremna. Metjuz je tvrdio da je Antrim krenuo ispod stanice Blekfrajars, a snimak koji su pogledali potvrdio je da su se on i Gari nalazili na gradilištu. Imalo je smisla zaključiti da je to ovo mesto, tako da je Malon želeo da ona izvidi. *Posle toga, rekao joj je, improvizuj.*

Nastavila je oprezno da se kreće i ušla unutra, provlačeći se između niza platformi i prolaza. Svetiljke na stalcima su bile uključene i pretpostavila je

da su ostavljene da rade celog vikenda. Sudeći po svemu što je čitala o ovom projektu, to je bio posao koji se radio svakog dana u nedelji, pošto je vreme bilo od suštinskog značaja. Pa gde su onda radnici? SIS ih je zasigurno sklonio na jedan dan.

U novoj staničnoj zgradi primetila je nešto što joj je bilo poznato.

S video-snimka.

Zagledala se u otvor u podu koji je vodio do donjeg nivoa, kuda su prolazile šine podzemne železnice. Dole je mogla da siđe niz merdevine, baš onakve kao što su Malon i ona videli na snimku.

Zatim se začuo neki zvuk.

S desne strane.

Na nivou na kom se nalazila.

Krenula je prema njemu.

Ijan je video Garija Malona, kog je vodio neki čovek. Visok. Mlad. Pandur, bez ikakve sumnje.

„Neću da idem”, rekao je Gari.

„To ne zavisi od tebe. Nastavi da hodaš.”

„Lagali ste me. Moj tata nije u Katedrali Svetog Pavla.”

„Jeste. Idemo.”

Gari je stao i okrenuo se prema svom čuvaru. „Vraćam se nazad.”

Čovek je uvukao ruku pod jaknu, izvadio pištolj i uperio cev pravo u Garija. „Nastavi da hodaš.”

„Pucaćeš u mene?”

Hrabro. Morao je to da prizna Gariju. Ali on nije bio toliko siguran kakav je odgovor na to pitanje koliko Gari, naizgled, jeste bio.

Mozak mu je ubrzano radio.

Šta da radi?

Zatim mu je sinulo. Baš kao pre mesec dana u onim kolima. Kad su Metjuz i onaj drugi čovek želeli da ga ubiju. Ostavio je plastičnu kesu sa svojim dragocenostima u knjižari gospođice Meri, ali je prethodno iz nje izvadio džepni nož i biber-sprej.

Obe stvari su mu bile u džepovima.

Osmehnuo se.

Upalilo je jednom.

Zašto ne bi opet.

Gari je stajao ne pomerajući se i izazivajući tog momka da povuče obarač. I sam je bio iznenađen svojom hrabrošću, ali se više brinuo za tatu nego za sebe.

I Antrima, koji ga je oterao.

Što je bolelo.

Spazio je pokret uglom oka i, kad se okrenuo, video je Ijana kako im prilazi.

Šta je, za ime sveta, *on* radio ovde?

Čovek s pištoljem ga je takođe video. „Na ovo mesto je zabranjen ulaz.“

„Sve vreme lutam ovuda“, rekao je Ijan i dalje se približavajući.

Čovek kao da je tek tad postao svestan da drži pištolj u ruci, pa ga je spustio. Što je samo potvrdilo da neće biti nikakve pucnjave.

„Ti si pajkan?“, upitao je Ijan.

„Tako je. A ti ne smeš da budeš ovde.“

Ijan je prišao blizu i stao. Njegova desna ruka je poletela naviše i Gari je čuo šištanje spreja. Čovek s pištoljem je zajaukao, obema rukama pokrivajući oči. Ijan je zamahnuo nogom i zabio đon patike čoveku u stomak, obarajući ga na beton.

Oba dečaka su potrčala.

„Čuo sam šta ti je rekao“, kazao je Ijan. „Tvoj tata nije u Katedrali Svetog Pavla. Ovde je.“

PEDESET DEVET

Antrim se nisko pognuo dok je prolazio kroz uski hodnik. Električni kablovi bili su pričvršćeni uz goli plafon, sijalice zaštićene čeličnom mrežom bile su postavljene na svakih dvadesetak metara, a njihov sjaj je bio skoro zaslepljujući.

„Otkrili smo ove tunele”, rekao je Metjuz, „kad je stanica Blekfrajars prvi put renovirana sedamdesetih godina prošlog veka. Zgodan prolaz do njih nalazio se u sklopu nove stanice i mi smo ga kontrolisali. Mi upravljamo ovim mestom, a ti ćeš uskoro saznati zašto.”

Metjuz je bio niži i nije morao da pazi na glavu. Stariji čovek je jednostavno hrlio napred, po zemljanom podu suvom kao pustinja.

„Mislio sam da bi možda voleo da vidiš za čim si tragao”, kazao je Metjuz. „Uostalom, prošao si kroz dosta problema da bi to našao.”

„Da li je to stvarno?”

„Pobogu, gospodine Antrime. To je *krajnje* stvarno.”

„Ko je izgradio ove tunele?”

„Mi mislimo da su ih prvo iskopali Normani kao putanje za bekstvo. Zatim su ih obnovili templari, dodajući zidove od cigle. Nismo daleko od Sudskih društava, njihovog nekadašnjeg sedišta, tako da pretpostavljam da su ove staze služile vitezovima za mnoge svrhe.”

Čuo je tutnjavu, koja je postajala sve jača, i upitao se da li to još jedan voz prolazi kroz obližnji tunel.

„Reka Flit”, rekao je Metjuz. „Pravo ispred nas.”

Došli su do otvorenog prolaza na mestu gde je tunel prolazio kroz još jedno proširenje napravljeno ljudskom rukom. Ovo proširenje je bilo visoko i široko i kroz njega je proticala voda. Stajali su na gvozdenom mostu tri metra iznad vode.

„Ovaj most je dodat posle otkrivanja tunela kroz koji smo upravo prošli”, rekao je Metjuz. „Kad je Flit zatrpan pre mnogo vekova, prolaz je nehotice blokiran. Trenutno je nivo vode nizak, ali to će se uskoro promeniti. Kad dođe plima, voda će se podići skoro do mesta na kome stojimo.”

„Pretpostavljam da čovek ne bi želeo da bude ovde kad se to desi.”
„Ne, gospodine Antrime, ni u kom slučaju ne bi želeo.”

Malon je nastavio da ide kroz tunel. Voda mu je sad bila do polovine potkolenica, i nastavljala je postojano da se podiže. Ulazna tačka iz Zlatarske kuće vodila je do ovog širokog prolaza, nekih sedam metara u širinu i pet u visinu, s čvrsto ozidanim zidovima od cigle, glatkim kao staklo. Nema sumnje da je stajao u reci Flit. Njena zagađenost je odavno nestala, a voda joj je bila hladna, ali se u gustom vazduhu ipak osećao neprijatan vonj. Jednom je čitao knjigu o brojnim podzemnim rekama Londona - sa imenima kao što su Vestborn, Volbruk, Efra, Falkon, Pek, Nekindžer - a Flit i Tajburn su bile najpoznatije.

Otpribliže sto pedeset kilometara podzemnih tokova, prisetio se on, s velikim gradom koji je plutao na njima kao ljudsko telo na vodenom krevetu. Gore visoko iznad njegove glave, u plafonu su se mestimično videli ventilacioni otvori koji su vodili do metalnih rešetaka kroz koje su ulazili svetlost i vazduh. Video je neke od njih na ulici. Sad je bio ovde u podzemlju, u ovoj izvanrednoj viktorijanskoj tvorevini, dok je reka Flit proticala pored njega impresivnom brzinom. Nelagoda koju je obično osećao u zatvorenom prostoru bila je ublažena širinom prolaza i visinom plafona. Uz to, Gari je bio negde ovde.

A to je značilo da mora nastaviti da ide.

Metjuz mu je kazao da prati kablove za struju. Onaj koji je vijugao duž njegove putanje od ulazne tačke kod Sudskih društava bio je pričvršćen iznad njegove glave, iznad bilo kog maksimalnog nivoa vodostaja, i nestajao je gore u visini u polutama. Pištolj mu je i dalje bio zadenut iza leđa, sakriven ispod jakne. Naveli su ga ovamo. U to nije bilo sumnje. Ali nije mu bilo prvi put da mu se to desilo. Njegov posao u *Magelan biletu* bio je da prihvata ovu vrstu rizika. Znao je šta radi. Ono što nije znao bilo je ono što se odigralo između Antrima i Garija. Da li je on podigao ruku na dečaka? Povredio ga na bilo koji način? U najmanju ruku, jedan neznancu je ušao u njihovu porodicu i stao između njega i njegovog sina. Još gore, tom neznancu se nije moglo verovati, naplatio je milione dolara da izda svoju zemlju. Da li je smrt dvojice američkih agenata padala na dušu Antrimu? Nije bilo nikakve proklete sumnje da jeste. A sad je ovaj izdajnik uhvatio Garija u svoje

kandže.

Kakva zbrka.

A sve zbog nekih odavno napravljenih grešaka.

Ketlin je pronašla izvor buke i gledala je kako je Ijan Dan poprskao čoveka sprejom u lice. Najverovatnije je to bio biber-sprej, sudeći po čovekovoj reakciji. Ijan očigledno nije poslušao Malonov nalog da ostane u hotelu. Ona se skrivala iza mešalice za beton, sa spoljašnje strane obložene stvrdnutim malterom. Gledala je kako dečaci beže i shvatila da je onaj drugi bio Malonov sin Gari. Čula je kako mu Ijan objašnjava da je Malon u blizini i kako Gari govori da tačno zna i gde. Odlučila je da ostane neprimećena, bar zasad, pa se sagnula i pustila ih da prođu pored nje.

Pratila ih je s pristojne udaljenosti.

Gomile krša i građevinska oprema obezbeđivali su joj dovoljno zaklona. Videla je kako njih dvojica stižu do merdevina koje je videla na videosnimku i silaze dole. Prišla je do merdevina i, kad nije videla nikog dole, i sama je požurila niz njih. Na dnu merdevina se brzo osvrnula nadesno i videla kako Gari Malon nestaje u tunelu.

Vazduh je strujao iz drugog tunela s njene leve strane.

Nekoliko sekundi kasnije podzemni voz je protutnjao pored, ušavši u tunel u koji su dečaci otišli. Potrčala je tamo i sačekala da svi vagoni prođu, a onda provirila unutra u tamu.

Dva dečaka su stajala priljubljena uz betonski zid, a sad su požurila napred, došla do nekih vrata i prošla kroz njih.

Antrim se spustio niz mermerno stepenište u osvetljenu odaju. Zasvođena prostorija je bila ovalnog oblika, a plafon je držalo osam ravnomerno raspoređenih stubova. Veći deo zidova bio je prekriven policama, a niše su bile podeljene isklesanim pregradnim stubovima. Na policama su bile poredane šolje, svećnjaci, čajnici, svetiljke, zdele, porcelan, pehari, bokali i čupovi.

„Kraljevsko posuđe“, rekao je Metjuz. „Deo tudorskog blaga. Ovi predmeti su bili veoma vredni pre pet stotina godina.”

Prišao je središtu ovalne prostorije, podižući pogled na ukrasne svitke i vinove loze izrezbarene na stubovima. Iznad svakog potpornog stuba na

zidovima su bili naslikani anđeli, a na gornjim lukovima je bilo još slika urađenih živim bojama.

„Eto kako je ovo otkriveno”, kazao je Metjuz. „Na svu sreću, SIS je prvi ušao ovamo i prostorija je ostala zapečaćena do sedamdesetih godina prošlog veka.”

Deset metara dalje stajao je kameni sarkofag.

Antrim je prišao bliže i video da na njemu nema poklopca.

Skrenuo je pogled ka Metjuzu.

„Pogledajte”, rekao je stariji čovek, „svakako pogledajte.“

Malon je nastavio da prati električne kablove, koji su najzad izašli iz rečnog tunela i krivudali kroz još jedan uski tunel pre nego što su ponovo ušli u zemlju. Nije imalo dugo da se ide. Nekih sedam ili osam metara. Primetio je da, kad se nivo reke podigne, voda će prodreti unutra. Ali - zahvaljujući postepenom nagibu - ne sve do kraja tunela.

A na tom kraju je bio lučni prolaz bez vrata.

Iza njega je spazio tamnu odaju dugu desetak metara i još jedna vrata, obasjana jakom svetlošću.

Čuo je poznate glasove.

Metjuz i Antrim.

Izvadio je pištolj i ušao u prvu prostoriju, oprezno koračajući, šunjajući se po kamenom popločanom podu do drugih vrata.

Tri stuba su držala plafon prazne četvorougaoone prostorije, i oni su mu pružali malo zaklona. Naslonio se na zid i počeo kratko da udiše na nos. Zatim je provirio unutra.

Ijan je išao prvi naniže kroz tunel, a Gari ga je u stopu pratio. Pratili su električne kablove i svetla, pošto je Metjuz rekao Malonu da tako radi u telefonskom razgovoru u hotelu Goring. Gari ga je poveo do metalnih vrata, opisujući mu usput starca koji ih je sačekao ovde u podzemlju.

A koga je on poznao.

Tomas Metjuz.

Čuo je žubor vode, koji je postojao sve glasniji, i pronašao izvor zvuka odmah iza mesta gde se ulazilo kroz rastvorena metalna vrata. Znao je za reku Flit, koja teče ispod Londona, i čak je nekoliko puta istraživao tunele.

Setio se table s upozorenjem. Plima se podizala brzo i plavila odaje, tako da je postojala velika opasnost od utapanja. Sad je stajao na gvozdenom mostu preko toka reke, dok je voda hujala oko nosećih stubova i brzo se podizala u kanalu. Od naleta vode cela konstrukcija je podrhtavala ispod njegovih nogu.

„Moramo da se držimo dalje od toga”, rekao je Gari.

On se slagao s tim.

Nastavili su da hodaju i prošli su kroz još jedan lučni prolaz s otvorenim metalnim vratima, prateći svetla do male odaje. Električni kablovi su vijugali niza zid, a zatim preko poda u sledeću prostoriju.

Glasovi su narušili tišinu.

Gari se pribio uz jednu stranu prolaza.

Ijan je krenuo odmah za njim.

Obojica su napeto slušali.

Antrim je zurio u kameni sarkofag. Na njegovoj spoljašnjosti nije bilo nikakvih ureza ni ukrasa. Nije bilo natpisa ni crteža. Samo goli kamen.

A unutra su bili samo prah i kosti.

„Ovo je telo muškarca koji je živeo sedamdeset godina“, rekao je Metjuz. „Forenzičke analize su to potvrdile. Zahvaljujući vašoj provali u grob Henrija VIII, dobili smo uzorak tela i samog velikog kralja.”

„Drago mi je što sam vam bio na usluzi.”

Metjuzu kao da se nije dopao njegov sarkazam. „DNK analiza jednih i drugih posmrtnih ostataka pokazala je da je ovaj čovek po svom genetskom obrascu bio povezan s Henrijem VIII.“

„Dakle, ovo je ono što je preostalo od sina Henrija Ficroja. Samozvanca. Čoveka koji je bio Elizabeta I.“

„Sad više nema sumnje u to. Legenda je stvarna. Ono što je nekad bilo maštovita priča naroda u Bizliju i njegovoj okolini sad je činjenica. Naravno, legenda nije mogla da nanese nikakvu stvarnu štetu..

„Dok nisam naišao ja.”

Metjuz je klimnuo glavom. „Tako nekako.”

Ono što je Robert Sesil napisao bilo je istina. Samozvanac je zaista sahranjen ispod Blekfrajarsa, a pokojna Elizabeta, dete od samo dvanaest godina, preneti je u Vestminster i položena da počiva sa sestrom.

Neverovatno.

„U ovoj prostoriji, kad je pronađena“, rekao je Metjuz, „takođe su se nalazili kovčezi sa zlatnicima i srebrnjacima. Vrednim milijarde funti. Pretopili smo ih i vratili u državni trezor, gde i pripadaju.“

„Ništa niste zadržali za sebe?“

„Teško da jesmo.“

Osetio je prezir u glasu starijeg čoveka.

„ A sad, molim, ako nemate ništa protiv, želeo bih dnevnik Roberta Sesila.“

Antrim je skinuo ranac s ramena i dao mu knjigu.

„Video sam ovo i ranije“, kazao je Metjuz.

„Nisam želeo da ga Dedal dobije. A šta je s njima? Hoće li oni predstavljati problem?“

Metjuz je odmahnuo glavom. „Ništa sa čim ne bih mogao da izađem na kraj.“

Antrim je bio radoznao: „Šta ćete da uradite s ovim mestom?“

„Kad ova beležnica bude uništena, ovo će postati samo još jedno sporedno arheološko nalazište. Njegov značaj nikad neće postati poznat javnosti.“

„Kraljevska obmana biće sprovedena do konačnog kraja.“

„Nažalost, gospodine Antrime, vi ste u pravu. Nikad ne bismo mogli dozvoliti da se sazna istina o Elizabeti I.“

Bilo mu je drago da sazna da je bio u pravu.

„Imam jedno pitanje“, rekao je Metjuz. „Naveli ste Kotona Malona da dođe u London, sa sinom, s određenom svrhom. Dečak je vaš rođeni sin. Šta nameravate da preduzmete u vezi s tim?“

„Kako vi uopšte znate išta od toga?“

„Pedeset godina obaveštajnog rada.“

Odlučio je da bude iskren: „Zaključio sam da je imati sina velika gnjavaža.“

„Deca umeju da budu teška. Ipak, on je vaš sin.“

„Ali nekoliko miliona dolara koje mi je Dedalovo društvo isplatilo su i više nego dovoljna nadoknada za gubitak tog zadovoljstva.“

Metjuz je odmahnuo dnevnikom koji je držao u ruci. „Vi shvatate da je ono što ste nameravali da uradite s ovim bilo krajnje glupo.“

„Stvarno? Izgleda da je *vama* privuklo pažnju.“

„Vi očigledno ne razumete Severnu Irsku. Poznao sam ljude koji su poginuli tokom sukoba. Gubio sam agente tamo. Takođe je poginulo i na hiljade civila. Postoji na stotine fanatičnih sporednih grupa koje jednostavno čekaju bilo kakav razlog da ponovo počnu da se ubijaju. Neki žele da Englezi odu. Drugi žele da ostanemo. I jedni i drugi su voljni da pobiju na hiljade ljudi kako bi dokazali da su u pravu. Otkrivanje ove tajne koštalo bi mnoge ljude života.“

„Trebalo je samo da kažete Škotima da ne oslobode Libijca.“

„Vrlo zanimljiv način postupanja prema jednom od saveznika.“

„Mi to isto kažemo za vas.“

„Ovo se ne tiče Amerike. Eksplozija tog aviona dogodila se na teritoriji Škotske. Škotske sudije su sudile Megrahiju i osudile ga. Odluka šta će da rade sa svojim zatvorenikom je samo na Škotima.“

„Ne znam šta je Libija obećala vama, ili vi njima, ali mora da je to nešto veoma važno.“

„Da li je to moralna lekcija?“, upitao je Metjuz. „Od čoveka koji je prodao svoju zemlju, karijeru i sina za nekoliko miliona dolara?“

Antrim ništa nije kazao. Nije bilo potrebe da objašnjava svoje postupke.

Više ne.

„Manipulisali ste Kotonom Malonom“, nastavio je Metjuz. „Njegovim sinom, njegovom bivšom ženom, čak i CIA i Dedalovim društvom. Pokušali ste da manipulišete i vladom moje zemlje, ali onda ste zaključili da ste vi važniji od svega toga. Kakav je osećaj, gospodine Antrime, biti izdajnik?“

On je već dovoljno čuo.

Skinuo je ranac s ramena i spustio ga ispod jednog od središnjih stubova.

Detonatori su bili postavljeni na mesto, aktivirani i spremni da opale.

„Šta sad?“, upitao je.

Metjuz se osmehnuo. „Malo pravde, gospodine Antrime.“

ŠEZDESET

Malon je slušao razgovor između Metjuza i Antrima, koji je postajao sve gnevniiji iz sekunde u sekundu. Antrimu nije bilo stalo ni do čega osim do sebe samog. Gari je za njega bio beznačajan. Ali gde je Gari? Trebalo je da bude s Antrimom. Stegnuo je pištolj, držeći prst na okidaču, pa iskoračio iz senki na jarku svetlost.

Metjuz je stajao okrenut na drugu stranu. Antrim je imao otvoren pogled na njega i šok se pojavio na Amerikančevom licu.

„Šta, kog đavola, on radi ovde?”

Metjuz se polako okrenuo. „Ja sam ga pozvao. Pretpostavljam da si slusao?”

„Svaku reč.”

„Mislio sam da će vama dvojici biti potrebno neko mirno i izdvojeno mesto da raspravite nesuglasice. Zato sam vas obojicu doveo ovde.” Metjuz je krenuo prema stepenicama i drugom izlazu iz prostorije. „Ostavljam vas da razrešite svoj spor.“

„Gde je Gari?” upitao je Malon.

Metjuz je stao i okrenuo se prema njemu. „Kod mene je. Na bezbednom. Sad završi šta imaš s gospodinom Antrimom.”

Gari je čuo šta je Metjuz rekao.

Laž.

Krenuo je napred da se pokaže.

Njegov otac je morao da zna da je ovde.

Ijan ga je uhvatio za rame i šapnuo, „Ne smeš. Taj čovek je prokleti prevarant. Hoće da me ubije, a verovatno i tebe.”

On se zagledao u Ijanove oči i video istinu.

„Budi miran”, prošaptao je Ijan. „Sačekaj malo. Pusti svog tatu da se pobrine za to.”

Malon je odmeravao pogledom i Metjuza i Antrima, držeći pištolj

podignut i spreman.

Metjuz se osmehnuo. „Daj, Kotone. Obojica znamo da ne možeš - ili bolje rečeno nećeš - da me ubiješ. Čitav ovaj fijasko je pokrenuo Vašington. Nisam radio ništa drugo do da branim bezbednost svoje zemlje. Ti razumeš ozbiljnost situacije i koliki je ulog u ovome. Možeš li onda da me kriviš? Uradio sam upravo ono što bi uradio i ti da su uloge bile obrnute. Lično je premijer obavješten o tome šta se ovde dešava. Možeš da me ubiješ, ali taj transfer zatvorenika će biti obavljen i moja smrt će samo učiniti situaciju, koja je za Vašington već loša, krajnje groznom.“

Znao je da je starac u pravu.

„Zapravo, on je stvorio ovaj problem.“ Metjuz je pokazao na Antrima. „I, iskreno govoreći, nadam se da ćeš ga naterati da pati. Ubio je troje mojih agenata.“

„O čemu, dođavola, govoriš?“, umešao se Antrim. „Nisam ubio nikog ko radi za tebe.“

Metjuz je zgađeno odmahnuo glavom. „Kretenu jedan! *Ja sam izmislio Dedalovo društvo!* Ljudi s kojima si se sukobio bili su moji agenti. Novac koji ti je isplaćen došao je od mene. Sve je to bila predstava. Nisi ti jedini koji ume da manipuliše.“

Antrim je stajao ćutke, naizgled pokušavajući da prihvati stvarnost, pa zatim rekao: „Ti si ubio dvojicu mojih ljudi. A tvojih troje agenata su došli da ubiju mene. Ja sam se samo branio.“

„Što me je, iskreno, zapanjilo. Ti si nesposobna budala. Ostaje misterija kako si uspeo da rešiš ovu zagonetku. Ona je ostala skrivena dugo. Ali neverovatno, ti si nekako naleteo na rešenje. Tako da nisam imao izbora. Ti mi nisi ostavio mogućnost izbora.“

„Radio sam svoj posao.“

„Ma stvarno? A kad ti se pružila prva prilika, izdao si svoju zemlju. Za nekoliko miliona dolara bio si spreman da zaboraviš na sve, uključujući i dva mrtva američka agenta.“

Antrim ništa nije rekao.

„Tvoje prezime. Uvek sam to smatrao ironijom. Postoji šest okruga u Severnoj Irskoj. Arma, Daun, Fermana, Londonderi, Tiron...“ Metjuz je zastao, „... i Antrim. To je prastaro mesto. Možda u tvojim venama ima irske krvi.“

„Kakve to ima veze?“, upitao je Antrim.

„U tome je suština. Tebi ništa nije zaista važno osim tebe. Sad ću ostaviti vas dvojicu da rešite svoje nesporazume.“

I Metjuz je krenuo uz kamene stepenice.

Gari je poslušao Ijanov savet i ostao na mestu na kom je bio. Sve vreme otkako mu je majka rekla za njegovog biološkog oca, zamišljao je kakav je to čovek. Sad je to znao. Lažov, izdajnik i ubica. Neko neizmerno drugačiji nego što se on nadao da će biti.

Čuo je kako đonovi cipela grebu po grubom kamenu.

Koraci su se približavali.

„Neko dolazi” šapnuo je Ijan.

Prostorija u kojoj su stajali bila je mala. Nije bilo izlaza osim da krenu nazad odakle su došli ili kroz prolaz u sledeću odaju. Sijalica zaštićena metalnom rešetkom rasterivala je tamu, ali ne sasvim. S njihove desne strane, blizu suprotnog zida, senke su bile crne i neprozirne. On i Ijan su se zaklonili tamo, čučnuli u uglu i čekali da vide ko će se pojaviti na vratima.

Starac.

Krenuo je napred prema drugom izlazu.

Zatim je stao i okrenuo se.

Pogled mu je bio usmeren ka njima.

„Impresivno je što ste obojica stigli dovde”, rekao je tihim grlenim glasom. „Možda je tako najbolje. Obojica bi trebalo da vidite šta će se dogoditi.”

Ni on ni Ijan se nisu pomerili.

Gariju je srce jako lupalo.

„Nemate ništa da kažete?”

Nijedan od dečaka nije progovorio.

Najzad, Ijan reče: „Hteo si moju smrt.”

„Jesam. Ti znaš nešto što ne bi trebalo da znaš.”

Starac je u jednoj ruci držao knjigu, koju je Gari odmah prepoznao. „To je Sesilov dnevnik.”

„Zaista jeste. Očigledno i ti znaš nešto što ne bi trebalo da znaš.”

Zatim je otišao.

Ušao je u tunel koji je vodio do mosta i gradilišta.

Oba dečaka su oklevali, želeći da budu sigurni da je stvarno otišao. Zatim su se ponovo vratili na mesto bliže vratima.

Antrimu se nije dopadalo ništa u vezi s ovom situacijom. Metjuz ga je doveo ovamo da se suoči s Malonom, koji je netremice zurio u njega držeći pištolj. Ranac s eksplozivom ležao je pored jednog stuba. Malon nije obraćao pažnju na ranac. Daljinski detonator bio je u Antrimovom džepu. Nije zapravo morao ni da ga vadi. Biće dovoljno da se samo pljesne po butini.

Ali ne još.

Bio je preblizu.

A Metjuz ništa nije rekao o eksplozivu. Nije upozorio Malona. Kao da je želeo da eksploziv bude upotrebljen. Kako je ono stari Britanac kazao? *Ponesi ga sa sobom. Možda će ti trebati.*

Malon je stajao između njega i stepenica do vrata kroz koja je Metjuz izašao. Ali otvoren je bio i drugi izlaz, onaj kuda je Malon ušao.

To je bio pravi put.

Nasuprot putanji koju je Metjuz izabrao.

Morao je da završi s ovim, nestane i uživa u svom novcu.

„Ti si opak čovek“, rekao je Malonu, „s tim tvojim pištoljem. Ja sam nenaoružan.“

Malon je bacio pištolj u stranu.

Zazveketao je po podu.

Izazov prihvaćen.

Ketlin je pratila Ijana i Garija kroz metalna vrata i osvetljeni tunel, hodajući polako s pištoljem isturenim ispred sebe. Držala se pozadi, čekajući da vidi kuda će je ovaj put odvesti, zabrinuta za dvojicu dečaka i spremna da izađe pred njih. Žubor vode je postao glasniji i došla je do metalnog mosta preko tamne brze rečice.

Reka Flit.

Već je dvaput ranije bila u ovim tunelima, jednom progoneći nekog begunca, drugi put u potrazi za telom. Podzemni sistem se sastojao od niza tunela s plafonom visine najmanje deset metara, a voda je sad bila dosegla skoro polovinu te visine i tekla tačno ispod mosta.

Kretanje na drugoj strani reke privuklo joj je pogled.

Povukla se nazad u senke.

Na mostu se pojavio Tomas Metjuz. Zatim se okrenuo i vratio, pa zatvorio vrata iza sebe. Gledala je kako gura ključ u bravu i zatvara prolaz za sobom. Pre nego što se odmakao od vrata, Metjuz je gurnuo ruku ispod sakoa i izvadio mali radio.

Ona je zakoračila na most.

Na licu starijeg čoveka nije se pojavio ni nagoveštaj iznenađenja.

„Pitao sam se kad ćeš se pojaviti“, rekao je.

Prišao je i zaustavio se na dva metra od nje.

Ona je držala pištolj uperen u njega. „Gde su ona dva dečaka?“

„Iza ovih zaključanih vrata.“

Sad je znala. „Sve si ih namamio ovamo.“

„Samo Antrima i Malona. Ali Ijan Dan je bio neočekivana dodatna dobit.

On i Malonov sin su sad takođe tamo.“

Šta se dešava iza tih vrata?

Zatim je primetila šta je još Metjuz držao u ruci. Staru knjigu povezanu u krtu kožu. Čvrsto ju je stezao.

„Šta je to?“, upitala je.

„Ono što sam tražio. Ono što si, na kraju, ti možda otkrila za mene.“

Tad je shvatila. „Dnevnik Roberta Sesila.“

„Ti si stvarno izvrstan agent. Vrlo si intuitivna. Šteta što uz tu divljenja dostojnu odliku nemaš i disciplinu.“

„Shvatam šta je ovde u igri“, rekla mu je nadglasavajući šum vode. „Znam šta može ponovo da se pokrene u Severnoj Irskoj. Ne odobravam da se Amerikanci petljaju u naše poslove, ali takođe razumem zašto to rade. Taj prokleti terorista je *trebao* da ostane u zatvoru. Sve što si radio u vezi s ovim je pogrešno.“

„Oštra kritika od jedne otpuštene agentkinje.“

Ona je reagovala na njegovu kritiku. „Otpuštene agentkinje kojoj je proketo stalo do dvoje dece u nevolji.“

„Ijan Dan je svedok ubistva koje je izvršio SIS. I to ovde, na britanskom tlu. Što je, kao što si napomenula na Kraljičinom koledžu, kršenje zakona.“

„Veliki skandal za tebe i premijera. Reci mi, zna li on za sve što si uradio.“

Njegovo ćutanje joj je bilo dovoljan odgovor.

„Recimo samo da mogu da se pobrinem za to, gospođice Ričards. Ovo mora da se završi ovde i sad. Za dobro nacije.”

„I za tvoje dobro.”

Ona je već dovoljno čula.

„Daj mi ključ od tih vrata.”

ŠEZDESET JEDAN

Malonovi živci su treperili od besa, pogledom je pratio svaki Antrimov pokret. „Da li je vredelo svega ovoga?”

„I te kako. Imam obilje novca. A ti ćeš za nekoliko minuta biti mrtav.”

„Veoma si siguran u sebe.”

„Dugo sam već na ovom svetu, Malone.”

„Ja nisam jedna od tvojih bivših. Možda ćeš otkriti da je mene malo teže prebiti.”

Antrim se pomerio udesno, bliže otvorenom sarkofagu. Pištolj je ležao na tri metra od obojice, ali Antrim je izgledao nezainteresovan za to i kretao se u suprotnom pravcu.

„O tome se ovde radi?” upitao je Antrim. „Braniš čast svoje bivše žene? Nije mi izgledalo da ti je mnogo stalo do nje pre šesnaest godina.”

On se nije uhvatio na ovaj mamac. „Uživaš da biješ žene?”

Antrim je slegnuo ramenima. „Tvojoj to izgleda nije smetalo u to vreme.” Ove reči su ga zbolele, ali ostao je miran.

„Ako ti je to neka uteha, Malone, dečak mi ništa ne znači. Samo sam hteo da vidim da li to može da se uradi. Pem me iznervirala pre nekoliko meseci. Mislila je da može *meni* da govori šta da radim. U životu sam se uvek držao jednog pravila. Nikad ne dopusti ženi da ima kontrolu.”

Gari je čuo i ostalo što je Antrim rekao.

Preplavio ga je talas gađenja i gneva.

Krenuo je da istrči u odaju, ali Ijan ga je ponovo uhvatio i odmahnuo glavom.

„Pusti tvog tatu da ovo reši“, šapnuo mu je. „Ovo je sad njegova borba.” Ijan je bio u pravu. Ovo nije bilo pravo vreme. Njegova iznenadna pojava samo bi sve zakomplikovala. Neka njegov tata ovo reši.

„Jesi li dobro?”, tiho je upitao Ijan.

Klimnuo je glavom.

Ali nije bio dobro.

Antrim je izazivao Malona, ciljajući u svaku bolnu tačku, mameći ga da reaguje. Ali pritom nije lagao. Ne u vezi s Pem i Garijem. Nijedno od njih više nije bilo važno. Moraće da sredi Malona i zatim pobjegne kroz ulaz, detonirajući eksploziv pri odlasku. Udaljenost od petnaest metara predstavljaće i više nego dovoljnu zaštitu, s obzirom na to da su ih orkuživali zemljani zidovi. Vrelina i udar koji će nastati zasigurno će stvoriti naprsline u kamenu i odaja će se urušiti, pretvarajući se u odgovarajuću grobnicu za bivšeg agenta *Magelan bileta* Kotona Malona. Trebalo je samo da izađe kroz vrata udaljena tri metra.

To je značilo da mora da onesposobi Malona na samo nekoliko sekundi.

To bi bilo dovoljno za njega da izjuri napolje i pritisne dugme na detonatoru u džepu.

Ipak, morao je da bude oprezan.

Nije smeo da se predugo upušta u tuču, pošto nije želeo da slučajno pritisne dugme.

Ali mogao je da izađe na kraj s ovim.

Malon je skočio, zgrabivši rukama Antrima oko struka.

Zajedno su pali na kameni pod.

Ali on je i dalje čvrsto držao protivnika.

Ijan je čuo tupi udar tela o pod i stenjanje jednog od dvojice muškaraca. Usudio se da proviri i video da se njih dvojica tuku. Antrim je zbacio Malona sa sebe i uspravio se na noge. Malon je takođe ustao i zamahnuo pesnicom. Udarac mu je blokiran i primio je uzvratni udarac u stomak.

Gari je takođe gledao.

Ijan je pogledom pretraživao prostoriju i uočio pištolj, s desne strane ulaza, u podnožju stepeništa do prostorije.

„Moramo da se dočepamo tog pištolja”, rekao je.

Ali Garijeva pažnja je bila usmerena na borbu.

„Antrim ima eksploziv.”

Gari je video da je Ijan iznenađen onim što mu je otkrio. „U onom rancu na podu. Detonator mu je u džepu.”

„A ti to tek sad pominješ?”

Video je šta ti paketići eksploziva mogu da urade.

Specijalna stvarčica, rekao je Antrim.

Prisetio se da je Antrim bio udaljen petnaestak metara kad je eksplozija napravila pokolj u skladištu i da je ostao nepovređen. Ako bi mogao da izbacii ranac kroz vrata s druge strane prostorije, to bi možda bilo dovoljno. Sumnjao je da Antrim namerava da išta diže u vazduh dok se i sam nalazi u blizini.

Ali detonator...

U Antrimovom džepu.

Mogao je slučajno da se aktivira u toku borbe.

Njegov tata je bio u nevolji.

„Ti uzmi pištolj”, kazao je Ijanu. „Ja ću baciti ranac.”

Malon je izbegao udarac s desne strane i silovito zamahnuo, dokačivši Antrima po licu. Njegov protivnik se zateturao unazad i udario u zid odaje, a onda jurnuo na njega.

Udarci su pljuštali s obe strane.

Jedan ga je dokačio po usni. Usta su mu se ispunila slankastim ukusom. Zadao je još udaraca u glavu i grudi protivnika, ali pre nego što je mogao ponovo da zamahne, Antrim je dohvatio jedan od metalnih pehara s police i zavitlao ga na njega.

Sagnuo se i izbegao da bude pogođen.

Tad se Antrim uspentrao na njega, udarivši ga nečim teškim u vrat, što je zabilelo. Pribrao se i sklopio šake, pa zamahnuo obema rukama uvis, a udarac spojenih pesnica pogodio je Antrima ispod brade.

Bronzana posuda je zazveketala po podu.

U glavi mu se vrtelo, a pulsiranje u slepoočnici pretvorilo se u zaslepljujući bol.

Dobio je šut po nogama, od kog se iskrivio postrance.

Okrenuo se, pretvarajući se da je izgubio dah, i spremio se za napad.

Ijan je utrčao u prostoriju, skočivši sa stepenica i jurnuvši pravo prema pištolju.

Zatim se pojavio Gari.

Šta kog đavola...

Njihova pojava ga je na trenutak zbunila.

Ijan je posegnuo za pištoljem, ali Antrim se bacio na njega, istrgnuo mu oružje i nadlanicom udario dečaka po licu.

Gari je zgrabio ranac s poda i bacio ga u tamu u drugoj prostoriji.

Antrim je prstom napipao okidač i naciljao oružjem. „Dosta!”

Malon je izgledao omamljeno dok su dečaci zurili u njega.

Ijan je protrljao lice koje mu je bridelo od udarca.

Obuzeo ga je strah. Njegov znoj je ispuštao slatkasti mošusni miris. Jedna misao mu je obuzimala svest.

Odlazi. Odmah.

„Svi stanite tamo, pored stepenica.”

Antrimovo levo oko nateklo je od udarca Malonove pesnice, a brada, čelo i slepoočnica su ga boleli. Povukao se prema drugim vratima, dok mu je srce silovito lupalo u grudima.

Malon se sporo pomerao pa je Antrim uperio pištolj pravo u Garija i povikao: „Da li bi više voleo da ga upucam? Miči se i stani tamo.“

Malon se uspravio i uzmakao nazad, a Gari je stao pored njega.

„Jesi li dobro?“, upitao je Malon Ijana.

„Biću u redu.“

Gari je istupio napred. „Zar bi pucao u mene? Rođenog sina?“

Nije bilo vremena za sentimentalnost. „Slušaj, nismo se uopšte poznavali petnaest godina. Nema potrebe da sad počinjemo s tim. Dakle, da. Bih. A sad zaveži, dođavola!”

„Dakle, sve si ovo radio da bi povredio moju mamu?”

„Stajao si ispred i slušao? Odlično. Barem ne moram da ponavljam ispričano.”

Malon je spustio ruku Gariju na rame i privukao ga sebi, ali dečak nije skretao pogled s Antrima.

Antrim je stigao do izlaza i, brzo se osvrnuvši za sobom, uverio se da je prostorija iza njegovih leđa bezbedna. Unutra je vladala gusta tama, ali ipak je dopiralo dovoljno svetlosti da vidi obris drugog izlaza udaljenog desetak metara.

Gurnuo je ruku u džep i našao detonator.

„Ostani tu gde si”, rekao je Malonu.

Unatraške je izašao iz prostorije, sve vreme držeći pištolj uperen ispred sebe.

ŠEZDESET DVA

Ketlin je uperila pištolj pravo u Tomasa Metjuza. Nikad nije zamišljala da će se naći u direktnom obračunu s glavnim britanskim špijunom. Ali upravo to se događalo protekla dva dana.

„Daj mi ključ od tih vrata”, ponovila je.

„I šta ćeš da uradiš?”

„Da im pomognem.”

On se zakikota. „Šta ako im nije potrebna tvoja pomoć?”

„Svi tvoji problemi su tamo unutra, zar ne? Uredno i zgodno uklonjeni.”

„Dobro planiranje i priprema omogućili su rezultat.”

Ali kako je Metjuz znao da će svi njegovi problemi biti rešeni? Zato je upitala: „Šta garantuje da će to biti tako?”

„Obično ne bih odgovorio na takvo pitanje. Ali nadam se da će ovo biti iskustvo iz kog ćeš nešto naučiti. Tvoj Blejk Antrim je poneo inicijalne eksplozive sa sobom. Iste one vrste koju je upotrebio u Kapeli Svetog Đorđa.”

Kockice su se sklopile. „A ti želiš da ga on aktivira.”

Slegnuo je ramenima. „Nije važno kako se završava. Namerno. Slučajno. Sve dok se završava.”

„A ako se Antrim izvuče, nakon što sve ostale digne u vazduh?”

„Biće ubijen.”

Sad je shvatila da Metjuz odugovlači, dopuštajući da ono što se odigravalo iza zaključanih vrata stigne do svog kraja.

To je značilo da nije preostalo mnogo vremena.

A ona dva klinca su bila unutra.

„Daj mi ključ.”

On ga je pokazao u desnoj ruci, u kojoj je držao i radio.

Zatim je ispružio ruku preko ivice mosta.

„Nemoj to da radiš”, rekla je ona.

Ispustio je ključ.

Koji je nestao u bujici.

„Radimo ono što moramo”, kazao je lica bezizražajnog kao maska smrti. „Moja zemlja mi je na prvom mestu, kao što je, pretpostavljam, i tebi.”

„To što ti je tvoja zemlja na prvom mestu znači da treba da ubijaš decu?”
„U ovom slučaju da.”

Mrzela je sebe što ranije nije zaustavila Ijana i Garija. Njena krivica je bila što su se sad nalazili iza tih zaključanih vrata. „Ti nisi ništa drugačiji od Antrima.”

„O, jesam. Zapravo vrlo različit. Ja nisam izdajnik.”

„Ubiću te.”

Osmehnuo se. „Mislim da nećeš. Završeno je, gospođice Ričards. Ostavi se toga.”

Videla je kako prstom pokreće prekidač na radiju. Sigurno je u blizini bilo još ljudi, što je značilo da uskoro više neće biti sami. Čula je za trenutke kad čoveku ceo život proleti pred očima. To su bile situacije kad se ili donose ili izbegavaju odluke koje menjaju život. Tačke preokreta, kako ih neki nazivaju. Nekoliko puta je bila blizu takvih situacija, kad joj je život bio u opasnosti.

Ali nikad ni slično ovome.

Ser Tomas Metjuz je u suštini govorio daje ona preslaba da bilo šta uradi.

Bacio je ključ i izazivao je.

Njena karijera bila je završena.

Omanula je.

Ali to nije značilo da treba da omane i kao ličnost.

Malon i dvojica klinaca su bili u nevolji.

A njoj je na putu stajao jedan starac.

Prineo je radio ustima. „Oni moraju da umru, gospođice Ričards. To je jedini način da se ovo završi.”

Ne, nije bio.

Neka joj Bog oprost.

Pogodila ga je u grudi.

Zateturao se prema niskoj ogradi.

Dnevnik mu je pao ispred nogu.

Na licu mu se video šok.

Prišla je bliže. „Ti nisi uvek u pravu.”

I gurnula ga je s mosta.

Pao je u vodu, pa izronio boreći se za vazduh i mlatarajući rukama. Zatim ga je snaga izdala i potonuo je, a struja je odnela leš u tamu u pravcu Temze.

Nije imala vremena da razmišlja o posledicama onoga što je uradila. Umesto toga je pojurila ka vratima i pregledala bravu. Mesingana. Nova. Sama vrata su bila u potpunosti napravljena od metala.

Nekoliko puta ih je ritnula nogom.

Bila su čvrsta i otvarala su se prema njoj, što je značilo da im je metalni zasun davao dodatnu snagu.

Postojao je samo jedan način.

Izmakla se, naciljala pištoljem i ispraznila ceo šaržer u bravu.

Gari je netremice posmatrao.

Sve se dogodilo toliko brzo da je sumnjao da je Antrim shvatio da je ranac nestao. Pažnja mu je bila usmerena na Ijana i pištolj. Antrim je nastavio da se povlači u tamu u drugoj prostoriji, i dalje držeći pištolj usmeren prema njima. Oni njega više nisu videli, ali zahvaljujući svetiljkama, oni su i dalje bili vidljivi njemu.

Garijev tata je takođe pažljivo pratio šta se dešava.

„Pusti ga da ide”, rekao je Gari, jedva pomerajući usne.

Malon je čuo Garijeve reči.

„Šta je doneo sa sobom?”, tiho je upitao, ne skrećući pogled s mračnog prolaza na suprotnoj strani prostorije.

„Neki gadan eksploziv”, promrmljao je Gari. „Izuzetno vrelo. Spaljuje ljude. Doneo ga je u rancu.”

Šta mu je Metjuz rekao u Hempton kortu? O Antrimu i grobu Henrija VIII? *Koristio je inicijalne kاپisle da napravi pukotinu u mermernoј ploči iznad kraljevih ostataka.* Znao je šta može da uradi takav eksploziv. Ali je znao i za njegova ograničenja.

Pogledom je pretraživao prostoriju i uverio se da je ono što je maločas video istina.

Ranac je nestao.

„Pusti ga da ide“, opet je prošaptao Gari.

Antrim je stezao detonator u desnoj ruci. Bio je na bezbednom u drugoj

prostoriji, i kroz prolaz držao na oku Malona i dvojicu dečaka. Bio je dovoljno zaštićen od dejstva inicijalnog eksploziva. I dalje je držao uperen pištolj, što je Malon očigledno i te kako imao u vidu, jer se nijedan od njih trojice nije pomerio. Brzo se osvrnuo iza sebe i video crni obris drugog izlaza na samo nekoliko koraka udaljenosti. Nije imao pojma kuda vodi, ali očigledno je predstavljao izlaz odavde, i to mnogo bolji nego da krene u pravcu u kom je otišao Tomas Metjuz. Oči su mu i dalje bile priviknute na svetlost i sačekao je nekoliko trenutaka da mu se ženice rašire, pripremajući se za okružujuću tamu. Nije imao baterijsku lampu, ali nije je imao ni Malon, što je značilo da je bilo lako pratiti put do izlaza. Trebalo je samo da zaštiti oči od eksplozije.

Tomas Metjuz je želeo da on ubije Malona. Dečaci? Kolateralna šteta. Dva svedoka manje za sve ono što se desilo.

Gari?

Nije bilo važno.

On nije bio otac.

Prošla dvadeset četiri sata su to potvrdila.

Bolje mu je samom.

I sam će i biti.

Spustio se na pod i spremio se da zalegne pre eksplozije.

Usmerio je detonator.

I pritisnuo dugme.

Varnica je blesnula na deset metara od njega.

Ovde.

U ovoj prostoriji.

Tamu je rascepila narandžasta, zatim žuta, pa najzad plava svetlost.

Vrisnuo je.

Malon je video blesaki čuo strahovit jecaj. Zamislio je Antrimovo lice, čisto oličenje užasa, kad je shvatio šta će se desiti. Bacio se ulevo i povukao Ijana i Garija sa sobom. Zajedno su pali na pod i on je zaklonio dečake od udarnog talasa koji je nahrupio iz druge odaje, dok su se jarka vrelina i svetlost podizali i prekrivali plafon. Između njih i drugog ulaza stajao je

sarkofag, i on je blokirao najveći deo udarnog talasa. Bogu hvala što je ovo bio inicijalni, a ne standardni eksploziv, pošto bi udar srušio obe odaje.

Ali i vrelna je izazvala ogromno razaranje.

Električni kablovi bili su prekinuti, a sijalice su buknule rasipajući plave varnice na sve strane. Inicijalni eksplozivi istroše svu snagu u samo nekoliko sekundi, kao prskalice, i prostorija je odmah utonula u potpunu tamu. Podigao je glavu i osetio gorki vonj sagorelog ugljenika, a ranije hladan vazduh sad je bio topao kao na podnevnom suncu.

„Jeste li dobro?“, upitao je dečake.

Obojica su rekli da jesu.

Svi su čuli onaj vrisak.

„Uradi si ono što si morao“, rekao je Gariju.

„On bi ubio nas“, dodao je Ijan.

Ali Gari je ćutao.

Tišinu je prekinuo prasak. Sličan cepanju drveta, samo glasniji, naglašeniji. Zatim još jedan. Pa još njih. Telo mu se zateglo dok je napetost počela da narasta u njemu. Znao je šta se dešava. Vekovima stare cigle, od kojih su bili sazidani zidovi i plafon susedne odaje, upravo su bili izloženi vrelni dovoljno jakoj da im površina naprsne. Kad se to udruži sa pritiskom tona i tona zemlje, neće trebati mnogo vremena da se sve raspadne.

Nešto je puklo u susednoj odaji.

Tvrdo i teško.

Posle toga je usledio još jedan udarac, dovoljno jak da zatrese pod.

Kamenje je otpadalo s plafona. Njihova odaja je trenutno bila u redu. Ali su svejedno morali odmah da odu.

Jedan problem.

Okruživala ih je potpuna tama.

Nije mogao da vidi ni svoju ruku kad je prinese ispred očiju.

Nije mogao da zna kojim putem da krenu.

A nije imao mnogo vremena da to otkrije.

Ketlin je bacila pištolj na most i jurnula ka metalnim vratima. Ispalila je četiri metka u bravu i potpuno je uništila. Rizično, s obzirom na odbijanje metaka od metala, ali nije imala izbora. Na vratima nije bilo kvake, samo brava koja ih je zatvarala, a povlačila su se i otvarala ključem kad se jezičci u

bravi pomere.

A ona nije imala ključ.

Još jednom je udarila nogom i ploča se dovoljno iskrivila na dovratku da uvuče prste i povuče vrata prema sebi. Dvapat je snažno povukla i razorena brava je popustila, a vrata su se naglo otvorila.

Odmah je osetila vonj. Izgoreli ugljenik. Baš kao kod groba Henrija VIII u Vindzoru. Sagoreli inicijalni eksploziv.

Nešto se desilo.

Pred njom se pružao hodnik, potpuno prekriven gustom tamom. Jedina svetlost je bila ona koja je slabašno dopirala iz rečnog tunela, a ona je jedva obasjavala rešetke iznad njene glave.

Čula je tresak.

Neka teška masa se sručila negde unutra.

Nije mogla da bira šta će sledeće da uradi.

„Ijane? Gari? Malone?“

Malon je čuo glas Ketlin Ričards.

Uspela je da stigne do njih.

U njemu se mešao osećaj olakšanja i panike.

Još kamenja se obrušilo prigušujući njene pozive. Zatim se nešto razbilo na komade na samo nekoliko koraka od njega. Svuda je nastao krš i lom i prekrivio ih je zagušljivi oblak prašine.

Disanje je bilo otežano.

Morali sa da odu.

„Ovde smo, unutra!“, doviknuo je. „Nastavi da govoriš!“

Ijan je takođe čuo Ričardsovu. Glas joj se čuo iz daljine, verovatno iz tunela koji je vodio do mosta.

„Ona je tamo odakle smo mi došli“, rekao je Malonu, ne videći ga u crnilu koje ih je okruživalo.

Još kamenja se odlomilo na nekoliko koraka od njih.

„Ustajte“, kazao je Malon. „Držaćemo se za ruke.“

Osetio je Garijevu ruku u svojoj.

„Mi smo u odaji!“, doviknuo je Malon. „Iza tunela u kom si ti! „Brojaču naglas“, rekla je Ričardsova. „Pratite moj glas.“

Gari je držao svog oca i Ijana za ruke.

Odaja se urušavala, a ona u kojoj je Antrim poginuo verovatno je već nestala. Vazduh je bio zagušljiv i svu trojicu su mučili napadi kašlja, ali bilo je skoro nemoguće ne udisati prašinu.

Tata ih je vodio i pronašli su stepenice.

Kamen je pao na pod blizu njih, a otac ih je povukao gore uz stepenište. On se čvrsto držao za njega i vukao Ijana za sobom.

Mogao je da čuje ženski glas koji je unazad brojao od sto.

Malon se fokusirao na glas Ričardsove dok se peo uz stepenice. Desnom rukom je mahao kroz vazduh ispred sebe, tražeći vrata kojih se sećao, slušajući brojanje.

„Osamdeset sedam. Osamdeset šest. Osamdeset pet.”

Krenuo je desno.

Glas je postao tiši.

Ponovo nalevo. Još kamenja se smrvilo iza njih dok je vekovima stara gradnja popuštala pod silom gravitacije.

„Osamdeset tri. Osamdeset dva. Osamdeset jedan. Osamdeset.“ Pronašao je vrata i poveo ih napolje.

Vazduh je ovde bio bolji, disanje lakše.

I ništa se nije rušilo.

„Izašli smo!“, doviknuo je u tamu.

„Ja sam ovde“, odgovorila je Ričardsova.

Pravo napred.

Ne mnogo daleko.

Nastavio je da se kreće, koračajući oprezno.

„Ovde napolju nema ničega“, rekao je Gari. „To je prazna prostorija.” To je bilo dobro znati.

„Nastavi da govoriš”, kazao je Ričardsovoj.

Ona je ponovo počela da broji. Nastavio je da pipavo vodi dečake prema glasu, probijajući se kroz tamu, i desnom rukom je dotakao zid, što mu je dalo osećaj sigurnosti.

Pronalazio je put prstima savijenim kao kandže.

Odaja iz koje su upravo pobjegli se izgleda urušavala, a tresak i tutnjava

su dostigli vrhunac.

Ruka je naišla na prazan prostor.

I na Ričardsovu.

Ona ga je uhvatila i povukla u drugi tunel, odvođeći ih sve za sobom. Skrenuli su u dve krivine u tunelu i video je slabašan sjaj ispred sebe. Plavkast. Poput bledeg sjaja mesečine.

Prošli su kroz izlaz.

Uočio je vrata s bravom uništenom mecima. Stajali su na mostu u drugom delu rečnog tunela kroz koji je ranije prošao. Plima je podigla čitav zid vode i preplavila prolaz, podižući reku Flit za još dva do tri metra. Na svu sreću, most koji je prelazio preko nje bio je na metar iznad vode.

Okrenuo se prema Gariju i ljanu.

Obojica su bili dobro.

Pogledao je u Ričardsovu. „Hvala. Pomoć nam je zaista bila potrebna.

Primetio je da nešto leži na mostu iza nje.

Dnevnik Roberta Sesila.

Zatim je video pištolj.

I shvatio.

Podigao je oružje i izbacio šaržer.

Bio je prazan.

„Pronašla si Metjuza?“

Klimnula je glavom.

„Stari je znao da Antrim ima taj eksploziv”, rekao je Gari. „Rekao mu je da će mu možda biti od koristi.”

Malon je razumeo. Metjuz je očigledno želeo da ga Antrim ubije. Verovatno se nadao da će Antrim usput ubiti i sebe. Ako se to ne desi, onda bi ga sigurno agenti SIS sredili. Antrim je bio ili previše glup ili previše nervozan da shvati da ne može pobediti.

„Metjuz je takođe znao da su Gari i Ijan unutra”, kazala je Ričardsova.

„Video nas je”, rekao je Ijan. „Kad je odlazio.”

On je znao proceduru. Bez svedoka.

Kučkin sin.

Prišao je blizu, i dalje držeći pištolj, i video istinu u očima Ketlin Ričards. Ona je ubila načelnika SIS.

Bolje je bilo ne reći ni reći više.

Isto pravilo.

Bez svedoka.

Ali hteo je da joj nešto poruči.

Zato se zagledao u nju i uputio joj pogledom poruku. *Dobro urađeno.*

ŠEZDESET TRI

HATFIELD HAUS

NEDELJA, 23. NOVEMBAR

9.45 UJUTRO

Malon je ušao u vilu koja se nalazila na trideset kilometara severno od Londona. Doputovao je vozom s Ketlin Ričards, Garijem, Ijanom, Tanjom i gospođicom Meri. Stanica se nalazila odmah pored imanja. Dan je na početku bio tipičan za Englesku u kasnu jesen - povremeno sunce i iznenadni pljuskovi. Uspeo je da odspava nekoliko sati i nije sanjao nikakve uznemirujuće snove. Svi su se istuširali, presvukli i doručkovali. Jučerašnji užas je bio završen, svi su osećali olakšanje, ali su i dalje strepeli. Pozivi obavljani kasno sinoć najzad su dali rezultat.

Vašington i London su sklopili nelagodni mir.

I nijedna strana nije bila zadovoljna.

U Vašingtonu su bili ljuti jer će transfer libijskog zatvorenika biti obavljen. U Londonu su i dalje bili besni zbog onoga što su smatrali nedopustivim upadom saveznika u njihove istorijske tajne. Na kraju su se obe strane složile da ostave sve za sobom. Transfer će biti obavljen, a obe strane će odbaciti svaku pomisao na uzvratne mere u vezi s operacijom *Kraljevska obmana*.

Dogovor će biti potvrđen ovde, u Hatfild hausu, predačkom domu Sesilovih, i dalje u vlasništvu sedmog markiza i markize od Solsberija, koji su i sami bili daleki srodnici Vilijama i Roberta Sesila. Godine 1607, Džejms I je prodao posed Robertu Sesilu, koji je zatim izgradio masivnu palatu u obliku slova E - s dva krila povezana središnjim blokom - mešavinu jakobinskog stila i tudorske grandioznosti. Tanja je rekla Malonu da se malo toga u spoljašnjosti zgrade izmenilo od vremena Roberta Sesila.

„Ovo je mesto s velikom istorijom”, rekla je ona. „Mnogi kraljevi i kraljice su dolazili ovamo.”

Unutrašnjost je bila široka i prostrana, a nameštaj jednostavan, ali

veličanstven. Vazduh se osećao na strugotinu sa sveže očišćene lamperije, vosak sa ispoliranih podova i dim vatre naložene pravim drvetom.

„Dolazile smo ovamo više puta, još otkad smo bile male“, dodala je gospođica Meri. „I uvek je mirisalo isto.“

Stajali su u Mermernom holu, jakobinskom građevinskom čudu koje je zauzimalo dva sprata i širilo se čitavom dužinom velike kuće. Istureni prozori su propuštali zlatni sunčev sjaj na drvetom obložene zidove. On se divio pevačkoj galeriji, zidnim tapiserijama i mermernim crno-belim pločama na podu, po kojima je dvorana i dobila ime. Vatra je pucketala u ognjištu iza niza drvenih stolova i klupa, što su bili označeni kao originalni nameštaj ove kuće.

Pre nekoliko sati je telo Tomasa Metjuza izvučeno iz Temze, sa rupom od metka u grudima. Preliminarna autopsija je otkrila vodu u njegovim plućima, što je značilo da se on zapravo udavio. Stefani Nel nije ništa rečeno o tome da je Ketlin Ričards ubila Metjuza. Pištolj je bačen u reku Flit, koja ga je dosad odavno odnela. Samo su Ričardsova i on znali istinu, a tragedija je zvanično proglašena posledicom kontraoperacije koja je krenula pogrešnim tokom. Deo dogovorene nagodbe je bio da Metjuzova smrt, zajedno sa smrću Antrima i ostalih petoro agenata, ostane neobjašnjena.

Stefani je izvestila da je SIS pokušao da prodre u podzemne odaje gde se sve odigralo, ali obe su bile potpuno uništene. Sićušne kamere, korišćene za spašavanje prilikom zemljotresa, pronašle su ugljenisane ostatke tela u gomili kamenja i slomljenih predmeta, čime je potvrđena Antrimova pogibija.

Operacija *Kraljevska obmana* bila je završena.

Ostalo je da se uradi samo još jedno.

Sa suprotnog kraja dvorane ušla je žena. Bila je visoka, vitka i dostojanstvenog držanja, a njena kosa boje meda bila je uredno očešljana u talasaste pramenove. Domarširala je do njih ravnomernim korakom, a drvetom pokriveni zidovi upijali su oštro lupkanje njenih potpetica. Rekli su mu kako se ona zove. Elizabet Makgvajer. Državna sekretarka u Ministarstvu unutrašnjih poslova. Bila je zadužena za sva pitanja nacionalne bezbednosti, uključujući i nadgledanje SIS-a. Tomas Metjuz je radio za nju.

Stala je ispred Malona. „Da li biste nas vi ostali izvinili? Gospodin Malon i ja moramo da razgovaramo nasamo.“

On je ostalima klimnuo glavom da je to u redu.

„Uživajte u obilasku kuće”, kazala je Makgvajerova. „Unutra nema nikog osim nas.“

On je gledao kako Ričardsova i bliznakinje izvode dečake iz prostorije.

Kad su otišli, Makgvajerova je rekla: „Izazvali ste veliku pometnju.”

„To je poklon”, odgovorio je on.

„Je li vama ovo zabavno?”

Ova žena očigledno nije došla da razmenjuje ljubaznosti i prepričava anegdote. „Zapravo, sve je bilo proketo glupo. Za obe strane.”

„U tome se slažemo. Ali dopustite da budem otvorena: Amerikanci su ovo započeli.”

„Stvarno? Da li je naša ideja bila da trgujemo ubicom i teroristom?”

Hteo je da ona zna na čijoj je on strani.

Izraz lica joj se ublažio. „Stefani Nel mi je bliska prijateljica. Rekla mi je da ste vi nekad bili njen najbolji agent.”

„Plaćam je da to govori ljudima.”

„Mislim da smo i ona i ja bile šokirane onim što se dogodilo. Naročito što se tiče Ijana Dana. I vašeg sina. Dovedi te mlade dečake u opasnost bilo je neoprostivo.”

„A ipak ste vi dobili ono što ste želeli”, rekao je Malon. „Libijac ide kući, a Velika Britanija dobije ustupke, kakvi god oni bili, koje joj je Libija obećala.”

„Kako to već i biva. Sjedinjene Američke Države svakog dana sklapaju takve dogovore. Tako da nema potrebe da morališemo. Radimo ono što moramo.” Zastala je. „Unutar dozvoljenih granica.”

Očigledno je prekoračenje ovih granica bilo veoma rastegljiv pojam, ali vreme za raspravu je prošlo.

Pokazala je prema suprotnom kraju dvorane i povelala ga tamo. „Izabrala sam Hatfild haus za naš sastanak zbog ovog portreta.”

Malon je već primetio ulje na platnu, okačeno na sredini lamperijom obloženog zida, s obe strane okruženo sličnim manjim slikama. Na jednoj je bio Ričard III, a na drugoj Henri VI. Ispod je stajao sanduk od izrezbarene hrastovine, s nitima od srebra i zlata protkanim kroz prastaro drvo.

„*Portret sa dugom*“, rekla je Makgvajerova.

Prisetio se da je ovaj portret pominjan u beleškama Faroua Karija i

dnevniku Roberta Sesila. Prikazano lice je bilo lice mlade žene, mada je slika nastala, kao što je Makgvajerova objasnila, kad je Elizabeta imala sedamdeset godina.

„Ovde vidimo mnogo simbola”, kazala je.

On je slušao dok je objašnjavala.

Steznik je bio protkan ranim poljskim cvećem - ljubičicama, jagorčevinom i orlovim noktima - kako bi se ukazalo na prolećno vreme. Njen narandžasti ogrtač, istačkan očima i ušima, pokazivao je da Elizabeta sve vidi i čuje. Levi rukav joj je krasila zmija, iz čijih usta je visilo srce, što je predstavljalo posvećenost i mudrost.

„Portret je dobio ime po dugi koju ona drži u desnoj ruci.”

Primetio je upadljivi nedostatak boje na njoj.

„Elizabeta je uvek pažljivo birala svoje portrete. Međutim, ovaj je dovršen posle njene smrti, tako da je umetnik imao odrešene ruke.”

Impresivno, morao je da prizna.

„Poslednja velika svečanost za vreme vladavine Elizabete I odigrala se u ovoj prostoriji”, nastavila je Makgvajerova. „Kraljica je posetila Roberta Sesila u decembru 1602. Organizovana je velika zabava. Slavan završetak jedne duge vladavine. Ona je tri meseca kasnije umrla.”

Primetio je naročito naglašavanje zamenice *ona*.

Već je primetio rečenicu istaknutu na vidnom mestu s leve strane portreta.

NON SINE SOLE IRIS

On je razumeo latinski, kao i nekoliko drugih jezika, zahvaljujući svom fotografskom pamćenju.

NEMA DUGE BEZ SUNCA

Pokazao je na te reči.

„Istoričari su umovali o značenju te maksime”, rekla je Makgvajerova. „Navodno, Elizabeta je bila sunce, čije prisustvo jedino donosi mir njenom kraljevstvu i boju dugi.”

„A ipak duga nema boje.”

„Tačno tako. Drugi su rekli da je slika subverzivna i loše urađena. Nijedna duga ne sija kad nema sunca. Njena veličanstvenost je navodno lažna.” Starija žena je zastala. „Nije previše daleko od mete, zar ne biste rekli?”

„A postoji i drugo značenje”, kazao je on. „Ako se preuzme ono što je rečeno i zatim promeni zadnja reč. *Nema duge bez sina. S-i-n-a.* Što bi značilo da ne bi bilo ničeg bez njega.”

„Sasvim tačno. Pročitala sam prevod Sesilovog dnevnika. On je gajio veliko poštovanje prema samozvancu. Zamišljam da je često zurio u ovu sliku.”

„Šta sad?” upitao je on.

„Dobro pitanje. O kom i sama neprestano razmišljam od sinoć. Nažalost, Tomas Metjuz nije preživeo da mi pomogne u mojoj analizi. Možete li da mi kažete šta mu se desilo?”

On nije nameravao da padne u tu zamku. „Bavio se opasnim poslom, a nesreće se dešavaju.”

„Naravno, ako nam bude dopušteno da obavimo razgovore sa svima vama, zapravo bismo mogli saznati nešto važno.“

Deo postignutog dogovora bio je da niko ni sa kim ni o čemu ne razgovara.

Slegnuo je ramenima. „To će jednostavno ostati misterija. Kao i smrt dva američka agenta.”

„I još troje njih s naše strane.”

Tu ga je uhvatila. Ali ova žena nije bila glupa. Znala je da je Metjuza ubio ili on ili Ričardsova. Ali ni u jednom ni u drugom slučaju nije mogla ništa da preduzme u vezi sa tim. Zato je on jasno rekao: „Moj sin je bio doveden u smrtnu opasnost. A kao što ste i sami rekli, i Ijan Dan. Oni nisu igrači. Nikad nisu bili. Nikad neće ni biti. Ako se u ovoj igri ode predaleko, za to mora da se plati cena.“

„Složila sam se sa Stefani da su obe strane otišle predaleko. Sedam smrti je i više nego dovoljno za sve nas da izvučemo pouku.”

On se slagao.

Pokazala je rukom na ono što je držao u ruci. Dnevnik Roberta Sesila. Stefani mu je rekla da ga ponese. Sporazum je podrazumevao vraćanje dnevnika.

Uzela je staru knjigu, prelistala njene šifrovane stranice, pa pogledala u njega. „Pitali ste me šta sad?”

Prišla je ognjištu i bacila knjigu u vatru. Plamen se podigao preko korica. Dim se izvio uz kamenje pre nego što je usisan u dimnjak. Za nekoliko sekundi dnevnik je nestao.

On reče: „Pretpostavljam da istorija ovde nije važna.“

„Nasuprot tome, veoma je važna. Zapravo, istorija je ono što je izazvalo svu štetu. Elizabeta I je bila varalica, tako da je sve što je urađeno za njene vladavine bilo ništavno. U najmanju ruku bi se moglo dovesti u sumnju. Istina, prošlo je četiri stotine godina. Ali vi ste pravnik, gospodine Malone. Vi znate principe vlasništva nad nekretninama. Najvažniji je lanac prenosa tapije. Elizabeta je oduzela irsku zemlju i prenela vlasništvo nad njom na mnoge britanske protestante. Sad bi svaki od tih lanaca prenosa vlasništva bio u pitanju, ako ne i ništavan od samog početka.”

„A vi Britanci se ponosite vladavinom prava.”

„Zaista je tako. Što čini ovaj scenario još više zastrašujućim.”

„Dakle, da Antrim nije bio izdajnik nakon što je preveo dnevnik, to je jednostavno moglo da zaustavi onaj transfer zatvorenika.”

Odmerila ga je proračunatim pogledom. „Nikad nećemo znati odgovor na to.”

Ali on ga je znao.

„Postoji još jedan način gledanja na ovo“, nastavila je ona. „Elizabeta I je takođe bila jedina odgovorna za dolazak na presto Džejmisa I. To se nikad ne bi dogodilo da nije bilo samozvanca. Džejmsova majka je bila Meri, kraljica Škota, čija je majka bila sestra Henrija VIII. Henri VIII je izričito naložio isključenje te grane porodice iz linije nasleđivanja prestola. Može se sumnjati da bi prava Elizabeta postupila toliko suprotno očevim željama. Samozvanac je bio opak čovek, rekla bih ja. On nije mogao da dobije naslednike, pa je kao naslednika izabrao osobu koju je njegov deda otvoreno odbacio. Možda je to uradio iz obzira prema majci, koja je mrzela Henrija VIII i sve Tjudore. Dakle, kao što vidite, gospodine Malone, istorija je zaista važna. Istorija je jedini razlog zbog kog se sve ovo dogodilo.”

On je pokazao na ognjište. „Ali to je sad gotovo. Nema više dokaza.”

„Prevod je takođe nestao”, rekla je ona. „Kao i imejl koji je vlasnica knjižare poslala sama sebi.”

Prošle noći su gospođici Meri konfiskovali mobilni telefon.

„Verujem da vi imate poslednji primerak.”

On je izvadio fleš-memoriju iz džepa i dao joj je.

Ona ju je bacila u vatru.

Malon je našao ostale napolju, u vrtu. Elizabet Makgvajer je otišla pošto je njihov posao bio završen. Došla je bila da se pobrine da dnevnik i fleš-memorija budu uništeni. Istina, Ijan, Ričardsova, Tanja i gospođica Meri su znali tajnu. I mogli su da govore o tome. Ali nije postojalo ništa što bi podržalo ijedan od njihovih navoda. Bila je to samo neverovatna priča. Ništa više. Kao legenda o dečaku iz Bizlija i izveštaj Brema Stokera od pre sto godina.

„Vreme je da idemo”, rekao je on Gariju.

Dečaci su se pozdravili, a onda se Ijan okrenuo prema njemu. „Možda ću jednom doći da te posetim u Danskoj.”

„Voleo bih to. Zaista bih voleo.”

Rukovali su se.

Gospođica Meri je stajala pored Ijana, s rukom na dečakovom ramenu. On je video ponos na njenom licu i shvatio da možda sad, najzad, i ona ima sina.

A Ijan majku.

Rekao je: „Možda je vreme da se tvoj život na ulici završi.“

Ijan je klimnuo glavom. „Mislim da si u pravu. Gospođica Meri želi da živim s njom.”

„To je izvanredna ideja.”

Tanja je prišla i zagrlila ga. „Drago mi je što sam vas upoznala, gospodine Malone. Priredili ste nam izvrsnu pustolovinu.”

„Ako ikad ponovo poželite da se bavite obaveštajnim poslom, pozovite se na mene radi preporuka. Odlično ste se pokazali.”

„Uživala sam u tom iskustvu. To neću skoro zaboraviti.”

Gari se pozdravio sa sestrama dok je Malon poveo Ketlin Ričards u stranu.

„Šta se dogodilo unutra?” upitala je ona tihim glasom.

„Dnevnik je uništen, kao i svi prevodi. Zvanično, ovo se nikad nije dogodilo.”

Nije joj mnogo rekao o svom razgovoru sa Stefani od sinoć, ali još ranije je dobio potvrdu za ovo. „Ponovo si dobila svoj posao u SOCA. To je naredba pravo s vrha. Sve je oprošteno.”

Uputila mu je zahvalan osmeh. „A pitala sam se od čega ću živeti.”

„Cenim ono što si uradila dole. Dugujemo ti život.”

„I ti bi uradio isto.”

„Učinićeš mi uslugu?”

„Šta god treba.”

„Nemoj prestati da budeš to što jesi. Samo nastavi. Sa svim onim što imaš u sebi, i nek pravila idu dođavola.”

„Bojim se da je to jedini način na koji mogu da radim.”

„To je ono što sam želeo da čujem.”

„Ali ipak sam ja ubila Metjuza. Mogla sam da ga pogodim u nogu. Da ga onesposobim.”

„Oboje znamo da to ne bi uspelo. Kučkin sin je zaslužio da umre i, da mi je data prilika, ja bih postupio isto.”

Ona ga je pažljivo odmerila pogledom. „Stvarno verujem da bi.”

On se prisetio poslednjeg susreta s Tomasom Metjuzom. „Jednom sam mu rekao, pre sedam godina, da će jednog dana naterati nekoga da ode predaleko. I konačno je to i uradio.”

Ona mu se zahvalila na svemu što je uradio. „Možda ću i ja jednog dana doći do Kopenhagena da te posetim.”

U njenim očima je bilo raznih obećanja.

„Kad god želiš”, rekao je on. „Samo se javi.”

Vratili su se nazad do ostalih.

„Mi smo se pokazali kao odlična ekipa“, kazao im je on. „Svima vam hvala na pomoći.”

Gledao je kako odlaze, vraćajući se na železničku stanicu, odakle će otputovati nazad u London. On i Gari su išli pravo na Hitrou, a kola su ih čekala na glavnim vratima kuće, zahvaljujući ljubaznosti Stefani Nel.

„Jesi li dobro?“, upitao je Garija.

Dosad nisu stvarno razgovarali o onome što se dogodilo juče. I mada Gari nije zaista ubio Antrima, svakako ga je pustio da umre.

„On je bio loš čovek”, rekao je Gari.

„U svakom smislu. “

Svet je bio pun hulja, varalica i lažnjaka. Roditelji su se borili na svaki mogući način da zaštite svoju decu od njih. Ali ovde je postojala jedna istina s kojom su se morali suočiti. On je morao nešto da kaže.

„Ti si moj sin, Gari. U svakom smislu. Uvek ćeš to biti. Ništa to nije promenilo, niti će ikad promeniti.”

„A ti si moj tata. Ni to ništa nikad neće promeniti.“

Obuzela ga je neka iznenadna hladnoća.

„Dosta toga si čuo juče”, rekao je Malon.

„Morao sam to da čujem. To je bila stvarnost. Mama ju je dugo skrivala. Ali istina je najzad stigla do mene.“

„Mi znamo zašto tvoja majka nikom nije htela da govori o Antrimu.”

Gari je klimnuo glavom. „Dugujem joj izvinjenje.”

„Ona će to ceniti. Ona i ja smo napravili bezbroj grešaka pre mnogo vremena. Dobro je znati da su sve one sad rešene. Ili se bar nadam da jesu.”

„Nikad me nećeš čuti da ponovo govorim o ovome. S tim je završeno.”

„Kao što i treba da bude. Ali šta misliš o ovome: hajde da ovo što se dogodilo zadržimo za sebe.”

Njegov sin se osmehnuo. „Da te mama ne bi ubila?”

„Tako nešto.”

Začutili su diveći se vrtovima. Ptice su letele iznad trave tragajući za mrvicama. Debela stabla sa korom prošaranom žutom i zelenom bojom davala su celom prizoru spokojan izgled. Prisetio se priče o iskrivljenom starom hrastu, koji se video u daljini. Tu je u novembru 1558. dvadesetpetogodišnjem samozvancu obučenom kao princeza Elizabeta, što je bila uloga koju je do tog dana igrao već dvanaest godina, rečeno za smrt kraljice Meri. On je čitao knjigu i podigao je pogled s njenih stranica kad je čuo vest da je sad on vladar Engleske.

Njegove reči bile su proročanske:

Ovo je božje delo i ono je čudesno u našim očima.

Poslednja dva dana proticala su s mirnom neopozivošću kroz njegovu svest. Mnogo toga se dogodilo. Mnogo toga je završeno. Ali kao i sa samozvancem tog dana u vrtu, toliko toga je ležalo ispred njega.

Prebacio je ruku sinu preko ramena.

„Idemo kući.“

EPILOG

SADAŠNJOST

Malon je završio priču.

Prošlo je više od sat vremena.

Pem je sedela za stolom, u tihoj kuhinji, i slušala svaku reč, očiju vlažnih od suza.

„Pitala sam se zašto više nikad nisam čula ni reči od Antrima. Živela sam u strahu, svakog dana, da će se pojaviti.“

On je već neko vreme želeo da joj sve ovo ispriča. Trebalo je da ona zna istinu. Ali on i Gari su se složili da sve zadrže za sebe.

„Saznao sam zašto si odjednom odlučila da mi kažeš istinu o Gariju“, rekao je on. „Antrim te je presreo u tom tržnom centru. Video je Garija i odmah je znao. Svakako ti je pretio da će mi sam sve ispričati. Nisi imala izbora.“

Ona neko vreme ništa nije rekla.

„Bilo je gadno tog dana u mojoj kancelariji. Jasno mi je stavio do znanja da neće otići. Tad sam shvatila da obojica morate da znate istinu. Zato sam prvo ispričala tebi.“

Bio je to poziv koji on nikad neće zaboraviti.

„Gari je bio toliko drugačiji kad se vratio od tebe posle tog raspusta“, rekla je. „Izvinio se za svoje ranije ponašanje. Kazao je da je sve prihvatio. Da ste vas dvojica sve razjasnili. Osetila sam toliko olakšanje da ga ništa nisam pitala. Jednostavno sam bila zahvalna što je on dobro.“

„Samo što nas to *razjašnjenje* umalo nije skupo koštalo.“

Zabrinut izgled njenog lica potvrdio je da je razumela na šta je mislio. Obojici je život bio u opasnosti.

„Blejk je bio grozan čovek⁴⁴, rekla je. „Kad smo bili zajedno, pre toliko vremena u Nemačkoj, samo sam želela da te povredim. Da se iskalim. Da te nateram da osetiš bol koji sam ja osećala zbog tvoje izdaje. Mogao je to da bude bilo ko. Ali ja sam, glupača, izabrala baš njega.“

„Ja bih zapravo mogao to da razumem, samo što mi nikad nisi rekla da si bila s nekim u vezi. Pa kako sam onda bio povređen? Umesto toga si samo povredila sebe, a onda živela noseći posledice u sebi.”

A oboje su znali zašto se to dogodilo. Ona nikad nije mogla da zaboravi činjenicu da je on švrljao. Spolja gledano, oprostila mu je. Iznutra, šok zbog njegovog varanja izjedao ju je kao rak. Povremeno bi osećaj ogorčenosti pomolio svoju ružnu glavu tokom svađa. Na kraju ih je oboje uništio njen nedostatak poverenja. Da je u to vreme priznala da je i ona uradila to isto, možda bi to sve promenilo. Možda bi se njihov brak još tad završio.

Ili možda ne bi uopšte.

„Bila sam toliko besna”, kazala je ona. „Ali nisam bila ništa drugo nego lažov i licemer. Kad se osvrnem na to, zaista nikad nismo imali šanse da ostanemo zajedno.”

Ne, nisu.

„Kad sam videla Antrima onog dana u tržnom centru, sve mi se vratilo. Prošlost se najzad vratila da ponovo uzme ono što je izgubila.” Zastala je. „Garija.”

Sedeli su ćutke.

Ovde je bila žena koju je nekada voleo - i koju je na neki način i dalje voleo. Samo su sad bili nešto manje od ljubavnika, a više od prijatelja, i oboje su poznavali slabosti i snagu onog drugog. Da li je to bila intimnost? Verovatno. Bar delimično. S jedne strane, to je donosilo izvesnu utehu. S druge, određeni nivo straha.

„Blejk me napao na dan kad sam raskinula s njim”, rekla je ona. „Uvek je bio agresivan. Imao je gadnu narav. Ali tog dana je bio nasilan, a ono što me zaista uplašilo bio je pogled u njegovim očima. Kao da nije mogao da se obuzda.”

„To je isto ono što je i Ketlin Ričards opisala.”

Ričardsova ga je nazvala nekoliko meseci posle svih onih događaja i bila kod njega u Kopenhagenu nekoliko nezaboravnih dana. Posle toga su se neko vreme dopisivali imejlom, a onda su izgubili kontakt. Ponekad se pitao šta se dogodilo s njom.

„Nisam želela da Gari upozna tog čoveka. Ikad. On mi ništa nije značio i htela sam da tako i ostane.”

„Gari je iz prve ruke saznao šta je Blejku Antrimu važno. Čuo je šta je

Antrim stvarno mislio o njemu. Znam da je to bolelo, ali dobro je što je to čuo. Obojica sad razumemo zašto nisi govorila o tom čoveku.”

„On je tvoj sin bez ikakve sumnje”, rekla je ona. „Nijednom nije ni na koji način nagovestio da išta zna o svom biološkom ocu.”

On se osmehnuo. „Jednog dana će biti odličan agent. Nadajmo se samo da ga taj posao ne zanima.”

„Jedan deo mene mrzi to što je Gari video Blejka onakvog kakav je on zaista. Ne želim da se celog života pita hoće li i on postati takav.”

„On i ja smo razgovarali o tome kasnije u Kopenhagenu. Ne verujem da treba da brine zbog toga. Kao što si sama rekla, on je Malon. U svakom smislu koji je važan.”

„Da li je Blejk i dalje tamo, u toj podzemnoj odaji?”

Klimnuo je glavom. „U svom grobu.”

Stefani mu je rekla da na zid u Lengliju neće biti postavljena nikakva nova zlatna zvezda. Ta čast je bila namenjena samo junacima.

„A istina o Elizabeti I ostaje tajna?”

„Kao što i treba da bude. Svet nije spreman za taj deo istorije.”

Gledao ju je dok je razmišljala o ogromnoj važnosti svega što se dogodilo. On je saznao više o celokupnoj priči iz razgovora s Garijem, a zatim i sa Stefani nekoliko nedelja kasnije. Poverljiva zajednička istraga Ministarstva pravde SAD i Ministarstva unutrašnjih poslova Velike Britanije otkrila je sve pojedinosti o Antrimovim i Metjuzovim aktivnostima.

Jednostavna usluga pretvorila se u neverovatnu avanturu.

„Moj let za Dansku kreće za tri sata.”

Došao je u SAD poslom, radi kupovine knjiga, i zaustavio se u Atlanti na nekoliko dana da poseti Garija. Uopšte nije očekivao da će voditi razgovor koji je upravo vodio, ali bilo mu je drago što je sve razjašnjeno i otvoreno rečeno.

Nije više bilo tajni koje su se isprečavale između njih.

„Možeš da prestaneš da prekorevaš sebe”, rekao joj je on. „Sve je to završeno, i dogodilo se pre mnogo vremena.”

Ona je počela da plače.

Što je bilo neobično.

Pem je bila čvrsta. To je bio njen problem - bila je previše čvrsta. Kad se to spoji s njegovom vlastitom nesposobnošću da izađe na kraj s emocijama,

njih dvoje su činili nezgodan par. Njihov brak, u kom je bilo mnogo srećnih trenutaka, na kraju je propao. Sad, posle tolikih godina, oboje su naizgled konačno shvatili da prebacivanje krivice na ono drugo nije mnogo važno. Ono što je bilo važno bio je Gari.

Oboje su ustali od stola.

Prišla je kuhinjskoj radnoj ploči i istrгла nekoliko papirnih ubrusa da obriše suze. „Toliko mi je žao, Kotone. Žao mi je zbog svega ovoga. Trebalo je da ti odavno sve iskreno kažem.“

Tačno. Ali i to je bila prošlost.

„Umalo da pogineš zbog mene. Dodavola, i Gari umalo da pogine zbog mene.“

On je prebacio putnu torbu preko ramena i prišao vratima. „Šta misliš da kažemo da su računi poravnati.“

Ona ga je zbunjeno pogledala. „Kako to poravnati?“

Da mu je to pitanje postavljeno pre tri godine, ne bi imao odgovor. Ali mnogo toga se dogodilo otkad se odselio iz Džordžije u Dansku. Život mu je bio sasvim drugačiji, prioriteti su mu se promenili. Mržnja prema bivšoj ženi nije bila samo besmislena nego i kontraproduktivna. A osim toga, počeo je da shvata da je ionako on polovično kriv za sav taj pretrpljeni bol.

Bolje je bilo ostaviti se toga i krenuti dalje.

Zato joj se osmehnuo i rekao joj istinu.

„Zapravo, računi su i više nego poravnati. Ti si mi dala Garija.“

PIŠČEVE NAPOMENE

Radi pisanja ovog romana dvaput sam putovao u Englesku, a jedno od tih putovanja bilo je potpuno nezaboravno jer smo se tamo zatekli kad je vulkan na Islandu prizemljio sav vazdušni saobraćaj. Ipak, ta tri dodatna dana dobro su upotrebljena, jer smo moja žena Elizabet i ja obišli još prostora, koji su najzad našli svoje mesto u knjizi. Kao zanimljiv dodatak romanu, pogledajte moju pripovetku *The Tudor Plot*, koja je objavljena sedam godina pre *Kraljevske prevare*.

Sad je vreme da se razdvoje činjenice od fikcije.

Prizor smrti Henrija VIII (u Prologu) zaista se tako odigrao, i većina Henrijevih komentara uzeta je iz istorijskih izvora. Kralj je umro bez prisustva dece, ali ne zna se da li ga je Katarina Par obišla u njegovim poslednjim danima. Naravno, Henrijevo saopštavanje velike tajne Tjudora njegovoj poslednjoj kraljici je moja izmišljotina. Smrt Henrija VII u palati Ričmond je podjednako verno prenesena, samo što sam dodao i posetu njegovog naslednika. Opis onoga što se dešavalo tog dana iz pera ser Tomasa Rajotslija bio mi je od najveće pomoći.

Mnogi govore o gradskoj policiji Londona kao o Skotland jardu, ali ja sam odlučio da koristim njen zvanični naziv: Metropolitenska policija, skraćeno Met. Isto važi i za Tajnu obaveštajnu službu (SIS), koja se popularno naziva MI6 (zadužena je za međunarodne pretnje). Agencija za borbu protiv organizovanog kriminala (SOCA) (Treće poglavlje) predstavlja unutrašnju organizaciju za sprovođenje zakona, britanska verzija FBI-ja.

I Vindzor i Kapela Svetog Đorđa su veličanstvene građevine. Henri VIII je sahranjen tamo, ispod mermerne ploče, kao što je opisano u Trećem poglavlju. Navedeni epitaf je autentičan, kao i činjenica da je Henrijev grob otvoren 1813. godine.

Flit strit i Siti (Deveto poglavlje) tačno su opisani, kao i Sudska društva (Deseto poglavlje). Na mestu gde se sad nalaze Srednji i Unutrašnji hram nekad je bilo veliko templarsko utvrđenje. Povelje kojima su Henri VIII i Džejms I dali to zemljište advokatima su istorijska činjenica (Trinaesto

poglavljje). Dvorište pumpi takođe zaista postoji, kao i Zlatarska kuća (Pedeset osmo poglavljje), mada sam ja malo drugačije prikazao samu kuću. Priča koju sam izneo u Desetom poglavljju, o tome kako je Rat dveju ruža možda počeo u tim vrtovima, smatra se verovatnom, ali niko to ne zna zasigurno. Udruženjima advokata u Sudskim društvima upravlja veće *ljudi sa klupe*, predvođeno blagajnikom (poglavljje Dvadeset šest), i ono deluje kao organizacija i za obuku i za upravljanje - slično ulozi koju imaju državne advokatske komore u Sjedinjenim Američkim Državama. Sala Srednjeg hrama, opisana u Desetom poglavljju, možda je istorijski najvažnija zgrada u Sudskim društvima, ali Crkva Hrama je najprepoznatljivija (poglavljja Devet i Deset). Pokajnička ćelija (Dvanaesto poglavljje) u crkvi otvorena je za obilaske. Od Sudskih društava kraljevskim dekretom je zahtevano da održava Crkvu Hrama kao bogomolju (Trinaesto poglavljje).

Dedalovo društvo nije bilo samo tvorevina Tomasa Metjuza, već i moja. U svakom slučaju, priča o Dedalu (Dvanaesto poglavljje) preuzeta je iz mitologije. Palata Nansač je nekad zaista postojala (poglavljje Dvadeset pet), a način na koji je nestala je podjednako tačan. Simboli koji su se navodno tamo mogli videti (poglavljje Dvadeset pet) nikad nisu postojali, ali su zasnovani na *Kopijale kodeksu* (čiji se odlomak pojavljuje u Petnaestom poglavljju). Ja sam prosto prilagodio nemački rukopis sa 75.000 znakova ovoj britanskoj priči. Tek nedavno je njegov puni spektar apstraktnih simbola, izmešanih s grčkim i latinskim slovima, u potpunosti dešifrovan.

U knjizi se pojavljuju mnoga mesta. Brisel sa svojim *Dečakom koji piški* (Drugo poglavljje). Oksford i njegovi brojni koledži (Šesnaesto i Dvadeseto poglavljje). Portmanov trg i hotel *Čerčil* (poglavljje Trideset pet). Pikadili i londonski pozorišni kvart (poglavljje Dvadeset pet). Mala Venecija sa svojim dugim čamcima i uskim kanalima (poglavljje Četiri). Katedrala Svetog Pavla i Galerija šapata (poglavljje Pet). Vestminsterska opatija i Kapela Henrija VII (poglavljje Trideset šest). Oksfordski kružni tok (poglavljje Osam) i hotel Goring (poglavljje Pedeset četiri). Londonska kula je takođe zadivljujuće mesto (poglavljje Sedamnaest), koje sadrži i Kraljevsku juvelirnicu (poglavljja Četrdeset pet i Četrdeset osam). London se zaista nalazi iznad sto pedeset kilometara toka podzemnih reka, od kojih je svaka kanalisana kroz lavirint tunela, a najslavnija i najveća je reka Flit (poglavljja Pedeset osam i Pedeset devet). Podzemna odaja opisana u poglavljju Pedeset devet je u celosti moja

izmišljotina, mada ispod Londona stalno pronalaze slične odaje i tunele.

Blago Tjudora opisano u Petnaestom poglavlju je postojalo. Henri VII je nagomilao ogromne količine zlata i srebra koje je Henri VIII (zahvaljujući svojoj meri zatvaranja opatija) samo dodatno uvećao. Nestanak sveg tog blaga za vreme regentstva dečaka kralja Edvarda VI ostaje misterija.

Isusov koledž u Oksfordu osnovan je u vreme Elizabete I (poglavlje Šesnaest). Njegova velika sala izgleda kao što je i opisana, uključujući i kraljičin portret, koji je još tamo izložen. Kapela i kvadratno dvorište (poglavlje Osamnaest) takođe su verno opisani.

Vilijam i Robert Sesil (poglavlje Šesnaest) su istorijske ličnosti. Vilijamov blizak odnos s Elizabetom I, uključujući zaštitu koju joj je pružio za vreme krvave vladavine njene sestre Meri, dobro je dokumentovan. Vilijam je služio kao Elizabetin državni sekretar do svoje smrti. Njegov sin Robert ga je zamenio. Obojica su igrala ključnu ulogu u dugoj vladavini Elizabete I. Ipak, pred kraj života, Robertova popularnost i efikasnost su posustali. Pogrdna pesmica navedena u poglavlju Trideset šest, kao i njegov nadimak Lisac, istorijska su činjenica. Dnevnik Roberta Sesila, prvi put pomenut u Petnaestom poglavlju, nastao je u mojoj mašti, ali ogromna većina istorijskih informacija sadržana u njemu je tačna (poglavlja Četrdeset sedam i Četrdeset devet). Robert Sesil je lično nadzirao sahranu Elizabete I i kasniju izgradnju njenog groba u Vestminsteru (poglavlje Pedeset dva). Sahrana Elizabete I i Meri je bila njegova ideja, a on je takođe sastavio čudne natpise koji se vide na spoljašnjoj strani groba (poglavlje Trideset šest).

U srži ove priče je i previše stvarna drama Abdelbaset el Megrahi (poglavlja Trideset sedam i Četrdeset šest), bivšeg obaveštajnog oficira, osuđenog za smrt 270 ljudi pri aktiviranju bombe postavljene 1988. godine u avion kompanije *Pan Am*, iznad Lokerbija u Škotskoj. Teško oboleo od raka, El Megrahi je 2009. poslat nazad u Libiju, gde je i umro 2012. Oba datuma su prilagođena u skladu s Malonovim fiktivnim svetom. Oko tog takozvanog humanog čina vodilo se mnogo sporova, a Englezi su odigrali ključnu ulogu ne mešajući se u odluku škotske vlade. Sjedinjene Američke Države su se snažno protivile ovakvom postupku, i do danas niko ne zna stvarne motive koji su stajali iza ovog događaja. Operacija *Kraljevska obmana* je u potpunosti izmišljena, ali ideja da bi SAD mogle da traže osetljive informacije kako bi prinudile svog saveznika da im se povinuje nije van

domašaja mogućeg.

Palata Hempton kort je spektakularna i sve scene (poglavlja Trideset sedam, Trideset osam i Trideset devet) koje su se tamo odigrale verno su prikazane u skladu s okruženjem. Ukleta galerija stvarno postoji, kao i portreti Tjudora opisani u poglavlju Trideset osam. Kamberlandov apartman, vrtovi, kejevi, kuhinje, teren za golf i tuneli ispod imanja (poglavlje Četrdeset dva) stvarno postoje. Samo su vrata vinskog podruma, koja vode u nekadašnji sistem odvodnih cevi, moja izmišljotina.

Blekfrajarska opatija je odavno nestala, ali stanica podzemne železnice opisana u poglavljima Pedeset šest i Pedeset sedam postoji. U vreme kad se odvija ova priča (pre dve godine) stanica je renovirana, ali novi objekat je sad dovršen. Koliko znam, inicijalni eksplozivi, kakvi su opisani u poglavljima Tri, Pedeset tri i Šezdeset dva, ne postoje. Izmislio sam ih spajajući fizičke osobine nekoliko različitih vrsta reaktivnih materija.

Elizabeta I je bila čudesno složena ličnost. Nikad se nije udavala i neprikriveno je izbegavala svoju dužnost da donese na svet kraljevskog naslednika - a obe te činjenice pokreću neka zanimljiva pitanja. Bila je mršava, nimalo lepa, i usamljena, ali posedovala je skoro nepresušnu energiju - potpuno suprotno od sve svoje braće i sestara. Lične osobine pomenute u poglavlju Četrdeset devet (i na drugim mestima u svim delovima romana) preuzete su iz istorijskih izvora. Elizabeta I nije dozvoljavala lekarima da je pregledaju, naredila je da se nad njenim telom ne vrši autopsija, uvek je nosila debeli sloj šminke i periku, kao i neupadljivu odeću koja joj je potpuno skrivala telo, i dopuštala je samo nekolicini odabranih ljudi da joj se približe. Među njih su spadali Kejt Ešli, Tomas Pari, obojica Sesilovih i Blanš Pari. Ako je i postojala neka zavera, ovo petoro ljudi sigurno su bili u njenom središtu.

Maska mladosti (poglavlje Šesnaest) takođe je autentična, tako da se svaka slika Elizabete I mora dovesti u pitanje. U romanu je pomenuto pet njenih slika. U Prvom delu opisan je portret naslikan 1546, kad je Elizabeta I imala trinaest godina. To bi otprilike bilo vreme kad je ona navodno umrla. To je slavna slika, jedna od retkih koja prikazuje princezu mlađu od dvadeset pet godina. Ipak, niko ne zna da li zaista prikazuje nju. Na jednoj stranici iz Drugog dela opisan je *Kloptonov portret* iz 1560. godine. Elizabeta I je tad imala dvadeset sedam godina, vladala je već dve godine, i nikad nije

izgledala manje kraljevski i samouvereno. Crte lica su joj izrazito neženstvene. U Trećem delu pominje se *Ermanov portret*, naslikan 1585. Ovo je izvanredan primer *maske mladosti*. Elizabeta I je imala pedeset dve godine u vreme nastanka slike, ali njeno lice je kao kod mnogo mlađe žene. Isto važi i za *Portret sa dugom*, na kom je Elizabeta I, koja već ima sedamdeset godina, ali izgleda daleko mlađe. I najzad, u Četvrtom delu govori se o *Darnlijevom portretu*, naslikanom na živom modelu 1575. Zanimljivo je što su kruna i žezlo položeni na sto pored nje, umesto da ih ona nosi, što ukazuje da su oni više pomagala nego simboli moći. I na ovoj slici je malo toga na njenom licu ženstveno. Zaključci su neizbežni. Mi jednostavno nemamo predstavu kako je Elizabeta I izgledala.

Elizabeta I je želela da je nasledi njen škotski rođak Džejms. Ujedinjenje kruna, koje je predvodio Robert Sesil (poglavlje Šesnaest), istorijska je činjenica. Reči Elizabete I - *Neću trpeti da me nasledi propalica, i ko bi mene nasledio nego kralj* - često se citiraju kao potvrda njenih želja. Neobična je zaobilazna upotreba reči u ovom navodu. Zašto jednostavno nije imenovala naslednika? Ali ako se u obzir uzme mogućnost da je ona bila lažna kraljica, čudna formulacija rečenice počinje da dobija više smisla. Ne zna se da li je Elizabeta I zaista znala za plan o preuzimanju prestola koji je Robert Sesil skovao s Džejmsom. Ali većina istoričara se slaže da Sesil nikad ne bi iznosio nikakve ponude bez njenog blagoslova. Scena pored njene samrtničke postelje opisana u Šesnaestom poglavlju, kad ona navodno jasno iznosi posmrtnu želju, stvarno se odigrala - i godine 1603. engleska kruna je prešla s Tjudora na Stjuarte bez ikakvih primedaba.

Priča o onome što se događalo dok je mlada princeza Elizabeta I živela sa Katarinom Par i Tomasom Simorom (Dvadeset prvo poglavlje), uključujući i Simorova neumesna udvaranja, opisuje stvarni veliki skandal. Parova je zaista na kraju udaljila princezu iz kuće i napisala joj pismo, koje je Elizabeti I isporučeno nekoliko meseci nakon preuranjene smrti Parove (poglavlje Dvadeset jedan). Ja sam tekst priče prilagodio kako bi se ona uklopila u ovaj roman. Ipak, Parova bi svakako bila jedina osoba (osim samih zaverenika) koja je mogla da otkrije bilo kakvu zamenu identiteta. Za razliku od Henrija VIII, Parova je provodila mnogo vremena s mladom Elizabetom I (poglavlje Pedeset dva). Bivša kraljica je uz to gajila duboku mržnju prema svemu povezanom s njenim pokojnim mužem Henrijem VIII. Tako da je malo

verovatno da bi otkrila bilo šta što je možda znala.

Henri Ficroj je bio nezakoniti prvorođeni sin Henrija VIII (poglavljje Četrdeset). Sve pojedinosti iznete o Ficroju, uključujući i njegovu ženidbu s Meri Hauard, tačne su. Ne zna se da li je Ficroj začeo dete pre nego što je umro u svojoj šesnaestoj godini. Međutim, svi se slažu da je Ficroj fizički ličio na Tjudore, tako da je logično da bi i njegovo dete ličilo na njih. Kao što je izloženo u Trideset osmom poglavlju, samo je drugorođeno dete Henrija VIII, kraljica Meri, doživela četrdesete godine. Sve ostalo Henrijevo potomstvo za koje se zna umiralo je pre dvadesete. A ipak je Elizabeta I poživila sedamdeset godina, čak preživевši epidemiju boginja na samom početku svoje vladavine (poglavljje Trideset osam) - vrlo netipično za decu Henrija VIII.

Knjiga Brema Stokera *Famous Impostors*, prvi put objavljena 1910, prvi je štampani izveštaj o legendi o dečaku iz Bizlija. Tekst u kurzivu u poglavlju Dvadeset sedam naveden je direktno iz Stokerove knjige. Mišljenje kritičara iz *Njujork tajmsa* o knjizi - da je ona *budalasta* - takođe je tačno citirano (poglavljje Trideset osam).

Čuo sam legendu o dečaku iz Bizlija za vreme posete selu Ili, severno od Londona. Stoker je bio prvi koji je u nekom štampanom delu povezo legendu s Henrijem Ficrojem. Nikad nećemo znati da li je ta priča istinita ili je samo delo mašte. Ono što se zna jeste da ljudi iz Bizlija već vekovima svakog 1. maja paradiraju ulicama s dečakom obučenim u elizabetansku odeću (poglavljje Dvadeset sedam).

Zbog čega to rade?

Niko ne zna.

Ali grob Elizabete I i njene polusestre Meri u Vestminsteru nikad nije otvoren. Ako ostaci mlade princeze, koja je možda umrla u trinaestoj godini, leže u njemu, primena moderne nauke lako bi mogla da reši ovu zagonetku.

Istraživanje materijala za ovaj roman podrazumevalo je proučavanje otprilike tri stotine knjiga o Elizabeti I. Mnoge su bile prepune neobjašnjivih izjava, poput one navedene u Trideset osmom poglavlju, koja je doslovno prenet izvod iz američkog izdanja knjige *Queen Elizabeth* autorke Ketrin Entoni, objavljene 1929. godine. Poslednja rečenica svakako zvuči značajno. *Otišla je u grob ne otkrivši svoju tajnu.* Autorka nije razotkrila ni objasnila nikakvu tajnu, ostavljajući čitaocu da se sam zapita.

A isto važi i za *Portret sa dugom* (početna stranica Šezdeset trećeg poglavlja).

Robert Sesil je lično naručio izradu portreta, koji nije dovršen do smrti Elizabete I, 1603. godine. Portret je još izložen u Hatfild hausu, i obiluje simbolima koji su objašnjeni u Šezdeset trećem poglavlju. Rečenica na latinskom u uglu slike - NON SOLE SINE IRIS - NEMA DUGE BEZ SUNCA - još je zanimljivija ako se u obzir uzme legenda o dečaku iz Bizlija.

Ako Elizabeta I zaista nije bila ono za šta se izdavala, pravna činjenica je da bi sve što je urađeno za vreme njene duge vladavine bilo ništavno (poglavlja Četrdeset devet, Pedeset šest i Šezdeset tri). To bi uključivalo i sva masovna oduzimanja zemljišta do kojih je došlo u Irskoj, a od većeg dela tog zemljišta je na kraju formirana zemlja Severna Irska (poglavlje Pedeset šest). Hiljadama protestantskih naseljenika kraljevskom poveljom je ustupljena zemlja, a svaka od tih tapija bi u ovom slučaju bila dovedena u pitanje. Sukobi u Severnoj Irskoj (poglavlja Pedeset šest, Pedeset sedam i Pedeset devet) bili su stvarni. Na hiljade ljudi je poginulo u višedecenijskom nasilju. A pre 1970. godine, poginulo ih je još više, desetine hiljada ljudi, u sukobima između unionista i nacionalista, koji vuku korene direktno iz vremena Elizabete I. Većina posmatrača se slaže da mržnja u Severnoj Irskoj nikad nije prestajala. Ona samo ključa ispod površine, dok obe strane čekaju dobar razlog da se iznova obračunaju.

A koji bi bio bolji od tvrdnje da je čitavo englesko prisustvo u toj zemlji zasnovano na laži?

Elizabet Makgvajer je u Šezdeset trećem poglavlju jasno rekla Kotonu Malonu da je istorija važna.

I bila je u pravu.

ZAHVALNICE

Po dvanaesti put, moje iskreno hvala Dini Čentrelo, Libi Makgvajer, Kim Hovi, Sindi Mari, Skotu Šenonu, Debi Arof, Kerol Louenstajn, Metu Švarcu i svima u firmi *Promoušns end sejls*. Čast je biti član tima *Balantajn buksa* i *Random haus pablišing grupe*.

Specijalna zahvalnost Marku Tavaniju - koji zna način da izvuče nemoguće iz pisaca.

I Sajmonu Lipskaru, koji je pobjegao psima i preživio, nudeći mi još stručnih saveta.

Nekoliko ljudi moram posebno da pomenem: Nik Sejers, diplomac Oksforda, pravi džentlmen i izvanredan izdavač, pomogao mi je oko nekih britanskih detalja (mada su sve greške moje); Ijan Vilijamson, izvrstan poznavalac i zastupnik britanske književnosti, pokazao nam je Oksfordšir; i Meril Mos i njen izdavački tim, Deb Zipf i Džeri En Geler, koji su najbolji u poslu.

Kao i uvek, specijalna zahvalnost mojoj ženi Elizabet, neizmernoj muzi.

U prošlim knjigama sam takođe zahvaljivao Džesiki Džons i Ester Garver. One su zajedno održale preduzeće *Stiv Beri* u pogonu i oslobodile me velikog dela tereta.

Džesika i Ester, ova je za vas.

[1](#) Engleski viteški red osnovan 1348. godine. Smatra se najvišom počašću koja se u toj državi dobija za vojničke i državničke zasluge. (Prim, prev.)

[2](#) Engl. Secret Intelligence Service: tajna obaveštajna služba Velike Britanije, poznatija kao MI6. (Prim, prev.)

[3](#) Anđeli su engleski zlatnici s likom arhanđela Mihaila, koje je 1465. u upotrebu uveo Edvard IV, a suvereni su zlatnici s likom monarha kovani za vreme Henrija VII. (Prim, kor.)

[4](#) Popularni naziv za britansku zastavu. (Prim, prev.)

[5](#) Kolokvijalni naziv za Škote u Engleskoj. (Prim, prev.)

[6](#) Šekspir, *Ričard III*, Čin III, Scena IV, prevod Velimir Živojinović, s redakcijom Branimira Živojinovića. (Prim, kor.)

[7](#) Engl. *Nonsuch*, doslovno: ništa slično. (Prim, prev.)

[8](#) Komonvelt je period od 1649. do 1660, kad je Engleska de fakto bila republika, nakon čega je krunisan Čarls II. Ne treba ga mešati s pojmom Britanskog komonvelta kao međudržavne organizacije. Vilijam III, holandski princ, došao je u Englesku na poziv uticajnih protestanata i preuzeo krunu kao kralj Engleske, Irske i Škotske od 1689. do smrti 1702. godine. (Prim, prev.)

[9](#) Engl. *Blackfriars* - crni fratri. (Prim, prev.)